

Tiểu thuyết

D U d

M a n i a n k e y e s

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Mười lăm tháng Hai là ngày vô cùng đặc biệt đối với tôi. Ngày tôi sanh em bé đầu lòng. Cũng là ngày anh xả bỏ tôi đi. Mà vì anh có mặt chứng kiến cuộc vượt cạn, tôi đành tin là hai sự kiện này không phải không liên quan gì đến nhau.

Lẽ ra tôi đã phải nghe theo những linh tính của mình. Tôi ủng hộ cách cổ điển, chắc bạn gọi là truyền thống, mà các ông bố vẫn làm khi em bé ra đời. Tức là như thế này.

Nhốt các ông ấy ngoài hành lang phòng sanh, chớ cho phép vào. Nhét túi cho hai bao thuốc với một cái hộp quẹt. Hướng dẫn các ông bước đều bước về cuối hành lang và khi đã đến được cái nơi sung sướng ấy, chỉ cho các ông ấy bước quay trở lại vị trí ban đầu.

Lặp lại nếu cần.

Nói chuyện phải ngắn gọn thôi. Các ông được phép trao đổi vài lời với bất cứ ông bố tương lai nào đang đi đi lại lại ngay kế bên.

- Con đầu lòng, (cười nhăn nhúm)

- Mừng cho anh... tôi đưa thứ ba. (cười thiếu nảo)

- Cừ quá! (cười gượng gạo - phải chăng tên này ám chỉ hãn sung sức hơn mình?)

Thường đến thời điểm này các ông rất dễ xúc động. Các ông cũng được phép nhào đến, hỏi dồn bất cứ vị bác sĩ nào vừa rũ rượi bước ra khỏi phòng sanh, máu me đầy mình: "Sao rồi bác sĩ???" Bác sĩ có thể trả lời như thế này: "Trời ạ, chưa! Chị nhà mới mở có ba xăng ti thôi." Và anh nhà bạn sẽ gật gù ra vẻ rất hiểu biết, trong khi chẳng biết gì hơn chuyện còn phải tiếp tục đi đều bước lâu lâu.

Anh nhà cũng được phép nhăn mặt một chút nếu nghe vợ yêu kêu la đau đớn. Cho đến khi mọi việc xong xuôi, mẹ và bé được lau rửa sạch sẽ. Mẹ được thay đồ sạch sẽ, tròn trịa nằm tựa trên mớ gối ren, trông kiệt sức nhưng vô cùng mãn nguyện, còn em bé vuông vắn thì nhay vú mẹ. Khi ấy, chi đến khi ấy bố mới được phép vào.

Vậy mà không, tôi đã chạy theo thiên hạ làm người hiện đại. Phải nói là chuyện này tôi không chắc tí nào. Ý tôi là tôi không đời nào muốn bất cứ đứa bạn thân hay họ hàng quen thuộc nào chứng kiến cảnh tháo gỡ... ờ... cái nhúm thêm vào của tôi. Xấu hổ cực đại! Bạn sẽ thấy mình vô cùng yếu đuối và bất lực. Tất cả bọn họ nhìn chăm chăm vào bạn, vào những chỗ trên cơ thể mà dù có cầm gương bạn cũng chưa từng bao giờ nhìn thấy được. Tôi chưa từng biết cái ruột già của mình trông như thế nào. Cũng chưa từng biết cái cổ tử cung của mình tròn méo ra sao. Và cũng không muốn biết. Vậy mà hết phân nửa nhân viên bệnh viện St. Michael biết.

Tôi cảm thấy vô cùng yếu đuối và bất lực. Tôi đã không phải với chính bản thân mình.

Nói cho dễ hiểu thì lúc đó đâu phải lúc tôi coi được nhất. Như tôi đã nói đấy, để đóm là một chuyện xấu hổ cực đại.

Tôi từng xem thấy trên tivi các anh tài xế xe tải vụng về khoản ăn nói nhưng khí phách đàn ông đầy mình khóc đến nghẹn giọng, cố gắng diễn tả việc chứng kiến cuộc vượt cạn có ý nghĩa sâu... sâu... sâu... sâu xa đến nhường nào với cả cuộc đời họ. Tôi còn nghe kể lại có những anh cầu thủ bóng bầu

dục tợp bia như nước mời cả đội về nhà xem đoạn băng ghi hình cả quá trình vợ mình sanh.

Nhưng đây, bạn sẽ tự hỏi động cơ của các vị ấy là gì.

Mà thôi, James và tôi thấy rất xúc động, và hai đứa quyết định anh sẽ có mặt ở đó.

Vậy đó là câu chuyện anh đã chứng kiến cuộc vượt cạn. Còn tại sao anh bỏ rơi tôi và bỏ như thế nào thì dài dòng hơn một chút.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi xin lỗi. Chắc bạn thấy tôi hơi đường đột. Chúng ta còn chưa kịp biết nhau mà tôi đã lan man câu chuyện kinh khủng này.

Cho phép tôi thật ngắn gọn về bản thân nhé. Những chuyện chi tiết như ngày đầu tiên đi học, rồi những ngày tiếp sau đó như thế nào, tôi sẽ kể thêm nếu có thời gian.

Để xem, tôi nên nói gì nào. À, tôi tên Claire, hai mươi chín tuổi và, như đã nói, tôi mới sanh em bé đầu lòng được hai hôm (một bé gái bé xíu xiu, nặng ba ký rưỡi, xinh đẹp vô vàn) và cách đây hai mươi bốn tiếng đồng hồ anh xã tôi (tôi đã nói tên là James chưa nhỉ?) cho tôi biết anh đã ngoại tình sáu tháng nay, và bạn biết không, không phải với thư ký của anh hay một cô đồng nghiệp quyến rũ nào đó đâu, mà với một cô đã có chồng ở cùng chung cư với chúng tôi, dưới hai tầng. Ý tôi là, sao mà con người ta thiển cận thế! Và anh đâu chỉ đang quan hệ với cô ta. Anh muốn ly dị.

Xin lỗi nếu tôi hơi suồng sã. Tôi rối hết cả lên. Tôi lại sắp khóc bây giờ đây. Vẫn còn bị sốc mà. Tên cô ta là Denise và tôi biết cô ta khá rõ.

Mà rõ ràng là không rõ bằng James rồi.

Điều kinh khủng là tôi luôn luôn thấy cô ta thật dễ mến.

Cô ta ba mươi tuổi (đừng hỏi làm thế nào tôi biết. Tôi tự biết, vậy thôi. Và nếu phải thật chua cay khiến bạn quên cả cảm thông cho tôi thì nói thật, cô ta trông đúng ba mươi tuổi thật), hai con và một anh chồng đẹp trai (tức là khá khác với anh chồng tôi). Không còn nghi ngờ gì nữa, cô ta đã dọn ra

khỏi nhà cô ta và chồng tôi cũng đã dọn ra khỏi nhà chồng tôi (nhà của chúng tôi chứ), và cả hai đã dọn vào ở chung trong một căn hộ ở một nơi bí mật nào đó.

Bạn tin được không? Bạn thấy chuyện này bi kịch đến thế nào chưa? Tôi biết chồng cô ta là người Ý, nhưng tôi không nghĩ anh ta sẽ ra tay kết liễu đôi tình nhân. Anh ta làm phục vụ ở nhà hàng chứ không phải là một tay đàn em mafia, nên liệu anh ta sẽ làm gì đây? Tung rắc tiêu đầy mặt chúng đến chết? Tán tưng hai quý khách cho đến khi bất tỉnh?

Hay đẩy xe chuyển món tráng miệng cán chết hai kẻ tình nhân?

Mà nói thế thì tôi lại có vẻ quá suồng sã rồi.

Tôi đâu phải vậy.

Trái tim tôi tan nát.

Sao mà thương quá. Tôi còn chưa biết gọi tên con là gì nữa. James và tôi có nghĩ đến vài cái tên - hay nói đúng ra là tôi đã đưa ra vài cái tên và James đã làm bộ lắng nghe - nhưng chúng tôi vẫn chưa thực sự quyết định. Dường như tôi đã mất cả khả năng tự mình quyết định một việc gì. Khốn khổ, hôn nhân là vậy đó. Độc một cái, độc lập, tự quyết rớt đi đâu mất tăm.

Không phải lúc nào tôi cũng thế. Tôi đã từng rất độc lập, tự quyết. Nhưng có lẽ là lâu, lâu lắm rồi.

Chúng tôi cưới nhau được ba năm sau năm năm yêu thương thăm thiết. Và, trời ơi, nhưng mà tôi yêu anh ấy.

Mặc dù khởi đầu không có gì hứa hẹn lắm nhưng phép màu xảy đến với chúng tôi rất nhanh. Mười lăm phút sau khi gặp nhau lần đầu tiên, chúng tôi đồng lòng là đã phải lòng nhau, và chúng tôi nhất định thế. Hay ít ra là tôi đã nhất định thế.

Suốt một thời gian dài tôi đã từng không dám nghĩ sẽ có ai đó muốn cưới tôi làm vợ.

Ừm, có lẽ tôi phải nói lại cho rõ một chút.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có một người nào đó tử tế muốn cưới tôi làm vợ. Mấy tên dở hơi thì khỏi phải nói, đẩy ra đấy rồi. Nhưng một anh chàng tử tế, lớn hơn tôi một chút, có công ăn việc làm đàng hoàng, ngoại hình ưa nhìn, hài hước, tốt bụng thì... Kiểu như người đó sẽ không nhìn tôi như một đứa dở hơi nếu tôi nhắc tới cái bộ phim truyền hình sitcom dài tập The Partridge Family, không hứa sẽ hẹn tôi đi ăn McDonalds ngay sau khi thi hết cấp hai, không xin lỗi đã không tặng quà sinh nhật cho tôi vì bà vợ đã ly thân của hắn đã tiêu hết tiền lương để chi trả cho tòa án dân sự, không phải mấy tên làm tôi thấy mình quê và lạc hậu nếu tôi nổi giận khi hắn khai báo đã vui vẻ với bạn gái cũ đêm trước cái đêm vui vẻ với tôi (Trời ạ, đám con gái nữ tu các em sao mà cổ hủ thế), không phải mấy cái tên làm tôi ngượng chín người vì không biết rượu Piat D'Or với Zinfandel (cóc nhớ đúng tên là gì nữa!) khác nhau chỗ nào.

James không xử sự theo bất cứ cái kiểu bạc bẽo nào tôi vừa liệt ra trên đây. Anh tốt đến không thể tin được. Anh thích tôi. Anh thích hầu như tất cả những gì thuộc về tôi.

Lúc mới gặp nhau, cả hai đứa đều đang sống ở London. Tôi làm phục vụ bàn (chuyện này chút nữa tôi sẽ kể thêm) còn anh là nhân viên kế toán.

Trong tí ti các nhà hàng kiểu Tex-Mex trên trái đất này, anh đã đặt chân vào cái nhà hàng của tôi. Tôi không phải bồi bàn chuyên nghiệp, bạn hiểu không? Tôi có bằng Văn chương Anh, nhưng tôi trải qua giai đoạn nổi loạn hơi trẻ hơn so với đa số người khác, đâu đó lúc tôi hai ba tuổi. Đó là lúc tôi thấy cũng hay hay nếu từ bỏ công việc đường hoàng của tôi ở Dublin, một công việc lương cũng ổn, có khoản hưu về sau này, mà vù sang

cái thành phố London phớt tình Ănglê, sống như những cô cậu sinh viên bất cần kia.

Đây là chuyện lẽ ra tôi đã nên làm hồi còn sinh viên. Nhưng vì quá lu bu kiếm việc làm cho có kinh nghiệm suốt mấy kỳ hè nên chuyện bất cần này đành phải chờ cho đến khi tôi ổn định và sẵn sàng cho nó vậy.

Tôi vẫn hay nói, sẽ có lúc và có chỗ cho những thứ tự phát như thế này.

Tóm lại là cuối cùng tôi cũng kiếm được một chân chạy bàn ở một nhà hàng vô cùng sành điệu ở London. Nhạc mở hết cỡ, màn hình chiếu khắp nơi và không thiếu các khuôn mặt hơi hơi nổi tiếng.

Mà nói thật trong số những khuôn mặt hơi hơi nổi tiếng ấy, cái phần trăm lớn hơn lại rơi vào đám nhân viên này chứ không phải các quý vị khách hàng kia - họ là những diễn viên, người mẫu, v.v. và v.v., chưa có "sô".

Kiểm được một chân trong cái nhà hàng này với tôi quả là nằm mơ cũng không thấy. Mặc dù cũng có thể tôi được nhận vào chẳng qua chỉ để khẳng định hình mẫu Cô Phục Vụ Béo Tốt. Tôi là phục vụ nữ duy nhất thấp dưới hai mét và nặng quá ba mươi lăm ký. Và mặc dù không có hơi hướm gì kiểu người mẫu, tôi cho là mình cũng có một nét riêng nào đó, thôi thì gọi là duyên tự nhiên đi nhé - tóc ngắn màu nâu huyền óng ả, mắt xanh, da thấp thoáng tàn nhang, nụ cười tươi tắn. Kiểu vậy.

Và tôi cực kỳ ngây thơ, trong sáng. Điều này tôi không hề biết cho đến khi cái mặt mộc của tôi được diện kiến những khuôn mặt phấn son dày cộp của các ngôi sao sân khấu, điện ảnh.

Không dưới một lần đang phục vụ (tôi dùng từ "phục vụ" với một ý thoáng nhất có thể bạn nhé) một bàn nào đó (và tôi cũng dùng từ "bàn" với một ý thoáng nhất có thể nhé) thì một trong các cô đồng nghiệp huých cùi

chỗ tôi (làm đồ nước xốt thịt nướng còn đang nóng hổi vào háng một ông khách kém may mắn) và thì thầm câu gì đó hình như là: "Phải cái anh chàng cậu đang phục vụ là cái anh gì gì đó của ban nhạc đó đó không?"

Hình như tôi cũng đáp lại thế này: "Anh chàng nào? Cái anh chàng mặc váy da màu đỏ ấy hả?" (Bạn nhớ giùm cho đây đang là những năm tám mươi nhé.)

- Không, cô ấy thì thầm lại. - Cái anh tóc vàng uốn lọn xoắn xoắn, bôi son Chanel ấy. Chẳng phải cái anh chàng ca sĩ ấy là gì?

- Ừm... thế á? - tôi bắt đầu ngong, thấy mình quê mùa và ngốc nghếch vì không biết cái người này là ai.

Nhưng nói chung tôi rất thích làm ở đây. Mọi thứ làm tôi mê tít, sung sướng đến tận tủy, cái phần tủy của dân trung lưu, nằm bên trong những cái xương vốn thói trưởng giả của mình. Thức dậy lúc một giờ trưa, đi làm lúc sáu giờ tối, xong việc lúc nửa đêm rồi tiếp theo là bí tỉ với đám pha chế rượu và dọn bàn đúng là vừa loạn lạc lại vừa sung sướng.

Trong khi đó ở Ireland, mẹ tôi, tội nghiệp, đang cay đắng sứt sứt nghĩ đến cảnh cô con gái đường hoàng tốt nghiệp đại học phải phục vụ hamburger cho các ngôi sao ca nhạc.

Mà tệ hơn, phải phục vụ cả những ngôi sao chưa thành sao nữa.

Làm ở đây được khoảng sáu tháng thì tôi gặp James. Hôm đó là tối thứ Sáu, lúc các NVVP quen kéo đến nhà hàng của chúng tôi. NVVP viết tắt cho nhân viên văn phòng, dĩ nhiên rồi.

Cứ đến năm giờ chiều thứ Sáu, y như những huyết mộ mở cửa thả người chết ra, các văn phòng công ty ở trung tâm London giải phóng đám nhân viên sau một tuần ròn làm việc. Thế là nườm nượp, nườm nượp các anh chị nhân viên công sở mặt mũi xám ngoét mọc đầy mụn, ăn mặc tuềnh

toàng ào đến các nhà hàng, quán bar của chúng tôi, háo hức hăm hở mong gặp được sao và được say hét nhè, mà thích khoản nào hơn thì cũng còn tùy từng người.

Đã thành lệ, lũ con gái phục vụ bọn tôi sẽ đứng rải ra, cười khinh khinh với các quý khách kém ăn diện, lắc đầu tỏ vẻ thương hại bộ đồ hay kiểu tóc, v.v. và v.v, của các quý khách tội nghiệp. Rồi chúng tôi sẽ phớt lờ họ trong khoảng mười lăm phút tính từ lúc họ bước chân vào nhà hàng, lao xao láo nháo chạy vụt qua bàn họ, bông tai, vòng xuyên kêu lạnh canh, rõ ràng là bọn tôi đang mãi việc gì đó quan trọng hơn là bận tâm đến cái nhu cầu khốn khổ của bọn họ nhiều. Và cho đến lúc họ gần tóe nước mắt ra vì tức và đói, bọn tôi mới ngúng nguẩy chạy đến bàn, bút viết sẵn sàng và một nụ cười tươi rói trên môi: "Chào anh, anh uống gì ạ?"

Thế bọn họ mới cảm kích, bạn hiểu không? Và sau đó thì dù đồ uống đưa ra nhầm hay đồ ăn kêu rồi chờ hoài không thấy, họ vẫn cứ sẽ bo hậu hĩnh. Quá may mắn vì được bọn này để mắt tới!

Câu cửa miệng của chúng tôi là: "Khách hàng không chỉ luôn luôn sai, anh ta còn rất dễ bị hớ nữa".

Tối đó, James cùng với ba đồng nghiệp ngồi ở khu tôi đảm trách. Tôi tiếp đón họ theo đúng cái kiểu phớt lơ phớt lả thông thường. Tôi hầu như chẳng buồn để ý, gần như chẳng thèm nghe lúc phải ghi lại đồ ăn thức uống họ kê, và dĩ nhiên thậm chí cũng chẳng thèm ngó ai. Nếu có, chắc tôi đã để ý thấy một trong bọn họ (vâng, dĩ nhiên rồi, là James) rất đẹp trai, tóc đen, mắt xanh, cao tầm cũng được mét sáu. Lẽ ra tôi đã phải nhìn thấu cái bộ quần áo kia, để thấy được cái tâm hồn bên trong của người ta.

Nông cạn! Đích thị là Claire!

Nhưng tôi lại muốn chạy ra sau với đám đồng nghiệp, uống bia, rít thuốc và tán chuyện giường gối. Khách hàng đúng chỉ là những kẻ làm mất

hứng.

- Thịt nướng cho anh tái thôi, - một trong số họ yêu cầu.

- Ừm, - tôi đáp bằng quơ. Tôi thậm chí còn lơ đãng hơn bình thường vì đang bận chú ý đến một cuốn sách đặt trên bàn. Một cuốn sách rất hay tôi đã đọc. Tôi mê sách. Mê đọc sách. Và tôi yêu những người đàn ông hay đọc sách. Tôi yêu người nhận biết và làm chủ được bản thân nhờ vào cái thuyết hiện sinh và thuyết hiện thực huyền ảo. Suốt sáu tháng trời rồi tôi đã phải làm việc với những kẻ rắng lăm cũng chỉ đọc tới tờ Sân Khấu (họ lăm nhăm từng chữ trong tờ tạp chí hết sức vất vả). Đùng một cái, tôi thấy nhớ cái cách trao đổi đầy trí thức này biết chừng nào.

Bởi vì tôi sẵn sàng đối đáp với bất cứ ai muốn nói chuyện tiểu thuyết Mỹ hiện đại. À, vậy là anh biết Hunters. Thompson, thế thì tôi nói chuyện ông Jay McInerney cho anh nghe nhé?

Đột nhiên bốn người họ không còn là những kẻ làm mất hứng nữa. Tôi bắt đầu thấy họ có cá tính.

- Sách này của ai vậy? - tôi hỏi liền, cắt ngang việc gọi món (Tôi cóc cần biết anh muốn thịt nướng của anh kiểu gì.)

Và thế là bốn tên này bắt đầu nhúc nhích. Tôi đã lên tiếng. Tôi đã đối xử với bọn họ như với người!

- Tôi. - James đáp. Vậy là đôi mắt xanh màu biển của tôi "chạm" phải đôi mắt xanh màu lá của anh qua ly Mango Daiquiri (mặc dù anh gọi bia), và ngay lập tức những hạt bụi li ti óng ánh từ cây đũa thần bao quanh hai đũa. Trong tích tắc ấy một điều tuyệt diệu đã xảy ra. Từ cái khoảnh khắc nhìn vào mắt nhau, dù chẳng biết gì về nhau (trừ chuyện chúng tôi cùng thích một cuốn sách), (à còn nữa, chúng tôi còn thích ngoại hình của nhau nữa), chúng tôi đều biết mình đã gặp được một người rất đặc biệt.

Tôi nhất định là chúng tôi đã ngay lập tức phải lòng nhau.

Anh không tỏ vẻ gì như thế cả và nói tôi là một cô ngốc lãng mạn. Anh nói mất ít nhất phải ba mươi giây sau đó nữa anh mới phải lòng tôi.

À, các sử gia sẽ có nhiệm vụ tranh cãi chuyện này. Đầu tiên anh còn phải tin là tôi đã đọc cuốn sách kia cái đã. Vì anh nghĩ nếu làm phục vụ ở đây chắc tôi cũng thuộc đám người mẫu hay ca sĩ đàn độn kia. Bạn hiểu không? Cũng như tôi đã nghiêm nhiên đồng hóa anh với đám nhân viên văn thư không ra hồn người. Cũng đáng đời nhà mi!

- Em đọc cuốn này rồi hả? - anh hỏi, ngạc nhiên thấy rõ, cái kiểu của anh thật ra là: "Cô mà cũng biết đọc sách nữa sao?"

- Rồi. Em đã đọc tất cả sách của ông này, - tôi bảo anh.

- Thật thế sao? - giọng anh trầm ngâm. Anh ngồi ngả lưng ra sau ghế nhìn tôi thích thú. Một nhúm tóc đen mềm mượt rủ nhẹ xuống trán.

- Vâng, - tôi ráng lắm mới đáp lại được vì đã thấy thèm anh đến phát nôn nao.

- Mấy đoạn chạy xe rượt đuổi nhau hay chứ nhỉ? - anh nói.

À, tôi phải cho bạn biết là không có chuyện rượt đuổi nào hết trong bất cứ cuốn sách nào của nhà văn này. Các sách ông viết đều rất nghiêm túc, sâu sắc về cuộc sống, cái chết và những điều tương tự.

Chúa ơi! Tôi lo sợ. Đẹp trai, thông minh và còn hài hước nữa. Mình đã sẵn sàng chưa?

Rồi James mỉm cười, một nụ cười vô cùng từ tốn, quyến rũ, một nụ cười tri thức, hoàn toàn trái ngược với bộ đồ anh đang mặc. Tôi xin thề với

bạn, ruột gan tôi đã tan ra như những viên kem chiên. Cái kiểu nóng, lạnh, hùng hừng và... ờ... như thể tan đi, hay là sao đó.

Nhiều, rất nhiều năm sau đó, sau khi cái điều kỳ diệu đầu tiên ấy đã mòn mục đi mất và chúng tôi hầu như chỉ còn nói chuyện bảo hiểm, nước làm mềm vải Lenor với nạn mỗi mọt, tôi chỉ cần nhớ lại nụ cười ấy là đã lại cảm thấy như mới yêu.

Chúng tôi trao đổi qua lại thêm vài câu nữa.

Chỉ vài câu thôi.

Nhưng cũng đủ để tôi biết anh dễ mến, thông minh và hài hước.

Anh hỏi xin số điện thoại.

Cho khách hàng số điện thoại có thể bị đuổi việc như chơi.

Tôi cho anh số.

Khi rời nhà hàng cái tối đầu tiên ấy, cùng với ba bản sao của mình, xiêu vẹo ôm cặp tài liệu, dù, mấy tờ Financial Times cuộn tròn và quần áo thì nhàu nát, anh mỉm cười chào tạm biệt và (à, tôi nói ra được điều này vì tại thời điểm này nó đã là chuyện quá khứ. Nói trước được tương lai cũng dễ thôi khi nó đã xảy ra, nếu bạn hiểu ý tôi muốn nói gì) tôi biết mình đã đọc được phần phước của mình.

Tương lai của tôi.

Vài phút sau anh trở lại.

- Xin lỗi, - anh nhe răng cười, - em tên gì nhỉ?

Ngay khi những cô đồng nghiệp phát hiện ra có kẻ đã xin số điện thoại của tôi và tệ hơn thế, tôi đã cho, tôi lập tức bị đối xử như một kẻ hạ đẳng.

Nói thật với bạn, phải rất lâu sau đó tôi mới lại được mời tới cái nơi ở rách nát của bọn họ để mà hít cocain.

Nhưng tôi cóc cần quan tâm. Vì tôi đã phải lòng James.

Nếu nghe tôi nói chuyện tự chủ, tự lập, bạn sẽ thấy thực ra tôi là đứa lãng mạn đến tận mây. Còn nếu chuyển qua đề tài nổi loạn thì rõ ràng tôi lại lộ ra mình vẫn chỉ là một kẻ trung lưu.

Ngay từ lần hẹn đầu tiên, mọi chuyện đã diễn ra rất tuyệt vời. Vô cùng lãng mạn, vô cùng đẹp đẽ.

Tôi xin lỗi sẽ phải để bạn nghe lại những câu chữ đã quá sáo mòn, nhưng tôi thấy không còn cách nào khác.

Tôi thấy xấu hổ phải thú nhận là tôi đã ở trên mây. Và tôi lại phải xin lỗi bạn lần nữa vì tôi phải nói là tôi cảm thấy như đã biết anh cả cuộc đời mình. Chán hơn nữa là tôi phải nói rằng tôi thấy như không ai hiểu tôi bằng anh. Và đến nước này, chẳng còn gì làm bạn chán hơn nữa nên tôi cũng ráng nói thêm là tôi đã không nghĩ đời mình sẽ có ngày được hạnh phúc như vậy. Nhưng mà tôi sẽ không quá đáng đến độ nói với bạn là anh đã khiến tôi thấy lòng bình an, yên ổn, thấy mình thật quyến rũ, thông minh và ngọt ngào. (Và xin lỗi nhé, nhưng tôi phải thêm vào là tôi thấy như đã tìm được cái nửa bị lạc mất của mình nên giờ tôi trở nên toàn vẹn, và tôi hứa sẽ ngưng ở đây). (Ngoại trừ chắc phải cho tôi thêm vào là anh dí dỏm đúng nơi đúng lúc và tuyệt vời chuyện chăn gối. Giờ thì tôi nói thật đấy, tôi không nói thêm tí teo nào nữa đâu).

Lúc bắt đầu hẹn hò đi chơi hầu như tối nào tôi cũng đi làm nên chỉ có thể gặp anh sau khi xong việc. Vậy mà anh luôn sẵn sàng đợi. Và khi tôi ghé anh, mệt lử sau hàng tiếng đồng hồ duyên dáng phục vụ các thứ hun khói quái quỷ gì đấy cho các quý khách London (hay nói chính xác hơn là các quý khách người Pennsylvania hay Hamburg), đến giờ tôi vẫn không

tin nổi - thế nào anh cũng rửa hai bàn chân mỗi rã rời của tôi và mát xa bằng kem làm mềm da chân mùi bạc hà của Body Shop hăng hoi. Cho dù lúc đó đã mười hai rưỡi đêm và tám giờ sáng hôm sau phải có mặt ở công ty, hướng dẫn khách hàng các thủ tục hoàn thuế, các thứ công việc của dân kế toán, thì anh vẫn chăm sóc đôi chân tôi. Năm tối mỗi tuần. Anh còn kể lại tường tận các tập phim truyền hình dài tập nếu tôi bỏ lỡ. Anh chạy đến cửa hàng tạp hóa mở cửa hai bốn trên hai bốn nếu tôi hết thuốc lá. Rồi anh kể chuyện phiếm ở công ty. Tôi biết, chuyện của mấy người kế toán thì có gì mà hài hước. Vậy mà anh làm tôi cười nắc nẻ.

Công việc của tôi đồng nghĩa với một thực tế là chúng tôi không thể đi chơi tối thứ Bảy. Thế nhưng anh chưa từng cầu nhàu.

Quái lạ bạn nhỉ? ừ, tôi thấy lạ lắm chứ.

Anh còn giúp tôi đếm tiền bo, chỉ cho tôi tận tình nên dùng tiền ấy để đầu tư ra sao. Như mua trái phiếu chính phủ chẳng hạn, đại loại vậy.

Thường thì tôi đầu tư vào giày dép.

Cũng chẳng lâu sau thì tôi bị đuổi việc (một sự hiểu nhầm ngu xuẩn có liên quan đến tôi, vài chai bia ngoại, một cảnh tượng "bữa tối trên đui" và một lão khách vô lý không chịu được, chẳng biết hài hước là gì. Mà thôi, tóm lại tôi chắc mấy cái sẹo của lão cũng đã mờ gần hết).

Rồi tôi cũng kiếm được một chỗ làm khác giờ giấc bình thường hơn. Và chuyện lãng mạn của chúng tôi cũng theo một thời gian biểu truyền thống hơn.

Rồi ít sau nữa chúng tôi dọn đến ở chung. Ít sau nữa chúng tôi cưới. Vài năm sau đó hai đứa quyết định có em bé. Các cái trứng của tôi bày trò chơi, cái chú tinh trùng của anh ghi điểm dễ dàng và tử cung của tôi cũng không phản đối gì nên tôi có bầu. Và tôi sanh được một bé gái.

Là đoạn mở đầu bạn đã đọc đấy.

Vậy đến đây thì tôi nghĩ bạn biết cũng khá rồi.

Mà nếu bạn nghĩ sẽ đọc được những đoạn miêu tả cảnh sanh nở đầy máu me, loáng thoáng nghe phải dùng đến cả bàn đạp và kẹp fooc-xép, rồi thì la hét đau đớn, rồi thì so sánh một cách thô bỉ như thế nặn ra một bao tải khoai tây để đến gần ba mươi ký thì tôi xin lỗi phải làm bạn thất vọng.

(Ừ, thôi thì để bạn vui, cứ lấy lần đau bụng kinh khủng khiếp nhất của bạn nhân lên bảy triệu lần, kéo dài liên tục khoảng hai bốn tiếng đồng hồ, bạn sẽ phần nào hình dung được chuyện đau đẻ).

Vâng, sợ lắm, nhếch nhác lắm, xấu hổ lắm và đau khiếp lắm. Nhưng mà cũng vô cùng hồi hộp và sung sướng đến tê dại. Và điều quan trọng là nó đã xong. Tôi cũng mang máng nhớ được đã đau như thế nào, nhưng nó không còn làm tôi đau được nữa. Nhưng rồi James bỏ đi và thế là tôi thấy thà được đau đẻ cả trăm lần còn hơn phải chịu đựng nỗi đau mất anh. Cảnh anh thông báo ra đi là như thế này:

Sau khi tôi được bế con lần đầu tiên, cô y tá bế bé trở lại phòng dưỡng nhi, còn tôi cũng được chuyển về phòng mình. Tôi thiếp đi được một lát.

Mở mắt dậy, tôi thấy James đang đứng cạnh giường, nhìn tôi, đôi mắt xanh thật xanh và khuôn mặt thì trắng bệch. Tôi mỉm cười lim dim hạnh phúc. "Chào anh yêu," tôi cười toe.

- Chào Claire, - giọng anh nghiêm trọng, khách khí. Tôi đúng là một con ngốc, cứ tưởng anh tỏ vẻ quan trọng, trân trọng. (Hãy ngắm vợ tôi đây này, cô ấy vừa sanh ra một em bé, cô ấy là một người phụ nữ đích thực, người tạo ra sự sống - cái kiểu như thế, bạn hiểu không?)

Anh ngồi xuống. Ngồi mấp mé ngoài rìa cái ghế cứng ngắc của bệnh viện như thể anh chuẩn bị bật dậy ù té chạy. Mà đúng là thế thật.

- Anh qua xem con chưa? - tôi mơ màng hỏi, - con bé đẹp vô cùng.

- Chưa, - anh trả lời cụt lùn, rồi đột ngột bảo, - Claire này, anh đi đây.

- Sao vậy? - tôi lại rúc đầu vào mớ gối. - Anh vừa mới đến thôi mà. (Vâng, tôi biết, không tin nổi là tôi còn nói thế. Ai viết phần lời thoại của tôi thế nhỉ?)

- Claire, nghe này, - anh bắt đầu bối rối. - Anh bỏ em đi đây.

- Gì cơ? - tôi nói thật chậm và cẩn trọng. Phải nói là đến lúc này tôi mới thực sự chú tâm.

- Claire, anh xin lỗi. Nhưng anh đã gặp một người khác và anh đến với người đó đây. Anh xin lỗi phải xa con bé, xin lỗi vì tất cả và vì bỏ em đi như thế này. Nhưng anh phải đi. - Mặt anh trắng dã, đôi mắt phờ bầy hết sự đau khổ.

- Anh nói đã "gặp" ai đó nghĩa là sao? - tôi ngơ ngác.

- Là... là... anh đã yêu một phụ nữ khác, - anh nói, trông rất khổ sở.

- Anh nói vậy là sao? Một phụ nữ khác, hay là như thế nào? - tôi hỏi mà cảm thấy như bị phang một đòn chí mạng vào đầu.

- Đúng vậy, - anh đáp, khẳng định điều tôi đã lờ mờ nắm được.

- Giờ anh bỏ em đi? - tôi lặp lại lời anh mà không tin

vào tai mình.

- Đúng vậy, - anh nhìn xuống nền nhà, nhìn lên trần, nhìn chai Lucozade của tôi, nhìn bất cứ thứ gì trừ ánh mắt tôi.

- Anh không còn yêu em nữa sao? - tôi lơ mơ hỏi.

- Không. Chắc là không, - anh đáp.

- Nhưng còn con thì sao? - tôi kinh ngạc. Anh có thể bỏ tôi đấy, nhưng làm sao anh có thể bỏ đi khi mà chúng tôi đã có một em bé. - Anh phải lo cho hai mẹ con em chứ?

- Anh xin lỗi, nhưng anh không làm được. Anh sẽ đảm bảo tài chính cho hai mẹ con và mình sẽ xem giải quyết như thế nào chuyện nhà cửa, tiền vay mua nhà và mấy thứ đó. Giờ thì anh phải đi.

Tôi không tin được chúng tôi có thể nói với nhau những điều này. Anh đang nói cái quỷ gì thế kia? Nhà, tiền, nợ vay, những chuyện vợ vãn? Theo như kịch bản thì chúng tôi sẽ cùng nựng con, cùng tranh xem con giống cha hay mẹ hơn kia mà. Nhưng James, James của tôi, đang bảo anh bỏ tôi đi. Ai chịu trách nhiệm số phận con người ta đây? Tôi phải khiêu nại cuộc đời mình. Tôi đã yêu cầu một cuộc sống hạnh phúc với một người chồng thương yêu và một em bé mới sinh, vậy mà ông trời lại dọn cho tôi một trò đùa tẻ hại như thế này sao?

- Chúa ơi, Claire! Anh không muốn bỏ em đi như thế này. Nhưng nếu cùng em và con về nhà bây giờ, anh sẽ không thể ra đi.

Chẳng phải anh muốn như vậy sao? Tôi bối rối tự hỏi.

- Anh biết chẳng có lúc nào thuận tiện để nói những chuyện như thế này. Nhưng anh không thể nói lúc em đang mang bầu, rủi em bị sảy. Nên anh phải nói lúc này.

- James, - tôi nói giọng yếu ớt, - chuyện này quá khó hiểu.

- Anh biết, - anh vội nói. - Em đã phải trải qua quá nhiều thứ trong suốt hai mươi bốn tiếng vừa rồi.

- Vậy sao anh lại ở bên em lúc em sanh con bé, nếu anh đã sẵn sàng để bỏ em đi ngay sau khi mọi chuyện xong xuôi? - tôi nắm lấy tay anh, cố bắt anh phải nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Vì anh đã hứa, - anh đáp, run rẩy gỡ tay tôi, tránh ánh nhìn. Trông anh như một thằng bé học trò bị phạt.

- Tại vì anh đã hứa? - tôi cố gắng nặn óc để hiểu được chuyện này. - Nhưng anh đã hứa hàng tỉ thứ. Như là yêu thương săn sóc em cho đến khi cái chết chia lìa hai đứa!

- Ờ... anh xin lỗi, - anh lí nhí. - Nhưng anh không giữ được những lời hứa ấy.

- Vậy thì mọi chuyện sẽ ra sao đây? - tôi nói không thành tiếng. Tôi không đời nào chấp nhận một câu một chữ anh vừa nói. Nhưng chấp nhận hay không thì cũng thế. Tôi vẫn đang nói chuyện với James, theo mắt người ngoài. Nhưng đó không thể gọi là nói chuyện được vì tôi đâu định nói những gì tôi vừa nói, và tôi cũng không chấp nhận bất cứ điều gì James vừa nói cả. Khi hỏi anh mọi chuyện rồi sẽ ra sao, tôi đã không đợi một câu trả lời. Tôi biết chuyện gì sẽ đến tiếp theo mà. Anh sẽ về nhà với mẹ con tôi, và sẽ không còn những chuyện vô lý điên khùng như thế này nữa.

Tôi gần như tin rằng nếu cứ để anh tiếp tục nói, tiếp tục trò chuyện với tôi, anh sẽ nhận ra rằng chỉ cần nghĩ đến chuyện bỏ tôi thôi thì anh đã đúng là rồ dại. Anh đứng dậy. Xa đến nỗi tôi không với tới. Anh mặc bộ đồ màu đen (chúng tôi vẫn hay đùa là anh thường mặc bộ này khi xem xét các trường hợp siết nợ và thanh lý). Trông anh lạnh lùng, dửng dưng và nhợt nhạt. Và ở một phương diện nào đấy thì tôi chưa từng thấy anh đẹp như thế này.

- Em thấy là anh đang mặc bộ đồ đi dự đám tang, - tôi cay đắng nói. - Hay lắm!

Anh thậm chí không cố nở một nụ cười, và tôi biết mình đã mất anh. Bề ngoài anh vẫn là James, vẫn giọng nói của James, vẫn cái mùi quen thuộc rất James, nhưng không còn là James nữa.

Giống như trong một bộ phim khoa học viễn tưởng những năm năm mươi, cô bạn gái của nhân vật chính bị người ngoài hành tinh bắt cóc. Nhìn bề ngoài cô vẫn là cô (áo len hồng, cái túi xách nhỏ xinh xắn, áo nịt ngực u nhọt đến độ điệp viên cũng không thể cầm lòng, v.v. và v.v.), nhưng đôi mắt cô đã khác.

Với người ngoài đó vẫn sẽ là James. Nhưng nhìn vào mắt anh, tôi biết James của tôi không còn ở đó nữa. Một kẻ lạnh lùng, xa lạ trong cơ thể của anh. Tôi không biết James của tôi đã đi đâu mất.

Có thể anh đang ở trong con tàu vũ trụ của người ngoài hành tinh, cùng với cái cô Peggy Jo đó.

- Anh đã dọn hầu hết đồ cá nhân. Sẽ liên lạc sau. Giữ sức khỏe!

Anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Thực tế là gần như bỏ chạy. Tôi muốn chạy theo anh nhưng tên đầu cẳng đó biết rõ tôi đang phải nằm dính trên giường với mấy mũi khâu ở âm đạo.

Hắn đã đi.

Tôi nằm trên giường, nằm yên, thật lâu. Tôi bàng hoàng, tôi sốc, tôi hoảng sợ, tôi không tin được. Nhưng kỳ lạ là có một điều gì đó tôi tin là rất thật. Cảm giác của tôi lúc này như có một cái gì đó rất quen.

Tôi biết đó không thể là cái cảm giác quen thuộc, vì tôi chưa từng bị chôn bỏ. Nhưng chắc chắn có một điều gì đó. Tôi cho rằng trong bộ não của mỗi người, chắc chắn là não của tôi nữa, đều có một phần chuyên đứng canh chừng trên mỏm núi cao lờm chờm, tìm kiếm phát hiện những mối nguy hiểm rồi truyền tín hiệu cho cái phần còn lại của não khi sắp xảy ra

chuyện không lành. Kiểu như: "Có thổ dân da đỏ!" Càng nghĩ, tôi càng nhận thấy có lẽ cái phần này trong não tôi đã rối rít, liên tục dùng gương chiếu sáng và cả khói phát đi tín hiệu suốt những tháng vừa rồi nhưng cái phần còn lại của đầu tôi còn đang bận nằm nhàn nhã dưới thung lũng xanh tươi yên bình của thai kỳ, không muốn biết gì về những nguy hiểm cận kề. Nó phớt lờ hết những tín hiệu kia.

Tôi biết James mệt mỏi, khổ sở gần như suốt thai kỳ của tôi, nhưng tôi đã đặt nó xuống thứ yếu so với cái tâm trạng biến đổi liên tục của mình, cơn đói triền miên và sự ủy mị quá mức. Từ phim truyền hình Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên cho đến chương trình Tài chính và kinh doanh, thứ gì tôi cũng khóc được.

Và dĩ nhiên chuyện quan hệ vợ chồng cũng bị cắt giảm trầm trọng. Nhưng tôi vẫn nghĩ sanh em bé xong mọi chuyện sẽ trở lại bình thường. Nếu không muốn nói là tốt hơn, nếu bạn hiểu ý tôi.

Tôi cứ nghĩ nỗi khổ của James chỉ là kết quả của việc tôi mang thai và cả các phản ứng phụ của nó nữa. Nhưng bây giờ nhìn lại, tôi thấy mình đã bỏ qua những chuyện lẽ ra không nên bỏ qua.

Tôi biết làm gì bây giờ? Tôi còn không biết anh ở đâu nữa. Nhưng linh tính mách bảo tôi nên cho anh ít thời gian. Để anh vui. Làm bộ như mình chấp nhận chuyện này.

Tôi gần như không tin được.

Bỏ tôi đi rồi! Đi rồi! Thường nếu bị xúc phạm, hay phản bội, tôi sẽ lao vào chiến đấu, nhưng không hiểu sao, tôi biết trong tình cảnh này phản ứng như thế sẽ chẳng ích gì. Tôi cần bình tĩnh cho đến khi tự quyết định được mình nên làm gì.

Một cô y tá lê đôi giày đế cao su đi ngang kêu rin rít. Cô dừng lại, mỉm cười với tôi: "Chị khỏe chưa?"

- Vâng, khỏe, - tôi đáp, chỉ mong cô đi cho rồi.

- Chắc chút nữa thôi anh nhà sẽ đến thăm chị và bé.

- Chẳng biết nữa, - tôi đáp cay đắng.

Cô y tá nhìn tôi lạ lùng rồi quỳ quả bước đi, đến chỗ một bà mẹ khác đang hoảng, lịch sự. Cô bấm bấm cây bút bi liên hồi và liếc nhìn tôi vẻ lo ngại.

Tôi quyết định gọi cho Judy.

Judy là đứa bạn thân nhất của tôi. Hai đứa chơi với nhau từ hồi mười tám tuổi, và cùng chuyển đến London. Judy còn làm phù dâu cho tôi nữa. Tôi không vượt qua tình cảnh này một mình được. Judy sẽ biết khuyên tôi phải làm gì.

Tôi thận trọng, rón rén nhắc mình khỏi giường, và nhanh cũng như lúc người ta rạch âm hộ tôi, bước về hướng buồng máy điện thoại.

Judy bắt máy ngay.

- Ối Claire! Tớ đến thăm cậu bây giờ đây.

- Vâng tốt rồi, - tôi chỉ nói được có thế.

Có Chúa biết tôi chỉ muốn được khóc toáng lên mà nói cho Judy hay là James đã bỏ tôi đi, nhưng xếp hàng sau tôi còn một mớ đàn bà phụ nữ, tất tần tật đều mặc cái váy bằng vải bông hồng hồng đồng phục của bệnh viện, chỉ chờ tôi nói cho xong (dĩ nhiên là để gọi cho những ông chồng tận tụy của họ rồi). Và thế là, vượt lên tất cả những đau khổ, tan nát, tôi níu giữ lại được chút tự trọng.

Mấy con mụ vênh váo! Tôi lê trở lại giường, chua chát (và nói thật là khó chịu nữa) nghĩ bụng.

Judy vừa đến là tôi hiểu ngay nó đã biết tin. Tôi biết là vì nó nói: "Claire, tớ biết chuyện James rồi". Tôi biết ngay cũng là vì Judy đến mà không vác theo một bó hoa to tướng, không cười toe toét, cũng không có một cái thiệp to bằng cái bàn bếp vẽ đầy hình con cò nào. Trông nó lo lắng, xúc động.

Tim tôi thắt lại. Nếu James đã thông báo cho bà con bạn bè, có nghĩa chuyện này hẳn là thật.

- Anh ấy bỏ đi rồi, - tôi thống thiết.

- Tớ biết.

- Sao anh ấy làm vậy được? - tôi hỏi nó.

- Tớ không biết...

- Anh ấy yêu người khác rồi.

- Tớ biết.

- Sao cậu biết? - tôi hỏi, chỉ mong khai thác được thông tin.

- Michael nói. Aisling nói với anh ấy. George nói cho Aisling.

(Michael là bạn trai của Judy. Aisling làm cùng công ty với Michael. George là chồng Aisling. George là đồng nghiệp của James.)

- Vậy là mọi người đều đã biết, - tôi lặng lẽ kết luận. Yên lặng một lúc. Judy trông như chỉ muốn chết đi cho rồi.

- Có nghĩa chuyện này là thật, - tôi nói.

- Tớ nghĩ là thật, - Judy đáp, vẻ ngại ngùng thấy rõ.

- Cậu có biết cái người đàn bà ấy là ai không? - tôi hỏi mà thấy mình quá đáng, đặt bạn vào cảnh khó xử này, nhưng tôi cần phải biết, tôi quá sốc nên không kịp hỏi James.

- Ờ, có, - Judy trông càng khổ sở hơn. - Là Denise đó.

Mất một phút tôi mới hiểu ra Judy đang nói tới ai.

- Cái gì? - tôi rít lên. - Đừng nói là cái cô Denise để mền ở tầng dưới đấy nhé!

Judy gật đầu thiếu não.

Lúc này tôi mới nhận ra mình đã nằm bẹp xuống giường.

- Con mụ quỷ cái! Tôi kêu lên.

- Còn nữa, - Judy lí nhí. - Anh ta còn nói chuyện cưới mụ ấy.

- Cậu nói cái quái gì? - tôi hét lớn. - Anh ấy đã cưới rồi. Cưới tớ. Và tớ vẫn chưa nghe nói đa thê đã được hợp pháp hóa ở cái đất nước này.

- Họ chưa cưới mà, - nó nói.

- Nhưng mà... - tôi xịu dần, hoang mang.

- Claire, - Judy mệt mỏi nói. - Anh ta nói sẽ ly dị cậu. Như vừa nói đấy, tôi đã nằm bẹp xuống giường.

Buổi chiều hôm ấy chậm chậm trôi đi, mang theo sự kiên nhẫn của Judy và bất cứ nhúm hy vọng mong manh nào tôi còn níu kéo.

Tôi nhìn Judy, tuyệt vọng:

- Judy, tớ phải làm gì bây giờ?

- Ừm. - Judy cố gắng đơn giản hóa vấn đề. - Hai ngày nữa cậu sẽ xuất viện. Cậu vẫn còn nhà để ở, còn đủ tiền để nuôi hai mẹ con. Rồi sáu tháng nữa cậu sẽ đi làm lại. Cậu sẽ chăm sóc con bé và cho James thời gian để suy nghĩ. Cuối cùng rồi hai người cũng sẽ tìm ra hướng giải quyết thôi.

- Nhưng mà Judy, - tôi rền rĩ, - anh ấy đòi ly dị mà. Mặc dù có lẽ James đã quên mất một điều. Không có chuyện ly dị ở Ireland. James và tôi cưới nhau ở Ireland. Chúng tôi đã được các Cha ở nhà thờ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp ban phước. Mặc dù rõ ràng chúng tôi cũng đã được ban phước nhiều. Nhưng giờ thì vĩnh biệt nhé, Sự Cứu Giúp.

Tôi cảm thấy mất mát, hụt hẫng. Tôi thấy cô độc và sợ hãi. Chỉ muốn trùm chăn kín đầu cho đến chết. Nhưng tôi không thể, vì tôi còn phải chăm sóc, nuôi nấng một đứa bé vô tội đáng thương.

Con bé chào đời như thế sao. Chưa đầy hai ngày tuổi đã bị cha bỏ rơi, mẹ thì sắp hóa điên.

Tôi tự hỏi đến lần thứ một triệu, vì sao James nỡ làm thế với tôi.

- Sao James nỡ làm thế với tớ?

- Cậu hỏi tớ câu này lần thứ một triệu rồi đấy.

Đúng thế thật.

Tôi không biết tại sao James lại có thể làm thế với tôi. Tôi chỉ biết là anh đã làm việc ấy.

Trước nay tôi cứ tưởng rằng ông trời luôn bẻ nhỏ những mẫu khó nuốt của cuộc đời cho tôi chứ. Rằng ông ta sẽ không bao giờ để tôi phải ráng nuốt một lúc nhiều quá sức mình chứ.

Khi nghe kể về những người liên tiếp gặp xui xẻo, như là bị đụng xe, mất việc, rồi thì bắt gặp bạn trai trên giường với chị hay em gái mình, liên tục trong một tuần, tôi đã từng có ý cho rằng đó là lỗi của họ. Ừ thì không hẳn là lỗi, nhưng nếu người ta cư xử như thế mình là nạn nhân thì họ sẽ trở thành nạn nhân, và nếu họ cứ nghĩ chuyện tồi tệ nhất sẽ xảy ra thì nó nhất định sẽ xảy ra.

Giờ tôi thấy mình quá sai lầm. Đôi khi người ta đâu có tình nguyện làm nạn nhân mà vẫn cứ trở thành nạn nhân đó thôi. Đó đâu phải lỗi của họ. Rõ ràng tôi đâu có lỗi gì trong chuyện chồng tôi nghĩ anh ấy đã yêu người khác. Tôi đâu có mong chuyện này xảy ra, đâu có muốn nó xảy ra. Nhưng nó vẫn cứ xảy ra đấy thôi.

Tôi biết ông trời không du di nhân nhượng ai. Ông ấy sẽ không nói: "Thôi ta khoan cho cô ta cái u vào ngực thêm một năm nữa. Tốt hơn hết là để cho cô ấy nguôi ngoai nỗi mất mẹ cái đã," mà ông ấy sẽ cứ thế mà làm thôi, thích làm gì thì làm, thích làm lúc nào là làm lúc ấy.

Tôi nhận ra rằng không ai miễn nhiễm với những triệu chứng liên tiếp nhau của vận xui cả. Tôi không nói chuyện có em bé là xui xẻo đâu bạn à. Nhưng cũng có thể liệt nó vào danh sách những biến động của cuộc đời.

Tôi đã nghĩ cuộc sống hoàn toàn nằm trong tay tôi và, phỉ phui cái miệng nói xui, nếu lỡ có chuyện gì không vui giữa James và tôi, tôi sẽ có thể toàn tâm toàn ý mà tìm cách giải quyết. Tôi đâu có mong bị bỏ rơi chỉ trong vòng hai bốn tiếng đồng hồ sau khi sanh em bé đầu lòng, là lúc mà sức lực của tôi luôn ở mức thấp nhất còn sự yếu ớt thì ở mức cao nhất.

Ấy là còn chưa nói tới chuyện tôi béo như một con mụ phì nộn không chối đi đâu được.

Một con mụ phì nộn giữ làm sao được anh James đẹp đẽ.

Judy và tôi ngồi yên lặng trên giường. Cả hai đều cố nghĩ ra một điều gì ổn ổn để nói. Đột nhiên, tôi có câu trả lời. Ừ thì không hẳn là câu trả lời chính xác, nhưng rõ ràng cũng là một hướng giải quyết. Một việc gì đó phải làm trong lúc này.

- Tớ biết phải làm gì rồi, - tôi nói với Judy.

- Ôi đội ơn Chúa. (Tôi thấy rõ Judy đang vắt hết cả óc ra mà nghĩ). -
Đội ơn Chúa.

Rồi giống như Scarlett O'Hara trong đoạn kết của Cuốn theo chiều gió, tôi nói giọng buồn bã: "Tớ về nhà đây. Tớ sẽ về lại Dublin."

Vâng, tôi đồng ý với bạn là Dublin nghe không được như Tara, nhưng vấn đề là tôi đi Tara để làm gì? Tôi chẳng quen ai ở đấy cả. Có chăng là chỉ chạy ngang qua cái ấp ấy chắc được hai lần hồi tôi đi Drogheda.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hai hôm sau Judy đến đón tôi xuất viện. Nó đã đặt hai vé một chiều đi Dublin cho tôi và em bé. Nó đến chờ tôi về thu vén đồ đạc.

Tôi vẫn chưa có thêm tin tức gì về James. Tôi bước đi mà hai chân cứ loạng choạng nghiêng ngả, mắt nhòe nhoẹt không trông thấy gì.

Đôi lúc tôi vẫn không tài nào tin được chuyện này. Từng lời anh nói giống như trong một giấc mơ. Tôi thực tình không nhớ hết mọi chi tiết, nhưng tôi nhớ rất rõ cái cảm giác của mình khi ấy. Cái cảm giác khốn khổ khi hiểu ra mọi chuyện đã trở nên tệ hại.

Đôi lúc nổi mất mát như khách không mời mà đến, rất thành linh.

Nó xâm chiếm toàn bộ trí óc tôi, quật ngã tôi, như đâm cho một đòn chí mạng vậy. Nó hất văng cuộc sống khỏi cơ thể tôi, tôi không thở nổi nữa. Tàn nhẫn!

Nó ghét tôi.

Rõ ràng là thế, nên mới làm tôi khổ sở đến vậy.

Tôi không nhớ nổi mình đã trải qua hai ngày vừa rồi như thế nào ở bệnh viện.

Tôi lơ mơ nhớ lại mình bơ vơ, ngỡ ngác trong khi những bà mẹ kia rôm rả chuyện cuộc sống của họ giờ thay đổi như thế nào, sẽ không bao giờ

giống như trước nữa, rồi thì họ thấy thật khó điều chỉnh cuộc sống của mình khi có thêm một thành viên bé xíu nữa. Đủ thứ chuyện.

Nhưng tôi chẳng thấy có tí khó khăn gì. Chỉ mới vài hôm thôi nhưng tôi đã không thể tưởng tượng mình sẽ sống ra sao nếu không có bé. "Chỉ mẹ và con thôi, bé yêu," tôi thì thầm với con.

Vì cùng bị bỏ rơi nên hai mẹ con gần bó càng nhanh hơn. Như người ta vẫn nói, phải có hoạn nạn mới biết quấn vào nhau.

Tôi ngồi lặng lẽ ôm con, thật lâu, mân mê đôi chân búp bê bé xíu xiu của bé có những ngón hồng hồng tí hon. Hai bàn tay nhỏ tẹo nắm chặt, hai tai mềm như nhung. Rồi tôi nựng thật khẽ khuôn mặt bé tí teo, tự hỏi mắt bé sẽ chuyển thành màu gì khi lớn hơn.

Em bé đẹp như thiên thần. Điều kỳ diệu của cuộc sống.

Người ta vẫn bảo tôi sẽ cảm thấy một tình yêu dạt dào cho con, có trời chứng giám, ai dám nói tôi chưa từng được thông báo trước chuyện này? Nhưng tôi chưa từng biết nó sẽ sâu đậm, tràn đầy đến nhường vậy. Cái cảm giác tôi sẵn sàng giết chết ai dám động vào một cọng tóc tơ vàng hoe trên cái đầu nhỏ xíu mềm mại của bé.

Tôi có thể hiểu được vì sao James bỏ tôi đi - dù trên thực tế tôi vẫn chưa hiểu - nhưng tôi thực tình không hiểu được tại sao anh có thể bỏ rơi đứa trẻ bé bỏng tuyệt vời này.

Con bé khóc dữ dội.

Trách bé sao được vì bản thân tôi cũng đã bật khóc. Tôi cố dỗ, nhưng bé nhất định không nín.

Hôm đầu tiên, sau khi bé đã khóc liên tục chắc đến tám giờ đồng hồ, và tôi đã thay đến cái tã thứ một trăm, cho bé bú đến lần thứ một vạn, tôi

bắt đầu phát rồ và đòi bác sĩ tới.

- Chắc chắn con bé phải đang bị gì đó kinh khủng, - tôi khẳng định với anh bác sĩ mặt búng ra sữa. - Không thể nào là đói, và cũng không hề bị (tôi hơi cười thâm trong bụng) "bần", vậy mà nó cứ khóc hoài.

- Tôi đã khám kỹ cho bé và không thấy có vấn đề gì, - anh bác sĩ nhăn nạy nói.

- Vậy tại sao nó khóc?

- Vì bé còn nhỏ. Em bé nào cũng khóc.

Anh ta học y bảy năm. Vậy mà chỉ biết giải thích thế thôi sao?

Tôi thấy không tin được.

Có thể bé khóc vì đoán biết được cha đã bỏ rơi bé. Hoặc có thể, tôi thấy tội lỗi vô cùng, bé khóc vì không được bú mẹ. Chắc là bé ghét phải bú bình. Tôi biết bạn sẽ giận dữ khi biết tôi không cho bé bú ti. Chắc bạn nghĩ tôi là một bà mẹ không ra gì. Nhưng đã từ lâu, rất lâu trước khi sanh bé, tôi nghĩ mình sẽ được phép lấy lại thân thể mình sau khi đã đem cho mượn suốt chín tháng. Tôi biết bây giờ là mẹ rồi thì tôi chẳng được xem linh hồn mình là của riêng nữa, nhưng mà tôi hy vọng cái núm vú của tôi thì vẫn là của tôi. Tôi xấu hổ quá phải thú nhận với bạn là tôi sợ nếu cho bé bú ti, tôi sẽ trở thành nạn nhân của chứng "vú sệ, teo tóp".

Nhưng giờ ngồi ôm đứa con hoàn hảo, xinh xắn đáng yêu, nỗi sợ hãi ấy thành ra quá nhỏ nhặt, ích kỷ. Sanh con rồi mọi thứ đúng là thay đổi cả. Trước đây tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình đặt nhu cầu của bất cứ ai lên trên cái sự hấp dẫn của đôi nhũ hoa của mình.

Vậy nên nếu em bé yêu không chóng ngừng khóc, tôi sẽ suy nghĩ lại chuyện cho bé bú ti. Nếu bé ừng, tôi sẽ chấp nhận chuyện hai vú rỉ sữa với

hai đầu ti nứt nẻ. Tôi sẽ chỉ cười khẩy nếu đám ranh con trên xe buýt ráng nhìn cho bằng được vào bình sữa của tôi.

Judy và hai mẹ con tôi về đến nhà. Mặc dù James nói đã dọn đi nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận cái cảnh trống trải này. Tủ quần áo trống không, kệ sách hụt hẫng.

Cảnh tượng kinh khủng quá.

Tôi chậm chậm ngồi xuống giường. Mùi của James vẫn còn trên gối. Tôi nhớ anh quá đi mất.

- Tớ không tin được, - tôi nước nỡ. - Anh ấy đi thật rồi. Em bé lại khóc, như thể cũng cảm nhận được sự trống trải của ngôi nhà.

Mà bé chỉ vừa nín khóc được năm phút.

Tội nghiệp Judy. Trông nó bất lực không biết phải làm gì. Không biết phải dỗ mẹ hay con.

Sau cùng tôi cũng ngừng khóc. Quay khuôn mặt đẫm nước qua nhìn Judy, tôi thấy đau khổ đến không còn chút hơi sức nào:

- Thôi. Tớ nên chuẩn bị đồ đi thì hơn.

- Ủ. - Judy thì thăm, vẫn ôm tôi và bé dỗ dành.

Tôi bắt đầu quăng ném các thứ vào túi. Bất cứ thứ gì tôi có thể sẽ cần đến. Tã dùng một lần tôi nhất định đem theo một mớ to bằng cả một cái quốc gia nho nhỏ ở Nam Mỹ, nhưng Judy bắt tôi bỏ lại. "Ở Dublin cũng có," nó nhẹ nhàng bảo. Thế là tôi thấy vào túi nào chai, nào cái bình ủ sữa có hình cô bò đang nhảy qua mặt trăng, nào vú cao su, nào đồ chơi, lúc lắc, áo liền quần, vớ - bé bằng con tem, bất cứ thứ gì tôi nhớ được cho đứa con bé bỏng không cha của mình.

Giờ trở thành một bà mẹ đơn thân, tôi rõ ràng đang tìm mọi cách để bù đắp cho con. "Mẹ xin lỗi, con ơi. Mẹ làm con mất ba chỉ vì mẹ không đủ đẹp, không đủ giỏi để giữ ba. Thôi thì mẹ đền cho con bằng đủ thứ vật chất vậy."

Tôi báo Judy đưa lại cho tôi thêm ít tã lót.

- Để làm gì? - Judy giữ chặt mớ tã trong tay.

- Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì trên máy bay, - tôi cố giằng khỏi tay nó.

- Thế bệnh viện không cho cậu miếng băng vệ sinh nào à? - Judy kinh ngạc.

- Không phải là rủi ro bị gì, ngốc ạ! Mà rủi con bé có chuyện gì. Mặc dù, sẽ không có chuyện gì đâu, phải không? - rồi tôi tự lự. - Chỉ giống như bị bệnh nghề nghiệp thôi.

Judy miễn cưỡng đưa ra ba cái.

- À mà cậu này, cậu không thể cứ kêu em bé là "con bé" được. Cậu phải đặt tên cho nó chứ!

- Bây giờ tớ không nghĩ được, - tôi bắt đầu thấy hoảng.

- Vậy cậu làm gì chín tháng trời nay? - Judy ngạc nhiên. - ít nhất cậu cũng đã nghĩ đến vài cái tên chứ?

- Có, - hai môi tôi bắt đầu run lên. - Nhưng mà cùng với James. Bây giờ mà lấy một trong mấy cái tên đó thì còn ra gì nữa.

Judy nhìn tôi khó chịu. Nhưng thấy tôi lại sắp òa khóc nên con nhỏ không dám ho he thêm.

Tôi không đem theo gì cho mình ngoài mở sách hướng dẫn chăm sóc em bé. Đem theo làm gì kia chứ, cuộc đời tôi đã chấm dứt rồi.

Thêm nữa là chẳng còn bộ đồ nào vừa với tôi cả. Vừa mở tủ quần áo, tôi giật nảy người lại vì đám váy áo nhỏ xíu đang nhìn tôi kinh tởm. Chắc hẳn chúng đang nói xấu tôi.

Tôi gần như thấy được chúng đang huých cùi chỏ nhau: "Nhìn mụ ấy kìa, bự như thùng tô-nô. Mụ ấy thật dám nghĩ đám váy đầm xinh xắn cỡ 10 chúng mình có liên quan họ hàng với cái thân hình cỡ 14 mà mụ ấy đang lết đi chắc? Thảo nào chồng bỏ đi với người khác".

Tôi biết chúng đang nghĩ gì.

- Cô thì chuyện gì cũng thả cửa. Trong khi miệng cứ báo không. Cô làm chúng tôi thất vọng, rồi làm cho chính cô cũng phải thất vọng với bản thân nữa.

- Tôi xin lỗi, - tôi hổ thẹn nói. Tôi sẽ giảm cân. Tôi sẽ trở lại như xưa để lại được mặc các bạn. Tôi hứa đấy. Ngay khi tôi có thể.

Bọn chúng nghi ngờ ra mặt.

Tôi có hai lựa chọn: hoặc mặc lại đồ bầu, hoặc mặc cái quần jean James bỏ quên trong lúc vội vã thu dọn đồ đạc. Tôi kéo cái quần jean lên và liếc thấy thân hình tròn trĩnh trực của mình trong gương. Trời ơi! Tôi hoảng sợ. Trông tôi giống như Michelin Man ấy. Hay thậm chí còn tệ hơn thế, trông tôi như vẫn đang mang bầu.

Vài tuần trước khi sanh tôi đã to đúng như một con voi.

Tròn vo. Thứ duy nhất còn mặc được là cái áo bầu bằng len màu xanh, cộng thêm chuyện liên tục ói mửa khiến da mặt tôi lúc nào cũng xanh lét đã biến tôi thành một trái dưa hấu đi giày boots, có trét thêm tí son.

Giờ tôi không còn xanh lè xanh lét nữa, nhưng xét về các mặt khác thì tôi vẫn trông như một trái dưa. Một trái dưa bị thiếu sắt trầm trọng.

Chuyện gì đang diễn ra thế này? Cái con Claire ấy và cuộc sống của nó đã đi đâu mất rồi?

Tôi điện thoại gọi taxi. Trái tim tôi, như bao thứ khác trên thân thể tôi, trĩu nặng.

Có tiếng chuông cửa. Tôi nhìn lại phòng khách lần cuối. Nhìn cái kệ sách như hàm răng sún nham nhở, cái điện thoại thông phòng mới toanh còn sáng bóng gắn trên tường (quá phí phạm!), và đồng tử em bé vớt trên sàn.

Tôi đóng cửa lại trước khi lại bất giác òa khóc.

Đóng chặt.

Tôi biết. Một hình ảnh ẩn dụ không được tinh tế cho lắm. Rất tiếc.

Rồi đột nhiên nhớ ra một thứ, tôi la lên: "Chúa ơi, cái nhẫn!" Tôi lao trở vào lấy cái nhẫn đính hôn và nhẫn cưới trong phòng ngủ. Chúng đã nằm trên bàn trang điểm hai tháng nay vì mấy ngón tay tôi sưng phù, phình ra chả làm sao đeo được nữa. Tôi ráng ních vào. Vừa!

Tôi nhác thấy Judy nhìn tôi rất buồn cười.

- Anh ấy vẫn còn là chồng tớ mà, - tôi chống chế. - Nghĩa là tớ vẫn là người đã kết hôn.

- Thì tớ có nói gì đâu. - Judy làm bộ ngây thơ.

Judy và tôi vất vả xoay trở trong thang máy, linh kình các loại túi xách cùng với đứa bé hai ngày tuổi còn nằm trong nôi.

Đó! Đó là cái người ta không thèm nói với bạn về chuyện có em bé. Sách báo lẽ ra đã phải viết những thứ đại loại như: "Đừng để chồng bạn bỏ đi trong vòng mấy tháng đầu sau khi sanh, nếu bạn không muốn phải tự mình mang vác hết mọi thứ."

Judy đang kéo lết đồ đạc ra taxi thì tôi kinh hãi thấy chồng của Denise đang đi tới. Hẳn là anh ta vừa đi làm về.

- Chúa ơi! - Tôi lo ngại nói.

- Gì? - Judy hoảng hốt, mặt đỏ tía tai vì vật lộn với mớ hành lý.

- Chồng Denise. - Tôi líu ríu.

- Thì đã sao? - Judy nói to.

Tôi cứ nghĩ sẽ có một cảnh tượng kích động nào đấy, rất khủng khiếp. Như tôi đã nói, anh ta người Ý mà. Hoặc tôi e anh ta sẽ đề nghị hợp tác. Như kiểu "kẻ thù của kẻ thù chính là bạn của ta." Tôi chắc chắn không muốn làm thế.

Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm và, vừa biết lỗi vừa lo sợ, tôi có cảm giác mình biết rõ anh ta đang nghĩ gì. "Tất cả là tại cô. Nếu cô đẹp đẽ như Denise vợ tôi thì chồng cô đã ở lại với cô, còn tôi thì đã vẫn là một anh chồng hạnh phúc. Nhưng không, cô lại đi phá tan nát hết tất cả, đồ voi xấu xí".

Được thôi, anh nói một tôi không biết nói hai sao?, tôi nghĩ bụng.

Tôi nhìn chăm chăm lại, đáp trả ý ngầm của anh ta: "Phải thôi, nếu anh đã không lấy thứ đàn bà phá gia, cướp chồng người, nếu anh đã cưới một cô đàn ông hoàng tử tế thì làm gì ra cơ sự này!"

Có lẽ tôi đã hơi bất công với anh chàng tội nghiệp. Anh ta không nói gì, chỉ nhìn tôi buồn buồn, trách móc.

Tôi ôm Judy chào tạm biệt. Cả hai đứa đều khóc. Lần đầu tiên em bé lại không khóc.

- Heathrow. cổng số 1, - tôi nói mà nước mắt đầm đìa. Xe lăn bánh, bỏ lại quý ông Andrucetti phía sau, nhìn theo buồn bã.

Lụi hụi men theo lối đi trên chiếc máy bay Aer Lingus, tôi làm cái túi nhét đầy đồ em bé va đập vào mấy quý vị hành khách khiến họ điên tiết. Lúc tôi đến được chỗ ngồi, một anh đàn ông đứng dậy giúp tôi cất hành lý lên khoang trên. Tôi cười tỏ vẻ biết ơn, và lập tức nghĩ ngay không biết anh ta có thích mình không.

Kinh khủng. Đây là một trong những điều tôi thấy sung sướng khi là người đã có chồng. Đã vài năm nay tôi không còn phải cố truy tìm người đàn ông của đời mình, để rồi phát hiện ra hẳn đã có gia đình, hay đang chung sống với một tên đực rựa khác, hay là vô cùng kiệt si, hay gối đầu giường sách của Jeffrey Archer, hay chỉ lên được tới "đỉnh" nếu gọi bạn là "má", hay bất cứ tính xấu nào trong hàng tỉ tỉ tính xấu của con người ta mà bạn đừng hòng thấy được nếu chỉ mới bắt tay và mỉm cười với hẳn, bốn mắt nhìn nhau và bụng nóng ran (không liên quan gì đến mấy viên thuốc ngoài luồng bạn có thể đã nốc đêm trước đâu nhé), và nghĩ thầm: "Ấy, chắc là anh này rồi".

Giờ thì tôi trở lại tình trạng nhìn đâu cũng thấy đàn ông tiềm tàng khả năng trở thành bạn trai. Tôi trở lại với cái thế giới cứ một tên đàn ông thật một trăm phần trăm còn độc thân thì có đến tám trăm ngàn xinh đẹp tuyệt trần. Ấy là còn chưa loại bớt những anh xấu đầu xấu đờn ra.

Tôi nhìn lại kỹ hơn cái người đàn ông tốt bụng kia. Anh ta đâu có hấp dẫn đến thế, có thể là gay, hay nhiều khả năng hơn, vì đây là chuyến bay

của hàng không giá rẻ, có thể là linh mục.

Còn tôi - một cô vợ bị bỏ đèo bồng một đứa con hai ngày tuổi, lòng tự trọng chỉ còn bằng một con amip (to thế sao?), thừa gần mười ba cân, chuẩn bị chịu đựng chứng trầm cảm sau sanh và âm đạo thì to gấp mười bình thường - liệu quyến rũ được ai đây? Máy bay cất cánh. Nhà cửa, cao ốc, đường phố London xa dần phía dưới. Tôi nhìn xuống, những con phố của London nhỏ dần, nhỏ dần. Tôi đang bỏ lại sau lưng sáu năm cuộc đời mình.

Phải chăng những người tị nạn cũng cảm thấy như thế này? Tôi tự hỏi.

Chồng tôi đang ở đâu đó bên dưới ấy. Căn hộ của tôi cũng đâu đó phía dưới ấy. Bạn bè tôi ở dưới ấy.

Cuộc đời tôi ở dưới ấy, đâu đó...

Tôi đã từng hạnh phúc ở đây.

Thế rồi mọi thứ bị mờ đi qua lớp mây.

Lại là hình ảnh ẩn dụ kém tinh tế nữa rồi. Rất tiếc, một lần nữa.

Tôi ngồi ngả lưng ra ghế, em bé đặt trong lòng. Tôi đã từng là cô con gái Claire chăm ngoan. Là đứa con gái Claire tai họa. Là cô sinh viên Claire. Là con nhỏ Claire ăn đêm (ngăn gọn thôi. Như tôi có nói, nếu có thời gian tôi sẽ kể chi tiết cho bạn nghe). Là cô quản lý Claire. Là cô Claire vợ hiền. Và giờ thì tôi là cô vợ Claire bị chồng bỏ. Nói thật với bạn, tôi không thích cái Claire cuối cùng này tí nào.

Tôi vẫn nghĩ (dù tự nhận tư tưởng mình rất tự do phóng khoáng) những cô vợ bị chồng bỏ là những phụ nữ sống trong các khu nhà bảo trợ của hội đồng thành phố, đức ông chồng thi thoảng tạt qua chỉ để thưởng căng tay hạ căng chân rồi lại biến đi, vợ vét theo chai vodka, tiền tiết kiệm

để sắm sửa cho Giáng sinh và cả số trợ cấp của con, bỏ mặc cô vợ nước nở với một đồng hóa đơn chưa thanh toán cao như núi, một câu chuyện bịa do va phải cửa mà mắt bầm đen, và bốn đứa con tâm tính bất ổn chưa đứa nào quá sáu tuổi.

Ngộ ra mình đã suy nghĩ sai lầm sao mà đáng hổ thẹn, thế mới biết mở mắt ra. Chính tôi là một cô vợ bị chồng bỏ. Tôi, cô Claire trung lưu.

Phải rồi, nếu không vô cùng cay đắng và tức giận vì bị phản bội như vậy, tôi đã không biết xấu hổ và sáng mắt ra. Tôi là ai kia chứ? Giống như mấy ông sư Tây Tạng ư? Hay là cái bà mẹ Teresa gì đấy? Nhưng cũng buồn cười, từ cái tự mãn và tự thán mà tôi nhận ra rằng, một ngày nào đó, khi tất cả những chuyện này đã qua, có thể tôi sẽ trở nên một người hay hơn, tốt đẹp hơn, tôi sẽ mạnh mẽ hơn, khôn ngoan hơn và biết cảm thông hơn.

Nhưng có lẽ là chưa đâu.

- Cha con là một tên đốn mạt! - tôi thì thầm với con. Anh linh mục đồng tính tốt bụng bắt đầu động đậy. Chắc là đã nghe thấy.

Sau khoảng một giờ đồng hồ, máy bay bắt đầu hạ cánh xuống sân bay Dublin. Chúng tôi bay vòng trên những cánh đồng xanh ngát ở phía Bắc Dublin. Và mặc dù biết em bé chưa nhìn được gì mấy, tôi vẫn bế bé lên gần cửa sổ để lần đầu tiên được nhìn thấy Dublin. Trông thật khác với những gì chúng tôi đã thấy ở London. Nhìn vào màu xanh thẫm của biển Ireland và màu xám xịt của sương mù là là trên những cánh đồng, tôi cảm thấy nặng nề hơn bao giờ hết. Tôi thấy mình là một kẻ thất bại.

Tôi đã bỏ Ireland mà đi cách nay sáu năm, vô cùng háo hức, hăm hở tin mình sẽ kiếm được một công việc ngon lành ở London, sẽ gặp được một người đàn ông tuyệt vời và sống hạnh phúc từ đó trở về sau. Và đúng là tôi đã có một công việc tốt, đã gặp một người đàn ông tuyệt vời và đã sống

hạnh phúc từ đó trở về sau - ừm, ít nhất cũng được một thời gian - nhưng không hiểu sao mọi chuyện lại trở nên tệ hại và tôi quay về Dublin, cái cảm giác cảnh cũ người xưa sao mà đáng hổ thẹn.

Nhưng có một thay đổi lớn.

Giờ tôi đã có em bé. Một em bé toàn vẹn đẹp như thiên thần. Tôi sẽ không đời nào đánh đổi con lấy bất cứ thứ gì.

Tôi ngồi khóc ngon lành. Anh linh mục đồng tính tốt bụng ngồi kế bên trông vô cùng bối rối. Không may cho anh rồi! Tôi nghĩ bụng. Phải bối rối đi! Anh là đàn ông kia mà. Anh thậm chí có thể đã làm hàng tá phụ nữ phải khóc như thế này.

Ngày trước tôi tỉnh táo hơn.

Anh chàng xoay sở chuồn khỏi máy bay khá nhanh gọn. Thực tế là cũng chẳng kịp nhanh như ý muốn. Chẳng buồn giúp tôi lấy hành lý xuống. Trách anh ta sao được.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đến đoạn đi lấy hành lý.

Sao lúc nào tôi cũng thấy việc này cực kỳ cam go. Bạn hiểu ý tôi nói gì không?

Vừa đặt chân vào sảnh đến, đứng chờ lấy hành lý ở băng chuyền là tôi đã thấy lo sốt vó. Tự nhiên tôi cứ nhìn tất cả những hành khách đang hoảng cùng bay với mình bỗng hóa ra đều là lũ trộm cắp kinh tởm cả. Từng tên, từng tên một đều dán mắt vào băng chuyền với ý định rõ mồn một là cướp lấy hành lý của tôi.

Tôi đứng đó, mặt nhúm lại nghi ngờ. Một mắt dòm những cái túi vừa chui ra khỏi cái ô nhỏ ở đầu bên kia, một mắt lia từ người này sang người khác, ý nói đây không khờ khạo đâu nhé, chọn nhầm người rồi. Tôi nghĩ nếu cũng như những hành khách nhanh nhẹn kia, chiếm được chỗ đứng ở ngay đầu hành lý chạy ra thì tình hình chắc đã bớt căng thẳng. Khổ một nỗi tôi luôn bị đẩy đến đầu cuối băng chuyền, chân nhón mắt nheo cố dòm xem hành lý mình đã ra chưa. Và khi đã thấy được cái túi, tôi sợ bị cướp đến độ không thể kiên nhẫn đứng chờ cho đến lúc nó chạy đến chỗ mình. Thế là ba chân bốn cẳng tôi chạy hết tốc lực đến để tóm lấy nó trước khi nó có nguy cơ bị cướp. Khốn nỗi, tôi hầu như không phá nổi cái hàng rào xe đẩy của đám hành khách. Thế là cái túi của tôi lững lờ trôi đi, trôi vòng quanh thêm vài lần nữa trước khi tôi tóm được.

Kinh khủng!

Lần này, vô cùng kinh ngạc, tôi đã chiếm được một chỗ cũng khá gần đầu hành lý chạy ra.

Có thể người ta đã tử tế hơn với tôi vì tôi đeo theo một em bé.

Tôi biết rồi sẽ có lúc con bé thành ra có ích mà.

Thế là tôi gắng kiên nhẫn đứng chờ ở băng chuyền, chen lấn với những hành khách vừa xuống đến, đầu gối cứ co lại vì vừa bị một tên hành khách đẩy xe tông một cú trời giáng vào hai mắt cá.

Tôi cố "mắt đối mắt" với càng nhiều người càng tốt, hy vọng làm cho họ hiểu được là đừng nghĩ đến chuyện lấy cắp hành lý của tôi. Chẳng phải các nhà tội phạm học vẫn khuyên ta như thế sao? Bạn biết tôi đang nói gì mà. Là nếu bị bắt làm con tin thì bạn phải lân la làm thân với cái tên đang canh giữ bạn. Phải làm cho hẵn nhìn vào mắt bạn, để cho hẵn hiểu ra bạn cũng là con người, và như thế hẵn ít có nguy cơ giết bạn hơn.

Thôi nói thế thôi. Tôi biết bạn hiểu mà. Vẫn chưa thấy gì.

Toàn bộ mọi con mắt đều dán vào cái ô cửa nhỏ mong thấy được hành lý của mình.

Không một ai nói gì. Không ai dám thở. Rồi đột nhiên! Tiếng băng chuyền bắt đầu chạy!

Tuyệt vời!

Có điều không phải băng chuyền của chuyến bay này.

Có tiếng phát thanh: - Hành khách vừa đáp chuyến bay EI179 từ London xin vui lòng di chuyển đến băng chuyền số bốn để nhận lại hành lý.

Cho dù cái màn hình phía trên băng chuyền số hai suốt hai mươi phút vừa rồi cứ đảm bảo với chúng tôi là hành lý sẽ ra ngay.

Tiếp theo là một cảnh tượng hỗn loạn, nháo nhào đến băng chuyền số bốn. Thiên hạ xô đẩy, chen lấn nhau như đấu tranh giành lấy sự sống. Lần này thì chẳng ai buồn đếm xia đến đứa trẻ sơ sinh trên tay tôi nữa.

Kết quả là tôi lại đứng ở đầu cuối băng chuyền.

Tôi thấy bình tĩnh được một lúc.

Thậm chí là bình thản nữa.

Tôi cố tỏ ra vui vẻ khi mọi người lần lượt lấy được hành lý của mình.

Không ai có lý trí lại đi lấy mất cái túi đựng toàn quần áo sơ sinh với bình sữa cả, tôi tự trấn an mình.

Tôi cũng đặt trọn niềm tin là đội ngũ nhân viên khâu mặt đất của sân bay Dublin sẽ không chuyển mấy cái túi của tôi qua chuyến bay đi Darwin.

Hay là đi lên sao Hỏa.

Nhưng khi món đồ duy nhất còn lại trên băng chuyền là một bộ gậy chơi gôn trông như thể đã nằm đó để đến hai mươi năm nay và chạy qua chạy lại đã đến lần thứ mười bốn, và tôi là hành khách duy nhất còn sót lại, và quanh tôi chỉ còn tiếng gió thì rốt cuộc đã đến lúc đối mặt với vận xui!

Biết thế nào cũng có lúc này mà, tôi nghĩ bụng, thấy chóng mặt. Chỉ là vấn đề thời điểm thôi. Dám cá là con mụ già đeo chuỗi hạt đó. Lúc nào chẳng là những kẻ ít lời nhất.

Tôi bế em bé trong lòng, hít hơ hít hải chạy qua chạy lại tìm nhân viên sân bay. Cuối cùng tôi cũng tìm thấy một cái văn phòng nho nhỏ có hai nhân viên trông cũng khá vui vẻ.

- Vào đây, chị vào đây! - một trong hai anh lên tiếng khi thấy tôi thập thò ngoài cửa. - Chúng tôi giúp được gì cho chị trong cái buổi chiều Ireland

ướt át đẹp trời hôm nay nào?

Tôi kể lễ chuyện bị mất các túi hành lý và cả cái nôi của bé. Tôi lại gần òa khóc. Tôi thấy mình như một nạn nhân.

- Đừng lo, - anh ta trấn an. - Không ai lấy đâu. Chỉ là bị thất lạc thôi. Tôi sẽ tìm cho chị. Tôi có số điện thoại nóng của thánh Anthony đây.

Quả đúng vậy, khoảng năm phút sau anh này quay lại mang theo mớ hành lý của tôi: "Phải của người đẹp không?"

Tôi cam đoan với anh ta là phải.

- Vậy là chị không đi Boston?

- Không đi Boston, - tôi khẳng định, cố hết sức làm ra vẻ bình thản.

- Chắc không?

- Chắc, - tôi hứa.

- À, có ai đó cho là chị đi Boston. Mà thôi đừng bận tâm. Đi về đi, - anh ta cười to.

Tôi cảm ơn rồi chạy vội về hướng "Không có hàng hóa khai báo".

Tôi bế em bé, đùn xe đẩy cùng với mớ hành lý vừa tìm lại được qua cửa. Thế nhưng một nhân viên đứng ra chặn khiến bụng tôi thắt lại.

- Từ từ thôi. Cháy ở đâu mà vội thế? Có gì khai báo không?

- Không, tôi không có.

- Thế chị ôm cái gì kia?

- Em bé.

- Con chị?

- Vâng, con tôi.

Tim tôi gần như ngừng đập. Tôi chưa nói với James là tôi cũng đã bỏ đi. Nhưng liệu anh ấy có đoán được là tôi về đây không? Liệu anh ấy có báo cảnh sát là tôi đã bắt cóc con mình không? Phải chăng tất cả các cảng biển và sân bay đang theo dõi? Họ có định lấy con của tôi đi không? Họ sẽ trục xuất tôi chẳng?

Tôi kinh hoàng.

- Vậy là chị không có gì để khai báo ngoài ADN của mình, - anh ta cười sáng khoái.

-Ồ phải rồi. Hay thế! - tôi nói mà muốn ngất.

- Câu đó là của một người dí dỏm đại tài, ngài Oscar Wilde của chúng ta, - anh nhân viên hải quan xuề xòa nói thêm. - Một con người vĩ đại đáng kính.

- Chắc chắn rồi, - tôi tán thành, và mỉm cười. - Anh làm tôi sợ hết hồn.

Anh ta làm vẻ mặt của cảnh sát trưởng Viễn Tây, giọng lè nè:

- Không có gì đâu, - rồi nháy mắt. - Việc của tui thui mà.

Được trở về nhà thật là hạnh phúc.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi chạy nhanh ra sảnh đón. Bố mẹ đã đứng chờ sẵn phía bên kia. Trông hai ông bà nhỏ bé và già hơn so với lần cuối tôi gặp, cách đây sáu tháng. Tôi thấy mình thật có lỗi. Cả hai đều đã ở tuổi năm mươi và luôn phải lo lắng về tôi từ lúc tôi mới sanh ra. Ừ mà phải nói cho chính xác là từ trước khi tôi ra đời nữa, vì tôi ra trẻ đến ba tuần và hai ông bà đã tưởng phải cho cả một đội múa hát vào dỗ dành dụ tôi ra nữa kia.

Tôi nghe nói có người trẻ đám tang của mình nhưng tôi thì có cái vinh dự rất khác thường là trẻ sinh nhật. Hai người đã lo lắng hồi tôi mới sáu tuần tuổi, bị đau bụng.

Rồi hồi hai tuổi, tôi không chịu ăn gì trừ đào đóng hộp suốt một năm trời. Họ lo lắng lúc tôi bảy tuổi, học dốt. Họ lo lắng lúc tôi lên tám tuổi, học giỏi mà không có đứa bạn nào. Họ lo lắng khi tôi mười một tuổi, vỡ cả mắt cá chân. Họ lo lắng khi mười lăm tuổi, tôi đi tiệc ở trường mà thầy phải đưa về nhà vì say mềm. Họ lo lắng lúc tôi được mười tám, vào năm đầu đại học mà chẳng đến lớp buổi nào. Họ lo lắng những lúc tôi thi cuối kỳ mà chưa từng thoát bài thuyết giáo của thầy cô. Họ lo lắng năm tôi hai mươi tuổi, chia tay mỗi tình đầu và nằm trong phòng tối khóc ròng rã hai tuần. Họ lo lắng khi tôi bỏ việc chạy đến London làm phục vụ năm hai ba tuổi.

Và bây giờ, tôi, gần ba mươi, đã kết hôn và có con, mà họ vẫn phải lo lắng. Ý tôi là tôi bất công với họ quá đúng không? Họ chỉ vừa kịp thở phào một cái rõ to và cảm ơn trời con bé đã kiếm được một thằng chồng tốt, giờ thì mình đã có thể để cho thằng ấy lo lắng cho nó mà quay sang lo lắng tiếp bốn đứa kia, thì tôi lại nhẩn tâm quay lại nói: "Xin lỗi nhé, báo động giả

thôi, con về đây và lần này thì còn tệ hơn những lần đã khiến bố mẹ phải lo lắng trước đây nữa."

Thảo nào hai ông bà trông hơi ủ ê và sợ sệt.

- Ôi lạy Chúa! - mẹ kêu lên khi vừa nhìn thấy tôi. - Bố mẹ cứ sợ con bị nhỡ chuyến bay.

- Con xin lỗi, - tôi nói và lại òa khóc. Chúng tôi ôm chặt nhau. Nhìn thấy em bé, đứa cháu ngoại đầu tiên, họ cũng khóc.

Tôi phải nhanh chóng đặt tên cho con thôi.

Vất vả một lúc, chúng tôi cũng vượt qua được cái ma trận bãi đậu xe của sân bay Dublin. Giao thông bị trì hoãn đôi chút vì bố định chạy ra lối cổng trả tiền trước trong khi ông lại đã không trả trước. Thế là hàng loạt xe nối sau phải de lại để ông thoát ra. Ông hơi nổi nóng, một xe khác cũng vậy. Nhưng thôi đừng nói chi tiết chuyện này làm gì.

Ra đến đường lớn chúng tôi yên lặng một lúc lâu. Chuyện lạ. Mẹ ngồi phía sau với tôi, ẵm cháu và khẽ đu đưa con bé. Tôi ước gì mình còn là một em bé để được mẹ ẵm và cho tôi sự bình an, và bảo tôi rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

- Vậy là thằng Jim xúi quẩy cuốn gói rồi, - bố lên tiếng.

- Vâng bố ạ, - tôi đáp trong nước mắt.

Bố chưa từng thật sự thích James. Ông là người đàn ông duy nhất trong ngôi nhà toàn đàn bà nên thêm có đối tác để nói chuyện bóng báp và những chuyện khác của cánh mày râu. James thì chẳng mấy khi chơi bóng và nấu ăn lại giỏi quá nên ông không thích. Đúng là ông làm hết mọi việc trong nhà, nhưng riêng nấu ăn lại là chuyện khác, việc của đàn bà, ông bảo thế. Nhưng điều ông ít muốn phải thấy nhất đó là tôi đau khổ.

- Claire này, - tôi nhận ra qua cái giọng quen thuộc này mỗi khi ông phải nói: "Giờ tôi xin phép phát biểu những việc có liên quan đến vấn đề tình cảm. Tôi không quen làm việc này và thực tình không muốn phải làm việc này chút nào, nhưng tôi cần phải làm, và tôi nói rất chân thành." - Gia đình của con là ở đây, mọi người yêu thương con và đây luôn là nhà của con. Con và cháu ở lại bao lâu cũng được. Và... ờ... cả bố và mẹ đều biết con đang rất khổ và nếu cần bố mẹ làm bất cứ gì, con cứ nói. Ờ... ờ... Ừ, vậy đó. - Và ông tăng tốc, vô cùng nhẹ nhõm vì đã nói ra được.

- Cám ơn bố, - tôi lại khóc. - Con biết mà.

Tôi vô cùng đội ơn bố mẹ. Còn gì sung sướng hơn khi biết họ yêu thương mình. Chỉ có điều, không gì bù đắp được chuyện tôi đã mất đi một người đàn ông là bạn tâm giao, bạn thân nhất, là người yêu, người đáng tin cậy duy nhất trong cái thế giới đầy nghi ngại này.

Chúng tôi về đến nhà. Mọi thứ vẫn y như cũ. Sao lại không chứ? Cuộc sống, cho dù biết là đại đột, vẫn cứ phải tiếp tục. Cái mùi của ngôi nhà cũng vẫn đúng như xưa. Thân quen, dễ chịu. Chúng tôi chuyển hành lý và cái nôi em bé lên căn phòng trên lầu, căn phòng tôi và Margaret đã ở chung cho đến khi tôi chuyển đến London. (Margaret, hai sáu tuổi, rất thể thao, tính cởi mở, sống lành mạnh, đang làm trợ tá luật sư ở Chicago, kết hôn với anh người yêu duy nhất nó từng có.) Căn phòng trông ngồ ngộ vì rất lâu rồi không ai ở đấy. Vài đôi giày của Margaret vẫn còn nằm trên sàn, phủ đầy bụi. Vài bộ quần áo cũ vẫn treo trong tủ. Trông hơi giống như một cái điện thờ.

Tôi quăng mớ túi xách xuống sàn, đặt chiếc nôi ngay ngắn vào khung cũi rồi đặt bé nằm vào trong. Tôi để cái bình ủ sữa có hình cô bò nhảy qua mặt trăng lên bàn trang điểm ở bên cạnh rồi ngồi xuống giường, đá văng đôi giày. Tôi bỏ mấy cuốn sách lên kệ, mấy món đồ trong túi trang điểm vương vãi trên cái bàn đầu giường. Vậy là chỉ trong nháy mắt cả căn phòng trông như một cái chuồng lợn.

Thế vẫn tốt hơn ban nãy nhiều rồi.

- Có những ai ở nhà hả mẹ?

- Ờ, mới có bố với mẹ thôi, - bà bảo. - Con Helen đi học, chắc chắc sẽ về. Chúa biết con Anna đang ở đâu. Mẹ chưa nhìn thấy mặt nó mấy ngày nay rồi. Anna và Helen là hai em gái tôi. Chỉ còn hai đứa nó vẫn ở đây.

Mẹ ngồi nhìn tôi cho bé bú. Sau khi đã xoa xoa lưng rồi ru cho bé ngủ trở lại, tôi và mẹ ngồi yên lặng trên giường. Mưa đã tạnh, mặt trời quay trở lại. Mùi ẩm ướt của khu vườn tràn vào qua cửa sổ và tiếng gió rì rì thổi qua những nhánh cây. Một buổi chiều tháng Hai yên bình.

- Con ăn gì không? - bà lên tiếng. Tôi lắc đầu.

- Nhưng con phải ăn chứ, nhất là bây giờ con còn phải chăm em bé. Con phải khỏe. Mẹ nấu xúp cho con nhé?

Tôi nhăn mặt.

- Xúp ăn liền?

- Xúp ăn liền, - bà dịu dàng xác nhận.

- Thôi mẹ ơi. Không cần đâu.

Có lẽ tôi nên nói cho bạn rõ. Cứ cách một thế hệ trong gia đình tôi là khả năng nội trợ lại bị hụt mất. Tôi biết nấu nướng. Nên con tôi sẽ không. Chúa thương con bé. Nó đã phải chào đời như thế nào rồi? Và suy ra là mẹ tôi không biết nấu nướng gì hết. Bà và thú vui bếp núc không phải bạn nhau. Thực tế bà và chuyện bếp núc thậm chí gần như chẳng buồn gặt đầu chào nhau được một tiếng.

Những ký ức ám ảnh về bữa cơm tối của gia đình ủa về. Tôi mất tri rồi sao? Tôi về nhà làm cái quái gì thế không biết? Tôi thật muốn bị đói đến

chết ư?

Bạn sắp phải giảm một mớ cân thừa siêu tốc? Để đi nghỉ mát? Đám cưới em gái? Hẹn hò với một chàng làm văn phòng cao to điển trai? Đừng việc gì theo mấy cái chương trình Kiểm Soát Cân Nặng hay ráng cầm cự theo trường phái Lean Cuisine chỉ ăn mỗi thịt nạc, hay quanh đi quẩn lại chỉ toàn những thứ đồ ăn đã nghiền thành bột. Cứ đến ở với chúng tôi vài tuần thôi, và nhất định phải là bà nấu cho ăn.

Nói thật đấy, nhà tôi vẫn còn rộng lắm. Bạn có thể ở phòng của Rachel. Bạn sẽ chỉ còn da với xương sau hai tuần. Bởi vì dù có đói đến cỡ nào đi nữa thì bạn cũng sẽ không ép mình ăn nổi bất cứ món gì bà nấu. Tôi ngạc nhiên là hồi còn nhỏ, chẳng đứa nào trong chúng tôi từng phải nhập viện vì thiếu dinh dưỡng. Nếu tôi và các chị em bị triệu tập đến bữa tối, cả bọn sẽ ngồi xuống, im ắng nhìn chăm chăm vào đĩa, bối rối mất ít lâu. Cuối cùng sẽ có một đứa lên tiếng:

- Biết gì không?

- Thịt gà đúng không? - Margaret nghi ngờ, thận trọng chọc chọc cái nĩa.

- Hả? Chị tưởng là bông cải? - Rachel, vốn ăn chay, chạy ào đi móc họng.

- Gì cũng được, em không ăn đâu, - Helen nói. - Ít ra thì nếu phải nhai bột bắp chị cũng còn biết mình đang ăn gì, - và chạy đi lấy một tô.

Cho đến khi bà quay lại bàn ăn và nói cho chúng tôi biết nó là gì ("xúp khoai tây với bắp cải, lữ vô ơn ạ!"), thì cả bọn đều đã có thể cho phép mình rời bàn, lùng sục trong tủ bếp xem có gì tạm gọi là ăn được.

- Margaret! - bà gọi con nhỏ vì biết nó là đứa ngoan nhất, - con thậm chí không thử lấy một miếng sao? Thế là Margaret, con ngoan, đành nâng

một miếng bé tẹo lên miệng.

- Sao? - Bà hỏi, gần nín thở.

- Chắc mẹ sẽ không dám vứt cho con ki ăn đâu! - Margaret đáp, thật thà là một tính tốt khác của nó ngoài ngoan ngoãn vâng lời và dũng cảm ra.

Vậy nên sau vài năm cứ đến bữa tối là tình trạng nước mắt nước mũi tái diễn, và hóa đơn mua ngũ cốc ăn sáng ngày càng tăng, mẹ tôi quyết định đoạn tuyệt hẳn chuyện bếp núc. Mừng!

Vì vậy, nếu chồng hoặc con kêu đói, bà sẽ lẳng lặng nắm tay dắt vào bếp và bảo: "Ngắm kỹ cái ngăn đựng đầy đồ đông lạnh nhé!" rồi mở tung cánh cửa tủ lạnh, tay hươ hươ múa múa khuyến khích chúng tôi kiểm tra cái kho báu bên trong. Rồi cùng với kẻ sắp được dùng bữa, bà đi ra khỏi bếp, bảo: "Đội ơn cái lò vi ba! Mẹ khuyên con nên làm thân với hai thứ này. Ở nhà mình nếu đói con sẽ thấy chúng là vô giá."

Giờ thì chắc bạn hiểu tại sao tôi không hề tỏ ra hưởng ứng ý định nấu xúp của bà.

Nhưng điều tuyệt vời khi không phải nấu nướng hay làm bất cứ công việc nhà nào đó là mẹ tôi có thật nhiều thời gian cho những điều khác hết sức quan trọng trên đời. Trung bình một ngày bà xem sáu bộ phim truyền hình nhiều tập và một tuần ngốn hết khoảng bốn cuốn tiểu thuyết, nhờ vậy mà bà có thể khuyên nhủ các cô con gái một cách vô cùng chuyên nghiệp khi chúng đau khổ chuyện tình cảm.

Bà chẳng lạ gì thể loại bi lãng mạn.

Đặc biệt là của Úc.

Ví dụ như, bà rành rẽ chuyện Skip (thằng con rơi của Brad với một cô y tá nào đó anh dan díu hồi ở Nam) cưới Bronnie (chị cùng cha khác mẹ

với Wayne và Scott), rồi Bronnie có bầu, rồi Skip bắt đầu dan díu với Chrissie. Rồi Jeannie (con ghẻ của Chrissie) tự động phát hiện ra và thông báo cho bà Goolagong (không có quan hệ gì). Bà Goolagong, chỉ với ít đồ ăn qua loa, mấy món đồ hộp ở tiệm Billy Can, đã ngồi nói chuyện phải quấy với Skip, và phát hiện ra Skip cảm thấy bị bỏ bê từ khi Bronnie có bầu. Bronnie khi ấy chỉ toàn nói chuyện em bé. Bà Goolagong trấn an Skip. Skip chấm dứt đi lại với Chrissie, làm hòa với Bronnie và Bronnie sanh một bé gái xinh đẹp đặt tên Shane. Còn Chrissie trở về vùng lãnh thổ phía Bắc cùng với chú chó Bruce. (Tôi dám chắc bà Goolagong sau đó bị nghi việc ở Billy Can vì ăn uống nói chuyện như đã nói trong giờ làm, nhưng đó lại là chuyện khác rồi.)

Hai mẹ con ngồi trong căn phòng đang tối dần theo ánh nắng cuối ngày, lắng nghe tiếng em bé thở đều đều mãi nguyện.

- Con bé xinh quá.

- Dạ, - rồi tôi lại lặng lẽ khóc.

- Sao vậy con?

- Con không biết nữa. Con cứ nghĩ mọi chuyện rất bình thường. Con nghĩ anh ấy cũng như con, hồi hộp mong chờ ngày em bé ra đời. Con biết chuyện thai nghén không hề dễ dàng với anh ấy. Con cứ ốm ngoặt ngoẹo. Con béo ú. Hai đứa hầu như không còn yêu đương gì nữa, nhưng con cứ nghĩ là anh ấy hiểu.

Mẹ tôi rất hay. Không hề ca bài đàn ông... à... ờ... khác mình lắm, bọn chúng có nhu cầu, cũng như động vật ấy. Bà không làm tôi phải thấy hổ thẹn vì không hề cho rằng James bỏ đi là vì chúng tôi đã chẳng yêu đương gì suốt thời gian tôi mang bầu.

- Con phải làm gì hả mẹ? - tôi hỏi, dù biết bà cũng chẳng có được câu trả lời gì hơn tôi.

- Con phải vượt qua chuyện này thôi, - bà bảo. - Đó là việc duy nhất con làm được. Đừng cố hiểu tại sao vì con sẽ chỉ làm mình hóa điên lên. Đứa duy nhất nói được cho con biết tại sao thằng James bỏ đi chính là nó. Mà nếu nó không muốn nói chuyện với con thì con không ép nó được. Biết đâu chính nó cũng chẳng hiểu gì. Nhưng con không thay đổi được tình cảm của nó. Nếu nó đã nói không còn thương con nữa và đã yêu cái người đàn bà kia, con phải chấp nhận điều đó. Có thể nó sẽ quay lại, có thể không, nhưng dù thế nào thì con cũng phải chấp nhận và vượt qua mọi chuyện.

- Nhưng con khổ quá, - tôi tuyệt vọng.

- Mẹ biết, - bà nói giọng buồn buồn, - nếu mẹ có thể làm cho con hết buồn, mẹ sẽ làm ngay. Con biết chứ?

Tôi quay xuống nhìn con gái bé bỏng nằm ngủ trong cũi, thật yên bình, thật ngây thơ, thấy lòng hạnh phúc mà đau nhói. Tôi muốn con bé được hạnh phúc mãi mãi. Tôi muốn ôm con, ôm hoài, không bao giờ để nó đi đâu xa tôi. Tôi không muốn con phải chịu cái cảm giác bị bỏ rơi, cô độc và thất thần như tôi bây giờ.

Tôi muốn bảo vệ con khỏi mọi sự khổ đau. Nhưng tôi sẽ không thể. Cuộc sống vốn dĩ luôn phức tạp.

Ngay lúc đó cửa bật mở, giật chúng tôi ra khỏi cái bầu không khí ủ dột. Là con em út Helen. (Helen, mười tám tuổi, vừa lết vào được đại học để nghiên cứu thứ gì đó cực kỳ hữu ích, hình như là Nhân chủng học, Lịch sử nghệ thuật và Hy Lạp cổ đại gì đó. Tóc nó màu đen, để dài, cặp mắt mèo ngó nghiêng, cười luôn miệng, cư xử vô cùng kém cỏi mà gần như ai cũng phải thương, nhất là một hàng dài những anh đàn ông đã bị con bé làm cho trái tim tan nát. Tôi thấy nói "phối bò" là đúng với nó nhất.)

- Chị đây rồi! - nó hét lớn và ào vào phòng.

- Đâu, cho em xem cháu nào, - giọng nó choe chõe - Sướng nhé? Tưởng tưởng xem em thành dì rồi cơ đấy. Kinh chưa? Phải giống như là ráng ị ra cả cục đá không? Nói em nghe đi, em thắc mắc lắm, họ đun nước sôi với xé vải vụn làm gì vậy?

Không cần đợi câu trả lời, nó đã thò mặt vào trong cũi. Con bé tội nghiệp kinh hãi khóc ré lên. Helen nhắc em bé ra khỏi cũi, cặp lúng lẳng dưới cánh tay, y như một cầu thủ bóng bầu dục chuẩn bị ghi bàn thắng quyết định cho Ireland vậy.

- Sao em bé khóc thế?

Tôi biết trả lời sao?

- Bé tên gì?

- Claire chưa quyết định sẽ đặt tên gì cho cháu, - mẹ lên tiếng.

- Không, con quyết định rồi, - tôi quyết làm cho mọi chuyện thêm rối rắm. Tôi nhìn mẹ, - Con sẽ lấy tên mẹ của mẹ đặt cho con bé.

- Cái gì? - Helen rống lên, hoảng hồn. - Chị không thể gọi nó là Ngoại Maguire được. Đó đâu phải là tên cho con nít.

- Không, Helen à, - tôi đáp giọng mệt mỏi. - Chị sẽ gọi cháu là Kate.

Helen nhìn tôi chăm chăm một lúc, rồi nhăn nhó cái mũi xinh xắn, từ từ ngộ ra.

- À, em hiểu rồi, - nó cười vang.

Rồi nó làm bầm, nhưng cũng đủ nghe: "Hừm, đó cũng đâu phải tên cho con nít."

Nó trả em bé lại cho tôi, giống như chị nông dân chuyển mấy bao tải khoai tây từ trên xe xuống cho bạn hàng vậy. Tức là rất đại khái, ẩu tả, chẳng cần biết máy củ khoai tây có còn lành lặn hay có bị kinh động không. Rồi nó hỏi một câu khiến tôi kinh hoàng:

- À, anh James có về cùng không? Anh James đâu? Rõ ràng là nó chưa biết chuyện.

Tôi lại khóc.

- Chúa ơi, - nó kinh ngạc, quay sang tra vấn mẹ. - Sao chị ấy khóc?

Mẹ tôi chỉ biết nhìn nó trân trân. Bà không trả lời được.

Bạn tin không? Bà cũng khóc.

Helen thộn mặt nhìn cả ba thế hệ đàn bà con gái dòng họ Walsh cùng nhau khóc. Nó lộ rõ vẻ kinh tởm cái cảnh tượng này.

- Có chuyện gì với mấy người vậy? Tôi có nói gì đâu? Mẹ, sao mẹ khóc? - nó khó chịu hỏi.

Cả ba chúng tôi, túm tụm cả trên giường nhìn nó, nước mắt chảy dài trên má. Em bé vừa được đặt tên là Kate khóc rống lên như bò mộng.

- Chuyện gì? - nó điên tiết.

Chúng tôi vẫn ngồi yên, không nói được tiếng nào.

- Con đi xuống hỏi bố vậy, - nó dọa. Nhưng rồi nó cắn môi, đứng chần chừ ngoài cửa ngẫm nghĩ. - Nếu bố không định khóc theo mấy mẹ con.

Cuối cùng mẹ cũng cất được tiếng:

- Không, đừng đi đâu hết con ơi, - bà dang tay về phía Helen. - Lại đây. Ngồi đây. Con không làm gì sai hết.

- Vậy tại sao mẹ khóc? - nó lưỡng lự không muốn đến chỗ cái giường mọi người đang sụt sịt.

- Ừ, mà sao mẹ khóc vậy? - tôi hỏi, cũng thắc mắc y như Helen. Chồng mẹ mới bỏ mẹ sao? Hay là mẹ đòi thay tã?

Tôi e là không. Vậy tại sao?

- Vì mẹ nghĩ đến ngoại, - bà sụt sịt. - Bà không sống được đến giờ để nhìn thấy mặt cháu ngoại. Con lấy tên bà đặt cho cháu làm mẹ xúc động quá. Chắc bà vui lắm. Hãnh diện lắm.

Tôi thấy vô cùng tội lỗi. Ít ra mẹ của tôi cũng còn sống. Tôi nghiệp mẹ, ngoại mất mới năm ngoài và chúng tôi ai cũng nhớ ngoại. Tôi ôm mẹ và Kate, cả hai người cùng khóc.

- Tiếc quá! - Helen trầm ngâm tiếc nuối.

- Tiếc gì? - tôi hỏi.

- Ờ, chị biết không? Phải chi ngoại tên gì đẹp đẹp như là Tamsin, Isolda, hay Jet ấy.

Không hiểu sao tôi không giết nó chết ngay tại đó, ngay lúc đó cho rồi.

Nhưng không hiểu sao tôi thấy rất khó nổi điên được với nó.

Rồi nó quay sang tôi:

- Còn chị sao lại khóc? Ôi thôi em biết rồi. Dám cá chị bị trầm cảm sau sanh gì đó mà. Thấy báo có đăng vụ một bà bị vậy đó. Bả quăng con

mình qua cửa sổ tầng mười hai, rồi nhất định không mở cửa cho cảnh sát vào, rồi mấy ông phải phá cửa vào, rồi bao nhiêu tuần trước đó bà còn không thèm đổ rác, thế là cả căn nhà trông tởm lắm, rồi bà tính tự sát, rồi cuối cùng người ta phải cho bà lên ghế điện luôn, hay là sao đó.

Helen hăng say kể. Các chi tiết vụn vặt nhưng khó chịu, như những chi tiết rành rành ra đó, chưa từng cản trở được nó kể lại ngon lành những chuyện tàn bạo ly kỳ.

- Hoặc cũng có thể người ta chỉ nhốt bà lại thôi, hay là sao đó, - nó lưỡng lự thừa nhận, rồi từ từ bớt hào hứng.

- Mà thôi, phải chị bị giống vậy không? - nó hớn hờ quay lại thực tại. - May mà mình không ở lâu mười hai mẹ nhỉ? Không thì em bé tung tóe đầy ngoài hè rồi. Rồi bác Michael thế nào chẳng rửa mình làm bầy hầy nhà cửa.

Michael là một bác già tám mươi tuổi bản tính, biếng lao động và chăm mê tén, vẫn đều đặn mỗi tháng hai lần đến "làm" cái vườn con của chúng tôi, theo một cách cực kỳ khoa học chỉ bác mới làm được. Phần uất với bác là điều đáng sợ nhất. Với công trạng làm vườn của bác cũng thế. Tức là hiếm, hiếm hoi lắm bác mới thực sự dọn vườn cho ra hồn. Bố sợ bác đến thậm chí không dám đuổi. Thật ra thì cả nhà đều sợ bác khiếp vía. Đến con Helen cũng phải từ tốn lại một chút khi thấy bác.

Tôi vẫn nhớ chiều nọ hồi năm ngoái. Mẹ đứng như bị thôi miên ngoài vườn, tạp dề buộc trước bụng (cho ra vẻ thôi), gật gù trong tuyệt vọng, mím môi mím cười, sợ đến không bước nổi trở vào nhà sau khi nghe bác giải thích rất dài dòng, chi tiết bằng một cái giọng làu bàu tiếng được tiếng mất, chiếc kéo xén cỏ vung múa liên hồi trong tay trông rất sợ. Đại loại nếu tia hàng rào thì tường sẽ sập xuống. ("Chị thấy không, nó cần cái bờ giậu để tựa vào"), hay nếu cắt cỏ thì rồi nó sẽ héo queo đến chết. ("Vi trùng sẽ theo cái đầu bị cắt mà bò vào, thế rồi nó rũ rượi rồi chết hết.")

Cuối cùng mẹ cũng lê được vào nhà, nấu nước pha trà cho bác Michael mà xô đập soong nồi loảng xoảng, nước mắt đầm đìa.

- Lão già biếng nhác, - bà nức nở với tôi và Helen, - có làm gì bao giờ đâu. Lão biến mẹ thành cái cô suốt ngày chỉ biết dán mắt vào tivi. Trong khi cỏ thì mọc đến gối! Mẹ xấu hổ quá đi. Cả phố chỉ nhà mình là cái vườn như cái rừng. Mẹ chỉ muốn nhổ vào ly trà của lão!

Rồi ngừng lại khóc thút thít. Nhưng chỉ kịp đếm đến ba thôi thì...

- Chúa xá tội! - giọng bà run lên, - Helen, để yên mấy cái bánh Jaffa đó! Để dành cho lão Michael uống trà!

- Tại sao bác ta lại được ăn bánh Jaffa trong khi mẹ ghét bác, còn tụi con phải ăn mấy cái bánh Digestive kinh tởm kia? - Helen hét lên.

Chí lý. Tôi cũng thấy thế.

- Suyt, - mẹ bảo. - Lão ấy nghe đấy.

Vừa lúc này thì bác Michael đã ở ngay cửa sau, cời đôi ủng làm vườn sạch bong thậm chí có thể lấy nấu ăn tối được.

- Ý con nói là mẹ đâu có ghét bỏ gì tụi con, - Helen cáu. - Mà tụi con lại không được ăn bánh ngon, và mẹ ghét bác Michael (mấy tiếng cuối nó quay ra hướng cửa sau hét rõ to). Thế mà bác ấy lại được ăn bánh ngon. A chào bác, vào đây ăn bánh quy nào. - Nó cười ngọt ngào với bác ta khi bác đang khập khiễng bước vào bếp, cổ tình đấm đấm lưng bùm bụp như thể vừa lao động hết sức vất vả.

- Chào, - bác làu bàu, nhìn tôi hết sức nghi ngờ. Rõ ràng bác nghĩ tôi là đứa đang nói xấu bác. Không ai ngờ nghi ngờ con bé Helen có khuôn mặt ngây thơ trong sáng như thiên thần.

Lũ ngu, lũ ngốc.

- Tôi rót trà cho bác nhé? - mẹ khúm núm.

Nhưng chiều hôm đó tôi nghe bố mẹ cãi nhau trong vườn.

- Jack, anh phải nói chuyện với lão ấy.

- Mary à, thôi để anh tự cắt cỏ vậy.

- Không, mình trả tiền để lão ấy làm việc này kia mà. Nên lão phải làm chứ. Ở đây mà nói nhăng nói cuội chuyện cỏ bị nhiễm vi trùng! Lão tưởng em là con ngốc đần độn chắc?

- Thôi được rồi, được rồi. Để anh nói chuyện với bác ấy.

- Hay là thôi, đem tráng xi măng hết cả vườn đi. Vậy là cho lão nghỉ việc được.

Nhưng bố chưa từng "nói chuyện" với bác Michael. Tôi vô tình phát hiện ra ông tự mình cắt cỏ. Vào cái hôm mẹ đi Limerick thăm dì Kitty. Và ông nói dối mẹ trắng trợn.

Thình thoảng, Helen cũng hỏi mẹ nếu nó hứa sẽ không bao giờ cắt cỏ, liệu mẹ có ưu ái cho nó mấy cái bánh Jaffa không.

Helen nói đúng. Nếu em bé bị rơi tung tóe (có đúng là có từ này không nhỉ?) đầy hè, bác Michael chắc chắn sẽ rửa cả nhà cái tội làm ra một đồng bầy hầy. Nhưng không có chuyện đó đâu.

Mặc dù nếu Kate không chịu nín cho mau, tôi chắc sẽ phải suy nghĩ lại.

- Không, Helen à, - tôi giải thích. - Chị không bị cái vụ trầm cảm sau sanh đó. Ở..., cũng không hẳn. Mà chắc là chưa.

Trời ạ. Tôi chỉ mong được thế.

Nhưng chưa kịp nói cho Helen nghe James đã bỏ đi thì bố bước vào.

Chắc phải dọn bớt đồ ra ngoài thôi nếu cứ có lắm người vào như thế này.

- Ấy giặc! - chúng tôi đồng thanh.

Bố cười và cúi đầu đáp bài chào của chúng tôi. Bạn biết không, tên bố là Jack (Giặc), và hồi những năm đầu bảy mươi khi mà tin không tặc đây rầy trên báo (nhiều hơn cả tin trẻ em bị lạm dụng), một ông chú đang sống ở Mỹ đã chào đón bố tôi như thế: "Ấy giặc!" Mấy chị em tôi cười tưởng chết. Còn bố thì luôn đáp lại bằng một nụ cười.

Thôi, chắc bạn muốn được tiếp tục câu chuyện của tôi kia.

- Tôi đến xem cháu đầu lòng đây, - ông nói. - Bố bế cháu nhé?

Tôi chuyền Kate cho ông. Ông đón ấm con bé cực kỳ chuyên nghiệp. Nó nín khóc ngay lập tức, nằm yên trong cánh tay ông, hai bàn tay như hai con sao biển cứ nắm mở, nắm mở.

Y như mẹ nó, tôi buồn rầu nghĩ bụng, chỉ nắm gọn trong tay lũ đàn ông là sướng.

Lẽ ra tôi đã phải ngăn chặn chuyện này ngay từ trong trứng nước. Phải có tí tự trọng chứ con! Đâu cần có một thằng đàn ông con mới hạnh phúc! Trong khi các bà mẹ khác đọc cho con gái bé bỏng của họ nghe chuyện người máy biết nói hay những con sói gian ác bị trừng trị thì tôi sẽ đọc cho Kate nghe những thứ liên quan đến tư tưởng nam nữ bình quyền. Nhất định thế!

Đẹp Nàng tiên cá sang một bên. Đọc The Female Eunuch.

- Chùng nào con mới đặt tên cho cháu đây? - bố hỏi.

- À, con mới đặt rồi. Con lấy tên bà đặt cho bé.

- Hay quá, - mắt ông sáng lấp lánh.

- Chào Nora bé bỏng! - bố líu lo với cái nhúm hồng hồng.

Helen, mẹ và tôi nhìn nhau khổ sở.

Lộn bà rồi!

-Ờ... không bố à, - tôi ngạc ngữ. - Con đặt tên bé là Kate.

- Nhưng mà mẹ của bố đâu phải tên Kate, - ông nhíu mày suy nghĩ.

- Vâng, bố à, - tôi ấp úng. (Trời ạ, đời sao mà lăm chạp bấy?) - Nhưng con lấy tên bà ngoại Maguire đặt cho bé, không phải bà nội Walsh.

- À, rõ rồi, - giọng ông có phần nguội lạnh.

- Nhưng con sẽ đặt tên đệm cho con bé là Nora, - tôi ti tiện hứa.

- Đừng hồng, - Helen cắt ngang. - Đặt tên gì đẹp đẹp chứ. Em biết nè. Elena nha? Elena tiếng Hy Lạp là Helen đó, chị biết không?

- Helen! - mẹ quở. - Con bé là con của Claire!

- Chẳng phải mẹ vẫn bảo tụi con phải chơi chung đồ chơi là gì? - Helen nói giọng hờn dỗi.

- Kate không phải là đồ chơi, - bà thở dài.

Thật tình, Helen cũng mệt xịu rồi.

Tuy vậy, vốn chẳng tập trung vào việc gì được mấy chốc, nó chuyển đề tài.

- Bố, cho con đi nhờ qua nhà con Linda há?

- Helen, bố không phải tài xế lái thuê, - bố nói giọng đều đều.

- Bố à, con đâu có hỏi bố làm nghề gì. Con biết bố làm nghề gì rồi. Con xin đi quá giang thôi mà, - cái giọng của Helen như muốn nói: "Con sẵn sàng làm đũa biết điều mà."

- Không, Helen. Mà đi bộ từ đây đến đó tốt chán, - bố hét. - Tao thật không hiểu nổi đám trẻ chây lười chúng mày. Này, hồi tao...

- Bố, - Helen ngắt ngay. - Làm ơn đừng có kể lại cái vụ bố phải chân không cuốc bộ bốn cây số đi học nữa. Con chịu hết nổi rồi. Cho con đi nhờ xe thôi mà, - nó liếc bố qua lớp tóc mái cắt ngang trán, cười nũng nịu.

Ông cúi tiết nhìn nó hằm hằm một hồi rồi cười ha hả:

- Thôi được rồi, và lắc lắc chùm chìa khóa. - Thì đi. Ông trao Kate lại cho tôi.

Đúng cái cách trao em bé lại cho mẹ nó.

- Bibi ngủ ngon Kate Nora nè, - ông bảo, có vẻ nhấn hơi nhiều vào "Nora". Tôi nghĩ ông vẫn chưa kịp tha thứ cho tôi.

Ông và Helen đi.

Mẹ, bé Kate Nora và tôi vẫn ngồi trên giường, tận hưởng chút yên lặng khi không có Helen.

- Nè,- tôi nghiêm giọng với Kate. - Bài học đầu đời về cách cư xử với đàn ông con nhé, nhờ dì Helen đấy. Chắc con để ý kỹ chứ hả? Cứ coi bọn

họ như nô lệ, thế nào bọn họ cũng làm y như là nô lệ ngay.

Kate tròn xoe mắt nhìn tôi.

Mẹ mỉm cười bí hiểm.

Một nụ cười tự mãn, bí ẩn.

Một nụ cười ranh mãnh.

Nụ cười của một người đàn bà có chồng đã gánh vác việc hút bụi suốt mười lăm năm qua.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vậy là tới giờ đi ngủ.

Trở lại ngủ trên chiếc giường đã là của tôi suốt thời niên thiếu cảm thấy sao là lạ. Tôi cứ nghĩ những ngày đó đã vĩnh viễn trôi qua rồi.

Cảnh cũ người xưa.

Nhưng nếu không muốn, tôi đâu cần phải nằm trên chiếc giường ấy.

Rồi khi mẹ hôn và chúc ngủ ngon trong khi tôi cũng đã có con, bé nằm trong chiếc cũi ngay kế bên, tôi thấy cũng rất ư lạ lùng.

Tôi đã là một người mẹ, nhưng tôi đâu cần ngài tâm lý học nổi danh Sigmund Freud bảo cho tôi biết là tôi vẫn cảm thấy như mình còn là một đứa trẻ.

Kate trợn mắt nhìn trần nhà, chắc vẫn còn hoảng sợ sau cuộc đụng độ với Helen. Tôi hơi lo cho con bé, nhưng lạ thay, tôi thấy mệt thì đúng hơn. Tôi thiếp đi rất nhanh, dù đã nghĩ mình sẽ không bao giờ còn có thể nhắm mắt ngủ được nữa.

Không bao giờ nữa, ý tôi là không bao giờ nữa.

Hai giờ sáng Kate tử tế đánh thức tôi dậy bằng tiếng khóc đạt đến mức một triệu deciben. Tôi tự hỏi không biết con bé có ngủ thậm chí là một giây nào không. Tôi cho bé bú, rồi lại trở vào giường, ngủ thiếp đi.

Nhưng chỉ vài tiếng sau tôi đã lại bất tỉnh giấc trong nỗi hoảng sợ. Chẳng phải vì cái bức tường dán giấy hình hoa hòe uốn éo điệu dàng của hiệu Laura Ashley, hay vì mớ rèm hay tấm trải giường phủ kín người mà tôi lơ mơ thấy trong bóng tối.

Hoảng sợ vì tôi đang ở Dublin chứ không phải trong căn hộ ở London, cùng với James yêu dấu.

Tôi nhìn đồng hồ. Vâng, bạn đoán được rồi đấy, - bốn giờ sáng. Lẽ ra tôi nên tự an ủi mình bằng cách nghĩ tới cái một phần tư thế giới theo giờ GMT cũng vừa mới giật mình tỉnh dậy, nằm bất động nhìn chăm chăm vào bóng đêm mà khở sở, lo lắng đủ thứ chuyện từ "Liệu mình có bị cho thôi việc?" cho đến "Liệu mình có bao giờ gặp được người thật sự yêu mình?" hay "Mình có dính bầu không đây?".

Làm gì có chuyện cảm thấy được an ủi ở đây.

Bởi vì tôi cảm thấy như đang ở dưới Hỏa ngục.

Mà đem so cái Hỏa ngục của mình với Hỏa ngục của bất cứ ai khác cũng chẳng làm cho tôi bớt đau khổ. Xin lỗi tôi nói việc này nghe hơi máu me bạo lực, nhưng nếu người ta bị xén mất một chân bằng một cái cửa gi sắt thì biết được người nằm ở phòng bên cạnh bị đóng đinh vào bàn cũng chẳng hề làm họ thấy nhẹ nhàng hơn.

Tôi ngồi dậy trên giường trong bóng tối.

Kate ngủ bình yên bên cạnh tôi, trong cái cũi màu hồng.

Tôi và con bé như hai kẻ gác đêm. Thay phiên nhau thức. Thế nào cũng có ít nhất một trong hai tỉnh ngủ vào một giờ nhất định.

Mặc dù sự giống nhau cũng chỉ đến đó thôi vì tôi không thể thông báo - Ủ, ít ra là không thể thông báo một cách thành thật - "Bốn giờ sáng.

Không có gì bất ổn."

Ruột gan tôi cuộn lên vì hoảng sợ. Tôi không tin được là mình đang ở trong nhà bố mẹ ở Dublin thay vì trong căn hộ ở London với chồng mình. Tôi có cảm tưởng mình mất trí thì mới bỏ London, bỏ lại James cho người đàn bà khác. Tôi đã bỏ rơi anh!

Hay tôi bị tâm thần rồi chẳng? Tôi phải về thôi. Tôi phải bay về với anh. Phải giữ anh lại.

Sao tôi lại đến nỗi này?

Tôi đã quẹo nhầm lối và lạc vào một thế giới tồn tại song song. Nơi mà mọi thứ vẫn y như cuộc đời tôi, nhưng tầm tối và sai lệch.

Tôi không thể thiếu James.

Anh là một phần của tôi.

Nếu một cánh tay tôi rơi khỏi bả vai, lẽ đương nhiên tôi sẽ không thản nhiên tuyên bố: "Ôi cứ để nó đi đi. Nó sẽ quay lại nếu muốn. Chẳng có gì phải ép cả. Chỉ tổ làm nó đi xa hơn." Nói gì thì nói nó cũng là cánh tay của tôi. Mà James thì là một phần còn hơn cả cánh tay yêu dấu nữa.

Tôi cần anh còn hơn cả nó kia.

Tôi yêu anh hơn nó rất nhiều.

Đơn giản là tôi không thể thiếu anh.

Tôi muốn giành lại anh. Tôi muốn giành lại cuộc đời có anh ở bên của tôi. Tôi sẽ giành lại anh. (Và giành lại anh về cho thân thể tôi.)

(Tôi xin lỗi. Nghe trắng trợn, thô bỉ quá.)

Tôi đang bị hoảng loạn mà.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi để quá trễ?

Lẽ ra tôi không bao giờ, không bao giờ nên bỏ đi.

Lẽ ra tôi đã phải giữ vững lập trường và bảo anh hai đứa sẽ tìm ra hướng giải quyết. Rằng có lẽ anh không yêu Denise. Anh yêu tôi. Rằng tôi đã thực sự là một phần của anh, nên anh không thể thôi yêu tôi. Nhưng tôi đã thừa nhận thất bại và trao anh vào cái vòng tay bánh mì (thì đúng vậy mà!) của Denise, không một lời phản kháng.

Tôi phải nói chuyện với anh ngay bây giờ.

Anh sẽ không giận nếu tôi gọi anh lúc bốn giờ sáng. Là cái anh James tôi đang kể với bạn ấy. Anh là người bạn tốt nhất. Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì mà James chẳng bao giờ phiền. Anh hiểu tôi. Anh biết tính tôi mà.

Tôi sẽ bay về London, cùng với Kate, ngay sáng nay. Cuộc đời của tôi sẽ được hàn gắn lại.

Cái tuần lễ vừa qua sẽ được vùi vào quên lãng. Cái vết nứt của cuộc sống của hai đứa sẽ liền lại mịn màng. Vết sẹo sẽ mờ đi. Phải nhìn kỹ lắm bạn mới thấy được.

Mọi chuyện sẽ được sửa chữa. Mọi chuyện sẽ trở lại yên ổn như cũ. Như nó phải như thế.

Đây thực sự là một sai lầm tai hại, làm mọi thứ rối tung lên, nhưng vẫn chưa gây ra hậu quả gì vĩnh viễn.

Một kết thúc vui vẻ sẽ đẩy lùi những khúc mắc xưa cũ vào quá khứ, phải vậy không?

Tôi biết bạn đang nghĩ gì.

Không, thật đấy, tôi biết mà.

Bạn đang nghĩ: "Cô này điên rồi."

Ừ, thì cũng có thể tôi điên rồi đấy. Tôi đang loạn trí vì đau khổ.

Bạn đang nghĩ: "Claire ơi, phải giữ lại chút lòng tự trọng chứ!"

Nhưng tôi e mình đã nhận ra cuộc hôn nhân của mình vẫn quan trọng hơn lòng tự trọng của bản thân. Tự trọng chẳng sưởi ấm bạn lúc đêm. Tự trọng chẳng nghe bạn huyền thuyên khi đi làm về. Tự trọng không nói với bạn là nó muốn làm chuyện đó với bạn hơn là với Cindy Crawford.

Đây đâu phải trò lãng mạn đến hồi cãi vã của mấy cô cậu sinh viên. Anh đâu có mời con nhỏ khác trong đội cổ vũ đi dự đêm vũ hội. Không phải mấy chuyện lãng mạn vu vơ đấy.

Đây là tình yêu.

Tôi yêu James. Anh là một phần của tôi. Một phần quá tốt đẹp không thể tùy tiện bỏ đi.

Thậm chí nếu đội trưởng đội bóng có mời tôi đi dự vũ hội với cậu thay vì với James, và tôi được mặc chiếc váy mới mua, và được ngắm cao đầu lấy lại niềm kiêu hãnh, tôi cũng sẽ chẳng màng. Tôi phải giành lại James về.

Tôi vất vả bò ra khỏi giường, vật lộn với cái đệm ngủ bùng nhùng kéo đến hàng héc ta mà mẹ tôi nhất định bắt mặc. Lúc bỏ London mà đi tôi đã quên không đem theo đồ ngủ. Biết được việc này, bà nghiêm khắc thông báo không ai được phép ngủ nuy trong nhà của bà. Hết "Ngộ nhỡ có hỏa hoạn thì sao?" lại "Ở London thiên hạ có thể làm thế, nhưng lúc này con

đâu có ở London." Vậy là tôi hoặc chọn mặc bộ pyjama hoa của bố, hoặc mượn mấy cái đầm ngủ vĩ đại in bông, kiểu Victoria, cổ cao, diềm cuốn biên, dài chấm đất của mẹ. Làm thế nào bà có thể xoay xở để ai đó thụ tinh cho dù chỉ một lần, đừng nói chi đến năm, trong khi vẫn đeo dính mấy bộ đồ kiểu này quả thật vượt quá sức tưởng tượng của tôi.

Chúng ắt phải làm nhụt hết nhuệ khí của một cậu trai người Ý mười lăm tuổi. Đến lúc vượt qua được hàng hà sa số những mét vải kia và may mắn chiêm ngưỡng được chút thịt da của nàng thì cậu cũng đã kiệt sức, chẳng còn làm được gì nữa hết.

Tôi thà lấy cái đầm ngủ còn hơn mặc bộ pyjama của bố vì đồng vải bùng nhùng kia khiến tôi thấy mình ốm o, xinh xắn, trong khi bộ pyjama của bố chật đến phát sợ, phát khiếp.

Cảm giác chỉ là tương đối thôi, tôi đoán chắc thế. Nghĩ mình béo là sai lầm. Tôi đâu có quá béo. Chẳng có gì không ổn với tôi cả. Chỉ tại những thứ còn lại của thế giới quá nhỏ. Tôi đâu cần phải thay đổi. Tôi chỉ phải thay đổi cái thế giới chung quanh tôi. Đơn giản là làm cho mọi thứ to lên thêm mười lăm phần trăm - quần áo này, đồ đạc trong phòng, mọi người, nhà cửa, đất nước - tự nhiên tôi sẽ thấy mình về lại size chuẩn ngay!

Thôi, hai mươi phần trăm đi. Tôi sẽ thấy mình mong manh.

Mọi thứ, tôi nhanh chóng nhận ra, chỉ là vấn đề tương quan tỉ lệ.

Tốt hay xấu, béo hay gầy, to hay nhỏ chỉ là tương quan với những thứ ở chung quanh.

Vậy thôi bạn giữ lại những lời chê bai cái đầm ngủ của tôi nhé. Đó là giải pháp cho sự điên loạn của tôi (ừm, ít ra là trên cái phương diện cụ thể này). Tôi vô tình biết được một chân lý. Hốc hác, đó là điều tôi đang cảm thấy. Mảnh mai, nhẹ nhàng và như thiếu nữ.

Mất mười phút tôi mới ra được khỏi giường. Và khi vừa chạm được đến sàn nhà, tôi suýt tự chệt cổ mình vì đập lên gấu sau váy, thế là cổ áo bị kéo tung lên, siết thật chặt và mạnh vào họng tôi như một cái kẹp êtô.

Tôi ho sặc mắt một hồi, còn Kate thì bắt đầu cựa quậy khó chịu trong cũi. Ôi đừng thức dậy, con yêu, tôi hoảng sợ nghĩ thầm. Đừng khóc. Không cần phải thế đâu. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà. Mẹ sẽ tìm bố về cho con. Rồi con xem. Con cứ chờ ở đây.

Và kỳ diệu làm sao, con bé dịu dần rồi nằm yên, không tỉnh giấc. Tôi nhón gót bước ra cầu thang. Cái đấm ngủ vĩ đại sột soạt bỗng bình quanh người tôi rất dễ chịu theo mỗi bước chân xuống những bậc cầu thang tối om. Cái điện thoại ở phòng dưới. Có chút ánh sáng duy nhất từ ngọn đèn đường bên ngoài chiếu vào qua tấm kính mờ của cửa trước.

Tôi bắt đầu quay số nhà mình ở London. Tiếng rè rè dội lại trong căn phòng yên lặng, nghe như tiếng súng tạch tạch nổi lên trong căn nhà đang chìm trong giấc ngủ. Chúa ơi! Tôi run rẩy nghĩ thầm, nhà McLoughlin cách đây ba căn chắc chuẩn bị chạy tới la lối đây.

Tôi nghe máy tiếng bíp bíp khi điện thoại ở đầu Dublin nổi được tới cái điện thoại trong căn hộ trống vắng ở cái thành phố cách đây hàng trăm dặm.

Tôi cứ để chuông reo. Có lẽ phải đến trăm lần. Cũng có thể hàng ngàn lần.

Chuông cứ reo, reo, réo to cái căn hộ trống rỗng tối tăm lạnh lẽo. Tôi có thể nhìn thấy rất rõ cái điện thoại đang reo, reo, reo, bên cạnh chiếc giường không người ngủ, thẳng mướt không một gợn nhăn. Bóng từ cửa sổ đổ lên giường khi ánh đèn ngoài phố tràn qua khung cửa toang hoác không bỏ rèm. Toang hoác là vì chẳng ai ở đó để mà buông rèm cả.

Tôi vẫn cứ để chuông reo, reo, reo. Rồi từ từ niềm hy vọng của tôi cũng tan biến đi.

James không nghe máy.

Vì James đâu còn ở đó.

James đang ở trong căn hộ khác. Ngủ trên chiếc giường khác.

Với người đàn bà khác.

Tôi điên nên mới nghĩ sẽ giành được anh trở lại chỉ vì tôi muốn anh trở lại. Tôi mất trí nên mới nghĩ mình có thể quên đi một điều là anh đang sống với một người đàn bà khác. Anh bỏ tôi. Chúa lòng lành! Anh bảo đã yêu người khác.

Từ từ, từ từ, lý trí quay trở lại.

Sự mất trí tạm thời đột nhiên ghé qua và tôi gọi với ra từ trong nhà: "Cứ vào đi, cửa mở." May mắn thay Thực Tại bất ngờ về nhà và thấy tên Mất Trí Tạm Thời đang lượn lờ ngoài hành lang bỏ ngõ của tâm trí tôi. Rồi nó chạy vào khắp các phòng, đọc trộm thư, dòm vào ngăn tủ quần áo lót, làm đủ thứ chuyện như thế. Thực Tại bèn chạy đi gọi Lý Trí. Và sau một hồi quần thảo, cả hai cũng tổng được tên Mất Trí Tạm Thời ra ngoài, đóng sầm cửa trước mặt hắn. Mất Trí Tạm Thời lúc này nằm bẹp trên lối đi rải sỏi dẫn vào tâm trí tôi, thở hổn hển, hét lên giận dữ:

- Cô ta mời tôi vào, các người rõ chưa? Cô ta kêu tôi vào! Cô ta muốn tôi vào chơi!

Thực Tại và Lý Trí nhào ra ngoài cửa sổ trên lầu, hét lại:

- Xéo đi cho mau! Ở đây không ai cần mi cả. Nếu năm phút nữa mà chưa biến, bọn ta sẽ kêu đội Cảnh Sát Cảm Xúc.

Bất cứ một chuyên gia tâm thần đường hoàng nào cũng sẽ khẳng định tôi đang trong giai đoạn Chối Bỏ. Rằng cú sốc James bỏ đi quá đột ngột là quá sức chịu đựng của tôi. Rằng tôi sẽ không thể chấp nhận hay đương đầu nổi với chuyện ấy. Cứ vờ như chẳng có gì tồi tệ xảy ra sẽ dễ dàng hơn cho tôi, và nếu tôi giả vờ như mọi chuyện đều sẽ giải quyết được thì thực tế sẽ là như vậy.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, trong gian phòng tối, lạnh lẽo. Mãi một lúc sau tôi mới cúp máy.

Quả tim tôi này giờ đập hoảng loạn đã trở lại bình thường. Hai tay tôi run và đầu tôi cũng đã hếtเวียน vông.

Sáng mai tôi sẽ không về lại London.

Cuộc sống của tôi là ở đây. Ít ra là lúc này. Tôi thấy khổ sở.

Sau một hồi hân hoan với trí tưởng tượng là mình sẽ nói chuyện với James và mọi chuyện sẽ trở lại tốt đẹp, tôi lại cảm thấy một nỗi buồn to lớn và trống rỗng chưa từng có. To như một lục địa. Sâu như Đại Tây Dương và trống rỗng như cái đầu của Helen.

Hai chân tôi bắt đầu thấy lạnh.

Mặc dù cảm thấy yếu ớt như một bà cụ nghìn tuổi, tôi vẫn có cảm giác mình sẽ chẳng ngủ lại được bao giờ.

Nỗi mất mát quá lớn, đến nỗi nó ngăn cản giấc ngủ. Mà tôi thì chỉ muốn được ngủ. Được làm bất cứ gì để thôi đau khổ.

Phải chi tôi có một bà mẹ bị chứng rối loạn tâm thần, chuyên tích trữ hàng núi thuốc ngủ, Valium và thuốc chống trầm cảm trong cái tủ thuốc treo ở phòng tắm. Vì bà luôn làm như thể chúng tôi là những khách hàng tiềm năng của trung tâm cai nghiện Betty Ford nếu hỏi xin hai viên

Paracetamol cho bớt đau họng/ đau bụng/ gãy chân/ loét tá tràng. "Hãy cầu Chúa đi!" bà bảo, "Hãy nghĩ đến Chúa lòng lành chịu nạn trên cây thập giá." Hoặc "Nếu người ta không chế ra thuốc giảm đau thì mày làm thế nào?" và có thể bà sẽ nghe chúng tôi đáp: "So với cái tai đau này thì bị đóng đinh vào thập giá vẫn còn như được đi xem đua ngựa ấy." Hoặc "Mẹ cứ buộc con vào cột nhà mà quát bất cứ ngày nào mẹ rảnh, nếu mẹ cho con được hết đau răng."

Và dĩ nhiên đáp trả kiêu này sẽ làm tiêu tán hết mọi cơ hội, dù mong manh nhất, để lấy được ít thuốc của bà. Phi báng Chúa được xếp hạng cao nhất trong danh mục những điều không thể tha thứ.

Hay phải chi con Anna vẫn còn buôn thuốc. Có thứ gì tôi không sẵn sàng đánh đổi để lấy một bi?

Cơ hội kiếm được tí rượu khó nói lắm. Cả bố với mẹ đều không ai uống mấy, nên ở nhà cũng chẳng trữ lắm rượu.

Không, thật đấy. Không phải tự nhiên họ đặt ra luật này đâu. Họ đâu tự nhiên quyết định thế. Phải có nguyên do chứ.

Ngay cả khi cố để có sẵn rượu trong nhà, họ vẫn cất giấu một lượng cực ít. Nhờ tôi, và gần đây nữa là các em gái tôi.

Khẩu hiệu ngầm của mấy chị em tôi là: "Không cần biết nồng độ cao thấp. Hễ cứ uống được là tốt rồi." Bất cứ thứ gì, từ whiskey nấu lậu cho tới brandy anh đào cho tới Babycham, và cả những thứ tương tự, chúng tôi đều không từ.

Hồi còn nhỏ, những ngày êm đềm ấy khi tôi chưa phát hiện ra rượu chè lợi hại như thế nào, ở nhà từng có cả một tủ rượu.

Chai vodka của Ba Lan đứng chen vai với những chai Malibu. Mấy chai Slibovitch của Hungary làm như thể chúng dường hoàng được phép

đứng kế anh Southern Comfort. Không hề có chiến tranh lạnh trong tử rượu của nhà tôi.

Thì đấy. Bố cứ chơi gôn là thắng, ăm toàn rượu brandy với whiskey về. Mẹ chơi bài Bridge thành thạo cũng thắng và được lãnh một chai tăng lực hay một thứ rượu nào đó dành cho các chị em. Rồi bà con bạn bè đi nghỉ về cũng mua mấy chai thượng hạng làm quà. Nhà hàng xóm cạnh bên còn cho cả chai Ouzo mua ở đảo Síp.

Sau mấy chuyến đi nghỉ miên man ở các nước Bên Kia Bức Màn Sắt, cô thư ký của bố cho chúng tôi chai Slibovitch. (Ấy là năm bảy chín nên mấy chị em tôi thấy cô này sao mà dũng cảm, liều mạng. Chúng tôi cứ gắng hỏi xem cô có tận mắt chứng kiến chuyện vi phạm nhân quyền của người Hungary không. "Thật không? Thật họ còn phải mặc quần ống loe, đi giày đế bục không cô?" và mắt thì cứ xoe tròn sợ sệt. Trong khi đó, Margaret, vốn luôn rất thực tế, thì muốn biết tỉ giá ngoại tệ tính trên mỗi thỏi sing- gum. "Bao nhiêu thỏi thì mua được nhà hả cô?" Thật tình mà nói, nó cũng biết nhìn xa.) Rồi Anna rút thăm ở buổi quay số từ thiện quyên góp cho Giáng sinh do Hiệp hội Công giáo St Vincent de Paul tổ chức được một chai rượu schnapps mùi chuối màu vàng trong veo. Có người còn rút trúng chai schnapps mùi mơ duy nhất.

Và cứ thế bộ sưu tập rượu của nhà tôi nhiều dần lên. Mà bố mẹ lại hiếm khi uống trong khi mấy chị em tôi vẫn chưa lậm vào món này nên cái tử rượu thành ra quá tải.

Tuy vậy, những ngày hạnh phúc ấy còn đâu.

Tôi thấy xấu hổ phải thú nhận với các bạn là hồi mười lăm tuổi, tôi đã phát hiện ra cái sự tuyệt vời của rượu. Và tôi cũng nhanh chóng nhận ra số tiền tiêu vặt của mình sẽ không phình ra để đáp ứng cái niềm đam mê mới ngộ ra này. Kết quả là tôi đã trải qua không biết bao nhiêu giờ đồng hồ hồi

hộp, cỡ ngoái hết ra sau dòm chừng trong khi hai tay lo chiết từng chút rượu một từ mỗi chai trong cái tủ đặt ở phòng khách.

Tôi trút chúng vào một cái chai nhỏ đựng nước chanh dùng để pha chế rượu. Vì sợ lấy quá nhiều từ mỗi chai nên tôi cứ gom mỗi chai từng chút, rồi đổ cả vào chai nước chanh. Bạn hiểu không? Chẳng cần biết cái hỗn tạp ấy thành ra mùi vị gì. Ưu tiên của tôi là phải say. Và nếu có phải uống thứ gì kinh tởm mà vẫn được say thì tôi cũng uống.

Uống xong cái thức uống hỗn tạp ấy, à... ờ... chắc là gồm có rượu sherry, vodka, rượu gin, rượu brandy và Vermouth (dì Kitty đi Rome về cho một chai), tôi say xỉn, vui sướng bất tận trong một cái sàn nhảy nào đó mà tôi đã hoặc dọa nạt hoặc nói dối bố mẹ để được đi.

Những ngày tuyệt vời. Những ngày huy hoàng.

Để tránh cảnh dở mếu dở cười với bố mẹ, tôi đã thay vào tất cả các chai một lượng nước đúng bằng lượng rượu tôi đã trộm. Còn gì gọn ghẽ hơn.

Tuy nhiên, cũng như cái cây mảnh khảnh bị tưới nước quá nhiều mà chết, tôi cũng đã lần mò tưới quá cỡ vào mấy chai rượu. Cụ thể là cả một chai vodka.

Ngày sự thật bị phơi bày cuối cùng cũng đến.

Một chiều thứ Bảy, khi ấy tôi khoảng mười bảy, bố mẹ mời vợ chồng bác Kelly và bác Smith đến đổi ấm. Mẹ và bác Kelly gái thế mà cũng uống vodka. Hoặc họ đã tưởng thế. Tuy nhiên, nhờ công sức của tôi suốt mười tám tháng trước đó, cái chai từng là vodka Smirnoff đã thành ra nước tinh khiết trăm phần trăm, không còn tí hơi hám nào của cồn.

Những người kia may sao uống trúng rượu thật.

Thế là bố, bác Kelly trai và vợ chồng bác Smith càng lúc càng oang oang và đỏ mặt tía tai, nói nhiều hơn, cười những chuyện chẳng buồn cười một tẹo nào. Bố tiết lộ đã không khai hết thu nhập với anh chàng nhân viên cục thuế, còn vợ chồng bác Smith thì lộ ra là năm ngoái bác trai mè oỡ bên ngoài làm họ suýt thôi nhau, nhưng bây giờ thì ổn rồi. Trong khi đó, mẹ và bác Kelly gái ngồi như tượng, mặt lạnh tanh, mím môi cười, mặc cho bọn họ cười ha hả.

Mẹ chẳng thấy gì buồn cười lúc bác Smith gái làm đổ cả ly Barcadi pha với Coca (tôi không thích Barcadi lắm nên cái thứ bên trong chai vẫn còn nguyên) ra sàn nhà trải thảm, nhưng bố thì vô cùng khoái trá. Mọi người cười nghiêng ngả, trừ hai kẻ uống vodka.

Ngày hôm sau, mẹ tôi phát hiện ra cái sự thật phũ phàng.

Chai vodka được đem đi kiểm nghiệm. (Đây, các con người đi. Có thấy mùi gì không? Không, mẹ ạ. Chính thế đấy!)

Kết quả phân tích từ phòng thí nghiệm lập lưu động trong bếp cho thấy chai vodka đã bị đổ nước vào. Liên tục bị đổ nước vào, chính thế.

Tiếp theo là một cảnh tượng đẫm nước mắt của tôi và bố mẹ. Ừm, ít nhất là mẹ tôi đã đẫm nước mắt. Nhưng là nước mắt xấu hổ và giận dữ: "Ôi, xấu hổ nhục nhã chưa?" bà rên rỉ. "Mời người ta đến uống rượu rồi cho uống nước. Tôi chết đi cho rồi! Sao mày nỡ làm vậy? Mà mày còn thề sống thề chết đợi đến mười tám tuổi mới uống."

Tôi cúi kính, sưng sía và im lặng. Tôi cúi đầu giấu nỗi xấu hổ lẫn tức giận vì bị bắt quả tang.

Bố chỉ im lặng, rất buồn.

Và cuộc thanh tẩy diễn ra ngay sau đó. Mấy chai rượu bị bọc lại và tổng đi giam giữ hết. Giam giữ không cần xét xử trong một cái tủ được

khóa chắc chắn. Chỉ mình mẹ biết chìa khóa ở đâu và, như bà hứa với lòng, thà bị đọa đày dưới hỏa ngục chứ nhất định không khai ra.

Với tôi và cả mấy cô chị em kia nữa, tìm ra cách gỡ khóa chỉ còn là vấn đề thời gian.

Từ đó về sau chiến tranh du kích luôn diễn ra. Bà phải tìm cho được nơi giấu mới cho cái thức uống luôn bị giảm đi rất nhanh chóng kia. Helen còn thề nghe được mẹ nói chuyện điện thoại với dì Julia, cũng là một con nghiện, hỏi dì có gợi ý chỗ cất giấu nào không. Có điều chuyện này chưa từng được chứng thực, nên đừng tin nó.

Nhưng bao giờ cũng vậy, mẹ cũng chỉ nhanh hơn bọn tôi được một giây. Cứ vừa tìm được nơi cất giấu mới là lại có đứa phát hiện ra. Giống như người ta cứ phải liên tục bào chế ra các loại kháng sinh mới để chiến đấu với dòng dõi nhà vi trùng dai sức, bà luôn phải nghĩ ra chỗ cất giấu mới. Không may cho bà là mấy chỗ ấy chẳng mới hay bí mật được lâu.

Bà thậm chí cũng đã thử ngồi lại khuyên nhủ bọn tôi: "Các con đừng uống nhiều quá. Hay ít ra là cũng đừng uống của bố mẹ nhiều quá."

Và câu trả lời bà nhận được, với một giọng thiều não hơn là giận dữ tức tối, luôn đại loại là: "Nhưng mẹ à, tụi con thích uống. Tụi con nghèo quá, có được chọn lựa gì đâu. Chứ mẹ nghĩ phải chôm chia thế tụi con sung sướng lắm chắc?"

Mặc dù Margaret, Rachel và tôi đều đã dọn ra ngoài và có đủ tiền nuôi bất cứ thói xấu nào, Helen và Anna vẫn còn ở nhà và nghèo giờ xương ra. Vậy cho nên cuộc chiến vẫn cứ tiếp diễn.

Và bộ sưu tập rượu quý giá đầy tự hào ngày nào giờ chỉ còn lại vài ba chai rỗng, bong như xơ mướp, vẫn tiếp tục cuộc đời du mục lang thang từ các tú quần áo đến xô đựng than, đến nằm dưới gầm giường mong kiếm một chân trời bình yên. Còn đâu nữa những chai rượu óng ánh sủi bọt tăm

đầy ắp dán những tên nhân nổi tiếng. Thay vào đó chỉ là một chai Drambuie dính đầy mụn vải, còn được vài xăng ti dưới đáy, hay một xiu vodka Cuba (thật đấy, có loại ấy đấy. Rõ ràng là thứ uống hợp nhất với tình đồng chí có vẻ sặc mùi ý thức hệ ở Cuba) và một chai rượu chuối ngọt hầu như còn nguyên mà Helen và Anna đều tuyên bố thà chết khát chứ không uống. Tôi vẫn ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo trong bóng tối. Tôi thật sự thèm được uống. Thậm chí cả rượu chuối ngọt nếu tôi biết nó ở đâu. Tôi thấy cô đơn không chịu đựng nổi. Tôi đấu tranh tư tưởng, định gọi mẹ dậy hỏi xin ít rượu nhưng lại thấy tội lỗi quá. Bà đã lo lắng lắm rồi, nếu người đàn bà đáng thương ấy đã ráng dỗ được giấc ngủ, tôi không nỡ lòng nào đánh thức.

Hay là Helen.

Tôi mệt mỏi leo lên phòng nó ở trên lầu. Nhưng bò vào đến nơi thì thấy cái giường con bé trống không. Hoặc nó ở lại nhà Linda, hoặc là một em trai nào đó gặp may rồi. Nếu nó qua đêm với ai, các xác chết vì tự tử của hắn có thể sẽ được phát hiện vào sáng hôm sau kèm theo mảnh giấy ghi: "Tôi đã có được mọi thứ tôi ao ước trên cuộc đời này. Tôi sẽ không bao giờ lại được hạnh phúc như thế nữa. Tôi xin được chết trong cảm giác hân hoan này. Tái bút: cô ấy đúng là một Nữ thần."

Thế rồi, như thể còn chưa đủ thất vọng, khổ sở, tôi chợt thấy sợ thót người, ngộ nhờ có chuyện gì kinh khủng xảy ra với Kate.

Ngộ nhờ con bé bị đột tử trong lúc ngủ. Hay bị tắc họng, hay bị ói. Hay là nghẹt thở. Hay cái gì đó.

Tôi vùng chạy về phòng, thấy con bé vẫn đang thở mà lòng nhẹ hẳn.

Con bé vẫn nằm đó, một bọc mỏng manh, nhăn nheo, hồng hồng, mắt nhắm nghiền.

Trong khi đợi nhịp thở trở lại bình thường và mồ hôi trên trán khô hết, tôi tự hỏi những ông bố bà mẹ khác phải đương đầu với những chuyện này như thế nào. Liệu họ có dám để con mình chơi với những đứa trẻ con khác? Họ có phát hoảng không nếu phải xa con chỉ năm phút?

Tôi thấy khó lắm. Làm sao tôi chịu nổi nếu con bé đến tuổi đi học? Không đời nào tôi bỏ bê con bé như thế. Nhà trường sẽ phải cho tôi ngồi dưới cuối lớp. Còn bây giờ thì, tôi thật sự cần được uống.

Biết đâu Anna có ở nhà.

Tôi lết qua phòng nó, khẽ khàng mở cửa.

Một mùi thơm nồng phả vào mặt tôi khi cánh cửa mới hé được hai xăng ti.

Hơi của rượu. Chính nó!

Bingo!

Cám ơn trời, tôi nhủ. Đến đúng ổ rồi.

Anna nằm cuộn tròn trên giường, mái tóc đen dài xõa hết ra xung quanh, một cái gì đó trông như hộp hamburger cỡ đại đặt trên cái gối bên cạnh nó.

- Anna, - tôi rít vào tai nó, khẽ lay lay người con bé. Không thấy động tĩnh gì.

- Anna! - tôi hét to hơn qua kẽ răng, lay vai nó thật mạnh.

Tôi bật đèn bàn rơi vào mặt nó, đúng kiểu cảnh sát chìm thời Đức quốc xã. Dậy!

Nó mở mắt nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

- Claire? - nó kêu lên, không tin vào mắt mình.

Trông nó hơi hoảng sợ, như thể nghĩ mình đang bị ảo giác.

Mà vì nó là Anna, nên cũng có thể lắm chứ.

Có thể là nó đang bị ảo giác.

Rất thích những thứ kích thích làm thay đổi tâm trạng, nếu bạn chịu khó đọc tiếp.

Khổ thân con bé. Nó chỉ biết tôi đang ở cách xa bốn trăm dặm, trong một thành phố khác, một cuộc sống khác. Vậy mà tôi lại đang ở đây, ngay trước mặt nó, trong phòng nó, nửa đêm nửa hôm.

Mà tệ hơn thế nữa, để kiểm chác.

- Anna, xin lỗi chị đánh thức em thế này, nhưng mà em có gì cho chị uống không? - tôi hỏi nó.

Nó chỉ nhìn tôi trân trối.

- Sao chị ở đây? - nó hỏi, giọng sờ sợ.

- Là tại vì tao đang cần kiểm tí rượu! - tôi điên tiết nói.

- Chị có gì nhắn gửi với em sao? - nó vẫn mở to mắt nhìn tôi không chớp.

Trời ạ! Tôi lộn cả ruột.

Anna mê mẩn tất cả những gì liên quan đến năng lực siêu nhiên. Nó chẳng mong gì hơn là được quý dữ xâm chiếm, hay được ở trong một căn nhà ma ám, hay biết trước được thiên tai. Rõ ràng nó đang hy vọng tôi là

một hiện tượng bất thường mà khoa học không giải thích nổi. Hoặc là thế, hoặc là nó đang xin hơn bình thường.

Tôi có một ý nghĩ vô cùng hay ho là nói cho nó nghe một điều gì đó kinh khủng.

Ví dụ như: "Phải đẩy Anna à. Phải cẩn trọng! Cánh đồng của cô sẽ chết hết", hay "Phải đẩy Anna à. Phải cẩn trọng! (câu "phải cẩn trọng" rất quan trọng) Cái xô của cô bị rò rỉ. Cô sẽ làm chảy hết sữa trên đường đem ra chợ bán", hay "Phải đẩy Anna à. Phải cẩn trọng! Đừng cắt bỏ những nhánh cây táo gai!".

Cái sự thật là Anna không có cánh đồng nào, không có sữa để bỏ vào xô đem ra chợ bán hay trong vòng mười dặm quanh nhà chẳng có cây táo gai nào chẳng hề gì với nó. Nó vẫn sẽ rất hoan hỉ được một thể lực siêu nhiên viếng thăm.

- Phải đẩy Anna à, - tôi định đùa nó nhưng ngay lập tức lại thấy mình hơi kệch cỡm. - Họ đã phái chị đến. Chị đến để lấy ít rượu.

- Trong túi của em ấy, - nó nói rất nhỏ.

Cái túi quảng trên sàn cùng với một chiếc giày (chiếc kia đâu nhỉ?), áo khoác, một gói snack còn vài miếng và một lon Budweiser. Khó khăn lắm tôi mới mở được cái túi vì vướng hai quả bóng cột vào sợi dây túi. Anna chắc chắn là vừa tiệc tùng về.

Tôi suýt phát khóc vì sung sướng lúc tìm thấy chai rượu trong cái túi.

- Cám ơn Anna. Mai chị trả lại tiền cho em.

Rồi tôi bước ra khỏi phòng.

Trông nó vẫn còn hoang mang, sờ sờ. Nó gật gật, im re, rồi cố lí nhí: "Dạ."

Tôi ghé về phòng dòm chừng Kate. Con bé vẫn đang say ngủ.

Tôi thoáng nghĩ là con bé sẽ ngồi dậy trong cũi, tay khoanh trước ngực, gặng hỏi người cha tôi đã hứa với nó đâu. Nhưng con bé vẫn ngủ say, mơ những giấc mơ em bé có mây màu hồng, chăn êm nệm ấm, có những con người mềm mại thơm tho và thật nhiều đồ ăn, được ngủ thật nhiều và được thật nhiều người thương.

Và không bao giờ phải xếp hàng đi vệ sinh.

Tôi cầm chai rượu đi xuống bếp, lừ đừ mở nút chai. Tôi biết chắc mình sẽ cảm thấy đỡ hơn sau khi nhấp tí rượu. Vừa khi rót rượu vào ly, tôi thấy Anna đứng ngay cửa, dụi dụi mắt, trông ngỡ ngàng lẫn lo sợ, mớ tóc đen dài xòa xuống gương mặt trắng xanh.

- Ôi Claire! Đúng chị rồi. Vậy là không phải em tưởng tượng, - giọng nó nghe như nửa nhẹ nhõm, nửa thất vọng. - Em cứ tưởng mình bị sốt mê sảng. Rồi em cứ tưởng chị là ảo giác. Nhưng mà em nghĩ nếu là ảo giác chắc chị phải mặc cái gì đẹp hơn là cái đầm ngủ xấu xí của mẹ kia.

- Ừ, là chị đây, - tôi mỉm cười với nó. - Xin lỗi nếu chị làm em sợ, nhưng chị thèm uống quá. - Tôi bước tới, vòng tay ôm nó. Thật vui sướng lại được nhìn thấy con bé.

Anna trông rất giống Helen, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, đôi mắt mèo ngó nghiêng, cái mũi be bé xinh xinh.

Nhưng chỉ giống đến thế thôi. Trước hết là tôi không muốn giết chết Anna cứ mỗi ngày phải hai mươi lần. Anna ít nói hơn nhiều, dễ thương hơn nhiều. Nó rất tốt với mọi người. Và không may là nó cũng rất mơ hồ, thường ở trên mây. Không dưới một lần tôi nghe được mọi người nói

chuyện có nhắc Anna kèm theo câu "đang mãi lang thang đâu mất với các cô tiên rồi".

Thôi thì chắc tôi đành phải rất thành thật với bạn. Không thể chối từ sự thật là Anna hơi bị... à... hơi bị... tôi nghĩ là hippy.

Nó chưa từng có một công việc ra hồn. Và lúc nào cũng như thể sắp sửa đi hội hè lớn. Mỗi lần tôi gọi về từ London mà hỏi thăm nó, mẹ tôi thì nào cũng đáp: "Ôi, nó đi Glastonbury rồi", hoặc "Con Anna nó đang ở Lisdoonvarna", hoặc "Anna xin được việc ở một quán bar ở Santorini rồi".

Rồi có những hôm - phải nói là ngày xui - bà sẽ đáp: "Làm thế quái nào tôi biết được con Anna mạnh hay ốm? Thì tôi cũng chỉ là cái bà mẹ khốn khổ của nó thôi mà."

Nó đi làm lúc có lúc không. Thường là trong mấy cái nhà hàng bán đồ ăn hữu cơ. Mà mỗi nơi cũng chẳng được bao lâu. Mà cũng lạ, không hiểu sao mấy cái nhà hàng đó cũng vậy, chẳng được bao lâu.

Nó đổ tại số.

Như tôi có nói, nó buôn thuốc nữa. Nhưng mà được một thời gian ngắn thôi. Và buôn một cách rất đàng hoàng tử tế.

Không, thực sự là không.

Nó không bao giờ lảng vảng trước công trường, cố dụ mấy đứa tám tuổi mua heroin.

Nó chỉ bán cái thứ bột trắng ấy cho bạn bè và người nhà. Và chắc cú là bán lỗ.

Nó tự tay làm đồ trang sức và thỉnh thoảng cũng bán được một ít.

Một kiểu sống bấp bênh. Nhưng nó dường như chẳng bận tâm tới cái sự thất thường, tạm bợ ấy.

Bố chán nản tuyệt vọng với nó. Bảo nó là đứa vô trách nhiệm. Và dĩ nhiên cái tội lỗi làm cho nó bất ổn được gán thẳng cho tôi. Ông bảo tôi đã co giò chạy (chính xác từ ông xài đấy) đi London đúng lúc Anna đang ở tuổi rất dễ bị ảnh hưởng, rằng tôi đã bơm vào đầu nó cái ý nghĩ dẹp bỏ một công việc ngon lành để chạy đi làm bồi bàn là vô cùng bình thường. Làm gương kiểu gì đấy, ông hỏi tôi.

Ông cố hết sức rèn Anna vào khuôn, thành một công dân có trách nhiệm, có đóng thuế, ông xoay xở kiếm được cho nó một căn văn phòng trong một công ty xây dựng.

Rõ ràng là ai đó đã phải ơn mưa móc của ông. Ơn rất lớn, rất rất lớn.

Ép Anna đi làm văn phòng quả là một sai lầm. Cũng giống như cố chèn một cái cốc tròn vào một cái lỗ vuông. Hay là đi giày ngược bên. Khó chịu, bức bối, và hầu như đã biết chắc thất bại.

Tai họa.

Anna giống như một cây hoa lạ ngoại nhập chỉ quen với thời tiết nhiệt đới, đột nhiên bị vứt vào một đất nước lạnh lẽo ướt át. Làm sao nó sống sót? Nó chỉ héo tàn đi, những cánh hoa tươi tắn đẹp rạng rỡ úa màu dần, mùi hương thanh khiết cũng không còn. Công việc văn phòng có lẽ không nằm trong danh mục tài năng của nó. Nó tưởng tượng và sáng tạo quá mức, không thể gí ngón tay vào những công việc tẻ nhạt như sắp xếp hồ sơ.

Và quá say say tỉnh tỉnh, làm sao làm đúng được. Một sáng thứ Hai, sắp nó, ông Sheridan thấy một tờ séc lên bàn, nói: "Gửi cho Bill Prescott, nhớ đính theo mảnh giấy con!"

May sao ông sắp kịp ngăn chặn tấm séc bị gửi đi kèm theo một lá thư do chính tay Anna viết: "Ông Prescott kính mến, mặc dù chưa từng gặp nhưng tôi đoán chắc ông là người rất đáng mến. Tất cả các nhà thầu đều nhiệt tình khen ngợi ông."

Ông Sheridan chán nản bảo cho Anna biết, đính kèm mảnh giấy con là đề ghi "Kính biểu" cho món quà có phần trang trọng, chứ ông không nhờ nó viết lời khen ngợi ai.

Đến giờ nghỉ trưa nó hầu như mất hết khái niệm về thời gian vì đã phát hiện ra một ổ thiên nga ở một đoạn sông gần văn phòng. Nó ngồi hàng giờ ngắm mấy con thiên nga và à ời mấy cái trứng. (Lại còn ván vại điều mà hít nữa, nếu bạn tin được mấy tay buôn dưa lê.) Rồi vào cái ngày nó để xuất thay đổi cách lưu trữ hồ sơ của công nhân - thay vì sắp xếp theo tên họ thì nó muốn xếp theo ngôi sao chiêm tinh của người ta, ông Ballard, chánh văn phòng, quyết định như thế là quá đủ.

Ơn hay không ơn giữa giám đốc điều hành với Jack Walsh thì con bé ấy vẫn phải biến.

Mặc dù Anna phản đối rằng nó chỉ đùa (nó vừa nói vừa cười phá lên, rõ ràng việc này đã khiến cho sự việc trở nên tệ hại hơn): "Thật tình, ai lại dám đề xuất lưu trữ thông tin theo ngôi sao chiêm tinh kia chứ. Ý tôi là, mình còn chẳng biết được cung hoàng đạo của họ nữa là."), quyết định vẫn được ký ngay lập tức. Anna một lần nữa lại thành ra không có việc làm.

Bố giận dữ và nhục nhã. "Cái đầu chết tiệt của nó nghĩ cái gì thế không biết?" ông thét ầm nhà. "Bà biết không, tôi dám thề là nó hút chích đấy!"

Nói thật, đến một quý ông thông minh sáng láng cũng phải có những lúc ngây thơ không chịu nổi.

Lần dạm ngõ khác của Anna, và duy nhất, cũng ra trò, với một công việc tốt đẹp là hỏi nó còn đi học. Cô giáo hướng nghiệp hỏi nó muốn làm gì. Nó bảo muốn được hòa mình vào với thiên nhiên, để rồi không hiểu sao bị xếp vào làm hai tuần ở một công ty sản xuất các bộ phận bên trong ấm nước.

Khi đã chắc tôi không phải là một hiện tượng tâm linh, Anna, dù có hơi thất vọng, đã quyết định nhập hội cho tôi.

- Cho em một ly luôn! - nó hướng mắt về phía cái chai. Tôi làm theo lời nó, rồi hai chị em ngồi xuống cạnh bàn.

Lúc này đã là năm giờ sáng.

Anna không hề có vẻ gì thấy lạ khi đã trễ, hay nói đúng hơn là sớm, thế này.

- Mừng! - nó nâng ly lên với tôi.

- Ủ, mừng! - tôi đáp vô hồn, nốc cạn ly. Anna nhìn tôi thán phục.

- Vậy chị làm gì ở đây vậy? - nó lân la hỏi chuyện. - Em không biết là chị về. Chẳng ai nói hết... ờ em nghĩ là chẳng ai nói hết. - Giọng nó không chắc. - Cả tuần rồi em không về nhà.

- Ủ, Anna à, chị quyết định cũng đột ngột thôi, - tôi thở dài, chuẩn bị giải thích dông dài với nó tình cảnh ảm đạm của mình.

Nhưng chưa kịp thì nó đã ngắt.

- Ôi trời ơi! - nó tự vả vào miệng.

- Gì? - tôi hoảng. Phải cái nút chai bị bắn lên trần rồi không? Hay là nữ thần báo tử vừa thò mặt qua cửa sổ?

- Chị hết bầu rồi! - nó reo lên.

Tôi mỉm cười khố sớ.

- Ủa. Chị hết rồi. Biết gì không?

- Chị sanh em bé rồi? - nó hỏi, rất từ từ.

- Ủ, - tôi khẳng định, vẫn mỉm cười.

- Chúa ơi! - nó thét. - Tuyệt vời! - rồi ôm chầm lấy tôi.

- Con gái hả?

- Ủ - Có ở đây không? Cho em xem mặt bé nhé? - Anna vô cùng hào hứng.

- Ủ, em bé đang trong phòng chị. Nhưng nó ngủ rồi. Nên nếu em không giận thì chị nghĩ nên để bé ngủ. Với lại, đợi chị uống hết chai này đã, - tôi buồn rầu.

- Ủ, phải rồi. - Anna đồng tình, rồi rót thêm rượu cho tôi. - Nốc thêm đi. Chắc là lâu lắm rồi chị mới được phép uống rượu. Thảo nào cứ ực một cái là cạn đấy.

- Ủ, lâu lắm rồi chị mới được uống. Nhưng không phải vì vậy mà chị thèm được uống.

- Ủa, chứ sao? - nó tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi kể cho nó nghe chuyện James.

Nó lắng nghe rất từ tốn, rất cảm thông, không phán xét gì và, đúng cái kiểu mơ mơ màng màng của nó, rất hiểu chuyện, nên tôi bắt đầu cảm thấy

nhẹ lòng được một chút. Bình tĩnh hơn một chút. Bớt mệt mỏi đi một chút. Và thấy hy vọng thêm một chút.

Tôi thấy cũng nên nhắc đến phần công trạng của chai rượu nữa. Nó đóng một vai trò nhỏ thôi, nhưng không kém phần quan trọng trong việc nâng tinh thần tôi lên. Nhưng nói chung phần lớn là nhờ Anna.

Nó thầm thì với tôi những câu như: "Chuyện gì đã được định đoạt là đã được định đoạt", rồi "Tất cả chúng ta đều được che chở dù có lúc thấy như không phải vậy", rồi "Tất cả chúng ta đều đã được xếp đặt cả", rồi "Mọi chuyện xảy ra đều có căn nguyên của nó".

Đúng kiểu nói của dân hippy. Nhưng tôi thấy được an ủi.

Rồi đến khoảng sáu giờ, vừa lúc chim bắt đầu hót ríu rít thì hai chị em bỏ về phòng, để lại căn bếp ly cốc đầy bàn, thêm cái chai cạn nhãn, cái mở nút chai, cái nút chai, một cái gạt tàn đầy vụn và đồng bao bánh bích quy (vâng, là bánh Digestive. Mẹ vẫn không cho ăn bánh Jaffa.) mà Anna đã gặm.

Một tiếng nữa bố sẽ dậy chuẩn bị bữa sáng cho ông và mẹ. Ông sẽ dọn dẹp cái đồng bày hầy này, chúng tôi tự nhủ. Ông vẫn thích làm lụng luôn tay, tôi và Anna đều nhất trí thế. Ông cần được thấy cả nhà cần ông.

Chúng tôi chậm chậm leo lên cầu thang, tay đan vào nhau. Vào đến phòng, tôi gieo mình xuống giường, thấy vô cùng buồn ngủ, nhẹ nhõm và bình tâm. Anna tròn mắt nhìn Kate mấy phút rồi nhất định đi lấy hai quả bóng (nó đã "cầm nhầm" lúc tàn tiệc, cùng với chai rượu) cột vào cái cũ. Rồi nó hôn tôi chúc ngủ ngon và nhón gót đi ra. Tôi ngủ ngay, một giấc ngủ sâu không mộng mị.

Kate khóc thét đánh thức tôi dậy chỉ mười lăm phút sau đó, đòi bú.

Tôi cho bé bú rồi lần trở lại giường.

Vừa lúc gần ngủ lại được thì tôi lại nghe tiếng bố dậy. Vài phút sau đã nghe tiếng ông rầm rầm bước trở lên lầu hét vào phòng: "Con gái bà toàn những đứa nát rượu!" (Thế nào cũng là "con gái bà" nếu chúng mất việc, trốn lễ Mixa, đi chơi khuya, ăn mặc nhố nhăng, và thế nào cũng là "con gái tôi" lúc chúng thi đậu, nhận bằng tốt nghiệp, cưới anh kế toán và mua nhà), "Uống suốt đêm với nằm dài cả ngày! Tôi cứ phải đi thu dọn cái mớ rác trong bếp chắc?"

Rõ ràng ông đã phát hiện ra cái mớ tàn dư từ màn "dậy sớm" của hai chị em.

Mẹ rầu rĩ:

- Ôi không, chúng lại lần ra mấy chai rượu rồi. Cứ tưởng cất dưới thùng dầu thì chẳng đời nào tìm ra. Giờ tôi lại phải kiểm chỗ khác nữa rồi.

Một chốc sau tiếng ồn ào cũng im dần. Vừa lúc hy vọng sẽ ngủ lại được một, hai tiếng gì đó nữa thì có tiếng chuông reo ngoài cửa. Lập tức tôi thấy thấp thỏm vì chỉ mới bảy rưỡi sáng kia mà. Tôi nghe tiếng bố ra mở cửa rồi nói gì đó với một giọng đàn ông. Tôi căng tai ra hết mức, cố nghe xem chuyện gì. Có khi nào là James không? Một tia hy vọng bỗng lóe lên đến đau nhói.

Rồi tiếng bố chạy lên lầu. Ông hét với mẹ: "Có một thằng điên dưới nhà cầm theo một cái giày, hỏi phải của nhà mình không. Tôi làm gì đây?"

Yên lặng. Mẹ hẳn là đang lúng túng không biết trả lời sao.

- Toàn những chuyện dở hơi thế này chắc tôi trẻ làm mất bà biết không? - ông nói như thể lỗi tại mẹ tất. Tôi bật khóc vì thất vọng. Không phải James. Giờ tôi đã biết chắc ai đang ngoài cửa.

- Bố! - tôi vừa khóc vừa gọi. - Bố ố ố ố...!

Ông thò đầu vào phòng:

- Chào con yêu. Chờ bố chút nhé. Bố sẽ pha trà cho con. Tại cái thang diên dưới nhà nên bố phải tống nó đi cái đã.

- Không. Không phải diên đâu bố. Là tài xế taxi đấy. Bố gọi Anna đi. Con cá là giày của nó.

- Ồ? Vậy là cuối cùng nó cũng chịu về cái nhà này rồi hả? - mẹ hét với sang.

Bố chạy qua phòng Anna, miệng lầm bầm: "Lẽ ra tôi đã phải biết là con Anna chứ không ai khác."

Anna bị dựng dậy. Hóa ra đó đúng là anh chàng taxi đã chở nó về hồi sớm này. Hết ca làm, anh chàng phát hiện ra chiếc giày rơi lại ở ghế sau nên đi hết nhà này đến nhà khác, như một chàng hoàng tử, tìm xem ai trong số các nàng chàng đã chở về suốt đêm qua đi vừa chiếc giày. Và Anna chính là nàng Lộ Lem.

Anna rối rít cảm ơn. Chàng tài xế chào tạm biệt. Con bé quay vào ngủ tiếp. Bố đi làm. Tôi cố nhắm mắt. Kate lại khóc.

Tôi cũng khóc.

ĐỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ướt át. Gió rét. Nồm nồm. Suốt hai tuần đầu về nhà, hôm nào trời cũng mưa. Đây đúng là cái tháng Hai ướt át nhất trong trí nhớ của tôi.

Cứ giữa đêm tôi lại tỉnh giấc theo tiếng mưa va lách cách ngoài cửa sổ và rơi lộp độp trên mái nhà.

Trời mưa làm mọi người rầu rĩ.

May thay, chẳng nào thì tôi cũng đã sẵn muốn tự vẫn lắm rồi.

Mà thực ra, trời mưa gió thế này lại làm tôi thấy nhẹ nhõm được đôi chút. Dường như ông trời làm vậy là để quân bình cái cuộc sống đau khổ của tôi với hạnh phúc của kẻ khác, nếu bạn hiểu ý tôi.

Anna và Helen thơ thẩn qua lại trong nhà, ngóng ra ngoài cửa sổ, tự hỏi chừng nào mưa mới chịu tạnh. Mẹ lẩm bẩm phải đóng một cái thuyền cứu sinh.

Bố vẫn ráng chơi gôn ngoài sân tập dù nước đã lên tới gối.

Tôi là kẻ duy nhất không buồn bận tâm chuyện trời mưa như đại hồng thủy.

Quá hợp tâm trạng.

Tôi chẳng bận tâm nếu không đi đâu được trong cái thời tiết như thế này.

Tôi chắc sẽ vô cùng hạnh phúc nếu chẳng phải đi đâu ra ngoài nữa.

Tôi chỉ nằm hàng giờ trên giường, nhìn chăm chăm vào hư không, còn Kate nằm trong chiếc cũi ở kế bên. Trời cứ trút nước ở bên ngoài, làm mờ hết các cửa kính và biến mảnh vườn con thành một cái đầm lầy.

Mỗi sáng, vào những cái ngày xám xịt, sũng nước ấy, mẹ lại chạy vào phòng tôi cột rèm cửa lại, hỏi:

- Hôm nay có định làm gì không?

Tôi biết bà cố làm tôi vui. Mà tôi cũng cố vui lên thật. Chẳng qua tại lúc nào tôi cũng thấy mệt quá.

Rồi bà bảo để bà chuẩn bị bữa sáng. Nhưng bà vừa đi khỏi là tôi lại lết tới cửa sổ kéo hết rèm lại.

Nhưng tôi không bỏ bê Kate. Không.

Mà cũng có thể là có.

Tôi sẽ hỗ trợ đến hết đời vì mẹ tôi đã tự mình đưa con bé đi khám định kỳ. Bà tự lái xe đi siêu thị mua hàng núi nào tã, nào sữa, nào kem, phán rôm, nào dụng cụ tiệt trùng, bất cứ thứ gì cần cho Kate.

Nhưng công bằng mà nói, tôi không hoàn toàn bỏ bê Kate. Tôi có chăm sóc bé bằng rất nhiều cách khác đấy thôi. Tôi cho bé bú, thay tã, tắm cho bé, lo lắng cho bé. thỉnh thoảng tôi còn nghịch với bé nữa. Chỉ có những việc cần phải đi ra ngoài là tôi không làm được thôi.

Không phải vì tôi không yêu con. Tôi yêu con bé hơn bất cứ thứ gì trong cái vũ trụ này. Không có gì là tôi không làm cho bé (trừ việc phải ra khỏi nhà như đã nói). Nhưng dường như tôi không còn chút sức lực nào để lo cho bản thân mình nữa.

Chuyện quần áo chinh trang là việc tôi không làm nổi. Hiếm hoi lắm nếu phải ra khỏi giường, tôi sẽ trùm thêm cái áo len bố vẫn mặc khi chơi gôn ngoài cái áo ngủ của mẹ và xỏ thêm đôi vớ. Tôi thật tình có ý định ăn mặc đàng hoàng mà. Nhưng từ từ đã.

Chắc là đợi cho Kate bú xong đã.

Nhưng cho bé bú xong tôi lại mệt rã rời nên phải nằm nghỉ một chút, rồi đọc lướt lướt một bài báo nào đó trong tờ Hello. Chuyện tôi thậm chí chỉ muốn ở trong cái nhà nào có tờ Hello đủ cho thấy tôi tuyệt vọng, khổ khổ thế nào. Tôi gần như không thể tập trung đọc bất cứ thứ gì cho ra hồn. Chỉ có thể dòm mấy bức hình của các nhân vật Hoàng gia chẳng ai biết đến, chụp trong những ngôi nhà lộng lẫy xa hoa của họ mà tự hỏi liệu họ có đang hạnh phúc.

Và cái hạnh phúc đó nó như thế nào.

Rồi tôi lơ mơ nghĩ chẳng ai hạnh phúc được trong cái nhà toàn ghế barốc với tranh ảnh cổ xưa gớm ghiếc ấy. Hay là cưới cái ông hoàng tử gì đó vừa béo vừa hói, lại còn đeo răng giả và già hơn cái cô vợ là cựu vũ công của những điệu nhảy "huyền bí" kia ít nhất mười hai lần tuổi, ông ta đứng chỉ tới eo vợ.

Nằm nghỉ được một lúc thì tôi lại thấy cần đi vệ sinh. Mất gần nửa tiếng tôi mới lấy đủ sức lê mình đến đấy. Như thế người tôi làm bằng chì vậy.

Nhưng vừa tới được nhà vệ sinh, tôi lại chỉ lê trở về phòng, lên giường.

Tôi sẽ nằm nghỉ khoảng năm phút nữa thôi, tôi tự hứa. Rồi sẽ dậy mặc đồ tử tế vào.

Nhưng lúc đó lại đến giờ cho Kate bú.

Xong, thế nào tôi cũng lại phải nằm nghỉ một chút, năm phút thôi...

Không hiểu sao tôi không thể thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn ấy.

Phải chi cứ để yên cho tôi ngủ vĩnh viễn, tôi sẽ ổn. Ấy là tôi nghĩ thế. Nhưng mọi người cứ làm phiền mãi.

Một buổi trưa (không hiểu sao tôi lại nói là "một buổi trưa", nghe cứ như chuyện thường nhật ấy), tôi đang nằm thì một anh trai trông như từ thời kỳ đồ đá cầm búa lừng thừng bước vào phòng.

Phản xạ tự nhiên, ngay lập tức là tôi nghĩ mình bị ảo giác do tự tù đày bản thân đã quá lâu.

Mẹ chạy xộc vào, mặt không còn tí máu.

Hóa ra anh chàng đến gần điện thoại nối giữa phòng tôi và phòng khách. Mẹ canh hăn như điều hâu canh mồi nhưng bà vừa chạy đi nghe điện thoại, hăn đã linh ngay vào phòng tôi.

Bà ào đến lừa tôi ra khỏi giường như thể đang giữa đêm, bà là một đội cảnh sát mật đến bắt tôi đem đi tra tấn. Tôi vẫn còn dấu tay bà trên cánh tay đây này. Trời ạ, bà mà cầm theo roi điện thì chết người rồi.

Thì đấy, bà nghĩ tôi sẽ ghim vào đầu cái anh chàng gần điện thoại những suy nghĩ đen tối nếu hăn phải đứng gần tôi mà làm trong khi tôi thì vẫn đang mặc đồ ngủ. Thế nên phải thật khẩn cấp đưa tôi đi.

Như thế tôi còn chưa đủ phiền toái với cái tên gần điện thoại, Helen chẳng để tôi yên được chút nào. Hầu như sáng nào cũng thế, nó đứng ngay cửa phòng nhìn tôi nằm thõng thượt trên giường, hét:

- Có đồ ăn sáng rồi. Kê nào xuống ăn sau chót là một con heo nọc hôi rình!

Rồi nó chạy biến đi, rầm rập từ cầu thang xuống bếp, trong khi tôi thều thào cố nói cho nó biết tôi đã là một con heo nọc hôi rình rồi, nên khiêu khích kiểu ấy chẳng nhằm nhò gì với tôi nữa. Ủ thì tôi béo, dĩ nhiên rồi. Rất giống quả dưa hấu. Ít ra là lúc tôi vừa về. Giờ thì tôi không chắc vì đã không soi gương hay thử bất kỳ bộ đồ nào từ cái ngày tôi rời căn hộ của mình ở London.

Cũng chắc là tôi hôi rình rồi. Giờ mà phải gọi đầu thì có khác gì phải leo lên đỉnh Everest.

Thình thoảng tôi cũng tắm. Nhưng chỉ vì mẹ đã chuẩn bị sẵn hết mọi thứ.

Vừa năn nỉ vừa dọa nạt.

Bà chuẩn bị sẵn bồn tắm bốc khói, thơm tho và đầy bọt để người tôi được thơm mùi kiwi với đu đủ. Bà để sẵn khăn tắm mềm mại trên giàn. Bà sẵn sàng cho tôi mượn sữa dưỡng thể mùi oải hương (dạ thôi, cảm ơn mẹ). Bà dọa báo với chính quyền tôi là một người mẹ vô trách nhiệm, và Kate sẽ phải vào nhà nuôi trẻ em.

Vậy nên tôi tắm hầu như là mỗi ngày.

Trong hạm hực.

Nhưng chắc tôi không phải là một con lợn đâu. Thật tình mà nói tôi còn không nhớ nổi lần cuối cùng mình ăn là khi nào. Tôi chẳng hề đói. Cái ý nghĩ phải ăn làm tôi sợ khiếp vía. Tôi biết mình sẽ không ăn nổi. Tôi thấy cả người như tê cứng hết, như thể cổ họng bị tắc và không thể nuốt được gì.

Không tin nổi chuyện này. Vì tôi thèm ăn như lợn. Hồi mang bầu, cái sự thèm ăn của tôi còn hơn cả lợn nữa, giống một cái máy nghiền hơn. Suốt thời niên thiếu tôi cầu nguyện được mặc chứng biếng ăn. Tôi nhất định không cho những con nhỏ gầy tong vì biếng ăn là nghèo ốm, bất hạnh. Tôi

thấy bọn chúng quá may mắn có được hai xương hông lòi hết cả ra, đùi độc toàn nạc và trông ốm o lỏng khỏng.

Tôi chưa từng biết ăn mất ngon là gì, bất kể hoàn cảnh nào: nơm nớp thi cử, phỏng vấn xin việc, hồi hộp trước đám cưới hay cả khi bị ngộ độc thực phẩm. Chẳng thứ gì làm may mắn xê xích cái bụng ăn như lợn của tôi. Nếu gặp ai gầy nhẳng mà kêu: "Ôi tôi đúng là lẩn thần, quên cả ăn!", tôi sẽ nhìn chòng chọc vào họ, cố giấu nổi cay đắng và cái thắc mắc khốn khổ của mình, cảm thấy mình sao mà chẳng xinh đẹp, sao mà nặng nề và ngốc nghếch. "Mấy con quý cái may mắn," tôi thầm nghĩ. "Làm thế nào có kẻ quên cả ăn được kia chứ?" Tôi lúc nào cũng mê ăn - sao mà nhục nhã và quê kệch.

Bởi vì khi mà trái đất ngừng quay và chúng ta thoát khỏi cái thân xác tội lỗi để lên thiên đàng, và thời gian không còn tồn tại, ta chỉ còn là những linh hồn bất diệt mãi mãi thờ phụng Chúa, thì tôi vẫn phải xơi một thanh KitKat, đúng mười một giờ sáng mỗi ngày. Nhưng tôi cũng tự an ủi mình là những đứa con gái gầy nhẳng kia chỉ nói dối như vâm. Chúng chính hiệu là những kẻ cuồng ăn vô độ, hoặc phải tiêm ma túy, hoặc cứ đến cuối tuần là lại đi hút mỡ thôi.

Và giờ đây, lần đầu tiên trong đời, tôi không thấy đói, nếu không nói là chỉ nghĩ đến phải ăn thôi tôi đã phát hoảng.

Tôi mặc kệ. Tôi không thấy sướng run lên hay bất cứ cảm giác gì. Phải chi hồi mười bảy tôi cũng cảm thấy thế này, tôi sẽ nghĩ mình may mắn được là một trong số ít ỏi những đứa con gái được chăm.

Giờ thì tôi quá đuối sức và đau khổ, không buồn quan tâm đến nó nữa.

Ngày cứ lê lét trôi đi. Cũng có lúc tôi ra khỏi giường, bế Kate xuống nhà xem phim truyền hình nhiều tập của Úc với mẹ. Tôi uống với mẹ một tách trà rồi lại trở lên phòng.

Helen vẫn không thôi quấy nhiễu. Chỉ ba ngày sau khi gán điện thoại, nó nhón chân đi vào phòng tôi như một con chuột. "Bật chưa?", miệng nó mấp máy, tay chỉ cái điện thoại.

- Cái gì? - tôi bực dọc, bỏ từ Hello xuống. - Chưa, dĩ nhiên là chưa. Để làm cái gì? Kate đang ở đây, chị cũng đang ở đây.

- Thôi được rồi, được rồi, - nó cười gập cả bụng. Nó ngồi trên giường, người rung lên vì cười, nước mắt giàn giụa. Tôi ngồi nhìn nó không buồn giấu vẻ kinh tởm.

- Em xin lỗi, - nó quệt nước mắt rồi cố định thần lại. - A hèm, ờ, xin lỗi, xin lỗi.

- Chuyện gì đây? - tôi hỏi.

Nó ngồi thẳng lưng lại.

- Để em cho chị xem, - nó hứa. - Nhưng chị phải im lặng đấy.

Nó bước lại chỗ cái điện thoại, ấn nút bật rồi bắt đầu kê miệng sát ống nói:

- Anna ơơơiiiiiiii, Aaaaaannaaaaa...

Tôi ngó nó ngạc nhiên tột độ:

- Mà làm cái quái gì thế?

- Im! - nó vừa xuyt, vừa ấn nút tắt. - Em đang cho con Anna thử tí cõi âm, hiểu không?

- Là sao? - tôi ngớ ngẩn hỏi.

- Cái nàng Anna trên mây đó đang trong phòng khách. Nó không biết cái vụ điện thoại này nên sẽ tưởng đang nghe thấy những giọng nói từ một nơi xa xăm nào đó. - Helen vội vã giải thích. - Thôi chị giữ im lặng giùm em với!

Nó lại tiếp tục giả giọng ma quái, bảo Anna nó chính là người dẫn dắt linh hồn của con bé, rằng con bé phải thật tử tế đàng hoàng với nó, và đủ thứ chuyện tầm phào khác. Nó quỳ trên sàn, miệng gắn vào điện thoại thì thà thì thầm suốt nửa tiếng đồng hồ.

Thêm mấy ngày sau đó nữa, cứ mỗi khi ai đó trong nhà ngồi một mình ở phòng khách là nó lại phi vào phòng tôi, ngồi chết gí trong ấy, bảo họ nó là phần hồn hoặc là thiên thần hộ mạng của họ, bất cứ thứ gì, và yêu cầu họ phải thật tử tế với Helen chị mình/ con gái/ bạn (tùy đối tượng).

Mãi một thời gian sau cả nhà mới phát hiện ra cái giọng xa xăm đó chính là Helen, và không thèm đếm xỉa đến cái giọng đó nữa.

Nghĩa là tôi chẳng có được một phút yên thân.

Anna thất vọng suýt chết.

Mưa vẫn ồ ạt. Con kênh bị vỡ bờ đê, giao thông tắc nghẽn, xe cộ bị bỏ lại nằm trong biển nước. Tôi nghe mọi người nói thế chứ chưa rời khỏi nhà một bước. Lúc nào tôi cũng nghĩ đến James. Tôi mơ thấy anh. Thấy chúng tôi vẫn hạnh phúc. Và khi thức dậy, trong vài phút, tôi đã hoàn toàn quên mình đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra. Tôi sung sướng trong cái cảm giác ám áp, hạnh phúc ấy cho đến khi sức nhớ ra thực tại. Cảm giác như bị ai thoi một cú vào bụng vậy.

Tôi không nghe tin tức gì về anh hết. Không một mảy may nào. Tôi vẫn nghĩ một, rồi hai tuần anh sẽ liên lạc, xem tôi thế nào hay ít ra là Kate như thế nào. Không thể tin được là anh không đoán hoài đến Kate, đừng nói là tôi.

Buồn nhất là anh thậm chí còn không biết tên con là Kate.

Về Dublin được năm ngày tôi đã gọi ngay cho Judy. Tôi hỏi nó James có biết tôi đang ở đâu không rồi nín thở chờ câu trả lời. Cứ hy vọng nó sẽ bảo không, để tôi hiểu vì sao anh không liên lạc. Thế nhưng thật buồn, nói bảo anh biết. Rồi dù tan nát hết cả ruột gan, tôi vẫn hỏi nó James có còn ở với Denise không. Một lần nữa, nó bảo có.

Tôi thấy mình không khóc trong lòng, mà đang chảy máu ở trong ấy. Chảy máu đến chết.

Tôi cảm ơn Judy, lại xin lỗi đã làm nó khó xử rồi cúp máy. Hai tay run, trán ướt mồ hôi, trái tim tôi như không còn đập nữa.

Đã có những lúc tôi có linh cảm thế nào rồi James cũng sẽ quay về, dù sớm dù muộn. Rằng anh yêu tôi nhiều đến không thể thôi yêu chỉ trong một sớm một chiều. Rằng anh sẽ thành linh xuất hiện ở cửa, hồi hận đến quản trí, tự hỏi liệu có quá trễ không để đón vợ con về - tất cả chỉ là vấn đề thời gian. Vậy có lẽ tôi nên ra khỏi giường mà đi gội đầu, trang điểm đôi chút và ăn mặc cho đàng hoàng tử tế, để chờ đón anh đến. Nhưng rồi tôi nhớ ra cái cuộc sống chết tiệt này vốn mâu thuẫn. Tôi càng xấu xí kinh tởm thì khả năng James đột nhiên đến đón hai mẹ con về sẽ càng cao.

Nên tôi cứ ở nguyên trên giường với cái áo len chơi gôn và đôi vớ. Thậm chí nếu cây son có tự nhiên nhảy lên án vào môi, chắc tôi cũng chẳng biết nó là cái gì.

Tôi thường xuyên muốn gọi điện cho anh. Nhưng điều này lại chỉ xảy ra vào giữa đêm, lúc mà tôi cứ thấy hoảng sợ vì nỗi mất mát quá to lớn. Nhưng tôi không biết phải liên lạc với anh bằng cách nào. Tôi đã không thể hạ thấp mình đến mức hỏi Judy số điện thoại chỗ anh đang ở với cái người đàn bà tên Denise kia. Tôi có thể gọi đến văn phòng của anh vào ban ngày, nhưng nỗi khao khát được nói chuyện với anh lại chẳng bao giờ đến vào

ban ngày. Thật ra tôi cũng mừng. Gọi anh thì được gì kia chứ? Liệu tôi sẽ nói được gì với anh?

- Anh vẫn không còn yêu em nữa sao? Anh vẫn còn yêu Denise?

Câu trả lời của anh chắc là thế này:

- Câu thứ nhất là không, câu thứ hai là có. Cám ơn cô đã đặt câu hỏi. Tạm biệt.

Thời gian trôi đi. Chầm chậm, thật chậm. Tâm trạng của tôi cũng bắt đầu biến đổi. Khung cảnh của sa mạc thay đổi rất từ từ khi những cơn gió nhẹ thổi những hạt cát đi, có khi chỉ vài xăng ti, có khi hàng dặm. Cho đến cuối ngày khi mặt trời bắt đầu lặn thì bộ mặt của nó đã khác hoàn toàn so với cái lúc mặt trời mọc lên từ phía xa. Cũng như vậy, trong tôi có những thay đổi rất từ từ, nhỏ xíu.

Nhưng những thay đổi ấy nhỏ đến nỗi tôi không nhận ra là chúng đang diễn ra.

Không phải là cái nỗi tuyệt vọng nặng như chì kia đã biến mất. Mà có một thứ gì khác đã đến. Kính thưa quý vị, xin hãy cho một tràng pháo tay chào mừng ngài Nhục Nhã.

Phải, tôi bắt đầu cảm thấy nhục nhã.

Giờ mới thấy thế à? Tôi nghe bạn đang nói rồi đấy. Xin lỗi nhé, nhưng tôi còn một mớ Mất Mất và Bị Bỏ Rơi đang nằm đờn đờn trên khay chưa giải quyết đây.

Đầu tiên chỉ là một chút tự ái nhói lên. Cái chút xíu kỳ quái đấy nó đến vào cái hôm tôi tự hỏi Judy biết chuyện James và Denise đã bao lâu rồi. Rồi nó phình ra, phình ra như một quả bóng cho tới khi tôi chỉ còn cảm

thấy nổi nhục nhã. Tôi nhức nhối vì nó. Tôi đau buốt vì nó. Cả linh hồn tôi cũng thấy nhục nhã.

Những ai đã biết chuyện James tăng tịu? Tôi tự hỏi. Phải chăng tất cả bạn bè đều biết và bàn tán với nhau nhưng lại sợ, không dám cho tôi hay?

Phải chăng họ đã nói những câu như thế này: "Ôi, không nói cho cô ấy nghe bây giờ được đâu. Cô ấy đang có bầu."

Phải chăng họ đã nhìn tôi tội nghiệp?

Phải chăng họ đã cảm ơn trời vì ít ra họ còn có thể tin tưởng chồng, hoặc bạn trai mình?

Phải chăng họ đã bảo nhau: "Thứ duy nhất Dave/Frank/William sẽ không bao giờ làm là trò mèo mả gà đồng. Có thể anh ấy không làm việc nhà/ không đưa cho tôi đủ tiền/ chưa từng chịu ngồi xuống bàn công chuyện thật, nhưng ít ra anh ấy không phải kẻ không chung thủy."

Phải chăng họ đã nhìn tôi mà thở thật dài nhẹ nhõm, thậm chí nếu có thấy tội lỗi cũng nói: "Mừng quá, là cô ấy chứ không phải mình."

Tôi vô cùng giận dữ. Tôi muốn hét lên với cả thế giới này: "Chị sai rồi! Tôi cũng đã tưởng mình tin được chồng! Tôi đã tưởng anh ta lười đến mức không buồn đi ngoại tình. Vậy mà anh ta có đấy. Và Dave/Frank/William cũng thế thôi. Có thể anh ta cũng đang mèo mả đấy. Hay đã có và đã xong rồi. Biết đâu lúc đi Pháp xem bóng bầu dục chồng chị đã ngủ với ai đấy. Chị biết đâu! Chuyện gì chẳng xảy ra được. Đừng hỏi chuông nguyện hồn ai. Bởi vì tôi sẽ nói chị hay ngay bây giờ đây, là chuông nguyện hồn chị đấy."

Nghĩ đến Denise tôi co rúm cả người. Nhớ lại lúc tôi và cô ta tán chuyện thời tiết rất vui vẻ, tôi còn khen cô ta trông xinh đẹp, rồi tâm sự với cô ta nghe chuyện bầu bì của tôi như thế nào, rồi nghĩ cô ta thật là dịu dàng,

đáng mếu, trong khi cùng lúc đó cô ta ngủ với chồng tôi và khiến anh phải lòng cô ta, tôi chỉ muốn quay ngược lại thời gian và nắm lấy cổ mình lôi đi, ngăn cản mình nói chuyện với cô ta và quở mắng mình như mẹ mắng đứa con hư: "Không được nói chuyện với con mụ kinh tởm ấy!"

Rồi tôi còn muốn đi tìm cô ta mà đánh cho thừa sống thiếu chết.

Tôi cảm thấy vô cùng nhục nhã, xấu hổ khi nghĩ tất cả đều biết chuyện James và Denise trong khi tôi lại vô tư vui vẻ, không biết gì.

Tôi không muốn người ta xem tôi như một nạn nhân. Nhưng tôi thấy mình thật đáng tội nghiệp. Ngu ngốc.

Vô cùng, vô cùng nhục nhã.

Tôi bắt đầu thấy giận điên lên với James.

Sự nhục nhã đến rất từ từ. Nó nhích từng bước một, cho đến một hôm tôi quay lại thì bỗng thấy nó ở ngay đó, nhe răng cười: "Chào," nó thân thiện, như thể chúng tôi là bạn cũ. "Còn nhớ tớ không? Tớ chắc Ghen Tuông bạn tớ cũng không cần phải giới thiệu đâu."

Tôi không tin nổi là phải ba tuần sau tôi mới bắt đầu thấy ghen. Tôi vẫn nghĩ, nếu một người tôi yêu ngủ với ai đó thì tôi sẽ ngay lập tức nổi cơn ghen, và ghen lồng lộn lên. Nhưng trong trường hợp cụ thể này thì Ghen Tuông lại là đứa rút lại sau chót, tập tễnh trở về nhà sau Mất Mất, Cô Độc, Tuyệt Vọng và Nhục Nhã.

Tôi không nghĩ nhiều đến chuyện James ở bên Denise. Tôi nghĩ nhiều đến việc anh không ở bên tôi hơn. Nỗi mất mát của tôi, hơn là chiến tích của cô ta. Đùng một cái nó khác đi.

Một chiều, mẹ mở video xem lúc tôi đang ngồi với bà. Một bộ phim gì đó nghe như dạng tình cảm lãng mạn, nhưng hóa ra chỉ là cái cớ cho mấy

cảnh mất mẹ. Bà mê mãi xem, tặc tặc lưỡi liên tục rất phấn khởi. Tôi cố vừa tập trung xem vừa cho Kate bú sữa, nhưng vẫn không theo nổi mạch phim.

- Hẳn đang ngủ với ai thế mẹ? Phải cái cô trong thang máy không?

- Không, khùng quá. Với con gái của cái cô trong thang máy.

- Con tưởng hẳn bị phát hiện đang trên giường với cái cô trong thang máy? - tôi ngỡ ngác.

- Thì đúng rồi, - bà nhả nạt giải thích. - Nhưng nó phản bội cô ấy rồi, bây giờ chuyển sang con cô ấy.

- Tội nghiệp cái cô trong thang máy, - tôi ủ rũ.

Bà liếc tôi một cái sắc lẹm. Ôi trời ạ, không, tôi thấy rõ là bà đang hoảng sợ nghĩ gì. Tôi chuẩn bị khóc? Tôi chắc bà đang ân hận đã không mở cái phim nào đó kiểu vô thưởng vô phạt như The Amityville Horror hay The Texas Chainsaw Massacre. Tôi nhìn hai con người trên màn hình, đang làm tình, đang sung sướng thụ hưởng nhau trên nỗi đau của người phụ nữ trong thang máy. Tự nhiên tôi nghĩ đến James và Denise đang trên giường với nhau.

Họ ngủ với nhau đấy, cô biết không. Một giọng nói vang lên trong đầu tôi.

Họ đi ngủ chung. Họ làm tình. Họ điên dại thèm muốn nhau. Cô ta mê anh. Cô ta ngủ với cái thân thể tuyệt đẹp của anh, với làn da đầy ham muốn của anh, với mái tóc đen mềm mại của anh. Cô ta được thức dậy ngắm anh đang ngủ, đôi lông mi đen dài cong vút đổ cái bóng con con trên khuôn mặt anh.

Ở bên nhau họ sẽ như thế nào, tôi tự hỏi. Anh sẽ đối với cô ta như thế nào? Anh sẽ làm những gì?

Liệu anh có miết cái hàm lỏm chồm râu trên mặt cô ta mỗi buổi sáng, như vẫn làm với tôi rồi cười thật to khi tôi la hét giận dữ, khoe hàm răng trắng đều như bắp của anh?

Liệu cô ta có gối đầu trên bộ ngực vạm vỡ của anh mà ngủ? tay thả ngang bụng anh, tận hưởng vòng tay đầy nam tính của anh quanh cổ và mùi hương của vùng Tuscany dìu dịu từ làn da hơi ngăm của anh, như tôi vẫn làm?

Liệu anh có đánh thức cô ta dậy, đôi tay mân mê dọc hai đùi, như anh vẫn làm với tôi, khiến cô ta lập tức phát rồ dại, như anh vẫn làm với tôi?

Liệu anh có nhấn cô ta thật sâu trong mớ chăn nệm, hai tay giữ chặt cánh tay cô ta trên đầu, hai chân kèm giữ cứng cẳng chân cô ta mà cười nhả nhỏ, rồi chậm chậm ấn vào cô, đang nằm im khuất phục, khiến cô phải khao khát đến phát điên lên, như anh vẫn làm với tôi?

Liệu anh có hôn cô ta với một viên đá lạnh trong miệng, khiến cho hai môi cô ta phải tê cứng trong khi cả cơ thể hùng hực nóng lên vì ham muốn, như anh vẫn làm với tôi?

Liệu anh có cắn khê vào sau gáy, vào vai cô ta, khiến cho những sợi nơron thèm muốn rung lên bần bật khắp cả người cô ta, như anh vẫn làm với tôi?

Khi thức dậy mỗi sáng liệu có phải điều đầu tiên trong đầu cô ta là: "Chúa ơi, anh ấy đẹp quá, và anh ấy đang trên giường cùng với mình." Bởi vì đó chính là điều đầu tiên tôi nghĩ đến mỗi sáng.

Tôi ghen đến điên dại lên.

Hay là họ sẽ làm khác chẳng, tôi tự hỏi. Cô ta ở trên giường có khác tôi không? Có hay hơn không? Thân thể cô ta như thế nào? Mông nhỏ hơn, ngực to hơn, bụng phẳng, chân dài hơn? Cô ta có phiêu lưu sáng tạo, có làm anh phải thèm muốn đến điên lên?

Tôi tự hỏi mình mãi dù tôi đã biết cô ta và có thể trả lời hầu hết các câu hỏi của chính mình. (Mông nhỏ hơn ư? Không hề. Ngực to hơn? Đúng. Bụng phẳng? Coi bộ không. Chân dài hơn ư? Khó nói lắm. Tôi và cô ta phải là bên tám lạng người nửa cân).

Cô ta chưa từng tỏ ra ôn ền lãng lợ. Cô ta lúc nào cũng rất dễ mến và... ờ... bình thường, chắc là vậy. Nhưng giờ trong đầu tôi cô ta là nàng Helen của thành Troy, là Sharon Stone, là Madonna.

Tôi ghen đến tan nát hết ruột gan.

Như thể có một trái bóng đầy gai nhọn trên ngực tôi, phóng những tia màu xanh độc hại khắp người tôi, bao phủ tôi khiến tôi gần như không thở nổi.

Trong đầu tôi toàn những cảnh tôi tự tưởng tượng ra họ trên giường với nhau như thế nào.

Cái ý nghĩ anh thèm muốn cô ta khiến tôi không chịu nổi. Nó khiến tôi giận dữ đến điên lên nhưng bất lực. Giận dữ tội độ. Tôi chỉ muốn giết chết cả hai. Tôi muốn được khóc như điên như dại. Tôi thấy mình ghen đến kinh tởm, méo mó. Tôi có thể cảm thấy được khuôn mặt mình méo xệch và xanh lét vì cái sự ghen tuông đó.

Một thứ cảm xúc xấu xí. Và hoàn toàn vô ích. Và chẳng đi tới đâu.

Nếu mất đi ai đó hay một vật gì, bạn sẽ cảm thấy hụt hẫng, rồi từ từ bạn sẽ tự mình trám cái lỗ trống ấy của cuộc đời, và sự mất mát hụt hẫng

dần nhỏ đi, nhỏ đi, và cuối cùng nó hoàn toàn biến mất. Như vậy đau khổ cũng có cái lý của nó. Có nguyên do và mở ra lối đi nữa.

Còn tôi ghen mà chẳng ích lợi gì. Tôi thậm chí chắc cũng chẳng lấy đây làm phiền lòng nhưng đúng là tôi đã tự mình làm cho mình nổi cơn ghen. Tất cả là tự tôi tưởng tượng ra cả, tự mình làm mình đau đớn. Cái đau này cũng giống như khi tôi lấy lưỡi lam rạch toác cánh tay mình, hay ở bụng, hay ở chân. Ghen là hành xác. Đau đớn, và vô nghĩa lý.

Và tôi đang chịu đựng cái sự đau đớn ấy, không phải vì có chuyện gì đó đã xảy ra với tôi, mà vì có chuyện gì đó đã không xảy ra với tôi. Tại sao cái chuyện gì đó giữa hai kẻ kia mà tôi không hề tham dự vào dù chỉ một tẹo nào lại làm tôi đau đớn thế này?

Làm thế quái nào mà tôi biết được tại sao.

Tôi chỉ biết là tôi đau đớn.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Những ngày sau đấy cho đến tận bây giờ cả nhà vẫn còn gọi là Thời Đại Kinh Hoàng. Helen thì nhắc lại những ngày ấy bằng cách nói bóng nói gió đại loại như: "Chị còn nhớ lúc chị bắt đầu cư xử y như Hitler không? Rồi cả nhà ghét chị, chỉ mong chị về quách lại London không?"

Sự thay đổi trong tôi thật khủng khiếp.

Như thể ai đó vừa vói tay nhấn công tắc.

Tôi từ buồn bã, cô độc, khổ sở chuyển thành giận dữ, thịnh nộ và ghen tuông, đòi trả thù Denise và James. Tôi sung sướng tưởng tượng ra đủ thứ tai họa đổ xuống đầu hai kẻ ấy.

Tôi không hề có ý bao biện gì cho cái thời kỳ tôi chỉ nằm suốt trên giường, thậm chí không mở nổi miệng để nói gì vì quá đau khổ. Trông tôi chắc bạn sẽ thấy chán đời, tôi chẳng làm được gì dù là những việc vặt con con nhất trong nhà. Ai trách tôi được?

Nhưng giờ thì tôi giống như một con điên luôn nổi cơn tam bành. Bao nhiêu là thù hận, giận dữ dồn ứ bên trong mà cái kẻ phải gánh lấy nó, tức là James, thì lại không có ở đó. Vì vậy nên gia đình tôi, những kẻ ngoài cuộc vô tội mà thực tế đã cố hết sức để cứu mang, giúp đỡ tôi, thành ra lại phải chịu bị la hét và bị đóng sầm cửa trước mặt thay cho anh ta.

Lúc mới từ London về lại nhà bố mẹ, tôi đường hoàng với viễn cảnh được gặm nhấm nỗi đau. Tôi thấy mình cũng giống một nữ anh hùng thời Victoria, bị phụ tình và không còn lựa chọn nào khác là gặm nhấm nỗi đau

rồi chết trong sào khố, nhưng chết rất xinh đẹp giữa xung quanh toàn dầu thơm với dầu thơm. Như Michelle Pfeiffer trong phim Dangerous Liaisons ấy.

Giờ tôi giống Christopher Walken trong Deerhunter hơn. Mất trí. Điên loạn. Là mối đe dọa với chính bản thân mình và mọi người. Đi đi lại lại trong nhà với con mắt đầy vẻ điên dại. Mọi người đang chuyện trò rôm rả cứ thấy tôi bước vào là im bật. Bố, mẹ nhìn theo sợ sệt. Anna và Helen thì linh ra ngoài.

Tôi đâu có mặc đồ rằn ri để ra trận, cũng đâu có quần chéo ngực một cái dây găng đầy đạn, cũng không khư khư thứ vũ khí tự động đáng sợ nào, và chẳng có lấy một quả lựu đạn trong túi. Mặt mũi tôi không lấm lem bụi đất (mặc dù nhìn trong gương thì chắc cũng có. Vụ tắm rửa đã bị cho qua hết suốt thời kỳ này). Nhưng tôi thấy mình thật quyền lực như thể tôi có tất cả những thứ ấy trên người, và mọi người nhìn tôi sợ sệt như thể tôi có đeo chúng thật.

Thời Đại Kinh Hoàng khởi đầu vào cái ngày tôi xem cái cuốn phim video đó với mẹ. (Tôi xin phép không kể chi tiết chuyện gì đã xảy ra. Tôi quá xấu hổ không dám nhắc lại. Với lại tiệm cho thuê băng cũng đã chịu không lấy tiền thuê. Cậu nhân viên nói hoàn toàn đúng. Họ chỉ mua và trả phim thôi. Mớ phim ảnh ở tiệm của họ không liên quan gì đến quan điểm cá nhân của họ với vấn đề đạo đức hết. Chỉ tại lúc đó tôi đang quá căng thẳng thôi).

Thời Đại Kinh Hoàng kéo dài thêm vài ngày chinh chiến tơi bời. Cái gì cũng có thể làm tôi nổi cơn, nhất là mấy cảnh lãng mạn trên tivi. Đầu tôi liên tục chiếu những cảnh James và Denise trên giường. Khi xem thấy những cặp yêu đương trên tivi, tôi lập tức bị quá tải, nổ tung.

May sao tôi đã không nhìn thấy cặp nào thắm thiết ngoài đời thật, nếu không thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Bố mẹ

chắc chắn là không như hai kẻ đang yêu rồi. Câu lãng mạn nhất ông nói với bà trong suốt một tuần là: "Tối thứ năm này mình có đi siêu thị mua đồ đông lạnh không bà?" Helen có một mớ đuôi đeo bám toàn các cậu trai đều đặn ghé nhà, nhưng con nhỏ chế giễu tụi nó rất tàn nhẫn, bõn cợt cái sự tận tâm rối rít của họ. Làm tôi cũng hả dạ một cách nhẫn tâm. Còn Anna thì, thôi lại là một chuyện khác tôi sẽ kể sau.

Tôi khóc liên tu bất tận suốt Thời Đại này. Chửi tục nữa. Rồi quăng ném đồ đạc.

Như tôi đã nói, phim ảnh chọc giận tôi. Nếu thấy chàng nghiêng người hôn nàng, lập tức ngọn lửa ghen tuông xanh lè phùng phùng cháy trong cơ thể tôi. Tôi nghĩ ngay đến James. Tôi nghĩ ngay đến James của tôi với một người đàn bà khác. Trong một khắc, ý nghĩ của tôi như không còn dính gì nữa đến thực tại, như thể James vẫn ở bên tôi và tôi đang ngốc nghếch tưởng tượng đủ các "trường hợp xấu nhất" có thể xảy ra. Rồi tôi chợt nhớ ra là chuyện đã xảy ra rồi, là anh đang chung sống với một người đàn bà khác. Và cứ mỗi lần như thế tôi lại thấy đau lắm. Mười lần như thế thì cả mười lần tôi đau như một.

Thế là tôi quăng cuốn sách vào cái tivi, hoặc đập giày vào tường, hay phóng chai sữa của Kate vào cửa kính, hay bất cứ thứ gì tiện tay để quăng ném nếu có bất cứ cái gì cho tôi đập chúng vào. Rồi tôi văng tục như hàng cá ngoài chợ, rầm rập bước ra khỏi phòng, đập mạnh cửa đến nỗi chắc phải có vài miếng ngói rơi xuống. Tình hình căng thẳng đến mức nếu tôi ập vào phòng khách lúc tivi đang mở, Anna hoặc Helen, bất cứ đứa nào đang ở đó, sẽ chụp lấy cái điều khiển, mau lẹ chuyển sang bất cứ kênh nào vô thưởng vô phạt như chương trình dạy vật lý ứng dụng của Đại học Mở, hay một bộ phim tài liệu về cách vận hành của tủ lạnh, hay là một trò gameshow nào đó mà đám thí sinh rõ ràng đều đã bị giải phẫu não. (Một ví dụ cho sự đần độn của bọn họ: "Thủ đô của Haiti là gì?", "Ừm... Có phải là H không ạ?") - Có gì coi không? - tôi gầm gừ.

- Ờ, ờ... Có mỗi cái này, - mọi người run run đáp, tay chỉ cả về hướng tivi.

Rồi tất cả ngồi im thin thít, vờ chăm chú theo dõi bất cứ thứ gì chiếu trên màn hình khi cái điều khiển dừng lại, trong khi cả người tôi run lên bần bật trông rất dữ tợn. Anna/Helen/mẹ/bố ngồi cứng ngắc một chỗ, sợ không dám nói chuyện, sợ không dám đề nghị chuyển sang kênh khác, chỉ chờ có cơ hội là linh đi, xem tiếp chương trình mình muốn trên cái tivi nhỏ trong phòng mẹ.

Mà cứ thấy bọn họ đứng dậy và bắt đầu nhích về phía cửa là tôi vồ lấy ngay:

- Đi đâu đấy? Không chịu nổi phải ngồi chung phòng với tôi chứ gì? Chồng tôi bỏ đi đã đủ tệ rồi, giờ tưởng tượng xem đến cả cái nhà này cũng đối xử với tôi như thế này đây.

Và nạn nhân đáng thương đứng đó trông khốn khổ, xấu hổ không dám bỏ đi nhưng quá rõ là cũng chẳng muốn ở lại.

Và ghét tôi vì đã cư xử như thế.

- Thôi đi đi, - tôi hét lên tàn nhẫn. - Đi!

Mà vì tôi quá kinh khủng nên không một ai, kể cả Helen, dám nói thẳng với tôi rằng tôi là đứa cực kỳ ích kỷ, và nếu phải chửi thật thì là một con quỷ cái. Tôi đã đem cái tính nóng như lửa và tâm trạng thay đổi liên tục không đoán trước nổi ra để cả nhà phải nhượng bộ.

Chỉ có Kate là tôi còn tử tế. Mà cũng chỉ thỉnh thoảng thôi.

Có lần con bé khóc, tôi đã hét vào mặt nó:

- Câm ngay, Kate!

Và thật khó tin, con bé nín ngay. Nhưng tôi chưa từng nói lại được y như thế bao giờ. Tôi đã thử đủ kiểu, như là "Câm ngay, Kate!", hay "Câm ngay, Kate!", hay "Câm ngay, Kate!" nhưng chẳng có gì khác hết. Con bé vẫn khóc ré, rõ ràng là đang nghĩ: "Ha ha, bà cũng dọa được tôi một lần đấy, trong một phần nghìn giây thôi, nhưng bà phải biết chuyện này đừng hòng xảy ra đến lần thứ hai."

Năng lượng trong người tôi quá nhiều, mà cơ thể tôi thì không đủ lớn để chứa. Từ không còn chút sức lực nào tôi thành ra quá tải. Tôi không biết phải làm gì với nó. Tôi có cảm tưởng mình sẽ bị nổ tung ra. Hay là hóa điên. Tôi vật vã vì không muốn ra khỏi nhà nhưng lại như muốn chạy cả trăm dặm. Nếu không chắc tôi hóa dại. Tôi có sức mạnh của mười tên đàn ông. Trong mấy cái tuần kinh khủng ấy tôi chắc phải ãm được mấy huy chương vàng Olympic, bạn cứ kể ra bất cứ môn nào.

Tôi có cảm tưởng mình sẽ chạy được nhanh hơn, nhảy cao hơn, thả xa hơn, nâng nặng hơn, đâm mạnh hơn bất cứ ai.

Cái đêm đầu tiên cơn ghen len lỏi vào ấy, tôi đã nốc hết nửa chai vodka.

Tôi dọa nạt, bắt con Anna phải cho mượn mười lăm bảng, còn Helen thì ra cửa hàng mua rượu về cho tôi.

Anna hẳn là thích được đi mua hơn.

Và Anna sẽ vui vẻ trở về đem theo chai rượu.

Nhưng khi nào nó về đây? Đó mới là vấn đề.

Có thể phải cả tuần sau nó mới xuất đầu lộ diện, rồi kể cho tôi nghe một câu chuyện mơ hồ rằng trên đường đi nó đã gặp một chiếc xe tải trên đường đến Stonehenge và thấy nên nhập bọn. Hoặc một chuyện kỳ quái

nào đó liên quan đến tâm linh đã xảy ra khiến nó hồn lìa xác hết một tuần.

Và tôi sẽ bảo với nó rằng thế chẳng có gì quái lạ cả. Là nếu nó qua nhà thằng Shane bạn trai nó để được hút hít cho đã đời thì đấy chính là chuyện thường ngày. Và nếu phải gọi cho đúng tên thì đó là trí lìa khỏi đầu chứ không phải là hồn lìa khỏi xác nữa.

Mà giăng co với con Helen cũng chẳng dễ dàng gì.

- Em chết đuối mất, - nó làu bàu. - Thời tiết vẫn đang rất khắc nghiệt.

- Không đâu, - tôi trấn an nó, rất nhẫn tâm, qua kẽ răng, ý nói: "Nhưng làm ra cảnh đó thật cũng không hề khó gì."

- Chị phải trả thêm tiền đó, - nó thay đổi chiến thuật.

- Bao nhiêu?

- Năm bảng.

- Đưa nó thêm năm đồng nữa, - tôi lệnh cho Anna. Tiền trao.

- Vậy là tổng cộng chị thiếu em hai mươi đồng rồi nhá, - Anna lo lắng nói.

- Tao đã quyết bao giờ chưa? - tôi lạnh lùng hỏi.

- Ừm... Chưa, - con bé tội nghiệp nói, sợ đến không dám nhắc tôi vẫn còn nợ nó chai rượu tôi đã "mượn" tối hôm đầu tiên về nhà.

- Mà đi đâu đấy? - tôi hống hách hỏi Helen.

- Lên lầu thay đồ bơi!

Rất lâu sau đó nó mới về, ướt như chuột, nước nhỏ long tong khắp người và cầu nhàu ồm ỉ, đưa cho tôi chai vodka bỏ trong cái túi ướt sũng.

Tôi không buồn hỏi tiền thối lại.

Nó cũng chẳng đả động gì tới.

Đến khi tôi phát hiện ra chai vodka đã bị mở và vơi đi khoảng một phần tư thì Helen đã cao chạy xa bay. Đem theo luôn cơ hội được mừng cái sinh nhật thứ mười chín.

Cứ đợi tôi túm được nó đã, cảnh tượng ân đền oán trả sẽ kinh khiếp đây.

Tôi đâu phải thứ đàn bà dễ bị qua mặt.

Nhưng dù có chai vodka thì tôi vẫn không ngủ được. Tôi lang thang từ phòng này qua phòng khác suốt đêm trong khi cả nhà đang say ngủ, ôm chai rượu với cái ly, tìm một nơi nào cho tôi cái cảm giác an toàn. Tôi mong tìm một nơi nào mà ở đó đầu tôi sẽ thôi tua những cảnh kinh khủng ấy. Nhưng sự ghen tuông và lòng căm hận khiến tôi cứ thức trờng trờng giữa đêm. Nó cứ đâm thúc tôi mà tôi thì chẳng giải quyết được gì. Tôi không tìm được chút yên thân nào.

Tuyệt vọng, tôi nghĩ nếu thử nằm trên một cái giường khác hay trong một căn phòng khác biết đâu tôi sẽ ngủ được.

Tôi mò mẫm vào phòng của Rachel. (Còn nhớ không? Bạn có thể ở đây nếu muốn nhịn đói đấy.) Tôi bật đèn lên.

Căn phòng cũng có cái cảm giác lạnh lạnh như phòng của tôi và Margaret lúc tôi mới về. Cái cảm giác đã không ai ở trong đó một thời gian dài, mặc dù quần áo vẫn còn treo trong tủ, mấy tấm poster vẫn dính trên tường và vẫn còn một cái đĩa ở dưới gầm giường.

Tôi bỗng nhìn thấy cái xe đạp tập thể hình và cái máy tập tay bố mua cách đây chín năm, hăm hở với ý định làm thon thả cơ thể chỉ trong một thời gian ngắn.

Đây. Chúng vẫn nằm trên sàn, phủ đầy bụi và mạng nhện, trông để mốt, kêu cọt két cọt kẹt, khác xa cái tiếng xe đạp tập thể hình và máy tập tay bây giờ vốn gắn cả chương trình vi tính, có màn hình và tự động tính toán lượng calo nữa.

Tôi nhìn chúng trù mển, trông chúng như từ thời tiền sử. Ký ức tràn về.

Chúng tôi đã vô cùng hào hứng hôm cái xe tải giao chúng đến nhà!

Bố, mấy chị em gái và tôi hồi hộp phát run lên.

Chỉ có mẹ là không hào hứng. Bà bảo không hiểu nổi sao mấy bố con phải nặng xị lên như thế.

Rằng bà chẳng có nhu cầu phải dày đọa mình như thế. Rằng đời bà đã dư thừa dày đọa, cụ thể là cưới bố và làm mẹ của năm đứa chúng tôi.

Còn chúng tôi thì mừng quỳnh lên.

Chúng tôi xúm xít lại, luôn miệng xuýt xoa khi hai cái máy được khai khỏi thùng và lắp ở phòng kính. Chúng tôi đã tràn trề hy vọng với hai cái máy. Vì ai cũng nghĩ chỉ cần chạm nhẹ vào cái máy thôi là đã có ngay cơ thể như Jamie Lee Curtis_ (lúc ấy cô này nổi lắm). Chuyện tranh giành vô cùng căng thẳng.

Bố cũng nói muốn có được cơ thể như Jamie Lee Curtis. Mẹ không thèm nói chuyện suốt một tuần.

Lúc mới đầu tất cả chúng tôi đều chen lấn, đánh nhau để được tập máy.

Cũng giống như việc sản xuất vũ khí đạn dược thời chiến, hai cái máy chạy hết công suất ngày cũng như đêm.

Luôn có một hàng dài chờ đợi.

Mà phải nói thêm là mọi người không phải lúc nào cũng đang hoảng mà xếp hàng. Chuyện ra giá, ngã giá vẫn cứ diễn ra luôn.

Đã có những giọt nước mắt ngấn dài, những lời độc địa không dưới một lần trong những trận chiến đấu quyết liệt xem ai là người kế tiếp.

Chúng tôi rất mê cái xe đạp thể hình. Margaret, Rachel và tôi đều ám ảnh với cái vòng ba và cặp đùi của mình.

Ít ai mê cái máy tập tay vì chúng tôi vẫn còn nhỏ quá, chưa nhận ra rằng người ta còn có thể bị mỡ ở cánh tay nữa.

Margaret, Rachel và tôi tiêu tốn phần lớn thời gian những năm niên thiếu đứng quay lưng lại trước gương, gằn trọ cổ vì cổ ngoái ra sau trong khi thân dưới giữ nguyên để xem cái mông mình trông như thế nào.

Rồi lo lắng hỏi nhau:

- Mông em thấy sao? Rất to hay to vừa vừa?

Chúng tôi đã phí phạm quá nhiều thời gian tự dẫn vặt mình và lo lắng kích cỡ cái vòng ba của mình. Mua hay thử bất cứ cái quần jean nào, chúng tôi cũng đưa ra tiêu chí phải làm thon gọn mông. Áo sơ mi, áo khoác, áo len nào cũng phải tính toán đến chuyện che giấu mông cho thật khéo.

Nổi ám ảnh cái vòng ba vĩ đại cũng không thua kém gì nổi ám ảnh cái vòng một khiêm tốn.

Buồn thay!

Bởi vì chúng tôi xinh đẹp.

Dáng xinh xắn, dễ thương thế kia.

Vậy mà không hiểu vì sao.

Rachel hay nói chị ấy ước được sống vào thời xa xưa. Chính xác là thời có nạn đói. Chị từng nói với tôi giọng thèm muốn: "Tưởng tượng tụi mình sẽ ốm eo như thế nào nếu vài tháng chỉ ăn toàn đá với cỏ." Tôi sẵn sàng chi thật mạnh tay để người tôi được như hồi ấy.

Rồi tôi bỗng thấy hoảng. Chúa ơi, liệu có ngày nào đó mình nhìn lại mình bây giờ rồi ước còn được như thế này không?

Có lẽ tôi nên hạnh phúc với cái thân hình của mình bây giờ, dù tôi có nghĩ nó xấu xí hay thế nào. Vì một ngày nào đó tôi sẽ ước mình lại được như thế này. Mặc dù tôi không hình dung nổi sẽ có lúc mình tuyệt vọng đến mức ấy.

Rồi cũng rất nhanh chóng, sự hấp dẫn của hai cái máy vơi đi. Kết quả tổng hợp của những tai nạn nho nhỏ và sự thất vọng.

Mặc dù chỉ mới chín tuổi nhưng Helen nhất định bảo nó biết cái máy tập tay vận hành như thế nào. Nó triệu tập tất cả chúng tôi lại để biểu diễn cho xem. Nó chinh độ nặng vượt xa sức mình để lèo mọi người trong khi không thèm khởi động trước. Ngay lập tức, nó bị trật cơ trong lồng ngực.

Gây ra một cuộc đại náo động trong nhà.

Những kẻ đáng thương rơi vào tay của Tòa án dị giáo Tây Ban Nha cũng sẽ không la hét và la hét không ngừng như Helen.

Nó tuyên bố bị liệt mất một bên. Thứ duy nhất làm dịu đi bất cứ triệu chứng nào của nó là hàng đồng, hàng đồng xô cô la và sự chăm nom hai bốn trên hai bốn của mọi người.

Helen đã là Helen ngay từ cái thuở sơ khai ấy.

Theo lời nó thì nó đau không chịu nổi. Nó yêu cầu bác sĩ Blenheim phải giải thoát cho nó khỏi đau đớn. Sáu người còn lại chúng tôi cũng thấy cơn đau của nó là không chịu nổi và nhất trí là nó nên được giải thoát.

Nhưng bác sĩ Blenheim nói có một cái luật nào đó cấm làm chuyện này.

Tôi còn nhớ ông gọi nó là ám sát hay cố sát gì gì đấy.

Bố trấn an ông rằng chúng tôi sẽ chỉ gọi đó là kết liễu nhân đạo.

Một sự nhân đạo dành cho chúng tôi. Đúng vậy. Thêm nữa là chúng tôi sẽ không tố cáo ông, nhưng bác sĩ Blenheim vẫn không thấy thuyết phục.

Và rồi, vì chẳng ai trông được như Jamie Lee Curtis dù chỉ một tẹo bất chấp bao nhiêu khổ luyện, chúng tôi thấy nản và thất vọng, và quyết định trả đũa cái xe tập bằng cách nghỉ chơi với nó. Ít lâu sau, cả bố cũng thôi không giả vờ như vẫn đang tập tành, ông lầm rầm gì đó nghe như là đã đọc được trên tờ Cosmopolitan là tập luyện quá sức thì cũng không tốt y như là không tập gì hết.

Tôi có đọc đúng cái bài báo ấy. Thực ra nó đề cập đến những người tập luyện theo kiểu ép xác, những kẻ vô cùng bệnh hoạn, những kẻ khác xa ông.

Nhưng theo ông thì đó là một cái cơ vô cùng chắc chắn. Ông hoàn toàn có lý do chính đáng để bỏ bê hai cái máy.

Ông vẫn lôi cái bài báo đó ra mỗi khi mẹ âm ỉ chuyện hai cái máy tốn bao nhiêu tiền, rằng bà chưa từng muốn ông sắm chúng về, và bà đã biết đích xác hai cái máy sẽ tới ngày này.

Và thế là hai cái máy bị bỏ bê đến độ phủ đầy bụi, cùng với mấy đôi tất màu hồng và mấy cái dải dây băng cột đầu thắm mỗ hôi màu hồng pha xanh chúng tôi đã mua để khi tập nom cho đẹp.

Thực ra Margaret và tôi còn mua cho bố một đôi tất và một cái dây băng cột đầu đều màu hồng như thế. Ông cũng có đeo một lần cho chúng tôi vui. Hình như đâu đó trong nhà vẫn còn một tấm hình chụp hình ông bữa hôm ấy.

Thế nên tôi ngạc nhiên vô cùng lúc suýt vấp phải cái xe đạp và cái máy tập tay trong phòng Rachel.

Tôi đã không trông thấy chúng rất nhiều năm nay rồi. Cứ nghĩ chúng đã bị đày đi Siberia từ lâu, chung số phận với cái mấy nhún, mấy cây cà kheo, giày trượt patanh, ván trượt, mấy chơi game Kerplunk!, bộ đồ chơi câu đố, bóng chơi swing, vợt chơi squash, món đồ chơi chạm bóng, xe đạp Chopper, mấy cuốn băng tự học tiếng Tây Ban Nha, bộ bài bridge mini, cái ca nô bằng sợi thủy tinh và hàng ngàn các thứ đồ chơi, giải trí khác đã từng được ưu ái tuy ngăn ngùi nhưng rất mãnh liệt. Ấy là chưa kể chúng đã gây ra những cuộc cãi vã liên miên trong nhà trước khi thành ra thất sủng, bị ném vào cái lỗ đen của vũ trụ mà chung sống với than đá, mấy xén cỏ và tua vít. Tôi mừng quá.

Nếu không nói là vô cùng bất ngờ.

Chúng như những người bạn cũ nhiều năm không gặp, rồi dùng một cái tôi gặp lại chúng ở một nơi không ngờ tới.

Giờ chuyện đã xảy ra rồi nên tôi mới mạnh miệng nói cái thứ tôi đã cần, rất cần khi ấy là một cái bao cát, để giải thoát nỗi giận dữ chuyện

James với Denise. Nhưng chính vì không có cái bao cát, và sự thật là luật pháp nghiêm cấm tôi lấy cái đầu của Helen ra dùng đỡ, nên phát hiện ra cái xe đạp và cái máy tập tay quả đúng là ơn Chúa ban xuống.

Tôi nhận ra vận động tay chân một chút có lẽ sẽ giúp tôi thoát khỏi suy nghĩ luẩn quẩn để rồi nổ tung ra thành từng mảnh vì ghen tuông và oán giận.

Hoặc là vậy, hoặc là ngập đầu vào rượu chè.

Thế là tôi đặt chai rượu với cái ly xuống bàn trang điểm của Rachel rồi leo lên chiếc xe đạp tập thể hình, nhét cái đầu ngủ xuống dưới yên. Vâng, tôi vẫn đang mặc đồ ngủ của mẹ, nhưng không phải đúng cái đầm hôm tôi vừa về đâu nhé. Mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ như thế. Tôi đâu có sa sút đến vậy. Nhưng cái đầm này chắc chắn cũng cùng một khuôn với cái kia.

Rồi như một con ngốc (nhưng không ngốc đến thế đâu nhé. Nói gì thì nói tôi cũng vừa nốc vào nửa chai vodka mà), tôi bắt đầu đạp. Và trong khi cả nhà đang say ngủ thì tôi đạp, đạp, đạp, và đổ mồ hôi. Rồi tôi chuyển sang tập tay, tập đến vã mồ hôi. Rồi tôi lại quay lại cái xe đạp, đạp cho vã mồ hôi thêm nữa. Trong khi James đang ngủ ngon lành ở một nơi nào đó ở London, tay quàng qua cái cô Denise kia đầy thương yêu che chở thì tôi đạp xe như một con điên trong cái phòng ngủ tưởng còn dính đầy poster Don Johnson. Những giọt nước mắt nóng hổi giận dữ chảy đầy trên khuôn mặt đã tím lại.

Tôi không khỏi tủi thân khi đem đặt hai cái hình ảnh ấy cạnh nhau.

Mỗi khi tưởng tượng ra cảnh hai người kia trên giường với nhau, tôi lại đạp nhanh hơn, như thế nếu đạp hết sức mình, tôi sẽ không còn thấy đau đớn nữa.

Khi nghĩ đến chuyện cô ta mê mê cái cơ thể trần trụi đẹp tuyệt của anh, tôi lại dốc thêm một mớ năng lượng nữa mà căng hết người ra, đạp nhanh hơn nữa.

Tôi sợ nếu ngừng lại, có lẽ tôi sẽ phải đi kiếm ai đó mà giết mất.

Đã rất nhiều tháng rồi tôi không tập luyện gì, và có đến hàng thế kỷ tôi không phải làm gì vất vả (trừ chuyện sanh em bé), nhưng tôi không hề thấy mệt hay thậm chí hụt hơi.

Càng ráng hết sức đạp, tôi càng thấy dễ chịu hơn.

Tôi thấy như cơ đùi của mình làm bằng thép (nhưng đảm bảo với bạn là không được vậy).

Hai bàn đạp quay vèo vèo. Tôi có cảm giác như hai cẳng chân được bôi trơn. Chúng chuyển động quá dễ dàng, như thể ai đó đã tra dầu vào hết các khớp. Tôi cứ đạp, nhanh hơn, nhanh hơn nữa, cho đến khi những cục nghẹn ứ trong lồng ngực bắt đầu tung ra. Tôi bắt đầu thấy bình tĩnh lại.

Nhịp thở đã trở lại bình thường.

Cho đến lúc tôi chịu rời cái xe tập thì ghi đông xe đã mướt mồ hôi của tôi, cái đầm ngủ dính bết vào người. Tôi gần như thấy phấn chấn, hoan hỉ.

Tôi về phòng, đặt mình xuống.

Kate tròn xoe mắt nhìn khuôn mặt đỏ kè và cái đầm ngủ sưng ướm của tôi, nhưng hình như không có vẻ gì thích thú.

Tôi vùi khuôn mặt nóng ran vào gối. Tôi biết giờ thì mình sẽ ngủ được.

Tôi thức dậy rất sớm vào sáng hôm sau, sớm hơn cả Kate nữa. Thực ra cũng có một chút thay đổi - tôi đã đánh thức con bé bằng tiếng khóc của

mình.

- Giờ thì con thấy rồi đấy, - tôi sụt sịt nghĩ. - Bắt đầu một ngày mới theo cách đó có hay ho gì không?

Cái bóng ma của ghen tuông và giận dữ đã quay trở lại.

Chúng đứng đó nhìn khi tôi đang ngủ.

- Có nên đánh thức cô ta chưa? - một đứa hỏi.

- Ừ, - thằng Ghen Tuông nói. - Mà muốn đánh thức cô ta không?

- Ồ không đâu, thôi mà làm đi, - thằng Giận Dữ lịch sự nhường.

- Quá hân hạnh, - thằng Ghen Tuông duyên dáng trả lời, rồi túm vai tôi lay dậy.

Tôi thức dậy, trong đầu toàn cảnh James trên giường với Denise.

Sự giận dữ cay đắng đã trở lại, chạy rần rần trong cơ thể tôi như một thứ chất độc.

Thế là vừa cho Kate bú, tôi vừa làm nốt nửa chai vodka còn lại, rồi quay lại phòng của Rachel, trèo lên cái xe tập.

Nếu ông trời có mắt, tôi đã phải cứng chắc như đồng như thép sau cuộc hành xác đêm qua. Nhưng kinh nghiệm từ cái tháng vừa qua khiến tôi biết ông ta không có mắt.

Công bằng là thế đó.

Cho nên tôi vẫn không hề cứng chắc như đồng như thép.

Tuần tiếp theo, tôi lại ngập ngụa trong ghen tuông và giận dữ. Tôi căm thù James với Denise. Tôi hành hạ gia đình mình mà không hay biết. Rồi

khi nào thấy quá tải tôi lại trèo lên cái xe mà đạp cho sự giận dữ vơi bớt đi. Tôi cũng bê tha quá mức vào rượu chè. Tôi nợ Anna để đến một núi tiền.

Helen đòi tiền phí cao ngất ngưỡng cho chuyện đi cửa hàng mua rượu.

Và vì cung, cầu đều bức bách nên tôi không còn lựa chọn nào khác là phải trả phí mua rượu cho nó.

Tôi là người mua, còn nó một mình một chợ.

Vậy là nó bắt bí tôi rồi.

Tôi chỉ có cách hoặc trả tiền cho nó, hoặc tự mình đi. Mà tôi thì vẫn chưa mặt mũi nào rời nhà.

Bởi vậy nên tôi trả tiền cho nó đi.

Hay đúng hơn là, vì tôi không còn tiền mặt trong tay, Anna trả.

Tôi hoàn toàn không có ý quyết Anna, nhưng phải chờ tới lúc tôi muốn trả đã. Tôi đã không thêm lo lắng tới cái tình hình tài chánh của Anna bị ảnh hưởng như thế nào.

Lẽ ra tôi đã phải lo lắng.

Nó nghèo kiệt xác mà.

Nó còn phải lo cho cái thói nghiện hút ở mức trên trung bình nữa.

Nhưng tôi chỉ biết lo thân mình.

Gần như lúc nào tôi cũng nửa say nửa tỉnh. Tôi nghĩ nếu say tôi sẽ làm tê liệt được nỗi đau đớn và cơn giận dữ. Nhưng không. Tôi chỉ cảm thấy như bị mất phương hướng. Rồi khi tỉnh lại, chỉ vài phút sau tôi đã lại uống tiếp, rồi lại thấy suy sụp khủng khiếp. Quá tệ.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ nói câu này nhưng thật tình, rượu chè không phải là giải pháp.

Có thể là hút hít.

Nhưng không phải là rượu.

Chỉ tới khi vô tình nghe được mẹ, Helen và Anna nói chuyện một bữa nọ, tôi mới biết mình là đứa kinh tởm đến thế nào.

Lúc đó tôi đang định đi vào bếp thì cái tay áo len của tôi (ờ thì áo của bố) bị móc vào nắm cửa cái tủ ở ngoài phòng.

Đang cố gỡ ra thì tôi nghe giọng Helen từ trong bếp.

- Đúng là một con mụ quý cái, - Helen tức tối. - Cả nhà không dám coi cảnh hôn hít nào trên tivi, chỉ sợ mụ nổi điên.

Ai vậy ta? Tôi tự hỏi, nhưng đã rất sẵn sàng tham gia vào cái vụ nói xấu này, không cần biết nạn nhân đáng thương là ai. Tôi xấu xa, ác độc như thế đấy.

- Đúng vậy đó, - Anna góp phần. - Hôm qua đang coi tivi thì chị ấy quăng luôn cái bình hoa con làm tặng mẹ hồi Giáng sinh vào cửa, chỉ vì Sheila bảo Scott là cố yêu ảnh.

- Vậy cơ? - mẹ nói về giận dữ.

Tôi giật nảy mình hiểu ra họ đang nói về tôi. Ừ, chắc chắn là tôi rồi. Tôi là cái đứa đã quăng cái bình hoa kinh tởm ấy vào cửa.

Láo nhử!

Tôi đứng yên lặng ngoài cửa, đóng tai nghe kể tội cái con người kinh khủng khiếp là tôi bây giờ.

- Mẹ không tin được! - mẹ nói tiếp, nghe như run run. - Rồi Scott nói sao?

- Ôi mẹ ôi, mẹ quên cái phim ấy đi năm phút giúp con với, - Helen nghe như sắp khóc vì tức. - Con đang nói chuyện đoàn hoàng mà. Chị Claire bây giờ y như quái vật.

Ừ, có thể đấy, nhưng chị học từ em tất mà cứng. Tôi lạnh lùng nghĩ bụng.

- Như thể bị ma ám rồi ấy, - Helen tiếp.

- Chị nghĩ có thể nào vậy không? - Anna hào hứng, như thể sắp lôi ra ngay cuốn sổ nhật trình mà dò tìm tên một ông thầy trừ tà giỏi cho mấy mẹ con. (Con nghe nói ổng hay lắm mà. Lũ bạn con đứa nào cũng phải nhờ ổng hết.) - Tụi mày! - mẹ nhẹ nhàng, - Claire nó đang khổ lắm. Đúng, đúng quá đi chứ gì nữa. Tôi vẫn đứng như tượng ngoài cửa, im lặng đồng tình.

- Nên phải gắng thương chị một tí. Cố kiên nhẫn ít nữa. Hai đứa không biết được chị mày khổ sở thế nào đâu.

Không, làm gì mà hiểu được. Tôi lại đồng tình, trong im lặng.

Yên lặng.

Tốt. Tôi nghĩ, vậy là biết xấu hổ rồi đấy.

- Tối qua chị ấy còn đập luôn cái gạt tàn Aynsley của mẹ nữa, - Helen lí nhí.

- Cái gì?

- Đúng vậy mà, - Anna xác nhận.

Đồ phản trắc!

- Thôi được, - mẹ nói vẻ cương quyết. - Thế là nó đi quá rồi đấy.

- Ha! - giọng Helen đắc thắng, rõ ràng là đang quay qua Anna. - Cho mày biết là mẹ ghét cái bình cũ kỹ xấu xí mà mày làm cho mẹ lắm nhé. Tao biết mẹ giả vờ thích thôi mà. Sao Claire quăng nó vào tường thì mẹ không sao, mà quăng cái gạt tàn Aynsley thì có sao?

Đi thôi. Tôi nghĩ.

Tôi lạng lẽ bỏ lên lầu, người run lẩy bẩy.

Một thứ cảm xúc kỳ lạ.

Tôi tra trong cuốn sổ tham khảo các xúc cảm của mình, và tìm ra.

Không nghi ngờ gì nữa.

Là sự Hối Thẹn.

Tối đó, tôi đang nằm trên giường thì bố vào.

Tôi cũng có ý đợi rồi.

Hồi còn nhỏ nếu tôi hư thế nào cũng có chuyện này. Mẹ luôn phát hiện ra những trò giấu giếm, lằm lổ, hư hỏng, bất cứ chuyện gì.

Bà sẽ ra tay trừng trị bằng cách báo cáo với bố.

Ông khẽ gõ cửa, rồi thò đầu vào, trông bẽn lễn.

Lâu lắm rồi ông mới lại làm chuyện này. Chắc chắn mẹ đang đứng đằng sau, tay cầm roi, hích: "Vào đi, nói chuyện với nó. Phải làm cho nó biết sợ Chúa chứ. Nó đâu thèm nghe tôi. Nó sợ ông."

- Claire, bố vào được không?

- Bố ngồi đi, - tôi chỉ cái giường, đồng thời vội vã nhét chai rượu vào ngăn tủ đầu giường.

- Chào cháu ngoại cưng nhất nè! - Ông bảo Kate. Không thấy con bé trả lời.

- Ừm, - Ông cố tỏ ra vui vẻ.

- Ừm, - tôi bắt chước, ra vẻ bình thản. Tôi sẽ không để cho ông làm việc này một cách dễ dàng.

Tôi thấy lẫn lộn đủ các loại cảm xúc kinh khủng, xấu hổ, ngỡ ngàng vì vẫn còn như con nít, chống chế nếu bị mắng, ức vì bị xem như còn nhỏ nhít, và nhận ra đã đến lúc tôi phải thôi làm một con mụ quý cái ích kỷ.

Bố ngồi phịch xuống giường, đè bẹp gí một vỏ lon bia nằm nép trong chần mà ông đã không để ý thấy. Ông lôi nó ra, giơ lên, nhìn tôi buồn buồn:

- Gì đây?

Trông nó ra làm sao?, tôi như muốn hỏi ông, thấy tội lỗi và như mình vẫn còn là một đứa con gái mười lăm tuổi.

- Dạ, là lon bia, - tôi lí nhí.

- Nghĩ xem liệu mẹ con có buồn không? - Ông bắt đầu tấn công. - Con chỉ nằm với uống, cả ngày.

Chưa là gì đâu, tôi lo sợ nghĩ, cầu Chúa ông sẽ không đột nhiên hạ xuống sàn nhà để rồi phát hiện ra hai chai vodka đã sạch nhãn dưới gầm giường.

Tôi chỉ biết mỗi sợ hãi và xấu hổ, trông cho ông mau đi ra. Tội nghiệp, ông có biết gì đâu. Tôi sẽ phải tống khứ hai cái chai trước khi ông hút bụi

thứ sáu này. Nếu không ông chắc chắn phát hiện ra.

Nhưng mà cũng như những lần trước, có thể là không.

Nhanh chóng gọn nhẹ là phương châm của ông khi làm công việc hút bụi.

Không có chuyện di dời vật gì, như ghế chẳng hạn, để mà hút bụi dưới gầm.

Hay cả những thứ như sách vở, giày dép, nếu tôi phải thật thành khẩn với bạn.

Hay cả khăn giấy, hay kim gút, nếu tôi phải lôi hết cả ruột gan ra mà nói thật chân tình với bạn.

Ông theo trường phái "sao lại phải quét sạch dưới gầm trong khi chỉ cần quét chung quanh thôi".

Không nhìn thấy thì không phải vướng bận.

Nếu mắt đã không dòm thấy, thì cái máy hút bụi cũng đâu phải buồn lòng.

Nên có lẽ hai cái chai vodka vẫn có thể nằm ngủ yên bình dưới gầm giường, không bị làm phiền, không bị phát hiện, để đến hàng thế kỷ sau.

Nhưng thôi, chẳng nào tôi cũng đã quyết sẽ vất chúng đi rồi.

Tôi thấy xấu hổ vì cách cư xử của mình. Tôi đã quá ích kỷ và thiếu trách nhiệm.

- Con quá ích kỷ và thiếu trách nhiệm, - Ông nói.

- Con biết, - tôi lí nhí.

Tôi thấy tội lỗi đầy mình.

Và tôi làm mẹ kiểu gì đây?

- Và con làm mẹ kiểu gì đây? - Ông hỏi.

- Không ra gì, - tôi lí nhí.

Con bé tội nghiệp, tôi nghĩ, cha bỏ đi đã đủ khổ rồi.

- Con bé tội nghiệp, - Ông nói. - Cha bỏ đi đã đủ khổ rồi.

Tôi chỉ ước cái trò dội tiếng trong đầu này chấm dứt.

- Rượu chè có nhẩn sầu được bao giờ, - bố thở dài. - Nó chỉ dạy con biết bơi thôi.

Bạn có lẽ đang nghĩ câu này của bố rất thâm thúy và thật lòng.

Tôi cũng nghĩ vậy.

Khi nghe tám trăm lần đầu.

Nhưng giờ tôi đã nhận ra nó. Chính là câu đầu, đoạn mở đầu, trong bài giảng "Những mặt xấu xa của rượu chè" của ông.

Tôi nghe nhiều hồi còn nhỏ đến độ bây giờ tôi có thể lặp lại nguyên si được.

Hay ho lợi lộc gì, tôi nghĩ.

- Hay ho lợi lộc gì, - Ông buồn rầu.

Mà trời ạ, tôi đâu có muốn giống như dì Julia.

- Mà trời ạ, con đâu có muốn giống như dì Julia, - giọng ông mệt mỏi.

Tội nghiệp bố, dì Julia là em gái út và bố cứ phải gánh chịu những tai nạn liên quan đến rượu chè của dì. Nếu sắp bị đuổi việc vì say xỉn ở văn phòng, điều đầu tiên dì làm là gọi cho bố.

Lúc dì bị xe đạp tông khi đang ngật ngưỡng ngoài phố lúc đêm, cảnh sát gọi ai?

Đúng thế.

Bố.

Bao nhiêu tiền đổ cả vào rượu, tôi nghĩ.

- Bao nhiêu tiền đổ cả vào rượu, - Ông nặng nề cất từng tiếng.

Tiền thì tôi lại không có.

- Tiền thì con lại không có, - Ông nói tiếp.

Và nó hủy hoại sức khỏe của tôi.

- Và nó hủy hoại sức khỏe của con, - Ông cảnh báo.

Nó tàn phá sắc đẹp của tôi.

- Nó chẳng giải quyết được vấn đề gì, - Ông kết luận. Sai rồi! Ông quên nói là nó tàn phá sắc đẹp của tôi nữa. Phải nhắc ông.

- Và nó tàn phá sắc đẹp của con nữa, - tôi nhẹ nhàng nhắc.

- Ừ đúng, - Ông vội nói. - Và nó tàn phá sắc đẹp của con nữa.

- Bố, con xin lỗi vì tất cả mọi chuyện. Con biết con rất không ra gì với cả nhà và làm cả nhà phải lo lắng, nhưng con sẽ không như thế nữa. Con hứa.

- Con gái ngoan, - Ông hơi nhoén cười.

Tôi thấy mình như trở lại cái thuở ba tuổi rưỡi.

- Bố biết chuyện này không dễ dàng gì cho con.

- Nhưng cũng không có nghĩa con được quyền cư xử như một con quý cái, - tôi nhìn nhận.

Rồi hai bố con ngồi yên lặng mất mấy phút.

Duy chỉ có tiếng Kate ngáy đều đều mãi nguyện - có thể nó cũng đang vui như mọi người khác trong nhà vì tôi đã bị trừng phạt - và tiếng tôi khịt khịt cổ nén khóc.

- Vậy con sẽ để mấy đứa kia xem mấy chương trình tụi nó thích chứ hả? - bố hỏi.

- Chắc chắn ạ, - tôi khịt mũi.

- Con sẽ không hét vào mặt bố mẹ và các em nữa?

- Vâng, - tôi cúi đầu.

- Và sẽ không quăng ném đồ đạc nữa?

- Con không quăng ném gì nữa đâu.

- Con là đứa con gái ngoan, biết không? - Bố gắng cười. - Cho dù mẹ con với mấy đứa kia nói gì đi chăng nữa.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tối ấy, sau khi đã làm công tác tư tưởng với tôi xong, bố hôn tôi - nói thật là hơi ngượng ngập - nhưng vẫn là một cái hôn, và nói ông yêu tôi mà không nhìn thẳng vào mắt tôi.

Ông khẽ lắc lắc bàn chân hồng hồng mềm mại của Kate rồi rời phòng.

Tôi nằm trên giường thật lâu, suy nghĩ về những điều ông nói, và về những gì tôi đã vô tình nghe được từ mẹ và hai đứa em trước đó.

Rồi, có một sự thay đổi xảy ra trong tôi.

Một cảm giác yên bình.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Cuộc đời của tôi cũng vậy.

Tôi đã thả nổi cuộc đời mình suốt một tháng vừa rồi. Ngủ liên tu bất tận, uống như hũ chìm, tập máy như điên, và không buồn tắm rửa. Những trò tôi vẫn làm để trì hoãn cuộc sống của mình.

Bởi vì sống thiếu James, sống với cái cảm giác bị chối bỏ thì quá kinh khủng.

Tôi không còn muốn tiếp tục cuộc sống, ừ thì, không phải theo kiểu ấy.

Nên tôi đã quyết định chẳng cần đến nó nữa.

Nhưng cuộc sống giống như một tên đeo bám lẳng nhăng không tài nào dứt ra được. Tôi cố hết sức tảng lờ nhưng hẳn cứ thò đầu vào những lúc tôi quên phòng vệ, bắt tôi phải ra chơi với hẳn.

- A, cậu đây rồi! - hẳn reo lên cực kỳ sung sướng, nhảy tưng tưng như bóng, trong khi tôi đang nằm một mình trên giường nốc vodka với nước cam, tờ Hello thường trực vút bên cạnh. - Tớ tìm cậu quá chùng. Này, thế này mà gọi là vui à? Đi với tớ, tụi mình đi kiếm mấy đĩa nữa nói chuyện, cười cho sướng.

- Biến ngay! Để tao yên! Tao chẳng việc gì cả. Tao không muốn nói chuyện với ai hết. Nhưng mà thôi, sẵn mày đã ở đây rồi, đi kiếm cho tao một chai Smirnoff được không?

Nhưng sau cuộc trò chuyện với bố, tôi đã quyết định phải trở lại với cuộc sống của mình.

Và không được chỉ biết nghĩ đến mình nữa.

Tôi phải hành động thôi.

Và tôi sẽ làm được.

Tôi vẫn còn yêu James lắm. Tôi muốn anh quay trở lại. Trái tim tôi vẫn còn đau lắm. Tôi nhớ anh như mất một cánh tay. Một trăm năm nữa đêm nào chắc tôi cũng vẫn khóc cho đến khi ngủ thiếp đi.

Nhưng tôi đã không còn bị nổi mất mát làm cho thui chột hết ý chí nữa.

Tôi đã bị cây gậy crickê chơi trò phản bội của James đập bể mắt cá chân, khiến tôi sụm xuống nằm dài trên sân cỏ, thở hỗn hển vì đau, không đứng lên nổi.

Nhưng tôi chỉ bị bầm tím thôi mà.

Mặc dù tím dữ lắm.

Nhưng không phải như tôi cứ tưởng lúc đầu, chẳng có gì bị bể hết. Giờ thì tôi có thể nhăn nhó đau đớn mà từ từ nâng người dậy, xem xem mình có còn bước đi được không.

Và mặc dù khập khiễng, tôi sung sướng phát hiện ra mình vẫn đi lại được.

Tôi không có ý nói là tôi không thấy ghen tuông đâu nhé. Kể cả giận dữ.

Bởi vì tôi vẫn còn.

Nhưng không còn đến mức ấy. Không nhiều thế. Không dữ dội thế. Không khủng khiếp thế.

Có thể nói như thế này. Tôi sẽ không từ chối cơ hội được đâm một cú vào bụng Denise hoặc vào mắt James, nhưng tôi đã không còn khoái trá tưởng tượng ra cảnh mình lần mò vào cái tổ ấm bí mật của hai kẻ ấy mà đổ nước sôi lên hai cái thân người đang ngủ nữa.

Tin tôi đi, có tiến triển đấy.

Và thế là vừa lê cái chân chảy máu ròng ròng, vừa khòm người xuống vì đau, nhưng cũng không khòm quá thế, tôi quyết định quay trở lại với cái thế giới này, không cần kèn không cần trống.

Vừa mơ màng chuẩn bị vào giấc ngủ, tôi vừa nhắm tính xem mình đã hạnh phúc, may mắn được bao nhiêu lần.

Ừ thì cũng không chính xác là đếm. Tôi đâu có lẩm bẩm: "À, năm rồi cơ đấy, vậy là mình đã có thể sung sướng đi ngủ được rồi".

Nhưng đúng là tôi có nghĩ đến những điều tốt đẹp đã xảy đến với mình. Và đây là một bước tiến rất lớn, rất quyết liệt so với cái kiểu suy nghĩ của tôi suốt một tháng qua.

Tôi đã có một em bé xinh xắn.

Tôi có một gia đình yêu thương mình, ừm, tôi chắc chắn họ sẽ yêu thương tôi trở lại nếu tôi thôi cư xử như một kẻ phản Chúa.

Tôi cũng còn tre trẻ.

Tôi có nhà để ở.

Tôi có một công việc vẫn chờ tôi về sau năm tháng nữa.

Tôi vẫn mạnh khỏe (Lạ lùng chưa? Tôi chưa từng nghĩ sẽ nghe chính miệng mình nói câu này, nghe cứ như một cụ bà chín mươi ấy).

Và trên hết, chẳng biết ở đâu ra nữa, nhưng tôi còn hy vọng.

Tôi ngủ như một đứa trẻ.

Thực ra thì đâu có như thế.

Tôi có cứ hai tiếng là thức dậy, khóc thét như còi xe lửa đòi bú hay thay tã không? Không.

Nhưng tôi ngủ rất yên bình.

Và thế là tốt lắm rồi.

Tôi ước gì được nói với bạn là sáng hôm sau khi tôi thức dậy, mưa đã tạnh và mây cũng tan hết. Mặt trời nhú lên bắt đầu một ngày trong xanh mới toanh.

Ngày nắng đẹp cũng như tinh thần tôi rạng rỡ.

Những đám mây đen trong mưa đã biến mất hết, những đám mây u ám trong đầu tôi cũng vậy.

Tôi nghĩ chắc chắn phải có một bài hát tả cảnh này chứ.

Tuy nhiên, cuộc sống thực không như thế.

Trời vẫn còn lún phún mưa.

Thì đã sao?

Tôi vẫn dậy từ lúc trời còn chưa sáng như thường lệ, cho Kate bú.

Tôi từ tốn thăm dò tâm trạng của mình, cái kiểu bạn vẫn rê lười thăm dò cái răng đau ấy. Tôi mừng rỡ thấy tâm trạng mình vẫn không có gì thay đổi so với đêm hôm trước. Tôi thấy mình vẫn còn sức sống và hy vọng.

Quá sức tuyệt vời.

Tôi ngủ tiếp đến khoảng mười một giờ thì thức dậy. Có tiếng ồn ào gì đó bên phòng tắm. Hóa ra Helen vừa phát hiện một cục u trong ngực nó và la hét thát thanh như bị ám sát. Mẹ chạy lên lầu. Sau một hồi xem xét, tôi nghe giọng bà giận dữ: "Helen, đó có phải là cục u trong ngực cô đâu, nó là ngực của cô đấy cô ạ!"

Mẹ âm âm trở xuống nhà, lầm bầm: "Làm tôi sợ hết vía. Vặn vẹo quả tim tôi như thế... Tôi giết nó mất." Helen thay đồ rồi đi học.

Tôi đi tắm.

Tôi gội đầu nữa.

Rồi tôi dọn dẹp phòng mình.

Tôi mò lấy hai cái chai vodka dưới gầm giường, nhặt mấy lon rượu táo loại cực nặng, mấy hộp nước cam, rồi bỏ hết vào túi nylon đem đổ rác.

Tiếp theo tôi gom hết ly cốc từ mấy tuần rồi, phân loại đàng hoàng để đem xuống nhà cho vào máy rửa chén. Tôi nhặt hết những miếng chai rơi rớt sau khi đã ném cái ly vào tường vào một đêm say bết nhè và giận điên lên, rồi gói lại cẩn thận trong giấy báo.

Và phần có ý nghĩa ẩn dụ to lớn nhất đó là tôi vứt luôn tất cả các tờ Hello có trong phòng.

Hàng trăm căn nhà lộng lẫy xa hoa đã chui vào sọt rác chỉ trong một đợt tập kích.

Tôi cảm thấy như được gột rửa, thanh tẩy.

Tôi không còn muốn đọc mấy tờ lá cải ấy nữa. Từ giờ trở đi tôi nhất định sẽ đọc các tờ Time, The Economist và The Financial Times.

Và chỉ thỉnh thoảng thôi, tôi sẽ cho phép mình liếc qua tờ Marie Claire bố vẫn mua hàng tháng, tiếng là cho Helen và Anna, nhưng thực là cho mình.

Ông rất thích tờ Marie Claire, dù chê bai nó là chuyện nhảm nhí của đàn bà. Cả nhà vẫn thường bắt quả tang ông đang lén lút đọc. Cho tôi nói thêm là lén lút đọc trong khi sao nhãng công việc nhà. Chúng tôi cũng thường xuyên bắt gặp ông đang chúi mũi vào một bài viết nào đấy, chắc là về chuyện cắt âm vật của phụ nữ hay cưỡng ép tình dục, hay những cách tẩy lông chân tốt nhất, trong khi mấy tấm thảm trải sàn vẫn chưa được hút bụi.

Cuối cùng thì, sau một tháng trời nhếch nhác, tôi đã quyết định phải ăn mặc lại cho đàng hoàng tử tế.

Và bạn tin không? Khi tôi thử cái quần jean của James tôi mặc lúc bay về, nó đã không còn vừa nữa. Ý tôi là nó đã thành ra quá to.

Chế độ ăn kiêng chỉ có vodka với nước cam suốt một tháng có tác dụng như thế đấy.

(Nhưng đừng tự mình thử kiểu ăn kiêng này bạn nhé.) Thế là tôi vào phòng Helen để kiểm tra tủ quần áo của nó.

Bởi vì trời ạ, nó còn nợ tôi.

Hai tuần rồi nó đã trấn sạch tiền của tôi cho cái khoản phí đi mua rượu cao cấp.

Nhưng Anna thì tôi chỉ yêu quý thôi, chứ chẳng muốn mặc bất cứ cái áo dài loảng ngoảng, dính đầy tua, chuông với kiếng của nó đâu.

Trên cái ghế trong phòng Helen, cùng với một mớ sách đắt tiền còn mới tinh, tôi tìm thấy một đôi vớ da rất đẹp.

Rất tôn dáng. Làm chân tôi trông dài và thon ra.

Đừng nói là tôn dáng.

Một thứ phép màu ứng nghiệm tức thì thì đúng hơn. Nếu cái tên đã làm ra đôi vớ này từng có mơ ước được phong thánh, tôi cho là cơ hội của hẳn rất cao. Trong tủ quần áo tôi tìm được một cái áo sơ mi lụa màu xanh tuyệt đẹp.

Và bạn tin không nó cũng vô cùng tôn dáng. Làm cho da tôi trông sáng hơn và mắt tôi trông xanh hơn. Tôi ngắm mình trong gương và gần như sốc.

Này, tôi biết cô này, tôi nghĩ. Là tôi đấy. Tôi đã quay trở lại.

Lần đầu tiên trong hàng tháng trời, cái hình của tôi ở trong gương trông bình thường. Tôi không giống như quả dưa hấu có chân vì không còn mang bầu, cũng không còn béo đần ra nữa. Tôi cũng không trông như một kẻ mới đào tẩu từ trung tâm tâm thần, tóc rối bệch, quán cái đầm ngủ vĩ đại và mặt thì ngơ ngơ ngáo ngáo.

Là tôi, theo như trí nhớ của tôi.

Tôi xịt mù mịt chai Obsession của Helen khắp người, dù tôi ghét cái mùi này. Rồi sau khi đã thỏa mãn tự bảo mình không còn món gì khác để chôm nữa, tôi về phòng.

Tôi thậm chí còn trang điểm tí chút. Tí thôi.

Tôi không muốn mẹ gọi báo cảnh sát có kẻ lạ mặt xâm nhập vào tư gia.

Rồi tôi nghiêng mình qua cái cũi của Kate, cho con bé thấy mẹ Claire mới (hay đúng ra là Claire cũ) của nó.

- Chào cưng, - tôi thủ thỉ. - Nói chào má mi đi.

Tôi còn chưa kịp xin lỗi con bé vì đã lôi thôi nhếch nhác trong suốt tháng đầu đời của nó thì con bé đã khóc thét lên.

Rõ ràng nó không hề nhận ra tôi.

Nhìn tôi không giống tí nào cái người mà con bé đã quen, mùi cũng khác nữa.

Tôi sụt sịt, dỗ dành bé, bảo đây mới đúng là tôi, còn cái người đã chăm bé suốt một tháng vừa rồi là quý đội lốt mẹ bé thôi.

Có vẻ như con bé thấy có lý.

Rồi tôi xuống nhà tìm mẹ. Bà đang xem tivi.

- Mẹ, - tôi gọi.

- Chào con, - bà tạm rời mắt khỏi bộ phim truyền hình nhiều tập Home and Away, hơi liếc qua.

Rồi bà xoay đầu đúng một vòng ra sau, kinh ngạc.

- Claire! Con dậy rồi! Con mặc đồ dàng hoàng rồi! Trông con xinh quá. Vậy có phải tuyệt không? - rồi bà đứng dậy, bước lại ôm tôi. Trông bà thật hạnh phúc.

Tôi cũng ôm mẹ. Rồi cả hai đứng như trời trồng, cười mà nước mắt lấm lem mặt, như hai đứa khùng.

- Con nghĩ con sắp ổn rồi, - tôi run run nói. - Ít ra là con nghĩ mình bắt đầu ổn rồi. Con xin lỗi đã không ra gì. Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng.

- Con biết mà, không phải xin lỗi gì hết, - bà dịu dàng, tay vẫn nắm cánh tay tôi, nhìn vào mắt tôi mỉm cười. - Cả nhà đều biết con rất khổ sở. Ai cũng muốn con được hạnh phúc.

- Cám ơn mẹ, - tôi thì thầm.

- Vậy hôm nay con định làm gì? - mẹ phẫn khởi.

- Ủm, chắc con ngồi xem hết phim này với mẹ, - tôi chỉ cái tivi. - Rồi con sẽ đi nấu bữa tối cho cả nhà.

- Claire, con tốt quá, - giọng bà hơi nghi ngờ. - Nhưng nhà mình ai cũng biết xì lò viba rồi.

- Không, không, - tôi cười lớn. - Ý con là con sẽ nấu nướng dàng hoàng cho cả nhà ăn. Mẹ hiểu không? Đi siêu thị mua đồ tươi về nấu ấy.

- Thật sao? - mẹ nhìn xa xăm. - Lâu lắm rồi cái bếp này mới có người nấu nướng.

Cách nói của bà giống như cái cách mà bà già thông thái trong truyện cổ nói: "Ồ, đã lâu lắm rồi, đã nhiều năm bất hạnh trôi qua kể từ khi một chàng trai trẻ của bộ tộc McQuilty bẻ ổ bánh mì ăn dưới cùng một mái nhà với một chàng trai của bộ tộc McBrandawn, đến nỗi chúng tôi không còn nghe những tiếng gươm giáo va vào nhau loảng xoảng, còn đường phố thì không còn vấy máu của những chiến binh trẻ dũng cảm nữa", đại loại thế.

Tôi suýt thốt ra là chưa từng có một bữa tối nào đúng nghĩa đã được nấu trong cái bếp này. Ít ra là khi nó còn là căn nhà của tổ tiên dòng tộc Walsh, và khi mẹ vẫn còn lèo lái chuyện ăn uống. Nhưng tôi kịp dừng lại.

- Không có gì ghê gớm lắm đâu mẹ. Chắc con chỉ nấu ít mì pasta thôi.

- Pasta, - bà thở ra, trong khi mắt vẫn nhìn xa xăm, như thể đang nhớ lại kiếp trước, một thời đại trước, một thế giới khác. - Ủ, - bà gật đầu, ngó bộ đã hiểu hiểu ra. - Ủ, mẹ còn nhớ mì pasta. (vẫn cái kiểu nói khiến bạn nghĩ bà sẽ "Hà" chứ không phải "ừ".) Chúa ơi! tôi hoảng. Phải chăng bà bị ám ảnh nặng nề cái vụ nấu nướng trước đây đến nỗi đề nghị của tôi đã làm bà rối trí?

- Vậy con mượn xe đi mua đồ nhé? - tôi hỏi mà lòng hơi lo lo.

- Nếu phải vậy, - giọng bà lí nhí, cam chịu. - Nếu phải đi xe.

- Con mượn ít tiền được không? Con chỉ có đồng bảng Anh thôi.

- Ở đó người ta cho trả bằng thẻ đấy, - bà vội nói. Tôi nhắc đến tiền làm bà đang lảng đãng mấy phút bỗng quay ngoắt về với hiện tại.

Không phải là bà bủn xỉn đâu. Không hề. Nhưng nhiều năm tháng vật lộn nuôi năm miệng con và hai người lớn với cái hầu bao giới hạn đã giúp

bà cực kỳ giỏi quản lý. Cẩn thận tiền nong là thói quen rất khó bỏ.

Ít ra là tôi được bảo vệ.

Thực tình trước giờ tôi không hề có kinh nghiệm gì về chuyện này.

Bà đưa tôi xâu chìa khóa. Hai mẹ con đặt Kate, nằm trong nôi, vào băng ghế sau.

Bà đứng vầy vẩy theo như thể tôi sẽ ra đi vĩnh viễn, thay vì chỉ chạy hết đường đến siêu thị Superquinn. Quả là mạo hiểm. Tôi đã không rời nhà nhiều tuần liền. Nó cho thấy là tôi đang hồi phục.

- Đi vui con nhé, - bà bảo. - Mà nếu có đổi ý thì cũng không sao đâu. Chẳng hại gì. Cả nhà không thất vọng đâu. Mình ăn như bình thường cũng được. Không ai phiền cả.

Sao tôi lại nghĩ bà không muốn tôi nấu ăn nhỉ? Tôi lái xe đi mà lòng cứ thắc mắc.

Vào đến siêu thị, tôi thấy vô cùng thư giãn, dễ chịu. Tôi đẩy xe lững thững qua các quầy kệ, Kate buộc trước ngực. Đi mua đồ cho tôi và con, làm một gia đình hạnh phúc, cho dù có rủi là một gia đình đơn thân hạnh phúc.

Tôi mua thêm hàng tấn tã Pamper cho Kate. Bố, mẹ đã vô cùng tử tế, mua tất cả những gì cần cho em bé trong khi tôi vẫn đang chìm đắm trong men rượu. Nhưng giờ đã đến lúc tôi phải có trách nhiệm. Từ giờ tôi sẽ là người chăm sóc Kate.

Tôi bỏ vào xe đủ các loại thực phẩm lạ lẫm, hoang phí. Dưa Galia hả? Ủ thì lấy vài trái. Một hộp kem sô cô la tươi? Sao lại không? Một túi rau diếp tươi tắn giá trên trời? Cứ lấy.

Tôi vui quá.

Tiêu hoang à? Cứ việc vung tay. Vì tôi sẽ trả bằng thẻ tín dụng.

Mà hóa đơn thanh toán gửi về đâu? Đúng thế. Căn hộ của tôi ở London.

Vậy ai có nghĩa vụ thanh toán?

Cũng đúng luôn.

James.

Tôi mỉm cười nhìn những bà mẹ trẻ và không trẻ lắm khác cũng đang đi mua sắm.

Chắc tôi cũng giống như họ. Một phụ nữ trẻ với một đứa con mới sinh. Chẳng chút bận tâm lo lắng gì ngoại trừ có thể sẽ không được ngủ yên giấc mười năm nữa. Không có biểu hiện gì là chồng tôi đã bỏ tôi cả.

Tôi đã không còn đeo cái nổi nhục nhã ấy vào người như một thứ vũ khí nữa.

Tôi cũng chẳng tức tối nếu ai được hạnh phúc hoàn hảo. Tôi không còn ghét bỏ những người phụ nữ không bị chồng bỏ trên trái đất này nữa.

Làm sao tôi biết được cái người phụ nữ tôi mới cười xã giao qua kệ bơ kia đang rất vui sướng?

Làm sao tôi biết được cái người phụ nữ tôi vừa mới hơi chen đụng để lấy chai nước xốt kia hoàn toàn vô tư lự?

Ai cũng có những mối lo riêng.

Chẳng ai hoàn toàn hạnh phúc cả.

Tôi không hề bị Chúa trời biến thành cá biệt chỉ vì cái nổi khốn khổ trên trời rơi xuống kia.

Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường có những lo lắng bình thường, đang đi mua đồ, cùng với những phụ nữ bình thường khác.

Tôi đi ngang qua khu vực bán rượu bia và liếc thấy những hàng dài chai vodka, óng ánh lóng lánh. Gần như thể nghe được chúng đang la lên: "Claire, ở đằng này! Lấy đi, lấy đi! Cho chúng tôi về nhà với!" tôi đẩy xe vào rất bản năng.

Rồi lại đẩy xe trở ra.

Nhớ dì Julia không? Tôi nghiêm khắc tự vấn.

Và bố nói đúng. Say xỉn nằm dài trên giường thì đâu phải là sống. Chẳng giải quyết được chuyện gì.

Tôi ngạc nhiên tột độ nhận ra cuối cùng mình cũng đã thành người lớn.

Tôi đồng tình với bài giảng "Những mặt xấu xa của rượu chè" của ông, thay vì cười khẩy và chế giễu.

Dĩ nhiên tôi đã được cảnh báo trước là ngày này sẽ đến, nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần.

Nếu không cẩn trọng, chuyện lạ tiếp theo dành cho tôi sẽ là liếc vào cái tivi lúc đang có chương trình Top of the pops mà hỏi: "Trai hay gái vậy?" hoặc "Sao chúng nó không còn viết được thứ gì có nhạc điệu nữa nhỉ? Đó đâu phải nhạc. Toàn là hét âm ỉ."

Tôi hơi run run, bước qua khu đồ tráng miệng đông lạnh.

Hồi còn mang bầu tôi ăn cả núi kem mousse sô cô la. Nói thật là James cũng bực lắm.

Nên tôi nghĩ cứ lấy một ít, vì cái ngày xưa cũ ấy.

Và là một kiểu thách thức.

Tôi nâng Kate lên, chỉ cho con bé xem hàng hàng lớp lớp kem mousse sô cô la.

- Con chào họ hàng nhà kem mousse sô cô la đi!

Tôi với lấy một hộp, giơ lên cho bé xem.

- Con nhìn thấy nó không? Không có nó chắc giờ con không có ở đây đâu.

Kate mở đôi mắt tròn xoe xanh biếc nhìn cái hộp, rồi với cánh tay mũm mĩm bé xiu đụng vào cái hộp đặc cứng. Rõ ràng là máu trong người con bé cũng đang réo đòi kem mousse sô cô la, nhận ra cái thứ đã là bạn tốt của mẹ nó trong những ngày khó khăn.

Tôi đến quầy tính tiền, lòng hỉ hả với cái số tiền trên trời mà James sẽ phải thanh toán.

Hai mẹ con lái xe về nhà.

Trên đường về tôi ghé ngân hàng đổi bảng Anh lấy đồng punt của Ireland. Ngay khi Anna về tôi sẽ trả lại từng đồng một đã nợ nó. Ít ra là nó sẽ có tiền mà trả cho tên buôn thuốc, nhờ vậy mà xương bánh chè sẽ còn nguyên vẹn.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tôi ấn chuông gọi cửa vì lúc đi không mang theo chìa khóa. Mẹ chạy ra.

- Con về rồi đây! - Tôi reo. - Hai mẹ con mình đi vui quá Katie nhỉ?

Mẹ nhìn theo tôi tay xách nách mang các loại túi, bọc vào bếp.

Tôi lúi húi bày và mở hết các túi đồ trên bàn. Bà bước vòng quanh, vẻ mặt rất nghi ngại.

- Con mua hết mọi thứ con cần rồi chứ hả? - bà rụt rè hỏi.

- Tất cả mọi thứ! - Tôi phấn khởi xác nhận.

- Vậy là con vẫn nấu cho bọn họ ăn? - bà hỏi, giọng nghe như sắp khóc.

- Vâng ạ. Sao mẹ lại lo lắng thế?

- Mẹ thật tình ước con đừng nấu, - giọng bà đầy lo âu. - Con sẽ làm cho mấy bố con nó quen đi, biết không? Sau bữa này thế nào họ cũng nghĩ mỗi tối sẽ được ăn uống đàng hoàng. Nghĩ mà xem ai phải làm chuyện ấy chứ? Chắc chắn không phải con rồi. Bởi vì đến lúc đó thì con đã tung tẩy quay trở lại London, còn mẹ sẽ phải nghe bọn họ càm ràm.

Tội nghiệp mẹ. Tôi nghĩ bụng. Có lẽ tôi đã không ý tứ, chỉ ham khoe tài nội trợ của mình trong căn bếp của bà.

Tôi vui vẻ đặt mớ mì pasta vào ngăn tủ lạnh.

- Con có đang nghe mẹ nói không? - bà nói to hơn, vì tôi đã biến mất sau cánh cửa tủ lạnh.

- Bố con nó hoàn toàn miễn nguyện với mấy món bỏ vô lò viba, - bà tiếp. - Con nghe câu này bao giờ chưa? "Nếu chưa hư thì đừng sửa." Rồi còn cái này là thứ gì đây? - bà sà qua chỗ cái giấy bóng đựng rau húng quế, ấn ấn cái gói rất dè chừng.

- Húng quế đó mẹ, - Tôi lách qua người bà, đem cất hạt thông vào tủ bếp.

- Để làm gì? - bà nhìn cái gói không chớp mắt, như thể nó đang phát ra phóng xạ.

- Là rau gia vị, - Tôi nhẫn nại giải thích. Tội nghiệp mẹ, tôi hiểu bà đang thấy thấp thỏm, lo sợ như thế nào.

- Ôi chao, gia vị kiểu gì mà chẳng bỏ được vào hũ? - bà lý luận, vẻ rất đắc thắng.

Ừ thì cứ lo sợ đi, nhưng mẹ nên ý tứ một chút thì hơn. Tôi lạnh lùng nghĩ.

Rồi ngay lập tức tôi thấy hối hận. Thánh thần ạ, tôi gần như đang hạnh phúc. Sao lại phải đánh đá với ai? Sao lại phải nổi xung lên với ai?

- Không có gì đâu mẹ, - Tôi nói, vẻ hối lỗi. - Con sẽ không nấu gì ghê gớm đâu. Cả nhà thậm chí chắc sẽ không nhận ra nó là đồ tự nấu nữa kìa.

- Hay là hôm nay con đừng nấu ngon như bình thường? - bà phỉnh phờ.

- Dạ, chắc vậy, - Tôi tử tế đáp.

Tôi bắt đầu mở, đóng ầm ầm các cửa tủ, tìm dụng cụ để làm sốt pesto.

Tôi nhanh chóng hiểu ra là ở nhà có tủ lạnh và lò viba đấy, nhưng ngoài hai thứ ấy ra thì căn bếp của chúng tôi là Căn Bếp Đã Rơi Vào Quên Lãng.

Như thế tôi là cô bé Alice lạc vào xứ thần tiên vừa bước qua mấy tấm gương lừa bịp, hay bị một cơn lũ đột ngột hát trôi xuống một cái thung lũng đã bị biến mất, không hề có dấu chân người.

Tôi thấy trong một ngăn tủ có một cái thổ trện bằng gốm màu be, bụi đóng dày dễ đến vài xăng ti. Có lẽ là quà cưới của mẹ hồi cách đây khoảng ba mươi năm. Trông như thể chưa từng được đụng đến.

Có một cây đánh trứng bằng tay, một món đồ cổ duyên dáng, có lẽ từ thời Đồ Đồng hay thậm chí xa xưa hơn thế. Tuổi tác thế nhưng trông còn tốt nguyên.

Có cả một quyển sách dạy nấu ăn xuất bản năm 1952 mà trong đó có những món còn sử dụng nguyên liệu bột trứng. Vài hình chụp các món sandwich trang trí cầu kỳ phức tạp kiểu thời Victoria đã chuyển sang màu nâu đỏ, mờ nhạt.

Cố lai hy.

Tôi sẽ chẳng ngạc nhiên lấy một tẹo nếu tự nhiên có hai chú khủng long đẩy cửa bò vào, ngoạp một lát bánh mì trét bơ, làm một ly sữa rồi đặt lại ly, đĩa dơ vào máy rửa chén, gật đầu với tôi rất văn minh lịch sự rồi lại uềnh oàng bò đi.

Tôi bỗng thấy nhớ đến tất cả ruột cái bếp đầy đủ đồ nghề của mình ở London. Nào máy xay thực phẩm, máy xay sinh tố có thể chế được bất cứ trò gì mấy quán bar có thể nghĩ ra, nào máy ép trái cây, không phải chỉ để

ép mấy cái thứ cam, quýt thôi đâu nhé, một cái máy ép nước trái cây đường hoàng kia. Phải chi bây giờ tôi có hết những thứ ấy.

- Mẹ không có cái gì cho con băm đồ được hả mẹ? - Tôi cúi tiết.

- Ờ... Hay là cái này? Liệu xài được không? - bà rụt rè đưa ra một cái cắt trứng, còn nguyên trong hộp.

- Thôi, cảm ơn mẹ, - Tôi thở dài. - Con lấy gì để băm nhuyễn húng quế bây giờ?

- Hồi xưa mẹ vẫn thấy mấy thứ này xài được lắm này, - bà chuyển sang giọng châm biếm, chắc là chán ngấy cái trò kiêu ngạo của tôi rồi. - Người ta gọi nó là con dao. Mẹ chắc nếu gọi vòng vòng cũng tìm ra một tiệm ở Dublin có bán thứ này.

Tôi xấu hổ cầm lấy con dao và bắt đầu băm.

- Mà con đang làm cái gì vậy? - bà ngồi chăm chú nhìn tôi làm, trông vừa giận, vừa như mê hoặc, như thể bà không tin nổi cái trò nấu nướng quái lạ lại đang diễn ra ngay trong bếp nhà mình.

- Xốt để ăn với mì pasta, - Tôi đứng băm húng quế, trả lời. - Gọi là xốt pesto.

Bà ngồi yên lặng, chỉ chăm chú theo dõi tôi làm.

- Mà có cái gì trong đó? - một lúc sau bà lên tiếng, nhưng rõ ràng là đang rất ghét mình vì đã buột miệng hỏi.

- Húng quế, dầu ô liu, hạt thông, phô mai Parmesan với tỏi, - Tôi đáp rất khoan thai, từ tốn. Tôi không muốn bà phát hoảng.

- Ờ, phải rồi, - bà lẩm bẩm, gật gật liên hồi, như thể ngày nào bà chẳng dùng những thứ nguyên liệu ấy.

- Đầu tiên con băm nhuyễn lá húng quế, - Tôi giáng giải, theo cái cách bác sĩ giải phẫu vẫn giải thích cho bệnh nhân biết ông sẽ tiến hành phẫu thuật thông động mạch vành như thế nào.

Rất từ tốn, tỉ mỉ, xua tan hết những mù mờ.

("Đầu tiên tôi sẽ mở phần xương ức.") - Rồi con rưới dầu ô liu vào, - Tôi tiếp.

("Rồi tôi mở phần lồng ngực.") - Rồi con giã vụn hạt thông, trong cái túi này... - Tôi lắc lắc cái túi kêu lào rào.

("Rồi tôi mượn ít tĩnh mạch dưới chân chị - nhìn hình sơ đồ đây!") - Sau cùng con cho vào ít tỏi đập dập và phô mai Parmesan, - Tôi kết bài. - Rất đơn giản!

(Rồi chúng tôi khâu lại và sau một tháng chị sẽ lại đi bộ được vài cây số mỗi ngày!) Bà có vẻ tiếp thu bài rất bình tĩnh, dễ dàng. Phải nói bà làm tôi tự hào quá.

- Thôi, cho vừa vừa thôi thôi, - bà bảo. - Hò con Anna về nhà đã khó rồi. Chẳng ai muốn cái con ma cà rồng con này nghĩ mình đang trừng phạt nó cả.

- Anna đâu phải ma cà rồng, - Tôi cười lớn.

- Sao cô biết? Rõ ràng lúc nào nhìn nó chẳng giống thế. Cái kiểu tóc tai, rồi váy tím dài thườn thượt ấy, rồi son phấn kinh khiếp kiểu ấy. Sao cô không bảo nó một tiếng, cho nó ngộ ra một tẹo?

- Nhưng mà tính nó thế nào thì trông nó phải thế ấy, - Tôi thả mớ húng quế băm nhuyễn vào soong. - Vậy mới đúng là Anna. Nó đâu phải Anna nữa nếu trông khác đi.

- Mẹ biết, - bà thở dài. - Nhưng mà cái con bé chết tiệt ấy. Mẹ chắc hàng xóm nghĩ mình chẳng chịu cho nó ăn mặc đàng hoàng. Trông nó cứ như là một đứa cứng đầu ấy. Còn cái đôi boots ấy nữa chứ? Mẹ phải vất chúng đi mất.

- Ôi mẹ ơi, đừng! - Tôi lo lắng, nghĩ đến chuyện Anna sẽ đau khổ thế nào nếu bị mất đôi Doc Martens nó đã trêu mếu vẽ lên hình mặt trời mọc với một mớ hoa cỏ.

Tôi phải thú nhận là tôi cũng hơi lo không biết Anna sẽ lấy giày ai đi nếu đôi của nó bị quăng mất.

Tôi lo cho mấy đôi giày của mình quá.

- Để rồi mẹ nghĩ lại xem thế nào đã, - bà hăm he đe.

- À còn bây giờ con đang làm cái gì đấy?

- Con cho dầu ô liu vào.

- Con mua dầu làm gì? - bà cắn nhả. Rõ ràng trong dầu đang nghĩ bà đúng là có một lũ con gái ngu ngốc. - Có cả chai dầu để chiên khoai tây ở kia. Lẽ ra con đã tiết kiệm được ít tiền rồi.

- Ở... Cám ơn mẹ. Lần sau con sẽ nhớ.

Chẳng có lý do nào đi giải thích cho bà biết sự khác nhau giữa một bên là dầu ô liu nguyên chất thượng hạng từ vùng Tuscany với một bên là dầu hiệu Flora đã lấy chiên đi chiên lại phải mười lần, lợn cợn những vụn cháy đen.

Có thể tôi hơi kهنh kiệu trên mức cần thiết khi đụng đến chuyện nấu nướng, nhưng trời ạ, cũng có người có thể làm ngược lại không thua gì mà.

- Rồi! Mà tiếp theo là con sẽ bào thật nhuyễn phô mai Parmesan ra mà chẳng cần đến "lưỡi an toàn". - Tôi lôi miếng phô mai ra khỏi tủ lạnh, khỏi cái nơi nó rõ ràng đã uy hiếp những kẻ khác. Đám phô mai thái lát đóng gói co cụm vào sát cạnh tủ, sợ đến tuột cả trí khôn vì bất thành linh có "người ngoại quốc" đến. Nhưng bào phô mai quả là nói dễ hơn làm.

Tôi tìm cùnng khắp vẫn không ra một cái bàn bào.

Cuối cùng tôi cũng lôi ra được một thứ có thể tạm dùng để bào. Nó không hề thuộc dòng họ nhà anh bào chính cống. Thậm chí còn không phải loại tự đứng được, đừng nói chi đến mấy bào tự động. Chỉ là một rẻo kim loại có mấy lần gợn.

Và bạn chắc chắn phải khéo tay hơn tôi nhiều mới có thể vật lộn được với cái ụ phô mai kia, bào được nó bằng cái thứ dụng cụ dã chiến quái quỷ này.

Tôi bị trượt tay liên tục và kết quả là kèm theo những vụn phô mai, cũng phải kha khá da tay của tôi đã được mài theo.

Nghe tôi chửi rửa mẹ cứ tặc tặc lưỡi, rồi khi cái mùi vô cùng đặc trưng của phô mai Parmesan dậy lên nồng nặc hết cả căn bếp, bà hoảng hồn hít hít mũi. Có tiếng ồn ào ở bên ngoài. Tiếng cười lẫn tiếng nói. Mẹ liếc cái đồng hồ treo trên tường.

Bà vẫn liếc dù hai cái kim đã đứng nguyên ở vị trí bốn giờ kém mười từ Giáng sinh năm kia.

- Bố con nó về rồi!

Hầu như chiều nào bố cũng đón Helen đi học về, nên hai bố con về cùng lúc. Bố vẫn làm thế dù phải chạy thêm chừng mười dặm nữa.

Helen ào vào. Trông nó thật xinh đẹp. Đẹp hơn mọi ngày, nếu còn có thể hơn nữa. Nó rạng rỡ, cuốn hút. Ngay cả khi chỉ mặc quần jean với áo len chui đầu, trông nó vẫn đẹp tuyệt vời. Mái tóc dài óng mượt, làn da mỏng mịn, mắt lấp lánh, và cái miệng nhỏ xíu đang cười duyên đáng.

- Chào cả nhà. Hai bố con về rồi đây, - nó thông báo.

- Này, cái mùi kinh khủng gì thế? Eo ơi, ai đó mới ới phải không?

Mẹ và tôi nghe có tiếng nói chuyện ở phòng ngoài. Bố đang nói chuyện với một giọng nam.

Đích thị là có khách.

Tim tôi tự nhiên nhào lộn trong lồng ngực. Tôi vẫn chưa thôi hy vọng James sẽ đến, thật bất ngờ. Nhưng cái giọng nam kia có vẻ như là bạn của Helen hơn.

Mà nếu muốn chính xác thì phải nói là nô lệ của nó. Dù biết mình gốc nghềch nghĩ James sẽ đột ngột xuất hiện, tôi vẫn thấy thất vọng kinh khủng lúc nghe Helen nói: "À, con có bạn tới chơi. Bố đang chỉ cho anh ấy chỗ treo áo khoác."

Rồi nó nhìn tôi:

- Này! Chị làm gì mà lấy đồ của em mặc thế? Cởi ra ngay!

- Chị xin lỗi, - Tôi bắt đầu cà lăm. - Nhưng mà chị không đem theo gì để mặc cả. Để chị mua đồ mới rồi em mượn hết cũng được.

- Bà khỏi phải nghi ngờ chuyện đó, - nó cay cú.

Rồi nó thôi không làm dữ thêm.

Đội ơn trời! Chắc nó đang có chuyện gì vui lắm.

- Con đem ai về nhà đấy? - mẹ hỏi.

- Một anh tên là Adam. Mẹ phải tử tế với anh ấy đấy, thì anh mới viết luận hộ con.

Mẹ và tôi bắt đầu nặn hai khuôn mặt nồng nhiệt, hiếu khách. Thêm một cậu trai tội nghiệp nữa phải lòng Helen. Cuộc đời cậu đã hoàn toàn kết thúc. Toàn bộ tương lai đều đã bị phá hỏng.

Trước mắt cậu giờ chỉ còn khổ sở với tuyệt vọng, mòn mỏi héo hon vì nàng Helen xinh đẹp.

Mẹ và tôi liếc nhìn nhau. Cừu rơi vào miệng sói rồi, cả hai cùng nghĩ.

Tôi tiếp tục bào phô mai với da tay mình.

- Mẹ em! - giọng Helen, rõ ràng là đang giới thiệu cái cậu Adam bị trời đày với mẹ.

("Chạy! Chạy đi! Để được sống, Adam ơi, khi vẫn còn kịp." Tôi có cảm tưởng mình đang hét lên với cậu ta.) - Còn đằng kia là chị Claire, - Helen tiếp. - Nhớ không? Em có nói với anh đấy. Cái chị có em bé ấy.

Cám ơn nhé, Helen, đồ hèn hạ, tôi nghĩ bụng, làm cho đời tao nghe như trong mấy vở kịch hiện thực âm đạm.

Tôi quay lại, mỉm cười tử tế chào Adam và đưa tay ra bắt, bàn tay bốc mùi phô mai Parmesan, các ngón thì xước sát.

Tôi kinh ngạc.

Không phải là mấy cái cậu non choẹt vẫn đeo theo Helen. Cậu này là đàn ông thực thụ.

Một người đàn ông còn rất trẻ, tôi phải thừa nhận. Nhưng không thể phủ nhận được là rất đàn ông.

Cao hơn mét tám và cực kỳ quyến rũ.

Chân dài. Hai cánh tay cơ bắp. Mắt xanh biếc. Mặt ngạnh vuông. Và một nụ cười rạng rỡ.

Nếu có cái nhiệt kế đo kích thích tố sinh dục nam trên tường kia, chắc là mức thủy ngân sẽ vọt lên khỏi nóc bếp.

Vừa lúc tôi thấy cậu ta bắt tay mẹ một cái ra trò nhất trong đời bà.

Rồi cậu quay sang tôi. Từ khước mắt, tôi thấy mẹ đang lắc lắc cái tay bị đau và len lén kiểm tra xem cái nhẫn cưới có bị bóp méo đi không.

- Ờ... Chào cậu! - Tôi thấy mình đỏ mặt và bối rối. Lâu lắm rồi tôi mới đụng độ một dạng nam tính mạnh mẽ như thế này.

- Chào chị, - cậu ta cười, dịu dàng giữ cái bàn tay méo mó của tôi trong bàn tay to lớn của mình.

Trời, tôi thấy hơi bị ngợp. Đấy, bạn sẽ thấy mình càng già hơn nếu bắt đầu nhận ra những người đàn ông đẹp trai, hấp dẫn trông trẻ như thế nào.

Tôi nghe giọng Helen, nhưng hình như ở xa, xa lắm. Cái tiếng ấy đã chìm lìm trong cái âm thanh sôi sùng sục mà tất cả máu trong người tôi đang chạy ào hết lên mặt, khiến nó đỏ như gấc, chưa từng đỏ đến thế từ hồi tôi mười lăm.

- Nói thật đấy, - nó bảo. - Có mùi ỏi kinh quá!

- Không phải ỏi, - mẹ ra vẻ rất hiểu biết. - Mùi phô mai Palmerstown đấy. Biết không? Để làm sốt presto.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Bữa tối diễn ra mất tự nhiên, vì cả nhà đều đã phần nào bị Adam hấp hồn.

Helen lúc nào cũng sẵn một mớ đàn ông (mặc dù nói đúng thì phải là một mớ cậu trai) mê mẩn nó. Một ngày sẽ không trôi qua nếu điện thoại ở nhà không reng reng và một chàng trai trẻ từ đầu dây bên kia ấp a ấp úng xin đưa Helen đi chơi.

Và nhà đều đặn có khách nam. Thường các chàng được mời đến uống trà trùng khớp với những lúc cái radio của Helen bị hư, hoặc Helen muốn sơn lại phòng, hoặc như lần này, Helen có bài luận phải viết, và Helen không hề có ý định tự mình làm việc đó.

Khi việc đã xong thì trà đã hứa cũng hiếm khi thấy. Nhưng không ai trong số các cậu trai ấy như Adam. Bọn họ giống Jim hơn.

Cậu Jim Tội Nghiệp, nếu phải gọi tên cho đầy đủ.

Cậu này chỉ toàn da với xương, và quanh năm suốt tháng chỉ mặc độc nhất mỗi màu đen. Ngay cả lúc nóng nực nhất vào mùa hè, cậu ta cũng vẫn đeo cái áo khoác dài thòng quá khổ và đi đôi bốt đen bự chảng. Cậu đem nhuộm mái tóc dày thành màu đen và chưa từng nhìn thẳng vào mắt tôi. Cậu rất ít lời và nếu phải mở miệng thì đề tài thường xoay quanh các cách để tự tử. Hay nói chuyện mấy ca sĩ ở một ban nhạc vô danh nào đó đã tự vẫn.

Có lần cậu chàng mở miệng chào tôi và nhoén cười chừng như âu yếm, thế là tôi nhủ mình đã nghĩ sai về thằng bé. Nhưng sau đó tôi phát hiện ra lúc đó cậu chàng say bét nhè.

Cậu luôn kẹp cuốn Fear and Loathing in Las Vegas và American Psycho nhàu nát trong lớp lót rách bươm của cái áo khoác đen. Cậu muốn được hát trong một ban nhạc và sẽ tự vẫn khi được mười tám. Mặc dù nghĩ cậu ta chắc đã gia hạn cái thời điểm tự vẫn vì cậu ta đã được mười tám hồi Giáng sinh năm ngoái nhưng đến giờ tôi vẫn chưa nghe tin cậu ta đã ra đi. Tôi chắc thế nào cũng sẽ nghe tin.

Helen ghét cay ghét đắng cậu.

Cậu gọi điện suốt, và mẹ cứ phải nghe điện thoại, nói dối dưới sự chỉ đạo của Helen, ví dụ như "Không, Helen nó đâu mất rồi ấy, chắc là say khướt rồi," trong khi con bé đứng nhìn bà, vẫy tay rồi rít, miệng khào khào: "Nói với nó con chết rồi."

Bà nghe mấy xong sẽ lại hét:

- Tao không nói dối thêm lần nào nữa đâu nhé. Bắt tao đem linh hồn mình đi bán cho quỷ dữ! Mà sao mày không tự đi mà nói với nó hả? Thằng bé dễ thương thế mà!

- Như cứt! - Helen đáp.

- Nó nhất thôi, - bà biện minh giùm cậu.

- Như cứt! - Helen gào lớn hơn.

Vào những dịp như lễ Valentine hay sinh nhật Helen, ít nhất con bé sẽ nhận được một bó hồng đen chàng gửi. Rồi còn cả thiệp tự tay làm gửi qua bưu điện, sơn vẽ hình mấy trái tim vỡ nát máu me, hay một giọt nước mắt màu đỏ. Ý nghĩa kinh khủng!

Từng có một thời gian cứ bước vào bếp nhà tôi, bạn sẽ thấy Jim ngồi lù lù trong đấy nói chuyện với mẹ, vẫn cái áo khoác đen dài lòng thòng. Mẹ đã trở thành bạn tốt của cậu. Đồng minh duy nhất của cậu trong công cuộc chinh phục trái tim Helen.

Hầu hết các anh bạn trai tương lai của Helen đều dành thời gian bên bà nhiều hơn là với Helen.

Bố ghét cậu. Có thể là còn hơn cả Helen.

Tôi nghĩ ông thất vọng về Jim.

Vì quá thèm có bầu bạn để đàm đạo những chuyện của phe mày râu nên ông đã rất hy vọng ở Jim, trong khi với cậu chàng việc này có nghĩa là chỉ cần biến mình thành một vật gần như bất di bất dịch trong bếp, cùng với cái máy rửa chén và thùng đựng bánh mì là được.

Một chiều đi làm về, như thường lệ, ông thấy Jim ngồi trong bếp với mẹ. Helen đi thẳng về phòng ngay khi vừa nghe nói có Jim trong nhà. Ông ngồi xuống cạnh bàn, thử mở lời.

- Cậu có xem trận ấy không?

Jim nhìn ông, mặt đần ra. Cái thứ "trận" duy nhất có vẻ như Jim còn có cơ may biết được là "trận" tự đem mình tế thần hoặc một "trận" lên cơn của một kẻ bị chứng cuồng phóng hỏa.

Vậy là chấm hết ở đó.

Giờ thì bố cũng thấy cậu Jim đúng chỉ là thằng vô tích sự.

Ông bảo Jim nên thôi lải nhải chuyện tự vẫn mà hành động đi thì hơn.

Mẹ bảo Jim là thằng bé con dễ thương ra phết, một khi hiểu được nó.

Và rằng khuyến khích người ta tự kết thúc đời mình là có tội.

Tôi có cảm tưởng như Jim có mặt thường trực trong nhà. Lần nào ở London về chơi tôi cũng thấy cậu như đang cúi đầu ủ rũ cạnh bàn ăn, một đám mây màu đen nho nhỏ lững lờ phía trên đầu, ôm theo cái hơi hám bi kịch của cậu như ôm cặp táp.

Nhưng tôi luôn chào cậu. Ít ra tôi cũng là người lịch sự.

Ngay cả khi cậu lờ tịt tôi.

Và sau này tôi cũng phát hiện ra tại sao cậu lại lơ tôi. Hôm thứ hai về đến nhà sau khi rời London, tôi nghe có tiếng chuông cửa. Tôi chạy ra thì thấy một cái đầu chụp một cái áo khoác đen dài đang đứng đấy.

Tôi không chắc cậu đến tìm mẹ hay Helen, nhưng mẹ đi vắng nên tôi gọi Helen.

- Helen, Jim này!

Helen chạy xuống. Trông nó bối rối.

- Ồ, chào Conor, - nó nói với cái cậu trai mặt ủ rũ đang đứng trên bậc thềm.

Nó quay qua tôi.

- Jim đâu?

- Ờ... đây... không phải à? - Tôi hơi bất ngờ, chỉ vào cái cậu trai choàng áo khoác đen dài.

- Không phải Jim, mà là Conor. Em không gặp Jim cả năm nay rồi. Thôi vào nhà đi, Conor, - nó nói giọng miễn cưỡng. - Ờ mà nè, chị Claire của tớ đấy. Chị ở London về lại nhà vì chồng bỏ rồi.

- Chị hay nhỉ? - nó rít lên với tôi sau khi đã đẩy Conor vào phòng khách. - Em đã phải tránh mặt nó cả tháng nay rồi.

Con bé này rồi sẽ bị thiêu dưới Hỏa ngục, không nghi ngờ gì nữa.

Ít ra chuyện này giải thích vì sao Jim lờ tịt tôi mỗi khi tôi nói: "Chào Jim!"

Vì đó đâu phải Jim.

Nhưng nhìn rất giống Jim.

Thế rồi sau đó cứ mỗi lần thấy Jim, tôi lại nói: "Chào Conor!"

Rõ ràng là tôi lộn rồi.

Tên cậu này là William.

Nhưng trông cậu y chang Jim và Conor.

Nhưng Adam là một kiểu hoàn toàn khác Jim và những bản sao của Jim.

Đẹp trai, (có vẻ) thông minh, hoạt bát... Với lại... trông hoàn toàn bình thường! Cậu cũng có đôi ba kỹ năng giao tiếp, trông không có vẻ gì là sẽ tan biến thành bụi nếu ngộ nhỡ bị một tia sáng mặt trời chiếu thẳng vào, và làm được nhiều chuyện khác hơn là ngồi bất động ngắm Helen, miệng nhỏ nước miếng. Sau khi đã bắt tay với mọi người, cậu lịch sự bảo mẹ: "Để cháu giúp dọn bàn nhé?"

Mẹ hết hồn. Không phải vì cậu bảo để cậu giúp. Dù không thể chối được là lời đề nghị này xuất sắc.

Mà vì chuyện dọn bàn. Ở nhà tôi mọi người vẫn tự lấy đồ ăn rồi ngồi ôm đĩa vừa ăn vừa xem phim truyền hình nhiều tập Neighbours, thay vì

ngồi vào bàn.

- Ừm... thôi cảm ơn Adam, cứ để bác làm.

Và kinh ngạc chưa, bà tự mình chuẩn bị bàn ăn thật.

- Cháu gặp may rồi, - bà bảo Adam, giọng điệu như mấy đứa con gái hai mươi. Nói thật, tôi thấy ngỡ ngàng thế. Lớn thế rồi mà bà làm như một đứa con gái mới lớn bị trúng cú sét ái tình. - Hôm nay Claire nấu cho cả nhà ăn.

- Dạ vâng. Cháu nghe nói chị Claire nấu ăn ngon lắm, - cậu mỉm cười với tôi, làm tôi bối rối nhưng sung sướng. Thật tình, cậu ta đừng nên cười với mình khi mình đang ướt ráo mì chứ, tôi vừa nghĩ vừa xoa xoa cái tay bị phỏng.

Tôi tự hỏi ai đã nói với cậu tôi nấu ăn ngon, vì tôi chắc không phải là Helen.

Có thể cậu ta chỉ khéo miệng.

Nhưng mà này, thế thì đã sao?

- Kính thưa quý vị! Xin mời ngồi vào chỗ để thưởng thức màn trình diễn tối nay! - Tôi lên tiếng, báo hiệu mọi thứ đã sẵn sàng.

Adam cười to.

Tôi sung sướng đến tội nghiệp.

Mọi người vào bàn ngồi. Tiếng xê dịch, kéo lết ghế rất bình thường như bao gia đình khác.

Adam dường như không hợp với cái bàn ăn này tí nào khiến cái ghế thành ra lùn tịt. Vẻ điển trai cùng với cái ngạnh vuông của cậu trông ngộ nghĩnh.

Như thế có Siêu Nhân đến ăn tối hay Mel Gibson ghé uống trà.

Tôi phải ngả nón trước Helen. Lần này con bé đã bắt được một chàng hoàng tử.

Nét khỏe khoắn, rắn chắc của Adam quả là một thay đổi đáng mừng so với cái cậu Jim/Conor/William toàn xương với sườn.

Vài năm nữa thôi cậu sẽ thành ra thân tàn ma dại.

Tôi đặt đĩa rau trộn vào giữa bàn. Sau đó tôi múc mì và xốt ra các đĩa nhỏ rồi đem đến cho từng người. Thức ăn dọn ra khiến bố, mẹ và Helen có phần lúng túng không biết phải làm gì. Và vì là thức ăn tự nấu nên bố và Helen rất nghi ngờ.

Quá đúng rồi còn gì.

Chúa biết họ hoàn toàn được quyền nghi ngờ sau những gì đã phải chịu đựng trong quá khứ. Tôi chắc nó gợi nhớ đến mấy món ăn kinh khủng mẹ đã nấu. Nên lẽ đương nhiên bà đang quá mừng và sẽ không tội gì tạo điều kiện để gây thêm rắc rối. Nếu bà khuyến khích họ từ chối thẳng thừng món mì, tôi sẽ không nấu thêm bữa nào nữa và trật tự cũ sẽ được thiết lập lại. Vậy là bà thoát.

Khi đĩa của Helen được đem đến đặt trước mặt, nó ự ự như thể sắp nôn. Nó nhìn cái đĩa, vẻ kinh tởm:

- Cái quỷ gì thế này?

- Mì pasta và xốt thôi mà, - Tôi bình tĩnh đáp.

- Xốt á? - nó thét. - Nhưng mà nó xanh lè.

- Ờ, - Tôi xác nhận, không hề có ý chối. - Xanh, xốt cũng có loại màu xanh, em ạ.

Adam lập tức giải cứu. Cậu ăn cực kỳ ngon lành.

Tôi nghĩ cậu này chắc cũng thuộc dạng mấy cô cậu sinh viên không cần ăn uống ra hồn hàng tháng trời mà vẫn sống tốt, nên gặp thứ gì cũng ngon tất. Nhưng cậu làm như thể đang rất ngon miệng. Với tôi vậy là quá tốt rồi.

- Mì này ngon thật! - cậu cắt ngang trò kịch của Helen. - Em nhất định phải ăn thử Helen ạ.

Helen liếc Adam dữ tợn:

- Em không đụng vào nó đâu. Trông kinh quá!

Bố, mẹ và Helen nín thở, mặt đông cứng lại vì hãi, nhìn chăm chăm Adam tọng mì đầy miệng, chỉ chờ cậu trai lăn ra chết.

Rồi khoảng năm phút sau đó, khi cậu vẫn sống nguyên chứ không bò lăn lộn trên sàn như một nạn nhân của dòng họ nhà Borgia, la hét mong được giải thoát khỏi nỗi thống khổ, bố quyết định liều thử một phen.

Bạn ạ, tôi cũng muốn được nói với bạn lắm, rằng từng thành viên một trong nhà tôi đã cầm nĩa lên và mặc dù lúc đầu có ác cảm với món mì, cuối cùng họ đã bị tài trợ của tôi khuất phục. Và rồi chúng tôi ôm hôn nhau thăm thiết, cười ngượng nghịu và lắc lắc đầu nhìn nhận mình đã quá sai lầm. Giống như trong phim truyền hình nhiều tập của Mỹ ấy.

Nhưng tôi lại không làm vậy được.

Helen, vai giật lắc còn mặt thì nhăn nhúm, cứ om sòm nhất định không đụng nĩa, cho dù anh Adam xinh trai đã bật đèn xanh.

Nó đi nướng mấy lát bánh mì.

Déjà vu, hay sao nhỉ?

Bố ăn một tí và bảo chắc chắn là ngon rồi, nhưng khẩu vị của ông thấp kém lắm. Rằng ông không có khả năng thưởng thức mấy món ăn tinh tế ngoại lai này. Ông bảo: "Tôi bình dân lắm. Mãi đến ba mươi lăm tuổi mới biết thế nào là bánh trứng đường kia." Mẹ cũng ăn tí chút nhưng với vẻ khổ sở. Ai cũng biết với bà, phí phạm đồ ăn ngon là tội lỗi.

Kể cả những món ăn kinh khủng.

Bởi vậy nên bà vẫn ăn. Nhưng trông bà như thể con người ta sinh ra là để chịu khổ, rằng cái bữa tối này giống như một hình phạt của Chúa trời dành cho bà. Nhưng giữa hai lựa chọn, một là leo lên ngọn Croagh Patrick trong khi một chân bị gãy, và hai là ăn cho hết đĩa mì, bà thà bắt tay vào chuẩn bị giày vớ để bắt đầu leo bất cứ hôm nào.

Nhưng đồng thời bà cũng không che giấu được nỗi vui mừng vì bố và Helen từ chối món mì.

Cứ thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt tôi, rõ ràng bà phải khó khăn lắm mới làm bộ tình như không được.

Mặc dù bà thà chết còn hơn phải thừa nhận điều này: bà mừng rơn.

Rồi Anna về.

Nó lững thững bước vào bếp, trông rất xinh, cái kiểu bỏ ngơ người trời ấy, khăn choàng đủ loại lứt thướt, váy đan len nhìn xuyên thấu và các thứ trang sức đầy màu sắc. Rõ ràng nó đã gặp Adam rồi.

- Ô, chào anh Adam! - nó nói mà nghe rõ cả tiếng thở, lộ rõ vẻ vui mừng và đỏ mặt sung sướng.

Cậu ta lúc nào cũng làm cho đàn bà con gái phải đỏ mặt lên sao, tôi tự hỏi.

Hay chỉ gia đình tôi mới thế?

Nhưng tôi ngờ là không phải vậy.

Trông chờ gì ở một cậu trai có ảnh hưởng mạnh mẽ với chị em phụ nữ đến thế chứ? Cậu ta lớn thêm nữa chỉ thành ra một tên khốn nạn, đốn mặt mà thôi. Chỉ chờ các chị em khóc lóc, ngất xỉu, la hét rồi rơi vào vòng tay hẳn thật dễ dàng.

Cậu ta quá đẹp trai, không thành người đàn ông hoàng được.

Phải có một, hai khuyết điểm nào đấy mới nên người.

Thương cho xấu cho xí...

- Chào Anna! - cậu mỉm cười. - Hay quá, lại gặp em!

- Ờ... dạ vâng, - nó lí nhí, mặt càng đỏ hơn và làm đổ cả tách trà. Cái mặt trong của mí mắt nó chắc cũng đang ửng đỏ cả lên.

Tôi thông cảm với nó. Biết đâu tôi cũng chẳng còn lấy một gân máu nguyên vẹn nào trên mặt mình sau khi chúng đã đổ hết lên lúc này vì Adam. Mọi mao mạch trên má tôi đã bể toang hết như bọt champagne sủi tăm trên miệng ly.

Việc tiếp chuyện trong bữa ăn cũng không được ý tứ lắm. Helen, chưa bao giờ thực hiện vai trò chủ tọa (trừ phi chúng tôi dùng từ "chủ tọa" kèm với nghĩa thô lỗ ở mức cao nhất), cầm tờ tạp chí (tờ Hello - làm thế nào mà nó lọt ra đến đây được nhỉ?) đọc hết bữa ăn.

- Helen, bỏ tờ báo xuống! - bố nạt, lộ rõ vẻ xấu hổ.

- Im đi bố! - Helen nói giọng đều đều, thậm chí không thèm nhìn lên.

Nhưng thỉnh thoảng nó cứ ngó lên nhìn Adam, nhoẻn cười sắc lẹm. Cậu cũng nhìn nó, vô cùng sung sướng, và sau một lúc cả hai nhìn nhau không rời mắt, cậu mỉm cười đáp lại.

Bạn dám lấy dao cắt bánh mì mà cắt đứt cái sự phấn khích này lắm đấy.

Anna, chưa bao giờ là ứng cử viên cho chương trình Late Late Show, như bị trúng cú sét với Adam đến ngỡ ngàng cả người đi, khúm na khúm núm.

Cứ hể cậu ta hỏi nó câu nào là con bé lại chỉ biết cười ngỡ ngàng, khúc khích, và cúi đầu như một con bé nhà quê gốc gác.

Nói thật với bạn, sao mà khó chịu.

Cậu ta chỉ là một thằng đàn ông thôi mà, rất trẻ, vì Chúa. Đâu phải thần thánh gì.

Bố, mẹ ngoáy ngoáy đĩa mì về lo ngại. Cả hai cũng không nói gì nhiều.

Bố thử khơi chuyện với Adam.

- Bóng bầu dục? - Ông lầm rầm với cậu, như thể là người của một tổ chức bí mật đang cố tìm hiểu xem Adam có phải là đồng minh.

- Dạ sao ạ? - Adam ngỡ ngác, đánh vật với lỗ tai mình, cố nghĩ xem ông đang muốn nói gì.

- Bóng bầu dục ấy? Chơi bên cánh trước chẳng hạn?

- À... dạ... Cháu xin lỗi, bác hỏi sao ạ?

- Bóng bầu dục ấy? Cậu có chơi không? - bố đành phải xòe hết các lá bài ra cho bạn chơi nhìn rõ.

- Dạ không.

- Ồ, - Ông thở hắt ra như một trái bóng xì hết hơi.

- Nhưng cháu thích xem ạ, - Adam cố vớt vát.

- Ồi dào, - Ông đã quay ngoắt lưng lại, ngoắc ngoắc tay khiến ai cũng thấy rõ sự thất vọng.

Và đấy, tôi cho là dấu chấm hết cho một tình bầu bạn chỉ vừa kịp phôi thai.

Vì một lẽ nào đấy mà tôi thấy mình có trách nhiệm phải tiếp chuyện cậu khách này. Có thể vì tôi đã quen sống trong cái thế giới văn minh kia, nơi khách là khách, được tiếp đón đàng hoàng tử tế. Nơi mà nếu ai đó mời bạn đến ăn tối, họ sẽ không vất bạn cho một lũ người lạ hoặc rồi hoàn toàn bỏ lơ bạn.

Nếu đã từng nói điều này, và chắc đã nói đến lần thứ hàng mấy ngàn rồi cũng nên, thì tôi vẫn phải nói lại lần nữa, là tôi không hiểu sao con Helen chưa từng bị ăn đòn vì cái lối cư xử của nó.

- Vậy là cậu học cùng lớp với Helen? - Tôi làm ra vẻ ngây ngô, chỉ cố sao cho vào được vài câu chuyện phiếm.

- Vâng. Em học môn Nhân loại học cùng với Helen. Và đến đây xem như chấm hết đề tài này. Cậu tiếp tục ăn.

Cậu tiếp tục sống.

Bố tiếp tục kinh ngạc.

Ngắm nhìn Adam thật thích thú. Có một nét gì đó khỏe khoắn, mạnh mẽ. Cậu ăn rất ngon lành và luôn miệng khen.

- Ngon quá! - cậu cười với tôi, - cho em ăn thêm nữa được không?

- Dĩ nhiên rồi, - mẹ cười duyên dáng, hấp tấp đi lấy thêm mì đến suất làm đồ cả ghế. - Để bác lấy cho. Cháu uống thêm sữa nữa nhé?

- Cám ơn bác, bác Walsh, - cậu đáp nhã nhặn.

Cậu rất dễ mến. Tôi nói thế không phải chỉ vì cậu là người duy nhất ăn món mì của tôi đâu nhé.

Cậu có chút gì đó trẻ con trong cái phong thái rất đàn ông.

Hoặc là rất đàn ông theo kiểu trẻ con. Ừm, kiểu nào thì cũng rất thu hút.

Nhưng mặc dù cậu ta đẹp trai đến mức đáng báo động, tôi vẫn cảm thấy hoàn toàn thoải mái với sự có mặt của cậu, vì tôi biết cậu ta chỉ đâu đó mười tám tuổi. Mặc dù khuôn mặt và cái cách xử sự của cậu trông chừng chạc hơn nhiều.

Thành thật mà nói, tôi hơi ghen tị với Helen, chộp được một anh chàng như thế.

Tôi lờ mờ nhớ lại khi còn trẻ và biết yêu, mình như thế nào.

Tôi tự nhủ lòng đừng ngốc nghếch thế. Tôi và James sẽ hóa giải được mọi việc. Hoặc tôi sẽ gặp được một người khác cũng dễ thương như anh.

(Dễ thương??!?, tôi hoảng sợ nghĩ. Mình mới nói dễ thương sao? Đó không thể là từ để mô tả James lúc này.) Nhưng người hùng Adam đã cứu vãn cuộc trò chuyện.

Mẹ hỏi cậu sống ở đâu.

Đây là câu đầu tiên trong hai câu hỏi thường trực của bà dành cho những quý khách nam.

Câu thứ hai sẽ nhằm tìm hiểu xem bố cậu trai làm nghề gì.

Nhờ đó mà ước đoán được của cải của gia đình cậu, rùi Helen có về làm dâu. Và để bà nhằm xem nên chi bao nhiêu cho cái váy đầm của "mẹ cô dâu". Nhưng Adam đã kịp qua mặt bà, tránh bị chất vấn và phải trình ra cái bảng lương gần nhất của bố, bằng cách kể cho cả nhà nghe ít chuyện trong lịch sử cuộc đời cậu.

Quả nhiên cậu từ Mỹ đến. Bố mẹ cậu đã trở lại New York nên hiện tại cậu đang sống trong một căn hộ ở Rathmines.

Mặc dù bố mẹ đều là người Ireland và cậu đã sống ở đây từ năm mười hai tuổi, trông cậu vẫn rất giống người Mỹ.

Nhất định người ta đã bỏ thứ gì đó vào cái bầu không khí ở Mỹ, tôi nghĩ. Muối khoáng hay gì đó, làm cho con người ở đó to lớn và rắn chắc.

Ai nói di truyền học đi trước môi trường rõ ràng là quá sai lầm.

Nếu ở Dublin trong mười hai năm đầu đời ấy thay vì ở New York, chắc cậu sẽ chỉ cao khoảng thước sáu thay vì gần hai thước. Da cậu sẽ đầy tàn nhang thay vì hơi phớt màu ô liu. Tóc cậu sẽ lựa thưa xin màu thay vì đen óng. Cậu sẽ có cái hàm rất đối bình thường thay vì có cái ngạnh đẹp như tạc tượng.

Rõ ràng nó chính ở cái văn hóa ăn thịt bò hun khói với bánh mì, bánh mì tròn với kem phô mai và cá hồi xông khói, uống soda và bia, xem các trận đấu bóng, gọi jam (mứt) là jelly, gọi jelly (thạch) là jello, gọi crisp (khoai tây chiên mỏng) là chip, gọi chip (khoai tây que) là fries, gọi người

ta là Mac ngay cả khi đó không phải là tên của họ, và ở trong những căn nhà có cửa chống bão, có khoảng hiên sàn bằng gỗ. Adam khiến cả nhà phải bật cười khi kể lại lúc cậu mới từ New York đến Dublin. Lũ con nít ở đây đã chào đón cậu bằng cái tên "thằng Yankee đế quốc phát xít" và làm như thể chính cậu có liên quan đến việc Mỹ xâm lược Grenada, và đập cậu tơi tả vì cái tội phát âm tomatoes (cà chua) là "tom-ay-toes", gọi mẹ là Mammy chứ không phải Mom như chúng nó. Chúng châm chọc, chế giễu cái kiểu Mỹ của cậu. Cậu bảo: "Cháu đâu có biết là mình đã nói không giống như chúng nó."

Đương nhiên lũ trẻ kia sẽ chế ra những câu đố nhạo Adam, bằng cách thay những từ địa phương của chúng bằng những từ của người Mỹ.

Rồi hè nhau cười khăng khặc.

Rồi lúc tự vệ bằng cách đập cho vài thằng trong lũ ấy một trận, cậu bị gọi là thằng bắt nạt vì to xác hơn bọn chúng nhiều.

Cả nhà gật gù đầy thương cảm, tay chống lên bàn nhìn Adam, trái tim trĩu nặng vì tội cho cái thằng bé mười hai tuổi đơn độc tội nghiệp không biết làm gì cho phải. Mọi người đột nhiên im lặng, nghe được cả tiếng ruồi bay. Ai nấy từ buồn cười đã chuyển sang ủ ê.

Thậm chí bố cũng như sắp khóc.

Chắc hẳn ông đang nghĩ: "Thằng này không chơi bóng bầu dục thật, nhưng cũng không đáng bị hắt hủi."

Rồi Adam lại toàn tâm toàn ý tập trung vào tôi.

Cậu xoay ghế lại, nhìn tôi rất chăm chú.

Nói cho vui thì cậu ta làm như thể chỉ có mình tôi đang ở đây.

Chuyện gì cậu cũng hưởng ứng rất hăm hở, nhiệt tình. Như một cậu bé con vậy. Ừm... một cậu bé bự chẳng chứ.

Trông cậu không có vẻ gì là giả tạo cả.

Còn trẻ là vậy đấy, tôi nghĩ.

- À, chị Claire, chị kể về công việc của chị đi. Helen nói chị làm việc gì đó quan trọng lắm cho một tổ chức từ thiện.

Tôi sượng bưng lên vì sự quan tâm của cậu, như một bông hoa nở tung cánh dưới ánh mặt trời, và chuẩn bị kể.

Nhưng Helen đã kịp chen ngang:

- Em không có nói là quan trọng, - nó nói giọng chua loét. - Em chỉ nói là một công việc thôi. Mà chị ấy cũng nghĩ rồi, lúc có em bé.

- Ồ đúng rồi, em bé. Em thăm bé được chứ?

- Chắc chắn rồi. - Tôi hào hứng, nhưng tự hỏi tại sao Helen lại khó chịu đến thế.

Ý tôi là còn khó chịu hơn bình thường nữa.

- Kate vẫn đang ngủ, nhưng khoảng nửa tiếng nữa bé thức thì cậu có thể vào thăm.

- Hay quá! - cậu nhìn tôi đáp.

Thật tình, cậu đẹp tựa thiên thần. Đôi mắt xanh như biển. Và sở hữu một thân hình đẹp nhất trên đời.

Ấy là tôi đang nhìn một cách hoàn toàn khách quan đấy nhé.

Cậu ta là bạn trai của em gái tôi, nên tôi hoàn toàn có thể ca ngợi vẻ đẹp của cậu, trên khía cạnh thẩm mỹ.

Tôi thấy mình như một cụ bà thông minh đang chiêm ngưỡng những chàng trai trẻ đẹp, thấy họ hấp dẫn đến nhường nào và nhận ra cái thời ve vãn của mình đã qua lâu lắm rồi.

Cậu cao lớn và trông rất quyến rũ, dù chỉ mặc quần jean bạc màu với áo phong màu xám.

Tôi dọn món kem mousse sô cô la cho cả nhà ăn tráng miệng. Món này được hưởng ứng hơn món mì nhiều. Anna, Helen và bố đây, huých nhau giành phần bự nhất trước mặt khách mà không hề lấy gì làm xấu hổ.

Nhưng Adam chỉ cười, rất thoải mái.

Một lúc sau tôi dẫn cậu đi thăm Kate.

Chúng tôi nhón gót bước vào phòng.

- Em bế cháu được không? - cậu trịnh trọng hỏi.

- Dĩ nhiên rồi, - Tôi cười, vô cùng xúc động trước sự trịnh trọng của cậu.

Một người đàn ông to lớn, răn rỏi muốn được ẵm đứa con bé bỏng của tôi có lẽ là điều ngọt ngào nhất tôi muốn nghe.

Kiểu như một anh lái xe tải đô con lực lưỡng nghe những bài nhạc đồng quê hay cao bồi mà khóc ấỵ. Nghe chừng bất tương xứng nhưng cảm động.

Tôi nhẹ nhàng trao Kate cho cậu. Cậu đón con bé và thận trọng bế nó trong lòng.

Con bé thậm chí không thức dậy.

Ngốc ạ!

Tôi nuôi dạy con gái kiểu gì thế này?

Lần đầu tiên được một người đàn ông đẹp trai ẵm, thế mà cứ ngủ tuốt một mạch.

Cảnh tượng tuyệt vời. Chàng thanh niên cao lớn bế đứa bé nhỏ nhắn xinh xắn.

- Mắt bé màu gì hả chị?

- Xanh biển. Nhưng em bé nào mắt cũng màu xanh biển lúc mới sanh. Sau đó thường thì chúng sẽ đổi sang màu khác.

Cậu vẫn ngắm con bé không chớp mắt. Khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên thích thú.

- Chị biết không, nếu chị và em có em bé thì nhất định mắt nó sẽ mang màu xanh biển đấy, - cậu trầm ngâm, gần như là đang nói một mình.

Tôi giật bắn người.

Gần như không tin vào tai mình.

Cậu ta đang ve vãn tôi?

Tôi thấy phùng phùng lửa giận.

Tôi vẫn nghĩ cậu ta thật vô tư và dễ mến. Một chàng trai trẻ dịu dàng.

Cậu dám sao?

Không phải chỉ vì tôi đáng tuổi mẹ cậu ta. Ừm, gần như thế. Nhưng vì cậu đến đây với em tôi và đang gây ấn tượng rất tốt với cả nhà với tư cách là bạn trai của nó.

Cậu ta không có chút tôn ti trật tự nào sao?

Không biết như thế nào là đàng hoàng sao?

Nhưng tôi đã sai. Tôi nhìn cậu, cả hai sững lại mất một phút. Tôi thấy rõ là cậu ta đang ngượng đến sắp chết.

Chắc chắn cậu biết mình đã lỡ lời.

Trông cậu thật bé nhỏ và sợ hãi.

Như một thằng bé nghịch ngợm.

Cả căn phòng chìm trong căng thẳng và ngượng ngập.

- Thôi chắc em ra xem lại để luận với Helen, - cậu hấp tấp nói, gần như quãng Kate trở lại cũ, rồi chạy vụt ra ngoài.

Tôi ngồi trên giường, thấy cũng buồn cười.

Phải chăng tôi thấy mình khờ khạo vì phản ứng thái quá?

Phải chăng tôi đang buồn vì mình đa nghi, vội kết luận sai về cậu?

Tôi cảm thấy... Chúa thứ tội... thất vọng ư?

Không, tôi tự bảo mình. Chắc chắn không phải thế. Nhưng rõ ràng là hơi khờ khạo.

Mày đã xa lũ đàn ông quá lâu rồi, tôi nghiêm khắc nhủ. Phải mau chóng trở lại cái quỹ đạo ấy, để lần sau nếu gặp ai hấp dẫn, mày sẽ không giật thót người vì cái kiểu suy diễn điên khùng ấy nữa.

Nhưng đồng thời tôi cũng phải thừa nhận là mình có phần thấy xúc phạm trước cái lối phản ứng ấy của cậu. Cậu ta đâu cần phải hoảng sợ thế.

Trời ạ, nhưng phản ứng như thế âu cũng là bình thường.

Theo đúng nề nếp từ ngàn đời truyền dạy lại, tôi từ giận dữ trước cái hàm ý cậu ta đúng là có thích tôi chuyển sang giận dữ trước cái hàm ý cậu ta không thích tôi, chỉ trong khoảng ba mươi giây.

Biết suy nghĩ một cách có lý trí đâu phải thế mạnh của tôi.

Ý tôi là, tôi có thể là một phụ nữ đã "có tuổi", nhưng không hẳn đến nỗi như Cô Dâu của Dracula. Cậu ta nên biết rằng có đến hàng vạn đàn ông thấy tôi vẫn còn hấp dẫn.

Ừm, chắc phải có ai đó ở đâu đó thấy tôi hấp dẫn chứ. Có đến ba tỉ đàn ông trên trái đất này kia mà. Trong cái số dân ấy tôi chắc mình cũng phải mò ra vài tên không may thích cái sắc diện của tôi.

Gan đến thế! Chỉ may mắn được vô cùng điển trai không có nghĩa cậu ta có quyền làm tôi thấy mình xấu khiếp.

Và tôi không hẳn được đẹp như Helen.

Thực tế là không hề được xinh đẹp như Helen. Nhưng tôi là người tử tế, tốt bụng.

Ai đi thích một người chỉ vì người ấy tử tế, tốt bụng? Vì nếu đúng vậy thì Mẹ Teresa đã phải kiếm một mớ gậy mà xua đàn ông rồi.

Nhưng mà thôi.

Tôi cho Kate bú, sau đó đặt bé lại vào cũi.

Rồi tôi xuống nhà với mẹ.

Tôi đi ngang qua phòng của Helen. Cửa đóng chặt. Hai tên nó rõ ràng đã linh vào ấy rồi.

Viết luận đấy!

Bố mẹ có thể tin cậu ấy, nhưng tôi thì đã xài chiêu này đủ nhiều nên biết rõ nó thực ra là cái gì.

Nhưng có điều nếu đang "vui vẻ", hai đứa đang phải khẽ khàng lắm.

Dĩ nhiên không phải vì tôi đang áp tai vào cửa mà nghe hay thế nào.

Và dĩ nhiên, chuyện không liên quan tí tẹo gì đến tôi cả.

Helen muốn vui vẻ với ai thì kệ nó.

Adam, rõ ràng rành, cũng thế.

Như tôi đã nói, không liên quan gì đến tôi sát.

Tôi ngồi xem tivi với mẹ, với một mục đích hết sức cao cả trong đầu.

Mãi một lúc sau, hai mẹ con nghe tiếng Helen và Adam trong bếp.

Rồi chúng tôi nghe con bé chào tạm biệt cậu.

Cậu ló đầu vào phòng, cảm ơn chúng tôi đã mời cậu ăn tối rất ngon miệng và hy vọng được sớm đến chơi nữa.

Hai mẹ con cười chào cậu.

- Một thằng dễ thương, lịch sự, - mẹ nói, vẻ rất vừa ý Tôi không nói gì. Tôi đang nghĩ cậu ta trông không có cái vẻ xộc xệch như vừa vui vẻ xong, và ngạc nhiên tự hỏi sao mình lại quan tâm, thắc mắc việc ấy làm gì.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sau khi chào tạm biệt và trả Adam ra về trong cái đêm tháng Ba Ướt át, gió rít ấy, Helen đóng cửa lại rồi vào xem tivi với mẹ và tôi.

- Cái thằng coi bộ dễ thương, - mẹ nói vẻ tán thành.

- Vậy sao? - Helen hỏi, giọng xa xôi.

- Dễ thương, - mẹ khẳng định lại.

- Ôi thôi, đừng có cái kiểu như mọi lần mẹ ạ, - Helen khó chịu nạt.

Cả ba im lặng một lúc, gượng gạo.

Rồi tôi lên tiếng, xuề xòa hỏi Helen:

- Adam bao nhiêu tuổi?

- Để làm gì? - nó hỏi lại mà không thèm rời mắt khỏi cái tivi. - Chị thích anh ấy à?

- Không, - Tôi phản đối, mặt nóng bừng.

- Ồ thế à? Ai chẳng thế. Cả trường em thích anh ấy. Mẹ cũng thế mà.

Mẹ giật bản mình, hoảng hồn và trông như thể sắp tự bào chữa thật gay gắt. Nhưng Helen đã kịp quay lại tôi.

- Và chị trông như thể chị thích anh ấy. Cười khúc khích với anh ấy. Chị còn tệ hơn cả Anna nữa. Em bẽ cả mặt!

- Chị chỉ lịch sự thôi mà! - Tôi nhấn mạnh.

Tôi bắt đầu thấy khó chịu thật.

Và xấu hổ nữa.

- Đó không phải là lịch sự, - nó nói giọng đều đều, mắt vẫn dán vào màn hình. - Chị thích anh ấy.

- Helen, vì Chúa, em nghĩ chị phải phớt lờ cậu ta, không thềm nói một tiếng sao? - Tôi giận dữ.

- Không, - nó lạnh lùng. - Nhưng chị đâu cần phải tỏ ra thích anh ấy trắng trợn thế.

- Helen! Chị đã có gia đình rồi, - Tôi cao giọng. - Dĩ nhiên là chị không thích cậu ta. Cậu ta nhỏ hơn chị nhiều.

- À ha! - nó hét vào mặt tôi. - Vậy là chị thích anh ấy. Chị chỉ sợ anh ấy quá trẻ thôi. Hừm, không phải lo đâu! Bởi vì giáo sư Staunton cũng có chồng rồi mà vẫn phải lòng anh ấy đấy thôi. Rồi thì say xỉn, khóc lóc trong quán bar, lè nhè là sẽ bỏ chồng, đủ thứ! Tụi này cười suýt chết. Mà bà ấy thì già cụ! Già hơn cả chị nữa kìa!

Nói đến đây Helen đứng bật dậy, chạy ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại sau lưng. Vài miếng ngói cuối cùng ắt hẳn đã rơi khỏi mái.

- Ôi trời ơi! - mẹ thở dài mệt mỏi. - Sao mà như chạy đua tiếp sức thế này. Đứa này vừa thôi làm kẻ phản Chúa thì đã lại đến đứa kia. Sao mà chúng mày nóng tính đến thế? Chúng mày đúng là y như cái lũ người Ý kia.

- Nó bị gì vậy chú? - Tôi hỏi bà. - Sao nói đến Adam là nó như lửa thế?

- Ôi, tôi cho là nó đang yêu rồi, - mẹ nói giọng mông lung. - Hay ít nhất nó nghĩ là mình đang yêu.

- Cái gì? - Tôi kinh ngạc. - Helen đang yêu á? Mẹ mất trí rồi chắc? Helen chỉ yêu duy nhất bản thân nó.

- Nói em mình như thế là không hay tí nào đâu, - mẹ nhìn tôi lom lom.

- Con đâu có ý xấu, - Tôi vội giải thích. - Con chỉ muốn nói là ai cũng yêu nó mà không hề có chuyện ngược lại.

- Cái gì chẳng phải có lần đầu tiên.

Rồi mẹ và tôi ngồi yên lặng.

Rồi bà lên tiếng trước:

- Nhưng mà nó đúng đấy.

- Đúng gì cơ? - Tôi hỏi, không biết bà đang nói chuyện gì.

- Con có thích thằng ấy.

- Con không thích cậu ấy, - Tôi uất ức.

Mẹ quay sang tôi, đôi lông mày nhướn lên. Bà nhìn tôi như xuyên thấu tim đen.

- Đừng vớ vẩn thế, - bà giễu. - Nó quá tuyệt vời. Mẹ còn thích nó nữa là. Nếu trẻ hơn hai mươi tuổi chắc mẹ cũng đã phải lòng nó rồi.

Tôi không nói gì.

Tôi hơi giận.

- Mà hơn nữa, - bà tiếp. - Nó thích con. Bảo sao con Helen lộn cả ruột lên.

- Điên khùng! - Tôi hét.

- Không đâu, - giọng bà bình thản. - Rõ ràng là nó thích con. Mặc dù cũng phải nói là, - giọng bà hơi nghi ngờ, - mẹ đã nghĩ nó cũng thích mẹ. Mà biết đâu nó chỉ là thứ đàn ông luôn biết cách làm cho phụ nữ thấy mình xinh đẹp thôi.

Giờ thì tôi thấy rối tung lên.

- Nhưng mẹ à, - Tôi cố giải thích. - Con đã có James rồi. Con yêu anh ấy và con muốn hàn gắn lại chuyện này.

- Mẹ biết. Nhưng mà "vui chơi" một tí chính là cái con đang cần lúc này. Để lấy lại sự tự tin, và để con nhìn nhận lại tình cảm của mình dành cho James.

Tôi sững người nhìn mẹ. Bà đang nói chuyện gì thế? Vì Chúa, đây là mẹ của tôi. Kiểu gì mà bà lại đi khuyến khích con mình "vui chơi" một tí, mà tôi thì đã có chồng. Và bao nhiêu tên đàn ông ra đấy không chọn, lại đi chọn "vui chơi" một tí với bạn trai của em gái mình.

- Mẹ! Bình tĩnh lại đi. Mẹ đang làm con sợ đấy. Con đâu còn là đứa mười tám hai mươi nữa. Con đâu còn nghĩ để quên được thằng đàn ông này là phải chui xuống dưới một thằng đàn ông khác!

Muộn quá rồi, tôi nhận ra mình đã nói gì.

Lẽ ra tôi không được nói như thế.

Mẹ nhíu mày nhìn tôi.

- Tôi không biết cô nghe ở đâu cái kiểu ăn nói đấy. Nhưng chắc chắn không phải từ trong cái nhà này. Ở London thiên hạ nói thế à?

- Con xin lỗi mẹ, - Tôi lí nhí, cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng ít ra cũng đã được xử sự theo cái lối quen thuộc của mình.

Tôi ngồi cạnh mẹ, cảm thấy nặng nề.

Sao tôi lại có thể thốt ra cái câu nói bí ối ấy?

Hay nói đúng hơn, sao tôi lại có thể thốt ra cái câu nói bí ối ấy trước mặt bà?

Ngu ngốc.

- Thôi, - một lúc sau bà cũng lên tiếng xí xóa. - Không nhắc đến cái câu ấy nữa.

- Dạ, - Tôi thấy như được giải thoát.

Đội ơn trời! Tôi vừa định khăn gói quay trở lại London.

- À mà này, nó hai bốn tuổi.

- Sao mẹ biết? - Tôi ngạc nhiên.

- À ha! - bà nháy mắt, tay ấn ấn đầu mũi. - Thì tôi phải có cách này cách kia chứ.

- Nói vậy là mẹ hỏi cậu ấy, - Tôi biết mẹ mình quá.

- Cũng có thể, - bà bẽn lẽn, không để lộ câu trả lời.

- Nên thấy không? - bà tiếp. - Nó đâu có quá trẻ so với con.

- Mẹ! - Tôi nhăn nhó khổ sở. - Vậy là sao đây? Con dù gì cũng ba mươi rồi, còn cậu ấy chỉ mới hai mươi bốn. Vẫn còn quá trẻ so với con.

- Điên khùng! - mẹ hoạt bát hẳn lên. - Xem người ta kìa. Như Britt Ekland ấy, lúc nào chả chụp chung với cái anh bồ nhỏ như cháu ngoại bà ấy. Mặc dù cũng có thể đó là cháu ngoại thật. Rồi cái cô gì lẳng nhăng nữa ấy, cái cô cứ đi lung tung mà không thèm mặc gì ấy. Tên là gì nhỉ?

- Madonna? - Tôi cũng thử liều nói một cái tên.

- Không, không phải cô này. Con biết mà. Cái cô xăm ở mông ấy.

- A, mẹ nói Cher?

- Đúng rồi. Con thấy không? Cô này ít nhất cũng phải cỡ tuổi mẹ rồi. Vậy mà con xem cô ấy sống kiểu gì.

Chẳng có anh bồ nào quá mười sáu cả. Mẹ nghĩ Ike chắc phải là người yêu đương cuối cùng già hơn cô ấy.

- Ike á? - Tôi hỏi, trong đầu hơi choáng váng một tí.

- Ủ, Ike. Chồng cô ấy, - bà mất kiên nhẫn.

- Đâu có, mẹ. Con không nghĩ Cher lấy Ike đâu. Cher cưới Sonny. Còn Ike là chồng Tina.

- Tina nào? - bà ngạc nhiên.

- Tina Turner, - Tôi dụi dàng giải thích.

- Liên quan gì ở đây? - giọng bà có vẻ bực mình, bà nhìn tôi như thể tôi đã mất trí.

- Không gì hết ạ, - Tôi cố giải thích, cảm giác như mình đã không theo kịp câu chuyện. - Con chỉ nói là Cher và Ike... Thôi, không có gì đâu. Không có gì.

Bà lầm bầm là mình có quên gì đâu. Tại tôi tự dừng bê cô Tina Turner vào.

- Mẹ đừng giận nữa, - Tôi dỗ dành. - Con hiểu ý mẹ mà. Adam không quá trẻ với con.

Vừa nói xong, tôi lo lắng liếc ra cửa. Tôi chỉ sợ Helen tông cửa vào, hét: "Tôi biết chị thích anh ta mà, mẹ già kinh tởm cả đời chỉ biết đi làm công ăn lương!"

Rồi chực xông vào bóp cổ tôi.

Nhưng không. Con bé không có ở đó. Nhưng nỗi lo sợ vẫn cứ treo lơ lửng.

- Nhưng nói gì thì nói, - Tôi tiếp, - bỏ chuyện tuổi tác qua một bên, mẹ quên mất mấy chuyện cũng quan trọng kia rồi sao? Ví dụ như, một chuyện còn con thôi là Adam là bạn trai của Helen.

- À ha? - bà giơ ngón trỏ lên, nhìn tôi bằng cái nhìn của một lão bà thông thái, chỉ còn thiếu một cái khăn đen quấn trên đầu và mắt nheo lại. - Nhưng nó là bạn trai con Helen sao?

- Nếu không thì cậu ta đến đây làm gì? - Tôi nghĩ mình cũng biết phân tích lắm chứ.

- Để viết luận văn giùm nó.

- Và nếu không phải bạn trai của con bé thì sao cậu ta phải làm việc ấy? Hay ít ra là nếu không phải cố để được là bạn trai nó, - Tôi lại chắt

v6a1n, thấy mình cũng suy diễn không đến nỗi tệ.

- Vì nó là đứa đàn hoàng, dễ thương? - bà bảo. Nhưng nghe giọng không chắc lắm.

- Mà thôi, rõ ràng là cậu ấy thích nó.

- Vậy sao? - giọng bà thực sự ngạc nhiên.

- Vâng, - Tôi nhấn mạnh.

- Nhưng ngay cả khi đã là bạn trai nó, thằng bé cũng chẳng được lâu đâu.

- Sao mẹ nói vậy? - Tôi nói, tự hỏi còn thông tin gì nữa bà đã khai thác được từ cái cậu Adam đẹp trai này.

- Vì cái kiểu của con Helen ấy.

-Ồ, à, - Tôi hơi thất vọng. Vậy là chẳng còn tin gì để moi nữa rồi.

- Helen chỉ làm cho thằng bé phải mê mẩn nó thôi. Rồi thì nó sẽ hành hạ thằng bé một thời gian. Rồi sẽ đẹp luôn. Nó lúc nào cũng vậy. Ngay từ hồi còn nhỏ. Suốt mấy tháng trời trước Giáng sinh, nó mè nheo bố mẹ mua cho nó con búp bê với cái xe đạp kia. Thế mà chưa kịp đựng đến món gà tây thì nó đã phá hư hết bất cứ thứ gì ông già Noel cho nó. Phải phá cho hư hết thì nó mới vừa lòng. Đầu, cổ, chân, cẳng búp bê, khóa xe, bàn đạp quăng vắt khắp nơi. Trong khi phải cố gắng lắm mới mua được mấy thứ đó.

- Nói Helen vậy là không hay tí nào, - Tôi bắt chước câu mẹ nói lúc này.

- Chắc là không, - bà thở dài. - Nhưng sự thật là vậy. Mẹ thương nó. Nó thực ra là đứa con gái ngoan. Nó chỉ cần trưởng thành hơn một chút xíu. Ừm, nhiều nhiều thì đúng hơn.

- Nhưng mẹ bảo Helen có thể đang yêu cậu Adam mà.

- Mẹ nói là Helen có thể đang nghĩ nó yêu cậu ta. Một chuyện hoàn toàn khác. Mà ngay cả nếu nó có yêu cậu ta thật, mặc dù mẹ phải nói nó vẫn còn quá hời hợt chưa biết yêu đâu, thì va vấp một chút với nó chắc cũng chẳng hại gì. Nó đã có được mọi thứ quá dễ dàng. Đau khổ vì tình một tí sẽ cho nó ngộ ra. Là mẹ nói cứ nhìn con mà xem. Đau khổ làm cho con biết nhún nhường đấy thôi.

- Vậy là mẹ muốn con chơi bời với bạn trai của Helen để lấy lại tự tin cho mình và cho Helen ít nhún nhường? - Tôi nói, cuối cùng tôi nghĩ mình cũng đã hiểu ý bà muốn nói gì.

- Trời đất thánh thần ạ, - giọng mẹ khó chịu. - Cô làm như thế tôi giống mấy bà trong phim Dynasty ấy. Đùa giỡn trên số phận con người ta, đủ thứ! Cô nói nghe sao mà máu lạnh quá đấy!

- Mẹ không nói là mẹ muốn chính xác chuyện gì xảy ra, - bà tiếp. - Nhưng mẹ thực sự có cảm giác thẳng Adam thấy con hay hay. Và nếu đúng như vậy và có bất cứ chuyện gì xảy ra, và nếu con vượt qua được cái kiểu cư xử của con Helen, ôi trời ạ sao mà nhiều "nếu" thế này, thì có lẽ con nên cứ để mọi chuyện tự nhiên mà xảy ra.

- Ôi mẹ ơi! - Tôi thở dài. - Mẹ làm con rối hết lên đây này.

- Mẹ xin lỗi, Claire. Có thể mẹ suy diễn sai. Có thể nó chẳng hề thích con.

Nhưng dĩ nhiên bạn sẽ chẳng ngạc nhiên gì nếu tôi nói tôi cũng chẳng hề muốn nghe mẹ nói thế.

Thế là đủ rồi, tôi nghĩ.

- Thôi con đi ngủ đây.

- Ngủ ngon, - mẹ siết bàn tay tôi. - Chút nữa mẹ sẽ vào hôn Kate.

Tôi về phòng.

Tôi chuẩn bị đi ngủ. Cái đêm ngủ rõ ràng là đang cáu tiết với tôi. Nó không chấp nhận bị bỏ bê ở nhà trong khi tôi diện áo và vớ da của Helen đi mua đồ. Tôi bị nó quở.

Tôi là bạn cô kia mà. Tôi đã ở bên cô lúc khó khăn, nó nhắc. Cô mưa nắng thất thường và chỉ lúc khốn khó mới cần đến tôi. Mọi thứ vừa ổn ổn một chút, cô vừa thấy bình thường trở lại một chút là đã quay ngoắt đi, bỏ rơi tôi.

Ôi trời, im đi! tôi nghĩ bụng. Không thì ta sẽ không thèm mặc mi nữa. Rồi đến lúc đó mi tha hồ mà ta thán.

Tôi có nhiều chuyện quan trọng trong đầu đáng phải suy nghĩ hơn là mấy cái bộ đồ ngủ và thói kêu la, than vãn của chúng.

Đặt lưng xuống giường, tôi chợt nhận ra mình đã không nghĩ đến James suốt ba giờ đồng hồ vừa qua.

Kỳ diệu.

Nói chung hôm nay là một ngày lạ thường nhất.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngày hôm sau, trời rét đậm và gió dữ dội.

Tôi biết vì đã thức dậy từ lúc sáng tinh mơ.

Một ngày tháng Ba rất điển hình.

Mưa cuối cùng cũng đã tạnh.

Nhưng không có tí ẩn dụ nào ở đây đâu.

Phải nhìn thẳng vào sự thật đi! Trời mưa kiểu quái quỷ nào chẳng phải có lúc dừng.

Sau khi đã cho Kate bú hết một bình sữa, tôi ngồi xoa xoa lưng bé. Tôi bỗng nhận ra mặc dù đã may mắn thoát khỏi cái vũng lầy suy sụp, cái sự phóng thích này lại đem đến cho tôi một số trách nhiệm nhất định.

Ngày hôm qua thật vui.

Rất vui.

Nhưng tôi đã kịp nghe trong đầu mình nói, cuộc sống còn nhiều thứ hơn là chỉ vui vẻ hưởng thụ.

Cái anh chàng tí hon trong đầu tôi vẫn hay giơ tấm bảng ghi: "Sắp Kết Thúc Rồi", hôm nay đổi sang: "Cuộc Sống Còn Nhiều Thứ Hơn Là Chỉ Vui vẻ Hưởng Thụ".

Hắn làm bên bộ phận Lương Tâm.

Tôi ghét hắn.

Tên khốn kiếp.

Hắn cứ luôn dứ dứ cái bảng, làm hỏng hết mọi thứ, nhất là khi tôi đang tung tăng mua sắm. Hắn trưng ra những tấm bảng như: "Cô Có Bốn Đôi Giày Bốt Rồi", "Cô Nghĩ Sao Mà Mua Một Cây Sơn Hai Mười Bảng?"

Hắn cứ làm hỏng hết cơn say mua sắm của tôi.

Hoặc là tôi sẽ thôi không mua món đồ ấy nữa. "Tôi xin lỗi," tôi líu lưỡi, còn cô bán hàng thì ngừng cho giày vào hộp, trừng mắt nhìn tôi. "Tôi đổi ý rồi."

Hoặc là tôi sẽ vẫn cứ mua, nhưng rồi luôn cảm thấy tội lỗi, và thế là hết cả hứng thú.

Mà thôi, hôm nay cái tên phá bình ấy nhắc nhở tôi rằng có nhiều thứ phải làm hơn là lang thang trong siêu thị, chỉ cho Kate xem mấy cái hộp kem mousse sô cô la. Tôi đang dạy con kiểu giá trị cuộc sống gì vậy?

Hay là nấu ăn cho cả nhà. Hay là khoái chí nghĩ đến bạn trai của em gái mình.

Tôi ãm Kate đến bên cửa sổ. Hai mẹ con nhìn xuống khu vườn con con mà bác Michael đã ưu ái không chăm sóc.

Tôi thấy mình như sắp phải đối mặt với đội thi hành án tử.

Hơi trầm ngâm suy tưởng.

Đến lúc phải dừng cảm đương đầu với thử thách rồi. Đến lúc phải trưởng thành và có trách nhiệm.

Những chuyện tôi vô cùng dở.

Cứ nhắc thấy rắc rối nào trong cuộc sống của tôi là Trách Nhiệm chạy biến vào nhà tắm, nhất định không ra, cho dù Nghĩa Vụ và Bốn Phận cố hết sức dụ và năn nỉ. Anh chàng cứ cố thủ trong ấy, ngồi chồm hổm trên sàn cho đến khi mọi sự đau khổ đi hết.

Tôi phải đối mặt với nhiều vấn đề khác nhau.

Những vấn đề học búa.

Liên quan đến tiền bạc và quyền nuôi con, và căn hộ đồng sở hữu.

Tôi thề có Chúa chuyện này vô cùng mệt mỏi. Óc tôi vụn vẹo hết cả lên khi nghĩ đến từng vấn đề một.

Đây là lần đầu tiên kể từ cái ngày nhìn dõng theo bước chân James khi anh ra khỏi bệnh viện, tôi dám nhìn vào những chuyện phải làm nếu hai vợ chồng thôi nhau.

Như là, liệu tôi và James có nên gặp để tính đến chuyện bán căn hộ?

Liệu chúng tôi có nên chia đều tài sản?

Chuyện này chắc là sẽ rất buồn cười.

Như là, chúng tôi sẽ kéo bộ sofa ba món ra giữa phòng rồi cưa đôi cái sofa lớn, rồi mỗi đứa lấy một phần đầy bông bụi nhùi phòi ra, cộng thêm một cái nhỏ kia.

Bạn hiểu không? Những chuyện như thế.

Thật tình tôi cũng không biết phần lớn tài sản chung chúng tôi sẽ phải chia như thế nào. Bởi vì chúng không phải của tôi, cũng không phải của James. Chúng thuộc sở hữu của cái ngôi thứ ba, đó là "chúng tôi".

Cái con người ấy, hay cái thực thể năng lượng ấy, bạn muốn gọi thế nào cũng được, được tạo thành bởi sự nối kết giữa tôi và James. Mà cái sự nối kết đó còn hơn cả cái tổng của hai đứa cộng lại.

Phải chi tôi tìm được cái "chúng tôi" bị lạc mất ấy. Phải chi tôi lần ra được dấu vết của nó và lôi cái đám tài sản hấp dẫn kia ra dụ nó về. Cái cách mấy người MC gameshow truyền hình vẫn làm ấy.

Hãy ngắm thật kỹ cái tivi đẹp đẽ kia!

Của bạn đấy. Ở lại nhé?

Hãy nhìn ngắm căn bếp gọn ghẽ ngăn nắp này!

Đẹp quá phải không? Vâng, hoàn toàn sẽ là của bạn nếu bạn quay về.

Mặc dù tôi không nghĩ bạn sẽ giành được những thứ như một căn bếp gọn đẹp trong mấy trò chơi gameshow truyền hình xoàng xĩnh.

Nếu may mắn bạn sẽ đoạt được vé xe buýt mà về nhà.

Nhưng tôi ước gì tìm lại được cái "chúng tôi" James và Claire cũng dễ như thế.

Còn không chắc tôi sẽ phải cho đăng tin chiêu, đại loại như thế này: "'Chúng tôi' James và Claire, lần cuối cùng có người nhìn thấy là đang tham quan khu Kerry, xin vui lòng liên lạc với đội cảnh sát ở Dublin có tin gấp."

Nhưng có vẻ như cái "chúng tôi" đấy không phải chỉ đang thất lạc. Nó đã chết. Dưới tay James.

Nó chết không để lại di chúc.

Về mặt lý thuyết, chính quyền sẽ thụ hưởng tất cả mọi tài sản thuộc về "chúng tôi".

Trên thực tế, dĩ nhiên, những chuyện quái dị, điên khùng như thế sẽ không xảy ra.

Thôi đưa cái cửa đây cho tôi. Làm ơn!

Đấy, tôi tuyệt đối tin rằng cách duy nhất để đối phó với những chuyện không vui - và hoàn cảnh hiện tại của tôi nếu không phải là không vui thì còn có thể là gì? - là hít thật sâu vào, mặt đối mặt với chúng. Nhìn thẳng vào mắt chúng ấy, cho đến chừng nào chúng phải cúi đầu xuống, cho chúng biết ai là sếp ở đây. Thuốc đắng dã tật.

Sự thật mất lòng.

Nếu có ai đó bảo tôi khuyên họ nên đối phó thế nào với những chuyện đáng sợ, đây chính xác là điều tôi sẽ nói.

Tôi hoàn toàn tin tưởng vào cách ấy.

Và biết đâu sẽ có ngày tôi làm theo đúng lời khuyên của mình thật.

Vậy đấy, mặc dù thật tâm tin tưởng đây là cách tốt nhất phải làm trong tình cảnh khốn khó, tôi vẫn chưa từng có can đảm thực hiện.

Tôi chỉ giỏi né tránh việc khó.

Có lẽ tôi đã trì hoãn việc này việc kia để rồi có ngày phải trở lại Ireland.

Thuyền trưởng Claire Webster, họ khai sinh là Walsh, Người Trì Hoãn Chính, đã sẵn sàng nghe lệnh, thưa Ngài!

Phương châm của tôi là "việc hôm nay cứ để ngày mai. Và nếu trì hoãn được đến tuần sau thì càng tốt". Một câu ngắn gọn, súc tích, dễ thương, hàm chứa nhiều ý nghĩa, tôi thích tự đánh giá câu của mình như thế.

Tóm lại tôi muốn nói với bạn là cả cuộc đời mình, tôi không tin có lần nào tôi từng thu rửa chén đĩa ngay trong đêm tiệc.

Tôi vẫn tự hứa là sẽ làm.

Tỉnh dậy, đầu óc còn quay quay mà phải trông thấy mớ chén đĩa bẩn thỉu, căn bếp thì như vừa qua một trận chiến, là một điều quá kinh khủng tôi không hề muốn.

Nhưng bạn biết mà.

Tiệc tàn thì bàn cũng đầy những đĩa thức ăn dở dang bốc mùi chua mà tôi đã hầu như mặc kệ.

Tôi phải biện minh một chút là về khoản tiệc tùng, tôi thường đóng tròn vai một bà chủ sốt sắng, rất để ý xem khách cần gì, liên tục chuyển chén đĩa, muống nĩa từ trong bếp ra và ngược lại như thể tôi đang làm việc trên băng chuyền.

Tuy nhiên, sự sốt sắng của tôi luôn giảm tỉ lệ nghịch với số ly rượu tôi đã tiêu thụ.

Vì vậy cứ đến phần trà nước, tráng miệng là tôi thường cũng "thoải mái" lắm rồi (ừ thì đấy, say lắm rồi, nếu bạn nhất định tôi phải gọi cho đúng tên đúng tuổi) và không còn thấy cần thiết phải dọn dẹp bàn ăn nữa.

Nếu cái bàn có sập xuống vì sức nặng của núi chén đĩa bẩn kia, tôi cũng sẽ phá lên cười thôi chứ biết làm sao.

Nếu khách khứa muốn bàn ăn sạch đẹp thì tôi e họ phải tự thân vận động thôi.

Họ biết nhà bếp ở đâu mà.

Họ tưởng đang dự một bữa tiệc mà chủ nhà gửi toàn thiệp mạ vàng chắc?

Đĩa trái cây ở giữa bàn luôn còn nguyên sì.

Vấn đề gì đây? Ăn trái cây tốt chứ sao?

Tôi luôn mua trái cây mà không một ai từng đụng tới. Judy gọi đó là món tráng miệng bị chống đối. Bạn bè vẫn bảo tôi tệ bạc vì cho chúng ăn tráng miệng với chuối, hay cam. Rằng đối với chúng, duy nhất, thứ tráng miệng duy nhất phải là thứ gì đó đầy chất béo bão hòa, đường tinh luyện và kem thật béo, có chất cồn, có lòng trắng trứng và giàu cholesterol.

Cái thứ mà chỉ cần nhìn vào thôi, động mạch của bạn đã phồng lên thêm mấy xăng ti.

Tôi dám chắc cái thái độ đó có cội rễ là một tuổi thơ đói khổ.

Có thể chúng nó đã phải ăn hai mươi năm toàn thạch với món trứng sữa sau bữa tối.

Có Chúa biết, tôi thông cảm với tội nó lắm. Tôi cũng bị ám ảnh cái món thạch đó mà.

Nhưng trông chờ chúng nó cầm dao, nĩa lên mà ăn chỗ trái cây kia chẳng khác gì tổng cổ chúng nó ra khỏi nhà tôi và bảo đừng bao giờ quay trở lại.

Nên kết cục là tôi vẫn cứ mua trái cây và lũ khách vẫn không thèm đụng tới. Nếu bạn hiểu ý tôi.

Bàn ăn luôn lổn ngổn những ly là ly, có mấy cái bị lật úp, và cái thứ chất lỏng chứa ở bên trong - rượu trắng, rượu gin với nước tonic, cà phê Ireland hay là rượu Baileys - nhanh chóng tràn ra, hòa lẫn vào với nhau, làm bạn với nhau trên tấm trải bàn, tạo thành những vùng biển nho nhỏ quanh mấy hòn đảo bằng muối mà một vĩ nhân nào đó (thường là James) đã rải xuống để cản bước tàn phá của từng đợt rượu đỏ hung hãn.

Còn tôi, đã uống đến ly Sambucca thứ hai mươi hai, ngồi ngả người trên hai chân sau của ghế, hoặc trên đầu gối James, lè nhè với bất cứ ai chịu nghe là tôi yêu James đến nhường nào.

Tôi chẳng còn chút xấu hổ.

Thì ai dám nói tôi tỉnh nữa đâu, nhưng tôi đã hoàn toàn hòa mình vào với vũ trụ. Rồi không hiểu sao tôi cứ thấy mình đang lâng lâng, vui vui, không tâm trí nào nghĩ đến chuyện dọn dẹp nữa.

- Không phải lo đâu! - Tôi líu lười đáp, hươ hươ rất khí thế với những khuôn mặt say quắc cần câu đang bảo để chúng phụ dọn dẹp, tiện thể rắc luôn ít tàn thuốc bay lá tả xuống cái tô kem, hay dính ngay vào cái áo sơ mi trắng của James (thường cứ tới đoạn này là tôi lại rít vài điếu, dù đã bỏ thuốc). - Sáng mai mười phút là xong ngay.

Buồn nhất là khi ấy tôi hầu như cứ đình ninh thế.

Mà ngu ngốc hơn nữa, tôi chưa hề thôi hy vọng là sẽ có mấy cô tiên chuyên dọn rửa bay đến lúc nửa đêm và hô biến cái bãi rác. Các cô cứ cầm luôn đôi giày mới đi. Cả tiền dưới gối tôi nữa này. Chỉ cần cọ rửa sàn bếp thôi.

Mỗi sáng sau đêm tiệc, tôi lê mình xuống bếp và nắm tay nắm cửa, yên lặng một giây sung sướng tưởng tượng khi mở tung cánh cửa, căn phòng sẽ sáng rực, chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời, ly tách, chén đĩa,

soong chảo đều đã được rửa sạch và cất vào chỗ cũ ngăn nắp (cất vào đúng tủ, đúng kệ. Tôi muốn các cô tiên này phải vừa chăm chỉ vừa thông minh).

Nhưng thay vào đó, khi hùng dũng bước qua những vụn miếng sành tứ tung trên sàn, tôi không tin nổi mình tìm không ra một cái ly nguyên vẹn để uống ít viên Disprin vô cùng cấp bách kia, đừng nói chi đến một cái ly sạch.

Mà sẵn đang nói chuyện tiệc tùng, có vài thắc mắc tôi rất muốn có được câu trả lời.

Tại sao hề tiệc tùng là có kẻ nào đó cứ phải xé hết nhãn chai, để rồi sáng hôm sau cái bàn ăn đầy mấy mẫu giấy chết tiệt, dính hết vào mọi thứ?

Tại sao tôi cứ lấy cái đĩa đựng bơ làm gạt tàn?

Tại sao cứ có ít nhất một tên luôn hỏi, thường vào lúc đã khá trễ tôi phải thừa nhận, "Không biết Dubonnet uống với Guinness thì nó ra làm sao hả?", hay "Này, nếu tớ mời lửa vô cái ly Jack Daniels của tớ thì chuyện gì xảy ra nhỉ?"

Rồi tự tiến hành luôn để có câu trả lời.

Thôi thì nói để bạn biết luôn, cái thùng Guinness khiến cho thùng Dubonnet bị vón vữa đến kinh tởm, và ly Jack Daniels phụt lên như giếng dầu Kuwait, đến Red Adair nếu có ở đây cũng sẽ phải đầu hàng, và lớp sơn trên trần phòng ăn cháy sém, phòng rộp nham nhở.

Giờ thì bạn biết rồi nhé.

Tôi khuyên bạn không nên làm thế.

Nhưng nếu thực sự phải tiệc tùng, cố tìm chỗ khác chứ đừng tổ chức tại nhà bạn.

Cứ để cho một tên gốc khốn khổ nào đó phải lôi cái thang gấp, tấm phủ tránh bụi, cọ lăn và cọ quét ra. Công bằng mà nói, với James - mặc dù việc gì tôi phải công bằng, tên đốn mạt - anh ta rất giỏi việc nhà, đặc biệt là khâu lau chùi, dọn rửa sau mỗi lần tiệc tùng. Chưa bao giờ say khướt như tôi, nên đến phút cuối cùng vẫn còn khả năng di dời cái đồng bày hầy từ phòng ăn vào nhà bếp để sáng ra ít nhất cũng còn một phòng coi được. Ngoại trừ cái vết đuoốc sống Jack Daniels trên trần nhà. Nhưng ít ra tôi biết mình cũng còn sơn trám lại được.

Thêm một lần nữa.

Tôi vẫn còn ít sơn còn thừa lại từ bữa tiệc trước.

Và không bao giờ thiếu hai cái xác say mèm, thường là trong tình trạng lông lá và tóc tai rối bời (với nữ thôi nhé) trên ghế sofa trong phòng khách. Trên thực tế, trừ khử cái thứ này còn khó hơn cả mấy vết đuoốc cháy trên trần, hay là vết cháy của tàn thuốc trên thảm nữa.

Nằm lê lết hết nửa ngày, rên rỉ đòi tách trà và mấy viên Paracetamol, và lái nhái nếu phải bước đi là sẽ ói ngay.

Mà nói tóm lại là tôi vẫn cứ tái diễn chuyện ấy.

Trì hoãn, chính thế.

Tôi làm mọi thứ hòng trì hoãn những việc cần làm.

Cố ép mình nghĩ đến cái thực tế khi không có James nữa cũng giống như bắt tôi phải nhìn thẳng vào mặt trời vào những ngày nắng chói ấy.

Cái nào cũng khó.

Và làm tôi phải ứa nước mắt.

Có lẽ tôi nên nghĩ đến quyền nuôi Kate. Mặc dù chuyện này có gì khó khăn sao? James đã chẳng chút quan tâm đến con bé. Mà hơn nữa, anh ta là kẻ ngoại tình. Và vì những lý do này, xem như quyền nuôi con ngay lập tức thuộc về tôi.

Nhưng thay vì cảm thấy đắc thắng, tôi thậm chí không thấy nhẹ nhõm đi được chút nào.

Đây không phải là một chiến thắng.

Tôi muốn James chăm sóc con của chúng tôi.

Tôi muốn con tôi có cha.

Tôi thà để James kiện tôi ra tòa, xỉ vả tôi bằng những lời lẽ cay độc, và vu cho tôi tội đồng tính, hay đạo đức thấp kém (tôi e là không có cửa cho tội vu khống này đâu), hay bất cứ thứ gì. Bởi vì nếu tôi để giành được quyền nuôi con thì ít ra anh ta cũng sẽ quan tâm, yêu thương con bé.

Tôi ôm chặt Kate. Tôi thấy có lỗi. Vì dù thậm chí không biết mình có lỗi gì, tôi vẫn đã làm hỏng tất cả, và vì thế, bé Kate tội nghiệp, đứa trẻ vô tội, phải thành ra không cha.

Tôi vẫn không hiểu nổi James.

Chẳng lẽ anh không thắc mắc muốn biết Kate thế nào?

Tôi không hiểu được chuyện này.

Hay vì Kate là con gái?

Nếu đứa bé là con trai liệu James có cố gắng để anh và tôi vẫn hạnh phúc cùng nhau?

Ai biết được?

Tôi chỉ đang cố hiểu cái chuyện khó hiểu này.

Còn căn hộ của chúng tôi thì sao?

Chúng tôi đã cùng mua nó và cả hai cùng đứng tên sở hữu. Vậy chúng tôi sẽ phải làm gì?

Bán đi rồi chia đôi tiền?

Tôi trả cho anh phần của anh rồi ở đây với Kate?

Tôi bán cho anh phần của mình rồi để anh sống ở đây với Denise?

Không đời nào!

Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi quyết không để cho James dọn về sống chung với một người đàn bà khác trong cái tổ ấm tôi đã xây nên.

Tôi thà phóng hỏa cho cháy sạch sành sanh cả khu nhà.

Ừm, mà chắc là đừng cả khu nhà. Tôi không có thù oán gì với ai sống ở đây cả. Hà có gì họ phải mất nhà mất cửa chỉ vì chồng tôi rước mụ nhân tình của anh ta về nhà.

Nhưng chắc chắn tôi sẽ phóng hỏa cả dãy lầu. Gillian và Ken, cái hộ sống ngay phía dưới căn của tôi, sẽ phải chịu đựng cái đám cháy ở ngay trên đầu lan đến trần nhà họ.

Có giới cứ bước qua xác tôi.

Bạn biết không? Cứ mỗi khi nghe ai đó nói câu này thật hùng hồn, tôi cứ nghĩ họ là dân Địa Trung Hải khát máu cả. Rằng họ chỉ làm bộ diễn quá lên mà thôi.

Và tôi biết mình đã nói câu này hàng ngàn lần nhưng chưa bao giờ thật có ý như thế cả, cho tới lúc này. Tôi nói thật đấy, tôi sẽ làm thế đấy.

Anh ta có giỏi thì bước qua xác tôi rồi hãy rước mụ Denise vào.

Còn tiền nong thì sao? Làm thế quái nào tôi nuôi nổi Kate và mình bằng đồng lương của tôi?

Tôi còn hầu như không biết mỗi tháng mình lãnh bao nhiêu.

Ngoài chuyện nó khác quá xa với cái khoản thu nhập của James.

Từ hồi cưới nhau đến giờ, đồng lương của anh ta đã duy trì cái gia đình này.

Vậy là giờ tôi sắp nghèo rồi.

Tôi cảm thấy như mình vừa lững thững đi ra ban công và chột nhận ra phía dưới không hề có đệm dừng. Chỉ có mệnh mông vô tận đón tôi rơi vào trong.

Nghĩ đến chuyện không có tiền sao mà khủng hoảng.

Tôi thấy như mình hoàn toàn trắng tay.

Như mình chỉ là một mụ đàn bà vô danh tiểu tốt trôi nổi dập dềnh trong cái vũ trụ bao la của hận thù, không có một thứ gì cho tôi bám víu vào.

Dâu có khinh ghét thì tôi vẫn phải thú nhận rằng, không có anh chồng tôi với cái đồng lương to tát của anh ấy, tôi thấy mình ít giống con người hơn.

Tôi ghét mình đã quá bấp bênh và lệ thuộc. Lẽ ra tôi đã phải là một phụ nữ của thập kỷ chín mươi - mạnh mẽ, quyến rũ và độc lập. Dạng phụ

nữ có chính kiến mạnh mẽ, đi xem phim một mình, quan tâm đến môi trường, biết tự tay thay cầu chì và đi trị liệu bằng liệu pháp hương thơm, nhà có vườn trồng toàn rau thơm và nói sôi tiếng Ý, mỗi tuần một lần đi ngâm nổi trong bể nước muối, và chẳng cần đến một tên đàn ông để mà nâng đỡ cái lòng tự tôn quá mỏng manh của mình.

Nhưng sự thật thì tôi không phải dạng phụ nữ ấy.

Tôi cũng muốn lắm chứ.

Mà biết đâu tôi sẽ trở thành một phụ nữ như thế.

Có vẻ như tôi đâu có sự lựa chọn nào.

Tôi đã bị đặt trước sự đã rồi.

Nhưng hồi ấy tôi giống dạng phụ nữ vợ hiền của thập kỷ năm mươi hơn.

Tôi hoàn toàn hạnh phúc với vai trò xây tổ ấm trong khi chồng bận rộn ngoài xã hội, kiếm tiền nuôi gia đình.

Và nếu chồng tôi sẵn sàng chia sẻ công việc nhà ngoài trách nhiệm làm cây trụ cột của gia đình, thì càng hay hơn nữa.

Tôi nghĩ mình thuộc tí người cái gì cũng muốn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao lại không chứ?

Dại dột!

Tôi và James sẽ phân chia tiền để dành trong cái tài khoản chung như thế nào đây? Chắc sẽ giống như cố tách một cặp song sinh phải chung nhau những cơ quan nội tạng quan trọng. Tim này, phổi này, gan nữa. Chuyện không thể!

Tôi gần như sẵn lòng từ bỏ hết quyền lợi của mình với vấn đề tài chánh để tránh những cuộc tranh cãi không tránh khỏi này. Thứ duy nhất ngăn tôi không từ bỏ phần của mình trong cái tài khoản kia đó là cái viễn cảnh James tiêu pha nó cho Denise. Mua hoa, vé xem kịch, quần áo lót điệu đà. Xin lỗi nhé, nhưng tôi không tìm ra cái lý do nào khiến tôi phải chấp nhận tiền của mình được đem đi trợ cấp kiểu ấy. Tôi không chấp nhận chuyện này.

Như thế là sai, về mặt đạo đức.

Mà hơn nữa, hôm qua tôi vừa thấy một đôi giày rất xinh ở cái khu mua sắm ấy. Và tôi muốn sắm nó cho mình.

Tôi không biết phải diễn tả thế nào cái cảm giác thân quen ập đến ngay tức khắc. Cái giây phút mắt tôi chạm vào đôi giày, tôi cảm thấy như mình đã sở hữu nó rồi. Tôi chỉ có thể suy diễn là chúng tôi đã chung sống với nhau ở kiếp trước. Là tôi đã đi nó khi là một cô tì nữ nước Anh thời Trung cổ, hay khi tôi là một nàng công chúa Ai Cập. Hay cũng có thể nó chính là nàng tì nữ, là công chúa, còn tôi là đôi giày. Ai biết được? Mà dù kiểu gì đi nữa thì tôi biết tôi và nó sanh ra là để cho nhau rồi.

Mà tôi lại chẳng có khoản riêng nào cả. Vì thế tôi phải đòi cái phần của mình ở bên Anh.

Thế có thể là bần tiện và bức bối.

Đầu tôi lại hơi choáng váng nữa rồi.

Như tối hôm qua lúc mẹ nói chuyện Cher và Ike ấy. Ba năm trước, vào cái ngày tháng Tư ấm áp khi tôi cưới James, tôi hầu như không nghĩ sẽ có ngày sự hợp nhất của hai đứa sẽ kết thúc như thế này.

Rằng một thứ gì đó khởi đầu thật vui vẻ, tràn trề hy vọng và háo hức lại có thể kết thúc với một quả tim vỡ và những câu từ lạ lẫm luật sư.

Rằng tôi sẽ phải đương đầu với những chuyện cũ rích, nhàm chán.

Tranh cãi chuyện tiền nong và của cải.

Tôi đã nghĩ tôi và James sẽ khác. Rằng dù cưới nhau nhưng chẳng việc gì chúng tôi phải diễn những trò ấy. Khốn nạn làm sao!

Rằng lửa yêu thương và niềm vui sẽ luôn là những điều quan trọng nhất với chúng tôi.

Tôi đã tuyên thệ sẽ không có cái ngày tôi bước vào phòng rồi nói với James, mà thậm chí không cả nhìn thẳng vào mắt anh:

Mấy miếng gạch ốp trong phòng tắm sắp rơi ra rồi đấy. Anh lo mà xem lại đi!

Hoặc, có nhìn đấy nhưng chỉ lướt qua một cái thôi.

- Tôi hy vọng anh không định mặc cái áo len chui đầu ấy đến nhà Reynold ăn tối.

Tôi cũng đã tuyên thệ sẽ không trở thành cái mù đàn bà nhất định phải đi vòng quanh bếp, nhặt nhạnh, ăn cho bằng hết những gì lũ trẻ bỏ mứa.

Hay như mấy cái người phụ nữ cứ gọi chồng là "Bố", không phải "Bố" như trong câu "Không con yêu, bỏ cái dao cạo ấy ra, của Bố mà." Mặc dù gọi "Bố" trong câu này tôi cũng không ham lắm.

Nhưng mà như trong "Mình đi ăn kem chứ Bố hả?" Như thế chồng và bạn đã không còn là riêng của nhau nữa. Như thế bạn không còn là những con người đơn thuần nữa. Giờ bạn là những ông bố, bà mẹ của các con bạn. Chàng yêu của bạn không còn là chàng yêu của bạn nữa. Anh đơn giản là đấng sanh thành thứ hai của con bạn.

Tôi đã tự hứa sẽ không bao giờ giống như bất cứ bà mẹ nào.

Những phụ nữ bình thường, dĩ nhiên, hoàn toàn bình thường.

Tôi ngạc nhiên sao mà mình kiêu căng tự phụ.

Và ngây thơ nữa.

Cái quỷ gì khiến tôi nghĩ mình khác chứ?

Chẳng lẽ tôi đã không nhận ra là hàng ngàn phụ nữ đi trước tôi đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ làm què cụt đi sự kỳ diệu của hôn nhân?

Họ cũng đã hăm hở hứa với lòng sẽ không bao giờ để lộ ra một cọng tóc bạc, không bao giờ để cho vú xệ, và không bao giờ nhăn nheo.

Nhưng nó vẫn cứ xảy ra.

Ý chí của họ không đủ mạnh để chống trả lại những thứ không tránh khỏi, để chống trả lại cái quy luật của thời gian.

Ý chí của tôi cũng vậy thôi.

Tôi đặt Kate trở vào cối rồi đi tắm. Rõ ràng tôi đang trở lại với cái nếp của một cuộc sống bình thường, tôi nghĩ bụng. Tôi thấy tự hào về bản thân.

- Sạch sẽ, - Tôi tự mãn bảo Kate, thấy mình đúng là một bà mẹ tốt, - chỉ đứng sau ngoan đạo.

- Rồi lớn lên chút nữa mẹ sẽ nói cho con biết ngoan đạo là cái gì.

Dưới vòi tắm tôi không tài nào thôi nghĩ đến James. Nhưng không theo kiểu sướt mướt ủy mị hay cay đắng gì sất. Chỉ nhớ lại đã hạnh phúc như thế nào. Thật đấy, mặc dù anh đã làm tôi đau khổ theo cái cách tôi không bao giờ nghĩ đến, tôi vẫn không quên được cái cảm giác tuyệt vời khi có anh bên cạnh.

Khi chúng tôi bắt đầu quen nhau và đi chơi chung với đám bạn, tôi vẫn thích đứng từ xa nhìn anh nói chuyện với người này người kia. Tôi cứ nghĩ sao mà anh đẹp trai, quyến rũ thế. Nhất là khi anh làm mặt nghiêm nghị, cái kiểu của mấy người kế toán ấy. Nó khiến tôi luôn mỉm cười. Nhìn anh cứ như chẳng biết vui vẻ là gì.

Nhưng phải nói với bạn là tôi biết anh không phải thế.

Và tôi sung sướng đến ngây người khi biết rằng sau bữa tiệc hay bất cứ việc gì, James của tôi sẽ về nhà với tôi. Tôi muốn cứ luôn được như thế.

Tôi đã thấy nhiều phụ nữ có gia đình phát phì lên và trông xấu xí, nói chuyện với chồng như thể họ chỉ là mấy người thợ sửa chữa lật vật. Tôi thấy rất buồn. Lấy chồng làm gì nếu điều kỳ diệu kia chẳng còn? Nếu bạn chỉ nói chuyện với chồng khi nhà cửa hỏng hóc hay ọp ẹp? Hay là lũ trẻ học hành rất tệ?

Vậy thì bạn cười cái mũi khoan đi cho rồi. Hay là một cuốn sách giáo khoa dạy tâm lý trẻ con ấy.

Mà thôi, tôi vẫn không hiểu được chuyện này. Tôi yêu anh.

Tôi đã muốn cuộc hôn nhân của chúng tôi tốt đẹp.

Tôi đã nỗ lực hết sức để mọi thứ lúc nào cũng thật đẹp đẽ.

Thật ra thì cũng không hoàn toàn thế.

Tôi đã chẳng cần phải nỗ lực hết sức để mọi thứ thật đẹp đẽ. Tự thân nó cứ đẹp đẽ thế rồi.

Ừ thì tôi đã nghĩ như thế.

Tôi những tưởng hành trình đi tìm cái nửa kia của đời mình của cả hai đã chấm dứt. Tôi đã gặp được một người đàn ông yêu tôi vô điều kiện.

Thậm chí còn hơn cả cái tình yêu vô điều kiện mà mẹ tôi dành cho tôi, bởi vì không may là cái tình yêu vô điều kiện của bà lại đi kèm với một số điều kiện nhất định.

Và anh khiến tôi phải bật cười cũng như các chị em tôi, các bạn tôi hay làm tôi cười. Thậm chí còn hơn thế vì tôi thường không thức dậy với các chị em tôi và các bạn gái của tôi nằm ngay bên cạnh.

Nên cơ hội được cười vui vẻ với James thì nhiều hơn, và ở những nơi dễ thương hơn nhiều.

Và vì những thứ mà tôi cho là hay ho hơn nhiều.

Vậy đó, nên tôi nghĩ nếu có ai đi tăng tị ở bên ngoài thì đó phải là tôi kia.

Không có nghĩa tôi sẵn sàng làm thế đâu nhé, nếu bạn hiểu ý tôi.

Nhưng tôi luôn là đứa xởi lởi, ồn ào, giúp vui cho mọi người.

Và theo ý kiến của đa số thì James là người của lý trí, đáng tin cậy.

Ít nói, trầm tính, và vững như bàn thạch.

Đó là vấn đề với các quý ông chuyên mặc veston, đeo kính, nhìn bạn rất chân tình mà nói những câu như: "ừm, trong khoảng thời gian giảm phát, thương lượng để được vay mua nhà với mức lãi suất cố định là thượng sách", hay "Anh sẽ bán đi cổ phần của kho bạc nhà nước mà mua trái phiếu chính phủ", hay những câu tương tự.

Bạn sẽ ngay lập tức cho là họ chán ngắt như biển không có sóng, và chắc như một cái hầm quân sự. Tôi cho là mình cũng hơi có suy nghĩ đó với James. Tôi có cảm tưởng mình có thể cư xử kiểu gì cũng được, tùy thích, anh vẫn sẽ mỉm cười độ lượng.

Anh thấy vui vì tôi làm anh vui.

Không, không phải thế. Nghe có vẻ chồng chúa vợ tôi quá.

Nhưng chắc chắn là anh rất vui.

Anh thật sự thấy vui vì cái tính hài hước, ồn ào của tôi.

Còn tôi thấy thật an tâm, an toàn, được anh che chở, bảo vệ.

Tôi biết mình có thể chứng tỏ "bản lĩnh" ăn chơi với anh và anh vẫn sẽ yêu tôi. Nên tôi tin chắc mình không cần phải làm đến việc ấy.

Tôi chẳng còn thường xuyên uống rượu nữa.

Nhưng kể cả những hôm tôi có uống và thức dậy sáng hôm sau, đầu như bị ai đấm, khép nép cổ chấp vá lại những sự kiện đã diễn ra đêm hôm trước, anh vẫn rất ngọt ngào.

Anh vẫn cười dịu dàng, lấy nước cho tôi uống, rồi vươn người hôn lên cái trán đang bị đập bịch bịch của tôi, trong khi tôi nằm như một cái xác trên giường. Anh nói những câu như: "Đâu có, cưng đâu có đáng ghét hồi nào đâu. Cưng tiểu lâm lắm", hay "Không, em yêu, em đâu có hành hạ anh. Em làm bọn anh cười không nhịn nổi ấy chứ", hay "Cái giỏ của em ở đâu đó thôi. Có thể là nằm dưới mấy cái áo khoác ở nhà Lisa. Để anh gọi nó ngay", hay "Dĩ nhiên em còn nhìn thẳng vào mặt họ được chứ. Em nghĩ đi, ai cũng xin hết rồi mà. Có nằm mơ cũng không nói em là đứa xin nhất được đâu".

Rồi một lần thật sự kinh khủng cũng xảy ra. Có lẽ là một cái "sáng hôm sau" tệ nhất trong đời. Những lời hứa sẽ không uống nữa phun ra như mưa vào sáng hôm ấy. "Nhanh, nàng tiên của anh! Lượt của em lúc chín rưỡi. Em không đến trễ được đâu. Luật sư bảo tên thẩm phán này là một thằng đê tiện thứ thiệt đấy."

Chờ chút. Để tôi giải thích đã. Bạn nghe cho kỹ nhé. Vâng, tôi đã bị bắt vào một đêm nọ, nhưng không phải vì tôi làm gì vi phạm pháp luật. Tôi chỉ có mặt ở một cái nơi không ổn vào một cái thời điểm không hay thôi. Tôi đã vô tình có mặt ở một hộp đêm hóa ra không được cấp phép kinh doanh rượu. Tôi không hề nghĩ những kẻ mở ra cái hộp đêm này lại đang làm điều gì phạm pháp.

Trừ cái giá họ bán một chai rượu ở đây.

Và mấy cái áo vest của mấy ông vệ sĩ.

Chỉ áo vest này không thôi cũng đã đủ để bị giam cách ly mười năm rồi.

Tôi không biết làm thế nào tôi đã tự làm cho mình dính vào rắc rối ở đây. Tôi chỉ biết chắc một điều là rượu vào, tinh thần lên.

Lúc thấy cảnh sát bước vào quán và ai nấy vội vã giấu cái ly của mình dưới bàn, Judy, Laura và tôi thấy rất buồn cười.

- Giống tuyên lệnh cấm quá! - ba đứa đồng tình, cười ha hả.

Tôi quyết định kể câu chuyện cười tôi tâm đắc nhất cho mấy anh cảnh sát nghe. Nó như thế này: Cần bao nhiêu cảnh sát mới đập bể được một cái bóng đèn? Dĩ nhiên câu trả lời là không cần một cảnh sát nào sất. Cái bóng rơi, lăn xuống cầu thang mà bể. Một trong số họ thấy thế là rất xem thường cảnh sát và bảo tôi, nếu không ăn nói cho đàng hoàng tử tế, họ sẽ bắt.

- Vậy thì cứ bắt em đi! - Tôi cười Ướt át, chìa hai tay cho hấn tra còng vào. Rõ ràng tôi đã không hiểu được đây là những cảnh sát thực thụ, không phải mấy cậu trai chuyên múa thoát y thuê cải trang kiểu cảnh sát.

Thế là, không ai ngạc nhiên hơn chính bản thân tôi khi hấn khóa tay tôi thật.

Dĩ nhiên tôi biết hẳn chỉ làm đúng phận sự.

Tôi chẳng uất ức gì hẳn. Không cay cú.

Tên khốn.

Phải thú nhận là tôi đã vô cùng, vô cùng kinh ngạc. Tôi cố bảo hẳn tôi chỉ là một phụ nữ trẻ thành thị, dân trung lưu. Rằng thậm chí tôi đã kiếm được người cưới tôi về làm vợ và anh ấy là kế toán. Tôi nói tất cả những điều này để hẳn hiểu tôi ở cùng phe với hẳn. Chán chĩnh những chuyện sai quấy, đấu tranh vì công lý, mấy thứ ấy.

Và rằng bắt tôi tức là hẳn đã góp phần làm xáo trộn cái định kiến người ta vẫn dành cho những kẻ say xỉn, mất khả năng kiểm soát bản thân.

Tôi bị áp tải ra xe cảnh sát, mặt mũi nhòe nhoẹt thò ra cửa nhìn theo Laura và Judy.

- Gọi James, - Tôi mấp máy môi. Rồi bị chở đi.

Tôi biết anh sẽ biết phải làm gì.

Và anh làm thật.

Anh bảo lãnh tôi ra và tìm luật sư.

Cả cuộc đời mình tôi chưa từng hoảng sợ như thế. Tôi cứ đinh ninh mình sẽ bị đánh cho đến phải khai ra, sẽ bị tống vào tù đến mấy kiếp, sẽ không bao giờ được gặp lại James, bạn bè và gia đình của mình nữa.

Tôi sẽ không bao giờ lại được nhìn thấy bầu trời xanh, ngoại trừ từ sân tập thể thao của nhà tù. Tôi nghĩ đến đấy mà thấy vô cùng thương hại bản thân. Tôi sẽ không bao giờ được mặc quần áo đẹp nữa. Tôi sẽ phải mặc cái váy tù gớm ghiếc kia.

Và tôi sẽ phải thành ra dân đồng tính. Tôi sẽ phải trở thành bạn gái của Bé Bự để mẹ ấy bảo vệ tôi khỏi đám nữ tù và mấy cái chai Coca kia của chúng.

Tôi có bằng đại học hẳn hoi nhưng ích gì.

Và tôi sẽ phải hút thuốc trở lại.

Và tôi cũng chẳng giả được giọng úc. Tôi quẫn quá. Vậy nên khi James đến đồn cảnh sát để bảo lãnh tôi, hay là "mở đường cho tôi đào thoát", như tôi vẫn thích gọi thế, tôi không tin được là chẳng có cái máy quay nào của đài truyền hình với một đám đông cuồng nhiệt dứ dứ mấy dải biểu ngữ ở bên ngoài.

Chỉ thấy một chiếc xe cảnh sát nữa, thẳng kít lại, cà lết bờ kè. Khoảng năm tên say rượu loạng choạng bò ra.

James chở tôi về nhà.

Anh kiếm được một tay luật sư từ đám bạn và gọi cho ông ta.

Anh đánh thức tôi dậy vào sáng sớm, khi mà tôi vẫn không mở nổi mắt vì đủ thứ linh tính kinh khủng trong đầu.

Anh bôi sạch son tôi vừa trét lên môi, bảo có lẽ tốt hơn hết là tôi đừng để trông như mấy đứa con gái ham vui.

Cũng với lý lẽ đó, anh bắt tôi mặc váy dài với áo cổ cao.

Anh ngồi trong phòng án, nắm tay tôi chờ đến lượt. Anh khẽ ngậm nga cho tôi nghe mấy bài hát ngẩn ngẩn trong khi tôi ngồi đó, mặt trắng bệch, lại buồn nôn vì vừa sốc, vừa còn lơ mơ vì rượu đêm trước. Mấy bài hát đó khiến tôi thấy bớt căng thẳng.

Cho tới khi tôi nghe được vài từ gì đó.

Nghe loáng thoáng như là đi phá đá, một đám tù chân bị cùm xích lại với nhau.

Tôi quay sang nhìn anh, nước mắt đầy mặt, chuẩn bị bảo anh cuốn xéo về nhà ngay nếu thấy buồn cười khi tôi thế này.

Nhưng tôi bắt gặp ánh mắt anh.

Và tôi không nhịn được.

Tôi phá lên cười.

Anh đúng đấy chứ.

Cả cái sự việc này điên khùng quá, chẳng lý gì lại không cười cho sướng.

Tôi và anh rúc rích cười như hai đứa học trò.

Lão thẩm phán nhìn chúng tôi kinh tởm.

- Vậy là thêm mười năm nữa nhé, - James khịt khịt mũi, hai đứa lại cười rữ rượi.

Tôi được ra về sau khi đã đóng phạt năm mươi bảng. James móc bóp trả, cười sáng khoái.

- Lần sau em tự trả lấy nhé! - anh nhe răng cười.

Tôi không tin nổi anh có thể vui vẻ, bình tĩnh đến vậy. Nếu ai đó đánh thức tôi dậy lúc hai giờ sáng, bảo James đã bị bắt, chắc tôi sẽ cực kỳ hoảng. Chắc chắn tôi sẽ không thấy chuyện có gì vui vẻ như anh. Tôi sẽ nghiêm chỉnh tự vấn mình đã cười loại đàn ông gì.

Tôi sẽ không nuông chiều, che chở và tha thứ hết, như James.

Sự thật là anh thậm chí chẳng cần đến cả tha thứ, vì anh chưa hề làm như thế tôi đã làm bất cứ chuyện gì sai trái.

Vậy là nếu lần sau bị bắt giữ, sẽ không có ai nắm tay tôi trong phòng án và làm tôi phá lên cười.

Ấy là chưa nói đến chuyện tôi phải tự trả cái số tiền phạt tàn nhẫn kia.

Đôi khi anh thật ngọt ngào. Khi tôi hay thức giấc giữa đêm vì lo lắng, anh đúng là một người tuyệt vời.

- Sao vậy cưng?

- Không có gì, - Tôi không biết phải diễn tả ra sao cái cảm giác lo lắng phập phồng, không rõ ràng kia.

- Không ngủ được hả?

- Không.

- Vậy anh ru cưng ngủ nha?

- Dạ.

Rồi tôi từ từ trôi vào giấc ngủ êm đềm, nhờ cái giọng êm ái nhẹ nhàng của James đều đều giải thích các tổ chức từ thiện thì được miễn thuế, hay là những quy định mới về thuế giá trị gia tăng của Cộng đồng châu Âu.

Tôi tắt vòi sen, lau khô mình.

Tôi nên gọi anh, tôi tự nhủ.

Tôi trở về phòng, thay quần áo.

- Gọi cho anh ấy! - Tôi nghiêm khắc ra lệnh cho mình.

- Cho Kate bú xong đã, - Tôi ậm ờ.

- Gọi đi!

- Cô muốn con bé chết đói chắc? - Tôi cố nói giọng giận dữ. - Tôi sẽ gọi sau khi con bé bú xong.

- Rồi cô sẽ lờ đi thôi. Gọi ngay!

Tôi lại giở mảnh cũ ra rồi.

Trì hoãn, né tránh trách nhiệm, thấy chuyện không vui là cứ thế bỏ chạy.

Nhưng tôi sợ lắm.

Tôi biết mình sẽ phải nói chuyện tiền bạc, nhà cửa, mấy thứ đó, với James. Tôi đâu có hề chối bỏ việc này. Nhưng tôi có cảm giác chỉ cần tôi nói đụng đến những chuyện này thôi, chúng sẽ ngay lập tức thành thật.

Mà nếu chúng thành thật thì có nghĩa cuộc hôn nhân của chúng tôi kết thúc.

Mà tôi lại không muốn thế.

Ôi trời ơi! tôi thở dài.

Tôi nhìn Kate đang nằm trong cũi, bụ bẫm, mềm mại và thơm tho trong bộ đồ liền quần màu hồng bé xíu. Tôi biết mình phải gọi James.

Tôi có thể là một đứa hèn nhất, nhưng tôi nợ con gái xinh đẹp cả tương lai của nó.

- Thôi được rồi, - Tôi xuôi, nhìn con bé. - Con làm mẹ phải chào thua rồi này. Mẹ đi gọi bố đây.

Tôi vào phòng mẹ để gọi.

Tôi từ từ quay số văn phòng của James ở London, bắt đầu thấy chóng mặt.

Nôn nao, hồi hộp, mà cũng rất sợ hãi.

Vài giây nữa thôi tôi sẽ nghe giọng anh.

Tôi mong lắm.

Cả người tôi nóng và run lên vì căng thẳng.

Tôi sắp được nói chuyện với anh, James của tôi, người bạn tốt nhất đời của tôi.

Mà đâu còn là bạn tốt nhất đời nữa, phải không? Nhưng tôi cứ quên mất. Dù chỉ trong một giây.

Tôi bắt đầu thấy khó thở. Dường như tôi không hít vào được nữa.

Điện thoại bắt đầu reng.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi tưởng như mình sẽ nôn ngay ra đây.

Cô tiếp tân trả lời máy.

- Ờ... Cho tôi gặp James Webster ạ, - giọng tôi run run, hai môi những tưởng đã bị tiêm thuốc tê cho mất cảm giác.

Vài tiếng bíp bíp.

Vài giây nữa thôi tôi sẽ nói chuyện với anh.

Tôi nín thở.

Dù gì thì này giờ tôi cũng đã không thờ nổi rồi.

Một tiếng bíp nữa.

Lại là giọng của cô tiếp tân.

- Xin lỗi chị, anh Webster tuần này không có ở văn phòng. Chị có cần nói chuyện với ai khác không?

Nỗi thất vọng quá lớn, đến nỗi tôi thậm chí gần như không thốt ra thêm được lời nào.

- Thôi không cần đâu. Cám ơn cô.

Tôi gác máy.

Và ngồi lặng đi trên giường mẹ.

Tôi không biết phải làm gì.

Gọi cho anh sao giống như một thử thách vô cùng khó khăn. Thế rồi mặc dù vậy, tôi đã rất háo hức được nói chuyện với anh nữa. Vậy mà anh lại không có ở đây.

Sao mà thất vọng.

Hàng tỉ tỉ lít adrenaline đang chạy dọc cơ thể tôi, khiến cho trán tôi lấm tấm mồ hôi, khiến cho hai tay tôi ướt sũng và run rẩy, đầu u u. Tôi không biết phải làm gì.

Rồi đột nhiên tôi hoảng hốt, James đi đâu?

Làm ơn đừng nói là anh đi nghỉ.

Đi nghỉ mát?

Sao anh có thể đi nghỉ mát trong khi cuộc hôn nhân của anh đang trên đà tan vỡ? Đã tan vỡ, trên thực tế.

Có thể anh được đi học, tôi tuyệt vọng nghĩ.

Tôi đã nghĩ đến chuyện gọi lại cho cô tiếp tân hỏi anh đi đâu.

Nhưng tôi kịp dừng lại. Còn lại một mẫu tự trọng bé tẹo, tôi sẽ không vứt nó đi đâu.

Có thể là anh bệnh. Có thể anh bị cúm.

Tôi thà đón nhận tin anh bị ung thư giai đoạn cuối.

Gì cũng được, nhưng đừng là đi nghỉ.

Cái ý nghĩ anh đang sống mà không cần đến tôi, đang thực sự tận hưởng cuộc sống sao mà khó chịu.

Một mặt, dĩ nhiên, tôi biết anh đang sống mà không có tôi. Thì đấy, bằng chứng rành rành ra đấy. Ở với một mù đàn bà khác, không liên lạc với tôi thậm chí chỉ để xem Kate thế nào. Nhưng mặt khác, tôi ngờ là mình vẫn chưa thôi hy vọng anh đang thương nhớ tôi lắm, và rồi anh sẽ trở lại.

Nhưng nếu anh đi nghỉ mát thì chuyện khác rồi.

Anh ta có thể vô tư, sung sướng đến thế sao? Tôi nghĩ, trí tưởng tượng bắt đầu chạy loạn xạ. Có thể đang vi vu với mù nhân tình kia ở một cái resort xa xôi nào đó, uống Pina Coladas chảy ra từ giày của mù, hôn bập bồng theo tiếng champagne nổ, tiếng pháo hoa, tiếng nhạc, và xung quanh toàn những con người hạnh phúc đầu đội mũ chóp sắc sỡ, tay ve vẩy cờ nheo, đan nhau thành một hàng, hò reo múa hát.

Trong khi mình đang chết cứng vì cái thời tiết tháng Ba ở đây, tôi định ninh James đang sung sướng ở một cái resort xa hoa nào đó trên một hòn

đảo vùng Caribê, nơi anh có đến mười bốn thằng bé phục vụ và một hồ bơi riêng, cả phòng ngào ngạt hương hoa đại nở rộ.

Tôi chẳng biết hoa đại nở rộ thì trông như thế nào, chỉ biết cứ những cảnh như thế này thế nào cũng có nó.

Ôi trời ơi! Tôi nuốt cái cảm giác ấy xuống. Chắc chắn tôi chưa từng nghĩ có ngày mình phải cảm thấy như thế này.

Giờ tôi biết làm gì đây.

Mẹ bước vào, hai tay bê một núi quần áo vừa ủi xong.

Bà khựng lại, ngạc nhiên vì thấy tôi.

- Chuyện gì vậy con? - bà hỏi, thấy tôi mặt mày đau khổ.

- Con mới gọi James, - Tôi nói, rồi òa khóc.

- Ôi Chúa ôi! - bà đặt mớ quần áo lên ghế rồi đến ngồi cạnh tôi.

- Nó nói thế nào?

- Không gì hết, - Tôi thốn thức. - Anh ấy không có ở đây. Con dám cá là đi nghỉ với con khốn béo ị ấy rồi. Thế nào cũng bay vé hạng nhất. Thế nào cũng có cả bể tắm jacuzzi trong phòng.

Bà vòng tay ôm tôi.

Một lúc sau tôi cũng thôi khóc.

- Mẹ cần con giúp cất mấy bộ quần áo này đi không?

- Tôi sục sục hỏi.

Khiến bà trông thật sự lo lắng.

- Con không sao chứ?

- Con không sao.

- Chắc không? - bà vẫn nghi ngờ.

- Con không sao mà, - Tôi quả quyết, bắt đầu thấy hơi khó chịu.

Tôi không sao.

Tôi nên quen với cái cảm giác này thì hơn.

Vì nó sẽ còn xảy ra nhiều. Ít ra là cho tới khi tôi hoàn toàn rõ mọi chuyện giữa tôi và James đã chấm hết. Thôi được rồi. Thì tôi đang thấy vô cùng khổ sở đây. Bị tổn thương và sốc.

Nhưng chốc nữa thôi cái cảm giác này sẽ không còn dẫn dắt tôi đến mức ấy nữa. Nó sẽ biến mất.

Nên tôi sẽ không trở lại nằm bẹp trên giường thêm một tuần nữa đâu.

Thứ Hai tới tôi sẽ gọi James.

Thời điểm tốt để nói chuyện.

Chắc chắn anh ta sẽ chán đời lắm khi phải trở lại với công việc trong khi người vẫn lừ đừ sau chuyến bay dài và vì vẫn vợ tiếc nuối kỳ nghỉ.

Tôi cố làm mình vui bằng cách vờ như tôi sẽ rất mừng được thấy anh ta chán đời.

Và nếu đừng suy nghĩ quá nhiều về cái mảnh này, tôi sẽ vui được một lúc.

- Con không sao đâu mẹ à, - Tôi quả quyết. - Để con đem cất chỗ quần áo này.

Tôi bước lại phía cái ghế. Mẹ trông có phần kinh hoàng nhìn tôi phân chia mớ quần áo.

Tôi cầm một chồng kha khá, bảo mẹ:

- Con đem mớ đồ này qua phòng Anna đây.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, - Tôi trấn an bà.

- Không phải, Claire à...

- Mẹ! - Tôi kiên quyết, rất xúc động vì sự lo lắng của bà, nhưng tôi quyết định phải vượt qua chính mình, phải làm đứa con gái chu đáo. - Con ổn rồi.

Rồi tôi rời phòng bà, đi qua phòng Anna.

Cửa phòng bà sập lại sau lưng. Thế là giọng bà gọi với theo chỉ còn nghe văng vẳng:

- Claire! Vì Chúa. Mẹ nói sao với bố con nếu quần lót của bố trong ngăn tủ của Anna.

Tôi ngồi quỳ gối trước ngăn kéo đựng đồ lót của Anna Tôi khựng lại.

Tôi đâu có đang bỏ quần lót của bố vào ngăn kéo của Anna, đúng không?

Đúng đấy.

Tôi nhận ra tốt hơn hết nên mang mớ đồ này đi chỗ khác. Vì Anna sẽ chẳng đời nào thấy cái quần chíp nó vừa mặc vào lại to đùng, dáng chữ Y có gì là bất thường.

Thế nào nó cũng nghĩ là mình đang mặc quần chíp của mình.

Hay thậm chí có đang mặc quần chíp hay không cũng chẳng quan trọng với nó, tôi sức nhớ ra.

Tôi nhớ chắc đã từng nghe nó lái nhải chuyện quần áo - nhất là quần áo lót - là một hình thái của chủ nghĩa phát xít. Nói nhăng nói cuội gì đấy về chuyện không khí cần được lưu thông, da cần phải thở, đường lưu thông của khí phải được thoải mái, không gò bó. Khiến tôi nghi ngờ rằng quần chíp và mặc quần chíp không nằm trong danh sách những việc ưu tiên của Anna.

Tôi thở dài đánh sượt, gom mớ quần lót đứng dậy đi.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tối hôm ấy tôi đi uống nước với Laura.

Để tôi nói thêm ít chi tiết cho phần này nhé.

Laura, Judy và tôi học chung đại học. Tụi tôi thân nhau từ ấy đến giờ.

Judy sống ở London.

Laura ở Dublin.

Từ hôm ở London về, trừ đi một anh chồng và cộng thêm một em bé, tôi vẫn chưa gặp Laura. Nhưng tôi có nói chuyện điện thoại với nó vài lần.

Tôi bảo tôi quá suy sụp không gặp nổi ai, thậm chí cả nó.

Và vì là bạn thân nên nó không giận dữ, trách mắng gì, chỉ bảo tôi đừng lo lắng quá, rằng rồi tôi sẽ ổn và khi ấy nó sẽ gặp tôi.

Tôi bảo tôi sẽ không bao giờ ổn, rằng tôi sẽ không bao giờ gặp lại nó được, nhưng tôi hạnh phúc vì có đứa bạn như nó.

Tôi ngờ là nó đã gọi cho mẹ tôi vài lần trong cái tháng vừa rồi, kín đáo hỏi thăm tình hình tim tôi (lần kiểm tra sau cùng vẫn còn đang vỡ nát), tâm thần tôi (rất bất bình) và rằng tôi có thuận hòa với mọi người không (cực kỳ kém).

Nhưng nó không tra vấn tôi, và tôi rất cảm kích điều này.

Giờ tôi đã ổn ổn nên tôi gọi nó, rủ nó xuống phố uống nước.

Nghe giọng Laura thấy rõ là nó rất vui mừng.

- Đi! Không say không về!

Tôi không chắc nó nói vậy là rủ rê hay đã tiên đoán trước tình hình.

Kiểu nào thì cũng đúng mà.

- Chắc chắn rồi! - tôi đồng tình. Nếu những lần la cà của hai đứa suốt mười năm qua vẫn chưa trôi vào quên lãng.

Tôi thấy hơi hoảng.

Tôi đã quên mất Laura là đứa tôn sùng chủ nghĩa hưởng thụ mọi thứ khoái lạc trên đời.

Nó dám cho các ngài Đại đế thời La Mã biết mặt lắm đấy.

Mẹ nói cứ để bà trông cháu, không vấn đề gì.

Sau bữa tối (món thịt băm với khoai tây hầm đông lạnh, thực ra cũng không đến nổi tệ), tôi lên lầu chuẩn bị cho cuộc giao du đầu tiên kể từ khi chồng tôi bỏ tôi đi. Đúng là một dịp trọng đại.

Hơi hơi giống như lúc tôi bị mất trinh ấy, hay lần đầu tiên được làm lễ ban thánh thể, hay lúc cưới. Những chuyện chỉ xảy ra một lần duy nhất.

Tôi chẳng có lấy một bộ đồ để mặc.

Tôi bắt đầu thấy rất hối tiếc và ngu ngốc đã tự dày ả mình khi bỏ lại hết mớ quần áo đẹp đẽ kia ở London. Làm như thế ta đây là một kẻ đang trên đường ra pháp trường, khóc lóc điên dại, luôn miệng kêu than cuộc đời mình thế là hết, như thế ở cái nơi tôi sắp đến sẽ không cần đến quần áo.

Tôi chỉ đi Dublin thôi mà.

Có phải đi đến thế giới bên kia đâu.

Nói thật, tôi thấy tình cảnh mình sao mà tội nghiệp.

Lẽ ra tôi đã phải biết dù sớm dù muộn tôi cũng sẽ trở lại gần như bình thường.

Dĩ nhiên không hẳn là hạnh phúc điên dại, hay bất cứ thứ gì tuyệt vời như thế.

Nhưng mà rồi chuyện đau khổ cũng phải qua chứ.

Với một sự thật rõ ràng là tất cả quần áo đẹp đẽ của tôi đang ở một thành phố khác, tôi chẳng còn lựa chọn nào khác là xài đồ đồ của Helen.

Nó sẽ điên lắm.

Không nghi ngờ gì.

Nhưng đằng nào nó cũng đã điên lên với tôi vì cái tội mà chính nó gán cho tôi là thích bạn trai nó, tôi còn gì để mất nữa? Ăn cắp quen tay, ngủ ngày...

Tôi bắt đầu lao vào lục lọi tủ quần áo của nó. Thật tình, nó cũng có vài món rất xinh. Tôi như nghe được máu me trong người mình cuộn lên ồ ộc.

Tôi yêu quần áo.

Tôi giống như một kẻ chết khát giữa sa mạc bỗng đâm bổ nhào vào một cái tủ lạnh đầy những chai 7-up mát lạnh.

Tôi đã tiêu tốn quá nhiều thời gian ôm cái đằm ngủ ấy.

Tôi chọn được một cái áo đầm dạng đầm yếm nhỏ nhắn màu đỏ sẫm. Mặc đẹp đây, tôi vừa nghĩ vừa sung sướng tuột vào người.

Tôi trở về phòng, nhìn ngắm mình trong gương và lần thứ hai trong hai ngày liền, tôi ngạc nhiên thích thú với hình ảnh của mình.

Trông tôi cao cao dài dài, thanh mảnh và trẻ trẻ.

Không hề giống một bà mẹ đơn thân.

Hay một cô vợ bị chồng bỏ.

Hay bất cứ kiểu gì tương tự.

Đi thêm đôi tất len và giày bốt vào, tôi trông như còn con gái (ha!) và rất ngây thơ (ha ha!).

Và cái áo đầm của Helen, do hơi ngắn với tôi, khoe ra gần hết chiều dài cẳng chân mà so với tôi, Helen không bằng, trông lại càng thích.

Tôi liên tưởng xa hơn tới hình ảnh đám mây đen và đường viền bạc...

Rồi thêm vài hình ảnh nữa, lần này là của mẹ tôi lúc bà vào nói chuyện trong khi tôi đang sửa soạn: con trâu và chuyện cửa sừng...

Rồi thêm nữa khi tôi dùng tới hình ảnh gậy và đá tảng, chỉ ra rằng chúng thì còn có thể làm gãy xương, chứ nói xấu không thôi thì chẳng làm tổn hại ai đến thế.

Bà tiếp tục bằng vệt với thiên nga, và rằng hoán đổi hai con vệt này với nhau là điều không thể.

Tôi cố nghĩ ngay ra thêm một ví von khác nhưng nghĩ không ra.

- Mẹ thôi đi! - tôi hét.

Chùng ấy ăn dụ ăn diếc, tục ngữ thành ngữ là quá đủ cho một buổi tối. Đến lúc phải nói chuyện bình thường lại rồi.

Rồi tôi hì hụi trang điểm. Tôi hào hứng quá. Tôi đã quên mất chơi bời, gặp gỡ bạn bè thì vui thế nào.

Tôi luôn thích đàm đúm, lê la với bạn bè. Thường tôi là đứa rất dễ quen, dễ gần.

Hồi chồng tôi còn chưa bỏ tôi, mọi người rất thích đi với tôi.

Tôi chưa từng biết từ chối một lời mời. Mình nên cứ vui đi khi vẫn còn có thể, tôi vẫn nói, bởi vì mình sẽ chết lâu lắm.

Kiếp sau còn khối thời gian để ở nhà ủi đồ đi làm cho cả tuần.

Tôi thường là đứa đến đầu tiên trong các buổi tiệc tùng.

Luôn là đứa về sau cùng.

Thêm một lượng hào phóng phấn phủ dặm nhiệt tình vào mặt, che giấu hết cái lớp da tái nhợt của Nàng Mùa Đông.

Tôi theo cả trường phái "số lượng" lẫn trường phái "chất lượng".

Và mặc dù làn da rám nắng được xem là biểu tượng của những năm tám mươi đã hoàn toàn nhường chỗ cho vẻ đẹp tự nhiên, nhẹ nhàng của thập niên chín mươi, tôi xấu hổ phải nói rằng tôi vẫn ước có được làn da màu đồng ấy.

Vâng, vâng, thôi được rồi, phơi nắng quá mức sẽ gây ung thư da, và tệ hơn nữa, trông sẽ như dân úc ấy. Nhưng tôi thấy một khuôn mặt nâu nâu mịn màng sẽ trông khỏe khoắn và thu hút.

Mà cứ chăm chăm tự bảo vệ mình khỏi chết vì ung thư da, trốn nắng như trốn giặc để rồi trắng bệch như xác chết để làm gì trong khi ngày mai mình có thể bị xe ủi trúng?

Mà thôi, da tôi không rám nắng thật. Tôi chỉ ước thôi. Chứ nếu có biết đâu cũng tệ chẳng kém lúc không có.

Và tôi rất hào hứng được trang điểm giả rám nắng. Để bạn không phải gọi kiểu trang điểm của tôi là xanh xao, hay hay được.

Hay hay, chắc thế. Nhưng không phải là xanh xao.

Quẹt thêm hai vệt má hồng.

Thực tình trông hơi sợ trước khi tôi tán đều ra.

Tôi chắc mình nghe mẹ lẩm bẩm gì đó như là "Chú hề Coco". Tôi quay phắt lại nhìn nhưng bà đang mân mê móng tay, mặt trông rất bình thản.

Chắc tôi tưởng tượng.

Thêm ít son đỏ đậm, để mặc dù mặc một cái áo đầm nhí nhảnh, người ta vẫn biết tôi là một người đàn bà.

Đàn bà.

Tôi mê từ này.

Tôi là một người đàn bà.

Tôi muốn la to câu này lắm nhưng ngạc nhiên chưa? Mẹ vẫn không hăm hăm bỏ ra khỏi phòng sau khi tôi đã quát bà kiểu ấy. Bà vẫn ngồi trên giường trong khi tôi đang bôi bôi trét trét. Tôi thấy mình làm bà sợ cả tháng qua đã đủ rồi.

Nhưng từ này đúng là một từ biết nói.

Đàn bà.

Sao mà gọi cảm.

Hay là gọi tình nhỉ?

Tôi cứ hay lẫn lộn hai từ này.

Quay trở lại với các công đoạn rất đổi quen thuộc.

Kẻ mắt màu xám và chải mascara đen khiến mắt tôi trông xanh thắm.

Cộng với mái tóc mới gọi trông bóng mượt, tôi hoàn toàn vừa ý với tổng thể bề ngoài của mình.

Mẹ, dĩ nhiên, thì không.

- Con mặc váy với cái áo đấy chứ hả?

- Mẹ, mẹ biết rõ nó là đầm mà, không phải áo, - tôi nhỏ nhẹ.

Bà có nói hay làm gì cũng sẽ không làm tôi mất hứng được đâu.

- Con Helen mặc thì chắc là đầm, - bà xác nhận. - Nhưng con mặc thì quá ngắn, ngắn như một cái áo ấy.

Tôi phớt lờ.

- Với lại con đã hỏi mượn con Helen chưa? - bà hỏi, rõ ràng là quyết tâm làm tôi cụt hứng. - Vì mẹ sẽ phải nghe nó xả. Con thì đâu cần quan tâm. Con ở dưới phố vui vẻ với cái lũ bạn ồn ào kia rồi, nốc vào Malibu với Lucozade, bất cứ thứ gì. Còn mẹ thì ở đây, bị con gái mình mắng vào mặt như chó. Mà dù sao thì hình như cả mẹ và con cũng đều đang không nằm trong danh sách ưu ái của nó rồi.

- Thôi mẹ im đi giùm con cái! Con sẽ viết giấy lại bảo Helen là con mượn. Rồi khi nào con lấy lại được quần áo ở London con sẽ cho nó mượn lại.

Bà im lặng.

- Vậy được chưa? - tôi hỏi.

- Được, - bà mỉm cười.

- Trông con xinh lắm! - bà miễn cưỡng nói thêm.

Vừa rời khỏi phòng để xuống nhà, một đốm sáng lóe lên từ chỗ bàn trang điểm khiến tôi ngoái nhìn. Là nhẫn cưới của tôi. Tôi đã quên đeo trở vào sau khi tắm xong. Nó nằm đó, hấp háy nhìn tôi, rõ ràng là rất tha thiết được theo ra ngoài. Thế là tôi quay lại, cầm nó lên. Nhưng tôi không đeo vào. Cuộc hôn nhân của tôi đã hết, tôi nghĩ, và tôi bắt đầu tin rằng nếu mình không đeo nhẫn nữa, có lẽ tôi sẽ bắt đầu tin là nó đã chấm dứt. Tôi đặt lại chiếc nhẫn xuống bàn.

Dĩ nhiên nó rất giận dữ. Nó không tin nổi là tôi không thèm đeo nó nữa. Và rồi nó đau khổ. Nhưng tôi sẽ không để nó làm ảnh hưởng đến mình. Tôi không có khả năng nhận vào mình thêm tí ủy mị nào nữa. Tôi quyết định quay đi trước khi nó bắt đầu lao vào buộc tội. "Rất tiếc!", tôi nói cộc lốc, với tay tắt điện rồi bước ra khỏi phòng.

Bố đang xem chơi gôn trên truyền hình. Tôi bước lại mượn ông chìa khóa xe.

Mãi một lúc sau tôi cũng dứt được ông ra khỏi mấy cái người chơi gôn mặc quần in hình Gấu Rupert kia, nhưng làm ông hơi giật mình.

- Con đẹp thế! Đi đâu đấy?

- Con xuống phố uống nước với Laura, - tôi đáp.

- Ủ, đừng để cái xe khốn khổ bị đập nhá?

- Ông hoảng.

Bố sinh ra ở một tỉnh nhỏ phía Tây Ireland, và mặc dù đã sống ở Dublin ba mươi năm nay, ông vẫn không tin người Dublin. Với ông, họ chỉ toàn những tên trộm cắp vặt với côn đồ.

Và có vẻ như với ông, trung tâm Dublin cũng như Beirut. Mặc dù Beirut vẫn hay ho hơn nhiều.

- Con không để cái xe bị đập đâu bố, - tôi bảo ông. - Con sẽ gửi trong bãi đàng hoàng.

Nhưng vẫn không làm ông yên tâm.

- Ừm, nhớ lấy xe trước nửa đêm đấy! - giọng ông bắt đầu nghe rất khổ sở. - Giờ ấy các bãi xe đều đóng cửa hết. Nếu con không kịp lấy xe, sáng mai bố sẽ phải cuộc bộ đi làm.

Tôi kịp kìm lại không báo ông là ông chẳng việc gì phải cuộc bộ đi đâu nếu tôi để chiếc xe bị giữ lại trong bãi. Ai cản ông mượn xe của mẹ hoặc vẫy xe ngoài?

- Bố đừng lo, - tôi trấn an. - Thôi đưa con chùm chìa khóa đi!

Ông miễn cưỡng đưa chùm chìa khóa cho tôi.

- Với lại đừng có đổi kênh radio đấy nhé. Bố không muốn sáng ra bật radio lên là điếc tai với mấy cái thứ nhạc nhẽo ấy đâu.

- Nếu con đổi sang kênh khác, con sẽ đổi trở lại như cũ cho bố, - tôi thở dài.

- Rồi nếu con chỉnh lại cái ghế trước nhớ đẩy nó lại như cũ nhé! Bố không muốn sáng ra ngồi vào xe mà nghĩ mình hết một đêm đã tăng lên mấy ký đâu.

- Bố đừng lo mà, - tôi nói, giọng nhẵn nại, rồi cầm áo khoác với túi xách lên. - Con đi đây.

Nhét con voi qua lỗ kim vẫn còn dễ hơn mượn được xe của ông.

Vừa đóng cửa phòng khách lại, tôi nghe ông gọi với theo: "Con đi đâu mà không mặc váy thế kia?" nhưng tôi vẫn cứ bước đi.

Phải xa Kate là điều kinh khủng. Đây là lần đầu tiên tôi đi ra ngoài mà không mang bé theo. Bụng dạ tôi cứ xoắn xít hết cả lại. Thực tình tôi suyết cho bé đi cùng nhưng chợt nhớ ra con bé sẽ có dư thời giờ để giết trong mấy quán bar âm ỉ, đầy khói thuốc lá kia khi lớn lên, tôi thấy chưa cần thiết phải cho bé làm quen bây giờ.

- Mẹ sẽ vào dòm chừng con bé mỗi mười lăm phút nhé? - tôi bảo mẹ, rơm rớm nước mắt.

- Ừ.

- Cứ mười lăm phút một! - tôi nhấn mạnh, - Ừ - Mẹ không được quên?
- tôi lo lắng.

- Ừm, - giọng bà đã nghe hơi khó chịu.

- Nhỡ mẹ mãi xem tivi rồi quên mất?

- Mẹ sẽ không quên! - giọng bà đúng là đã rất khó chịu. - Mẹ biết nuôi em bé mà. Mẹ đã nuôi đến năm đứa rồi!

- Con biết. Nhưng vì Kate là đứa rất đặc biệt.

- Claire! - bà cáu tiết. - Đi quách đi giùm cái!

- Dạ, dạ, - tôi kiểm tra xem cái điện thoại thông phòng đã bật lên chưa rồi nói. - Con đi đây.

- Đi chơi vui! - mẹ nói với theo.

- Con sẽ cố, - tôi đáp, môi dưới run run. Suốt đoạn đường xuống phố tôi như bị khủng hoảng.

Bạn có biết nếu bạn căng tai ra nghe, mọi thứ âm thanh đều giống như tiếng em bé khóc?

Tiếng gió thổi qua các tán cây, tiếng mưa trên nóc xe, tiếng máy xe rì rì.

Tôi cứ đinh ninh là mình nghe được tiếng Kate khóc đòi tôi, rất nhỏ, gần như là không thể nghe được.

Thật không chịu nổi.

Tôi suýt quay đầu xe chạy trở về.

Nếu tên Tri Giác không đột nhiên nhảy vào đầu tôi, chắc tôi đã làm thế thật.

- Cô thật là khủng quá! - hần nói.

- Anh có làm mẹ bao giờ đâu! - tôi vắn lại.

- Không, - Tri Giác thừa nhận. - Nhưng cô phải biết là cô không thể ở bên cạnh con bé từng giây từng phút cho đến hết cuộc đời nó được. Đến lúc cô đi làm lại và con bé phải ở với người trông trẻ thì sao?

Làm sao cô chịu nổi? Phải tập từ bây giờ đi.

- Anh nói đúng, - tôi thờ dài, bình tâm lại được một chút. Nhưng rồi nỗi hoảng sợ lại quay trở lại, bầu vú tôi. Thế nếu con bé chết thì sao? Nếu nó chết đúng vào tối nay?

Ngay lúc ấy, như kẻ chết khát tìm thấy một ốc đảo xanh tươi giữa sa mạc, tôi nhìn thấy một buồng điện thoại. Tôi quặt xe tấp vào, khiến cho đám người phía sau nổi xung, bíp còi ầm ĩ và la hét vào mặt tôi. Lũ tàn nhẫn!

- Mẹ! - tôi run rẩy.

- Ai đấy?

- Con mà. - tôi lại sắp khóc.

- Claire? - bà hỏi, giọng giận dữ. - Con muốn cái quý gì nữa?

- Có chuyện gì với Kate không? - tôi nín thở hỏi.

- Claire! Có thôi ngay không? Kate hoàn toàn khỏe mạnh!

- Thật hả mẹ? - tôi gần như không dám tin vào tai mình.

- Thật, - bà dịu giọng lại. - Con à, chuyện này rồi sẽ trở nên dễ dàng hơn. Lần đầu tiên bao giờ cũng khiếp nhất. Thôi đi chơi đi! Mẹ hứa sẽ gọi con ngay nếu có chuyện gì.

- Cám ơn mẹ, - tôi thấy nhẹ nhõm lên nhiều.

Tôi quay trở ra xe, chạy xuống phố gọi xe (vâng, tôi đậu xe trong bãi đường hoàng) rồi đi đến chỗ quán bar.

Laura đã ngồi sẵn ở đấy.

Gặp nó sao mà vui quá. Tôi đã không gặp nó hàng tháng trời.

Tôi bảo trông nó xinh quá, vì nó xinh thật. Nó bảo trông tôi xinh. Mặc dù tôi không chắc mình trông có xinh hay không.

Nó bảo trông nó xấu xí như mù phù thủy. Tôi bảo tôi giống đười ươi.

Tôi bảo nó đâu giống phù thủy.

Nó bảo tôi đâu giống đười ươi.

Hài hước qua lại đã đủ, tôi lại quầy mua nước cho hai đứa.

Hàng triệu người đang chen nhau trong quán bar. Hay ít ra là nhìn cứ như hàng triệu người đang ở đây. Nhưng Laura và tôi may mắn kiếm được chỗ ngồi.

Tôi chắc mình già rồi. Từng có lúc tôi vui cười hơn hở đứng trong những quán bar như thế này, tay cầm chai bia, quanh tôi người qua kẻ lại chen nhau, dập dềnh như rong biển theo dòng thủy triều. Tôi chẳng nề hà việc phải gào lên mà nói chuyện với đứa bạn đi cùng bị đẩy đứng dạt ra xa đến vài mét trong khi chai bia thì nhểu gần hết ra cổ tay.

Laura hỏi thăm Kate. Tôi hồ hởi kể ngay. Hồi còn trẻ tôi đã tự hứa sẽ không bao giờ trở thành một kẻ chuyên trị chuyện em bé. Mấy cái người cứ nói liên tu bất tận về con mình - bữa nay lần đầu tiên nó cười với bố mẹ như thế nào, nó xinh đẹp đến nhường nào, cứ thế - trong khi mọi người ngo ngoạ chân tay rất khổ sở, chán muốn hóa điên. Giờ tôi kinh hoàng nhận ra mình đang làm đúng như thế. Nhưng tôi không ngăn được. Mọi chuyện thật khác khi em bé là con của bạn.

Tôi chỉ có thể tự bào chữa là khi nào bạn có con, bạn sẽ biết.

Laura chắc đã chán lên đến tận óc, nhưng nó rất lịch sự tỏ vẻ quan tâm, hứng thú.

- Nhất định tớ phải đến thăm con bé, - nó bảo. Liệu nhỉ? tôi nghĩ bụng.

- Cuối tuần cậu đến đi. Chiều. Rồi cậu chơi với bé.

Rồi Laura muốn biết cụ thể lúc đẻ em bé ra như thế nào. Thế là hai đứa hỏi han và kể lể rất chi tiết một lúc.

Cho đến khi Laura bắt đầu đổ mồ hôi và trông như sắp lả đi.

Rồi sau đó, hần nhiên, chúng tôi chuyển sang đề mục chính. Phần chính của chương trình. Nhân vật chính.

James.

James Webster. Anh Chồng Đã Biến Mất Một Cách Ly Kỳ.

Laura biết cả rồi.

Từ đủ các nguồn - mẹ tôi, Judy và rất nhiều bạn bè. Nó chẳng cần phải hỏi tôi thêm làm gì. Nói quan tâm hơn đến chuyện tinh thần tôi thế nào và tôi định làm gì.

- Tớ không biết nữa, Laura à. Tớ không biết nên quay lại London hay cứ ở lại đây. Tớ không biết phải làm gì với căn hộ của mình. Tớ chẳng biết phải làm gì hết.

- Cậu phải nói chuyện với James.

- Ôi tớ biết chứ! - tôi đáp, hơi chua chát. Thế là hai đứa lại nói đến chuyện trách nhiệm của tôi thêm một lúc nữa, còn đánh bạo đoán thử tương lai của tôi sẽ như thế nào.

Rồi tôi thấy căng thẳng quá, nên chuyển đề tài. Tôi hỏi Laura dạo này nó đang đi lại với ai.

Chuyện này vui hơn nhiều, bạn ạ.

Kẻ may mắn được Laura ban ơn "mưa móc" hiện tại là một sinh viên mỹ thuật mười chín tuổi.

- Mười chín tuổi! - tôi rít toáng lên, đến độ mấy cái ly đang nằm yên trong tay các vị khách từ cách đây nửa dặm giật bắn mình mà bể nát hết. - Mười chín tuổi! Cậu nói thật á?

- Ủ, - nó cười lớn. - Nhưng mà đúng là khổ thật đấy. Cậu ta không một xu dính túi nên tụi này chỉ biết cố thủ ở nhà làm chuyện ấy thôi.

- Nhưng cậu vẫn có khả năng bao cả hai đi chơi mà?

- Có, chắc là có chứ. Nhưng trông cậu ta cứ như dân vất vưởng ấy. Tớ ngại đi cùng lắm.

- Bộ lúc nào người cậu ta cũng dính đầy màu vẽ hả?

- Ủ. Nhưng mà không chỉ vậy. Cậu ta hình như chỉ có độc nhất một cái áo. Không cả tất. Mà càng tránh nhắc đến mấy cái quần đùi của cậu ta càng tốt.

- Ui. Nghe ghê quá!

- À không, không hẳn thế đâu, - Laura trấn an tôi. - Cậu ta chết mê chết mệt tớ, cho là tớ tuyệt vời. Mà cái tôi của tớ thì chịu vụ này lắm.

- Vậy thiệt bọn cậu chỉ có làm chuyện ấy thôi sao? - tôi tò mò. - Ý tớ là, không trò chuyện, không làm gì khác hết?

- Không hẳn. Thực tình mà nói thì bọn tớ không có điểm gì chung. Cậu ta thuộc thế hệ khác. Cậu ta cứ ghé qua thôi, rồi tụi này lên giường, vui vẻ một tí. Cậu ta bảo tớ là người phụ nữ xinh đẹp nhất cậu từng biết - chắc

tớ là mục đàn bà duy nhất cậu ta từng biết - rồi sáng ra lại đi, thường là cầm theo đôi tất của tớ, hỏi xin tớ ít tiền đi xe buýt nữa, rồi biến. Tuyệt vời!

Trời ạ, tôi nghĩ bụng, nhìn Laura đầy khâm phục.

- Cậu đúng là phụ nữ thập niên chín mươi. Cá tính!

- Không hẳn. Tớ chỉ cốt cho khỏi đói khỏi rét thôi. Lúc nghèo tròn méo cũng thấy ngon, kiểu vậy. Cậu biết mà.

- Vậy cậu ấy có phải bạn trai của cậu không? Nghĩa là, cậu có dám tay trong tay với cậu ấy dạo phố không?

- Ôi Chúa ạ, không! - trông nó kinh hãi. - Nhờ có người quen trông thấy thì sao? Không, không, chàng hoàng tử bé này chỉ là giải pháp tạm thời thôi. Giữ cho cái giường còn chút hơi ấm trong khi chờ hoàng tử thật đến. Mặc dù phải nói là tớ chẳng hiểu sao cậu ta cũng còn vương vào tớ lâu đến thế.

Mặc dù gặp lại Laura rất vui, tôi vẫn rất ý thức được đây là cuộc giao du đầu tiên của tôi trong hơn năm năm qua dưới danh nghĩa một phụ nữ độc thân.

Và là lần giao du đầu tiên mà tôi không đeo nhẫn cưới. Tôi cảm thấy rất yếu đuối, trống trải khi không có nó. Chỉ khi không đeo nó tôi mới nhận ra lúc có nó tôi đã thấy tự tin đến thế nào. Nó khẳng định giúp bạn một điều gì đó, như là "Tôi đang không khốn khổ đi tìm trai đâu nhé, bởi vì tôi có một anh rồi. Không, thật đấy. Nhìn cái nhẫn cưới của tôi đây này!"

Laura đã chia tay bạn trai, Frank, khoảng một năm nay.

Nên, dẹp cái người tình con nít của Laura sang một bên, chúng tôi là hai phụ nữ độc thân chính hiệu đang ngồi nhâm nhi từng ngụm rượu trong

cái quán bar đông đúc ngay trung tâm thành phố này, vào một tối thứ Năm của tháng Ba.

Tôi tự hỏi lũ đàn ông có "ngửi" thấy mùi tuyệt vọng của hai đứa tôi không.

Tôi tự hỏi liệu có tí mùi tuyệt vọng nào chẳng để bọn họ ngửi thấy.

Tôi có đang hoàn toàn tập trung nói chuyện với Laura? Hay một phần tập trung của tôi đang rà soát cái đám đông kia tìm kiếm những anh chàng hấp dẫn? Tôi có đang đếm kỹ xem có bao nhiêu đàn ông ở đây đã liếc nhìn tôi ngưỡng mộ từ lúc tôi bước chân vào?

Không hề, thật đấy.

Không, dĩ nhiên rồi, tôi không đang nhắm tính hay làm gì hết.

Laura nói gì đó làm tôi cười phá lên. Nhưng tôi cũng không chắc có phải mình đang cười thật không.

Có thể tôi chỉ muốn chứng tỏ với các quý đàn ông trong quán là tôi rất hạnh phúc, rất thoải mái và không hề cảm thấy mình bớt đi chút giá trị nào dù chẳng có một anh bên cạnh.

Trời ạ, nhưng tôi lại bắt đầu xuống tinh thần rồi. Tôi thấy như mình đang đeo một cái bảng đèn neon trên đầu với hàng chữ "Mới Bị Bỏ" chạy nhấp nháy màu hồng và tím, rồi đổi sang "Vô Giá Trị Khi Thiếu Văng Đàn ông" màu cam và đỏ.

Tất cả sự tự tin đã bay biến hết.

Tôi chưa từng nhận thấy sẽ có ngày mình cảm thấy như bị bêu riếu thế này.

Khi James và tôi còn hạnh phúc, tôi vẫn thường đi bar với mấy đứa bạn gái và □ 39% 70986 chưa từng có ý nghĩ này trong đầu.

Sao giờ nó lại đột nhiên thành ra cả một vấn đề?

Laura để ý thấy tôi đã bắt đầu rũ xuống như một cái cây héo nên khéo léo chuyển sang hỏi han. Tôi khóc, cố nói cho nó hiểu tâm trạng của mình.

- Đừng lo nghĩ nữa, - nó dịu dàng. - Hồi Frank bỏ tớ chạy theo một con bé hai mươi tuổi, tớ thấy vô cùng tủi hổ. Như thế hẳn chạy đi mất là do lỗi của tớ. Rồi tớ cảm thấy mình còn tệ hơn cả vô nghĩa khi thiếu hẳn. Nhưng nó cũng qua rồi.

- Thật sao? - tôi hỏi, mắt ngấn lệ.

- Thật đấy, - nó nói chắc như đinh đóng cột.

- Tớ thấy như bị chối bỏ. - tôi cố giải thích cảm giác của mình.

- Tớ biết, tớ biết. Và cậu cảm thấy như ai cũng biết cả.

- Chính xác, - tôi muốn đội ơn trời vì mình không phải kẻ duy nhất cảm thấy thế.

- Thôi, - tôi lau nước mắt. - uống thêm nữa đi.

Sau một hồi chen lấn qua đám người đang vui vẻ, tôi cũng đến được quầy rượu. Tôi đứng đấy, bị đùn đẩy, bị những cái cùi chỏ húc vào mặt và đồ uống nhều đầy lưng áo trong khi đang cố gọi anh chàng nhân viên phục vụ ở quầy. Vừa lúc tôi nghĩ chắc phải vén váy lên khoe hai ngọn đồi của mình để được chàng để mắt đến thì có ai đó đặt tay lên eo tôi, siết.

Tôi chỉ cần có thế. Kẻ nào đó lợi dụng phụ nữ độc thân.

Tức giận, tôi cố quay lại thật nhanh trong cái không gian chật cứng để xem mặt kẻ quấy rầy.

Mặt tôi chạm ngay lồng ngực, phải thế rồi, của ai đó.

Là cậu Adam đẹp trai.

Adam, người có thể, hoặc cũng có thể không là bạn trai của Helen.

Hội thẩm đoàn vẫn chưa ra mà.

- Chào, - cậu cười duyên dáng. - Em thấy chị từ phía bên kia. Chị cần giúp không?

- Ôi, chào cậu, - tôi cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng vô cùng vui mừng được gặp cậu. May thế, Laura chọn đúng cái quán này.

- Mừng quá! Tôi vẫn chưa kêu được nước nữa. Cái anh chàng đó ghét tôi.

Cậu cười.

Tôi cũng cười. Tôi đã quên bég đi mất là lẽ ra chúng tôi phải rất gượng gạo sau cái cảnh ấy trong phòng tôi - cậu hàm ý chúng tôi có em bé.

Adam nói: - Để em kêu giúp chị.

Tôi đưa tiền, bảo cậu lấy hai ly rượu đỏ và bất cứ thứ gì cậu thích.

Tôi tự hào vẫn nhớ gốc gác của mình. Tôi vẫn chưa quên mà. Tôi cũng từng là một đứa sinh viên không xu dính túi. Tôi vẫn nhớ nhìn người ta đốt tờ năm bảng để mời thuốc mà ước họ mua cho tôi một chai Carlsberg, chỉ cần một chai thôi. Adam lách vào trong. Má tôi nằm gọn trong ngực cậu. Tôi ngửi được cái mùi của cậu. Xà phòng. Người cậu thơm tho, sạch sẽ.

Tôi xấu hổ tự nhủ mình phải biết kiềm chế. Tôi đang bắt đầu cư xử như Blanche Du Bois rồi. Hay như cái con mụ nát rượu điên khùng trong Sunset Boulevard ấy, chẳng nhớ tên gì. Hay như hàng hàng lớp lớp các mụ nạ dòng trong mấy cái chuyện về Beverly Hills, da mặt kéo căng cả thước, đói khát những chàng trai trẻ hơn các mụ ấy rất nhiều. Buồn, thảm hại. Tôi không muốn giống như thế.

Adam nhanh chóng kêu được đồ uống, chẳng khó khăn gì. Mấy tên nhân viên luôn đang hoảng với những người như cậu. Và chẳng có thời gian cho mấy mụ đàn bà như tôi. Nhất là những kẻ bị chồng bỏ.

Cũng như bao tên đàn ông khác trong cái vũ trụ này, hẳn rõ ràng biết tôi là kẻ thất bại.

Adam đưa tôi hai ly rượu.

- Tiền dư của chị đây.

- Thôi, tôi đâu còn tay nào nữa, - tôi dứ dứ hai cái ly.

- Không sao, - cậu nói, và luồn tay vào cái túi bên hông váy.

Chỉ trong một giây, bàn tay cậu nắm gọn trên hông tôi. Tôi có thể cảm thấy hơi nóng qua lớp vải.

Tôi nín thở.

Tôi nghĩ cậu ta chắc cũng thế.

Rồi cậu thả mấy đồng xu, chúng khua loạn xạ trong túi tôi.

Bạn muốn tôi làm gì đây? Cho cậu ta một bạt tai vì tội sỗ sàng ư? Thì cậu ta muốn trả lại tiền thừa trong khi tôi còn tay nào nữa đâu. Cậu ta làm đúng thôi mà.

Mặc dù tôi vẫn nghĩ những người hấp dẫn như thế nên được cấp giấy phép cho làm việc này việc nọ. Họ nên dự một kỳ thi nào đấy để chứng tỏ sẽ cư xử rất mực thước mà vẫn giữ nguyên cái vẻ hút hồn của mình.

Mà cậu ta không chỉ đẹp trai, không chối cãi được điều này, cậu ta còn rất cao lớn và nam tính nữa.

Khiến tôi thấy mình nhỏ bé, mong manh. Lại là triệu chứng của cái đâm ngũ vĩ đại rồi.

Cậu hỏi: "Chị đi với ai?"

Tôi đáp: "Bạn, tên Laura."

Cậu hỏi: "Em ngồi chung được không?" Tôi đáp: "Dĩ nhiên rồi."

Tại sao không? tôi nghĩ. Có cậu rất vui, một chàng trai ngọt ngào. Laura sẽ rất thích.

Mặc dù với nó cậu ta có thể hơi già.

Cậu mở lối cho tôi len qua lớp người ken dày. Phải nói là người ta đang hoảng với tôi hơn khi tôi đi cùng cậu.

Tôi không nghĩ mình bị một giọt rượu nào nhều vào người trong lúc quay lại chỗ ngồi, trái ngược với cái hành trình đắm ướt lúc đi.

Vô cùng bất công, dĩ nhiên. Nhưng đời là vậy đó.

Chúng tôi đi ngang một nhóm người dường như là có quen Adam.

- Adam! Anh đi đâu đấy? - một cô gái. Tóc vàng. Đôi môi phụng phịu tô hồng. Rất trẻ. Rất xinh.

- Anh vừa gặp lại một chị bạn, - cậu đáp. - Anh qua chỗ chị ấy một chút.

Tôi liếc nhanh một vòng, để an tâm là Helen không có trong đấy. Đợi ơn trời, không thấy con bé.

Tuy nhiên tôi để ý thấy một phụ nữ lớn tuổi hơn trong nhóm, trông lo lắng vì Adam xé lẻ. Liệu đó có phải cái bà giáo sư Staunton thất tình tội nghiệp?

Tôi cũng cảm thấy vài cái nhìn thù địch. Đều từ đám con gái. Thật buồn cười.

Mặc xác các người, tôi tươi tỉnh nghĩ bụng.

Phải chi họ biết tôi chẳng có gì để họ phải e ngại cả.

Chồng tôi bỏ tôi rồi, tôi muốn nói cho họ nghe, và anh nhà chỉ đẹp trai vừa vừa thôi. Không như Adam đây đâu. Nên mặc gì một thiên thần như Adam phải để tâm đến tôi?

Hơn nữa tôi vẫn còn yêu chồng mình lắm. Dù anh ta là kẻ phản bội.

Tôi dẫn Adam lại chỗ Laura và giới thiệu cậu với nó.

Nó đỏ mặt.

Vậy cậu ta đúng là có cái hiệu ứng này với bất cứ phụ nữ nào cậu gặp. Không phải chỉ với đám phụ nữ nhà tôi.

Adam xoay sở tìm được một cái ghế trống.

Cậu ta là như thế.

- Cậu đúng là giỏi bịa! - tôi mỉm cười.

- Sao cơ? - cậu hỏi, đôi mắt xanh mở to, trông vô cùng ngây ngô, và hơi trẻ con.

- Bảo cô bé đó tôi là bạn cậu, - một chị bạn.

- Ủ thì đúng vậy mà. Chị lớn tuổi rồi.

- "Lớn tuổi" kiểu như trong "lớn hơn tôi" ấy, - cậu ta hấp tấp nói thêm khi nhận thấy tôi nheo nheo mắt lại. - Và em biết vậy cũng là do Helen nói với em chị bao nhiêu tuổi thôi. Em đã nghĩ chị trẻ hơn nhiều.

Tôi chỉ biết nhìn cậu ta.

Phải tôn cậu ấy làm thầy thôi, tôi nghĩ, cậu ta đã tự bào chữa cho mình.

- Với lại, - cậu tiếp. - Mặc dù chỉ mới gặp một lần nhưng em cảm thấy chị như một người bạn ấy.

Phải, tôi nghĩ, cậu ta đã cãi hoàn toàn trắng án cho mình.

Đến đúng cái đoạn này về sau Laura có bảo nó đã tuột quần chip và kéo váy lên, thế nhưng chẳng ai trong chúng tôi để ý thấy cả. Tôi không tin lấy một lời nó nói. Nhưng tôi tin mình hiểu ý nó nói gì.

Buổi tối hôm ấy phấn chấn lên thấy rõ kể từ lúc Adam xuất hiện.

Dĩ nhiên tôi thấy vui hơn rất nhiều.

Tôi xấu hổ phải thú nhận điều này nhưng thực sự tôi thấy vui vẻ, thoải mái hơn rất nhiều khi có đàn ông bên cạnh.

Như thế nó giúp khẳng định giá trị con người tôi, theo một cách nào đó.

Thật lòng, tôi biết nói như vậy nghe buồn và tội nghiệp thế nào. Và tôi thật có ý định phải thay đổi cái kiểu suy nghĩ ấy. Nhưng có Adam ở bên quá tuyệt vời.

Ngoài bất cứ ưu điểm nào trên đời này ra, cậu còn rất có duyên nói chuyện nữa.

Laura hỏi Adam biết tôi như thế nào và cậu đáp: "Em học cùng Helen."

Laura nhìn tôi một cái đầy ngụ ý, kiểu như: "Ôi trời ạ, không, lại là một tên sinh viên! Tớ lại phải làm bộ quan tâm, say sưa nghe cậu ta huyền thuyên bất tận về bất cứ cái môn học chán ngắt nào cậu ta đang theo rồi."

Nhưng Adam đã đập tan kế hoạch này của Laura.

Có vẻ như cậu vẫn hay làm thế.

- Không sao đâu, - cậu mỉm cười với Laura. - Chị không phải hỏi em đang học ngành gì đâu.

- Ồ, - nó hơi lúng túng. - Vậy thôi tôi sẽ không hỏi đâu.

Im lặng.

- Thôi, - Laura nói. - Giờ thì tôi muốn biết thật đấy.

- Không phải là em đâu nhé, - Adam cười.

- Nhưng vì chị hỏi nên, ừ, em đang học năm đầu, các môn Ngữ văn, Tâm lý học và Nhân loại học.

- Năm đầu? - Laura nhướn mày, rõ ràng là ý nói cái, nói thế nào nhỉ, cái cách xử sự ít trẻ con của cậu.

- Vâng. Em là dạng sinh viên "đàn anh". Hay đó là cách người ta gọi em thì đúng hơn. Nhưng em chẳng thấy mình có cái chín chắn của một người đàn anh thực thụ tí nào. Chỉ khi đem so với các bạn cùng lớp thôi, em nghĩ vậy.

- Mấy đứa nó chẳng ra gì phải không? - tôi hỏi, mong cậu đáp phải.

- Không phải là không ra gì. Chỉ là trẻ thôi. Em nghĩ phải có người như thế chứ. Ý em là, bọn họ chỉ toàn mười bảy, mười tám, vừa mới xong trung học và vào đại học chỉ để có thêm vài năm sống vô trách nhiệm, chứ không phải vì ham học gì, hay là vì mê mấy môn học đó.

Laura và tôi lịch sự đưa ra hai cái mặt vô cùng xấu hổ khi cậu nói đến đây. Laura, Judy và tôi là những ví dụ hùng hồn của cái kiểu lười nhác, biếng lao động, hư hỏng, vô trách nhiệm mà cậu đang mô tả.

- Thế thì chúng chỉ làm cho cậu chán ngấy thôi, - tôi lí nhí.

Laura và tôi liếc nhau cười.

- Mà sao cậu lại vào đại học? - tôi hỏi.

- Ừm, em chưa từng muốn thế. Em chưa từng biết mình muốn làm gì sau khi xong trung học. Em toàn làm những chuyện sai lầm, - cậu nói rất bí hiểm.

- Rồi gần đây em quyết định làm lại mọi thứ. Ngày trước nó đã lộn tung hết cả lên, - cậu tiếp, nghe càng bí hiểm hơn. - Giờ thì em đã sẵn sàng để học thêm. Em thực sự thích đấy.

- Thật sao? - tôi đã bị ấn tượng bởi sự chín chắn và chuyên tâm của cậu.

- Vâng.

Rồi cậu ngáp ngừng tiếp: - Em nghĩ mình may mắn đã được đợi cho đến bây giờ. Vì đến bây giờ em mới thực sự biết quý nó. Em nghĩ nên để mọi người lặn lội đi làm vài năm trước khi quyết định mình có muốn học tiếp hay không.

- Vậy là cậu đã làm thế? - tôi hỏi. - Cậu đã đi làm?

- Cũng kiểu kiểu vậy, - cậu nói cụt ngủn, rõ ràng là không muốn đào sâu thêm. Càng lúc càng thêm tò mò.

Vậy là chàng Adam trong trắng tinh khôi cũng có Một Quá Khứ. Ừ thì cái kiểu cậu ta nói nghe có vẻ như thế.

Tôi dám cá cậu đang cố tình tạo ra cho bản thân một sức hút bí ẩn, tôi khất khe nghĩ. Biết đâu suốt sáu năm vừa rồi cậu ta đã là công chức chính phủ. Chắc là ở cái phòng ít hay ho nhất, như cấp phép nuôi thú chẳng hạn, nếu có một cái phòng làm chuyện đó.

Laura hỏi Adam câu thứ hai nó vẫn hỏi các em sinh viên. (Câu đầu là: Cậu học ngành gì?) - Rồi tốt nghiệp xong cậu muốn làm gì?

Tôi hồi hộp chờ đợi.

Cầu xin Chúa, đừng để cậu ta nói muốn trở thành nhà văn hay phóng viên gì đó. Nghe mồn lổ tai rồi.

Tôi đã bắt đầu thấy thích và quý cậu. Nên trả lời kiểu này sẽ chỉ nhạo báng hết những ấn tượng về cậu này giờ.

Tôi nắm hai tay lại, mắt hướng lên trời, cầu nguyện.

- Em muốn làm gì đó liên quan đến Tâm lý học. (Phù!) Em thấy cách con người ta suy nghĩ rất thú vị. Cũng có thể em thích làm cố vấn. Hay là làm gì đó liên quan đến quảng cáo. Sử dụng kiến thức về Tâm lý học cho

công việc đó, - cậu giải thích. - Mà thôi, cũng còn cả một chặng dài phía trước.

- Vậy còn Ngữ văn thì sao? - tôi lo lắng hỏi. - Cậu không thích sao?

- Dĩ nhiên là có chứ. Môn em thích nhất đấy. Nhưng em không thấy có khả năng kiếm được việc làm. Trừ phi em muốn trở thành nhà văn hay phóng viên gì đấy. Mà cứ hai kẻ tốt nghiệp thì đã hết một muốn làm cái nghề này.

Đội ơn trời!

Tôi mừng là cậu thích thế. Tôi không thể nghe thêm một ai nữa lái nhải chuyện họ muốn viết sách.

Thế là chúng tôi nói chuyện vui vẻ. Laura đi lấy thêm nước.

Adam quay sang tôi, mỉm cười.

- Tuyệt quá! Nói những chuyện nghiêm túc như thế này thật thích.

Tôi vui sướng.

Adam xích lại gần tôi hơn một chút.

Vậy là có thể tôi không có cái thân hình của con gái mười bảy, nhưng tôi vẫn có thể làm một tên đàn ông thích thú, tôi tự mãn nghĩ.

Tôi thấy mình như một phụ nữ chín chắn, mạnh mẽ, biết rõ bản thân và vị trí của mình trong cái thế giới này. Tự tin, có chính kiến nhưng hài hước và vui vẻ. Dí dỏm và thông minh.

Rác rưởi, dĩ nhiên rồi.

Chẳng phải mới nửa tiếng trước thôi tôi còn mắt mũi đầm đìa vì dính ninh mọi người trong cái quán này biết tôi là kẻ bị chối bỏ?

Nhưng vấn đề là thái độ sống thôi.

Ngay lúc này tôi thấy vui.

Tôi thấy vui vì Adam làm tôi thấy vui. Nhưng ai làm tôi vui thì có gì quan trọng không?

Chả phải thế tốt hơn là thấy buồn khổ ư?

- Adam, tụi em đi đây. Anh đi cùng chứ? Cô bé tóc vàng xinh xắn đã từ đâu xuất hiện, sà xuống cạnh Adam.

- Không, Melissa à, chưa. Nhưng sáng mai anh gặp lại mọi người, được không? Rõ ràng còn hơn cả "được" rất nhiều. Melissa trông giận dữ.

- Nhưng mà... em tưởng... anh không đi tiệc sao? - cô hỏi, có vẻ như không tin vào tai mình.

- Không, e là không, - Adam đáp, lần này giọng cương quyết hơn một chút.

- Được thôi! - Melissa nói, cho Adam biết thế là đã quá xa với "được".
- Túi của anh đây, - rồi buông cái túi thể thao to đùng rút độp xuống sàn.

Cô bé liếc cả tôi lẫn Laura thật dữ tợn.

Bất mãn, nhưng rất dữ tợn.

Cô bé thực sự không hiểu Adam đang làm gì với hai mục giả này trong khi cậu có thể "bốc" bất cứ em nào trong cái đám con gái hấp dẫn, kêu gọi ấy.

Nói thật, tôi cũng không hiểu nổi.

Melissa quày quả bỏ đi. Adam thở dài.

- Em chịu hết nổi mấy cái trò này, - cậu nói giọng chán chường. - Lại thêm một bữa tiệc quây kiêu sinh viên nữa. Heineken cứ thế nốc vào. Rồi chẳng có đường xá vì có kẻ đang bận làm tình trong toa lét. Rồi cứ bỏ áo khoác trên giường là có đĩa ói vào. Rồi ai nấy hôn hít chùn chụt. Em già quá không hợp với mấy thứ ấy nữa.

Tự nhiên tôi thấy thật lòng tội nghiệp cậu ta.

Tôi nghĩ cậu ta rất thật tình lúc cậu nói thích những cuộc trò chuyện nghiêm túc. Lúc nào cũng bị đám con gái mười tám như Helen và Melissa vây quanh đúng là chẳng dễ dàng gì nếu bạn chín chắn hơn chúng nhiều.

Rồi tôi nhận ra có quá nhiều kẻ ngưỡng mộ cũng chẳng dễ chịu gì, nếu bạn là người tử tế, đàng hoàng, như Adam, có vẻ thế, và bạn không muốn làm họ buồn. Đôi khi, không phải vì tôi biết vậy hay sao đó, nhưng không phải cứ đẹp là mọi thứ đều trở nên dễ dàng. Bạn phải biết sử dụng cái lợi thế đó một cách khéo léo và có trách nhiệm.

Suốt mười phút sau đó, từng tốp con gái trẻ trung đều đặn đến chào tạm biệt Adam. À, đấy là cái cơ thôi. Hẳn nhiên Melissa đã báo cáo thông tin và chúng đến để xem tôi với Laura già nua, xấu xí đến cỡ nào.

Nếu trắng với sao kia có đổi cho nhau được, tôi chắc sẽ là đứa đầu tiên chê bai, nhạo báng mấy đôi giày, quần áo, cách trang điểm và tóc tai của hai mục đàn bà chen ngang đáng ghét này.

Nhưng Laura trông vẫn xinh đẹp, tóc xoắn nhuộm đỏ, da đẹp như sứ, không một dấu vết của cái tuổi ba mươi của nó. Tôi cũng không nghĩ mình đến nổi tệ. Nhưng tôi biết chắc điều ấy cũng chẳng cản được những kẻ muốn chê chúng tôi già nua. Mà ảnh hưởng gì kia chứ?

Ai đó bỗng thò một cái lon ngay dưới mũi tôi, lắc lắc.

- Chị đóng góp một ít cho trẻ em cơ nhỡ nhé? - một gã đàn ông mặt hiện rõ chữ quấy nhiễu mặc một cái áo khoác sũng ướt lên tiếng.

- Chắc rồi, - nhờ rượu, tôi hào phóng hơn bình thường một chút. Tôi nhét một bảng vào lon.

- Chị nữa? - gã quay sang Laura.

Gã thậm chí chẳng hỏi đến Adam. Rõ ràng gã nhận ra ngay những cô cậu sinh viên không một xu dính túi.

- Ồ, tôi đóng góp trực tiếp rồi, - Laura nói.

- Vậy hả? - tôi ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ biết Laura từng làm gì liên quan đến từ thiện cho trẻ em.

- Ừ thì tớ đều đặn làm tình với con nít.

Nếu thế không phải là đóng góp trực tiếp thì tớ chẳng biết gọi nó là gì.

Gã đàn ông trông khiếp sợ, nhanh chóng linh qua bàn kế bên.

Adam cười sảng sặc.

- Em chưa từng gặp ai quan hệ với trẻ em.

- Tôi đùa thôi. Thật tình tôi không phải đưa chuyên gạ gẫm trẻ em đâu, - nó bảo. - Đưa con nít tôi vừa nói cũng được mười chín tuổi rồi.

Chúng tôi uống hết chỗ rượu rồi mặc áo khoác vào, chuẩn bị về.

Quán bar đã bắt đầu vắng người.

Mấy người xung quanh có vẻ như đang rất cao hứng, ngoại trừ mấy cậu nhân viên đang nài nỉ họ về.

- Tôi làm mười ba đêm liên tục rồi, - tôi nghe một cậu nói với một bàn đang rất âm ỉ. - Tôi sắp gục đấy. - Công bằng mà nói, cậu này đúng là trông kiệt sức thật, nhưng tôi nghĩ cậu đang phí thời gian khơi dậy lòng trắc ẩn của đám người này.

- Anh làm tụi này muốn khóc quá hà, - một tên trong bọn, đã khá say, nhạo.

- Uống hết chai ấy ngay, không tôi cầm đi luôn đấy! - một cậu nhân viên khác đang đứng ở bàn bên cạnh đe dọa. Rõ ràng cậu này đã quá quen với vai trò một chủ tiệc nhanh gọn.

Thế là tên khách tu một hơi cạn sạch, dưới sự cổ vũ nhiệt tình của đám bạn: "Giỏi!", "Cấm phí của giờ!", và nhiều tiếng la hò khác.

Thậm chí Laura cũng hò theo: "Cạn!"

Năm phút sau đấy chúng tôi đã đi ngang qua tên này lúc hắn cũng chỉ vừa đi ra. Hắn đang được vài đứa bạn, cũng say khướt không kém, đỡ trong khi hắn ói mưa tràn lan.

Bước tới cửa quán bar, chúng tôi mới hay trời vừa bắt đầu mưa.

- Tớ đậu xe ngay đầu phố thôi, - Laura nói. - Tớ chạy đây.

Chúng tôi ôm nhau chào tạm biệt.

- Chủ nhật tớ sẽ đến chơi với Kate. Rất vui được gặp cậu, Adam. - Bóng nó chìm dần trong màn đêm sũng ướt trước khi suýt đụng phải cái tên đang nôn mưa.

- Xin lỗi, - nó nói với theo, giọng nó dập dềnh trong hơi đêm ẩm ướt.

Adam và tôi đứng ngoài cửa một lúc. Tôi không chắc mình nên nói gì, cậu cũng không nói gì nốt.

- Tôi cho cậu quá giang về nhà nhé?

Tôi thấy lời đề nghị của mình hơi kỳ cục. Mặc dù tôi đóng vai người phụ nữ lớn tuổi hơn, có tiền, đang thèm khát tình yêu và chuyện giường gối, và đang gạ gẫm chàng thanh niên đẹp trai không tiền.

- Thế tốt quá! Em nghĩ mình nhờ chuyển xe buýt cuối rồi.

Cậu mỉm cười.

Tôi thấy nhẹ nhõm.

Tôi đang làm ơn cho cậu ta. Không phải đang tìm cách lợi dụng.

Chúng tôi bước vội qua những con phố ướt át đến bãi đậu xe.

Tin tôi đi, đi bộ dưới mưa chẳng lãng mạn tẹo nào đâu. Vô cùng khổ sở thì đúng hơn. Đôi giày boots của tôi bằng da lộn. Tôi sẽ phải dành cả phần còn lại của đời mình mà đứng cầm nó hơ trên cái ấm nước đang bốc khói hồng khô phục lại vẻ huy hoàng cho nó.

Chúng tôi chui vào trong xe. Cậu ném túi xách ra băng ghế sau và ngồi xuống cạnh tôi. Thề có Chúa, cậu ta lấp đầy cả phần trước của xe.

Lên đường.

Cậu bắt đầu ngoáy cái radio.

- Ôi dừng! Bố giết tôi mất!

Tôi kể cho cậu nghe câu chuyện giữa hai bố con trước khi đi. Cậu cười rất vui vẻ.

- Chị lái xe cừ đấy! - một chốc sau đấy cậu lên tiếng.

Thế là tôi bấn loạn và từ lúc ấy trở đi cứ làm chết máy, rồi lại suýt ửi vào cột điện. Cậu chỉ cho tôi đường về nhà mình ở Rathmines. Chúng tôi chạy xe trong mưa. Chẳng ai nói gì.

Âm thanh duy nhất là tiếng bánh xe lướt trên mặt đường và tiếng quét rin rít của cây cần gạt nước.

Nhưng sự im lặng này thật dễ chịu.

Tôi dừng xe trước nhà cậu và mỉm cười tạm biệt. Buổi tối hôm nay sao mà tuyệt vời quá.

- Cám ơn chị.

- Không có gì, - tôi mỉm cười.

- Ờ... Ừm... em định nói... chị vào uống tách trà nhé? - cậu lúng túng.

- Khi nào... Ừm... bây giờ á? - tôi hỏi lại, cũng bối rối không kém.

- Không, em nghĩ chắc đâu đó tháng Mười hai năm sau, - cậu cười.

Lời từ chối của tôi ở ngay cửa miệng, thậm chí trước khi tôi kịp nhận ra.

Tôi có mấy lý do từ chối. Trễ rồi. Tôi đang ướm sũng. Đây là tối đầu tiên tôi bỏ Kate để ra ngoài. Helen sẽ giết tôi.

- Ừ, - tôi đáp, vô cùng ngạc nhiên vì câu trả lời của mình. - Sao lại không nhỉ?

Tôi đậu xe rồi cả hai vào nhà.

Trống ngực tôi đập loạn xạ. Nỗi lo sợ của tôi có nguồn gốc rất rõ ràng. Tôi đã thấy đủ loại nhà thuê của sinh viên nên chỉ chờ nhìn thấy những cảnh tượng kinh khủng nhất.

Đủ kiểu bố trí kỳ cục. Đây, sáu, bảy người ngủ ngoài phòng trước, hai trong bếp, phải đi qua phòng ngủ để vào toa lét, phải đi qua toa lét mới ra tới phòng khách.

Phòng ngủ ngăn cách bởi những tấm thảm kẻ ô treo thả xuống từ trên trần, cho có vẻ riêng tư một tí. Tủ quần áo ngoài hành lang. Tủ ngăn kéo đựng quần áo trong nhà bếp. Soong chảo, xô chậu trong nhà tắm. Tủ lạnh ngay dưới chân cầu thang. Và bàn trà trong phòng khách ghép từ bốn cái thùng đựng sữa với một miếng nhựa.

Bạn biết đấy.

Bếp thì trông như thể nếu rủi bị sét đánh trúng, xem như trở về thuở hồng hoang - màn cửa treo lệch, quần queo, mảnh gió toàn các mảnh gãy, lon bia móp méo la liệt dưới sàn và bình chứa nước dành để tự chế bia uống.

Ôi đúng thế đấy, tin tôi đi, tôi đã phải trả tiền để được ở trong những cái nhà trọ sinh viên thế rồi.

Thế nên tôi thở phào nhẹ nhõm khi Adam mở cửa, mời tôi bước vào một căn hộ trông rất bình thường, thực tế tôi còn có thể nói quá một tí là trông rất được.

- Vào bếp đi! - cậu bảo, cởi chiếc áo khoác ướt sũng.

Chúng tôi vào bếp. Adam đặt ấm nước và bật máy sưởi. Không phải máy cái máy sưởi đã chiến gớm ghiếc vẫn bắt vít vào phòng ngủ kiêm nơi tiếp khách, mà là máy sưởi bằng gas thông thường, giống như loại gắn

trong căn hộ của chúng tôi ở London ấy. Còn ấm nước thì là ấm nước thật, không phải lon thiếc.

Tôi hơi nghi ngờ.

- Mấy người sống ở đây, - tôi hỏi, - cũng là sinh viên sao?

- Không, - cậu giúp tôi cởi áo khoác rồi treo nó gần chỗ máy sưởi. - Họ đi làm rồi. À, thảo nào.

- Chị có bị ngấm nước mưa không? Em lấy cho chị mượn đỡ cái áo len của em nhé?

- Không, không sao, - tôi đã thấy dạn dĩ hơn. - Cái áo khoác đã che cho tôi khỏi trận mưa dữ dội rồi.

Cậu mỉm cười.

- Vậy để em lấy khăn cho chị lau tóc.

Cậu quay đi rồi trở lại, cầm theo một cái khăn to màu xanh. Và tôi mừng là không phải để bạn lo vì, không, cậu ta không tự tay lau khô tóc cho tôi.

Bạn nghĩ mình đang đọc gì? Mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm lãng mạn chẳng?

Xin lỗi nhưng nếu bạn thích những dạng tương tự thì tôi nghĩ mình nên đề nghị bạn đọc một cuốn sách khác.

Không. Cậu ta đưa cho tôi cái khăn và tôi tự mình lau tóc. Tôi đâu muốn tóc mình bị dính bê dính bết rồi sau đó khô nham khô nhờ.

Nói thật, tôi thà bị mắc chứng viêm phổi. Tôi cởi giày, đặt trước máy sưởi. Adam đưa cho tôi một tách trà. Chúng tôi ngồi bên bàn ăn trong căn

bếp ấm áp dễ chịu.

Cậu còn kiếm được một gói bánh quy.

- Cửa Jenny, - cậu phân trần. - Sáng mai em sẽ nói mình có khách quý. Cô ấy sẽ hiểu.

Có vẻ như cậu ấy có duyên một cách rất tự nhiên. Tôi không hề thấy cậu nịnh nọt hay giả tạo.

- Vậy là chị sanh Kate được lâu chưa? - cậu đặt hũ đường trước tách trà của tôi.

- Hơn một tháng rồi - Chị này, em hy vọng chị không phiền lòng, - cậu bối rối. - Nhưng Helen có nói với em chuyện của chị và anh nhà.

- Gì nữa? - tôi hỏi, có phiền chứ.

- À, cũng không nói gì nhiều, - cậu vội nói.

- Ý em là, em biết đó không phải chuyện của em hay sao hết, nhưng em chắc chuyện không dễ dàng gì cho chị. Bản thân em cũng đã gặp chuyện tương tự nên em hiểu nó kinh khủng thế nào.

- Thật sao? - tôi tò mò.

- Dạ, vâng. Nhưng em không có ý định soi mói chuyện của chị đâu.

Không phải lo, tôi nghĩ, cứ nói ra đi!

Cậu cứ soi mói chuyện của tôi nếu tôi cũng được phép soi mói chuyện của cậu một chút.

- À, - cậu tiếp, - em biết chị cũng có rất nhiều bạn bè ở Dublin nhưng chị đừng ngại nếu muốn nói chuyện với em.

- Cậu đang không đem tôi ra làm thí nghiệm với cái môn Tâm lý học của cậu đấy chứ? - tôi nghi ngờ.

- Không, không phải vậy, - cậu phá lên cười. - Vì em thấy quý chị ngay từ lúc mới gặp thôi. Và sau tối nay thì em thấy quý chị hơn nữa. Em sẽ rất vui nếu mình là bạn bè của nhau.

- Tại sao? - tôi hỏi, càng nghi ngờ hơn. Ừm, tôi hoàn toàn có quyền hỏi tại sao, đúng không? Vì tôi chẳng hiểu tại sao mà. Tôi là một người rất đổi bình thường. Tại sao Adam lại bảo tôi rất đặc biệt và đáng là bạn tốt?

Tôi không có ý hạ mình xuống. Tôi biết mình cũng có nhiều phẩm chất tốt. Tôi không phải Nữ Hoàng Tự Ti, nhưng rất nhiều người cũng có những phẩm chất tốt. Tôi chẳng có gì đặc biệt khác thường cả. Còn Adam, mặt khác, hẳn đã gặp hàng triệu, triệu phụ nữ, những người phụ nữ dí dỏm, xinh đẹp, thông minh, vui vẻ, giàu có, thon thả, xinh xắn và lôi cuốn.

Tại sao cậu ta lại chú ý đến tôi?

- Bởi vì chị rất dễ mến, - cậu đáp.

Dễ mến! Bạn thấy chưa?

Ai lại muốn một người đàn ông đẹp trai như Adam "chấm" chỉ vì họ dễ mến?

- Chị cũng vui tính nữa. Thông minh, và thú vị.

Vậy nghe được hơn nhiều.

Có cửa nào cho xinh đẹp, hấp dẫn không?

Tôi thậm chí đã nghĩ tới từ "lôi cuốn". Nhưng không có từ nào cả. Xinh đẹp, hấp dẫn, lôi cuốn.

Thì đã sao chứ? Được trò chuyện với cậu là vui rồi. Tôi thấy rất dễ chịu.

Tôi không mê cậu.

Mặc dầu cũng có thể lắm, nếu ở một hoàn cảnh khác.

Cậu không mê tôi.

Chúng tôi chỉ là hai con người trưởng thành vô tình thích trò chuyện với nhau. Tôi là phụ nữ đã có gia đình.

Thứ Hai tôi sẽ gọi James.

Adam đã có người "canh giữ" rồi. Nếu không phải Helen em tôi thì cũng là một phụ nữ khác, tôi chẳng chút nghi ngờ điều này.

Nên chuyện có gì ghê gớm đâu.

- Mai chị có làm gì không?

- Ừm, chưa biết nữa. Thực sự tôi cũng chưa theo lịch trình gì cụ thể từ lúc về đến giờ. Chắc chỉ chăm Kate thôi.

- Đấy, chính là lý do em hỏi chị sanh Kate được bao lâu rồi. Em đang nghĩ không biết chị có muốn đến phòng tập với em không.

- Tôi á? - tôi kinh hoảng. - Sao cậu hỏi thế?

- Không phải vì em nghĩ chị cần phải tập tành đâu, - giọng cậu ngài ngại. - Em chỉ nghĩ biết đâu chị thích.

Tôi, với cái cơ thể bị mất phom, nhão chùng như bao bột đến phòng tập với một thiên thần. Cậu ta đùa chẳng?

Nhưng mặt khác, cơ thể tôi sẽ vĩnh viễn không ra hình thù gì, nhão như bột, nếu tôi không làm gì với nó.

Và tôi đã từng đi tập rất hăng say trước khi có Kate.

Có lẽ đây là lời đề nghị hay ho nhất lâu lắm rồi tôi mới được nghe.

- Ủm... - tôi đắn đo, - tôi không được gọn gàng lắm.

- Thế nên chị phải bắt đầu làm gì đó chứ! - cậu nói ngay.

- Rồi ai sẽ trông Kate?

- Chẳng phải mẹ chị sẽ giúp trông cháu sao? Chỉ vài tiếng đồng hồ thôi mà.

- Cũng có thể, - tôi nói, giọng nghi ngại. Chuyện này hình như đang đi hơi quá nhanh.

Quý tha ma bắt, tôi chỉ ra ngoài uống chút ít với Laura thôi, thế mà giờ tôi đang chuẩn bị tham gia vào một chương trình tập luyện với một người chỉ mới gặp hôm qua.

Tối qua.

- Nào chị! Đi nhé? Em dám cá chị sẽ rất thích. Có mất mát gì đâu chị?

Tôi có gì để mất?

Ngoài mạng sống của mình ra, nếu Helen tìm thấy.

- Thôi được, tôi sẽ đi.

Tôi quyết định sẽ gặp cậu dưới phố ba giờ ngày mai dù gần như không tin được là mình đang làm điều này. Tôi uống hết tách trà. Cậu tiễn tôi ra chỗ đậu xe.

Cậu đóng cửa xe cho tôi và đứng ngoài cửa - trong mưa, tôi xin được nói thêm - nhìn theo tôi phóng xe đi.

Tôi đã bắt đầu thấy tội lỗi trước cả khi kịp chạy hết con phố.

Tội bỏ bê Kate.

Tội giao du với bạn trai của em gái mình, mà xét ra thì vô tội.

Tội nghĩ đến chuyện phí thời gian ở phòng tập trong khi tôi nên nói chuyện với luật sư để giải quyết vấn đề tài chính và các thứ khác.

Vừa về đến nhà, tôi chạy lên lầu tìm Kate. Thật nhẹ cả người khi thấy con bé vẫn còn sống và khỏe mạnh. Tôi thấy tội lỗi đến độ cứ đinh ninh có chuyện không hay xảy ra.

Tôi ôm chặt bé vào lòng, chặt đến độ tôi tưởng mình sắp cướp mất hơi thở của bé.

- Mẹ nhớ con quá, bé yêu, - tôi thì thầm, trong khi con bé chặt vật thở.
- Thứ Hai mẹ sẽ gọi bố, sẽ cố gắng giải quyết chuyện nhà mình. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp, mẹ hứa đấy.

Buổi tối hôm nay thật tuyệt vời.

Tôi chỉ không hiểu sao mình thấy xuống tinh thần quá.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tôi đã lên kế hoạch gọi cho ông Hasdell, ông luật sư Laura giới thiệu, ngay khi ông ta vừa ngồi vào ghế lúc chín giờ sáng hôm sau.

Nhưng tôi không sao làm được.

Tôi cho Kate bú.

Tôi chơi với Kate.

Tôi lo không biết mặc gì đến phòng tập.

Tôi lo không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Helen phát hiện tôi đến đó với Adam. Tôi lo mình sẽ bỏ bê Kate.

Tôi lo mẹ sẽ từ chối trông cháu ngay vì sợ trở thành đồng lõa.

Tôi lo đủ thứ, trừ cái chuyện quan trọng. Tôi biết mình phải gọi cho ngân hàng. Tôi không còn lấy một xu tiền mặt.

Nhưng tôi lo hơn chuyện cái vòng ba của mình trông như thế nào trong bộ đồ tập bó sát vừa tìm được trong phòng của Rachel. Con tôi đang phải lớn lên không có cha, nhưng thay vì gọi điện thoại nói chuyện với luật sư xem có thể giải quyết sự việc theo chiều hướng nào, tôi lại đứng trước gương, tay ấn bụng, xem xét hình dáng mình nhìn từ một bên trông như thế nào và sau cùng, như thể những năm tháng vừa rồi đã biến đâu mất hết và tôi vẫn còn ở tuổi mười lăm, ngoái đầu ra sau cổ dòm xem cái vòng ba của

mình trông thế nào. Mẹ rất nghi ngờ khi tôi nhờ bà trông cháu giúp vào buổi trưa.

- Nữa?

- Dạ, nhưng khoảng một, hai tiếng thôi mẹ, - tôi lí nhí.

- Vụ gì? - bà tra vấn. - Con đang có phi vụ gì đây?

- Không có gì hết, mẹ ạ. Con chỉ muốn đi tập thôi, để lấy lại dáng, - tôi đáp, không muốn dối bà. Nhưng tôi cũng không đủ thoải mái mà nói ra toàn bộ sự thật.

- À, tập tành, - giọng bà nghe có vẻ ủng hộ. - Tốt đấy. Mà cẩn thận đừng... ờ... con biết đấy... ờ... đừng làm... đừng để bị đau. Con sanh vẫn chưa được lâu lắm đâu, đừng quên nhé.

- Cám ơn mẹ, - tôi thấy buồn cười vì cái cách nói tế nhị của bà. - Nhưng con nghĩ chắc trong người cũng ổn ổn rồi. Nói thật với mẹ, con đang nôn nóng lắm rồi.

Lẽ ra tôi không nên nói câu này.

Chỉ làm bà nghi ngờ trở lại.

Tôi biết bà khuyến khích tôi "vui chơi" một tí với Adam, nhưng tôi vẫn thấy gặp cậu là tội lỗi, nên không muốn bất cứ ai biết.

Thế là tôi lái xe xuống phố, lòng đầy tội lỗi và sợ bị bắt quả tang, cộng thêm nỗi sợ có chuyện gì xảy ra với Kate.

Chạy được nửa đường thì tôi quyết định mình không thể dẫn thân vào cái lối sống gian dối, lén lút và bỏ bê con cái này. Tôi phải quay về.

Nhưng đường phố đông đúc đến nỗi đến khi có thể quay đầu xe được thì tôi lại thấy tội lỗi nếu bỏ Adam ở đấy. Nên tôi quyết định vẫn sẽ gặp cậu, và bảo với cậu là tôi không thể tiếp tục gặp cậu, rồi sẽ đi thẳng về nhà.

Nhưng rồi tôi không tìm được chỗ đậu xe. Thực tế tôi đã phải đỗ xe vào bãi rồi bắt xe buýt đến chỗ hẹn.

Tôi trễ giờ hẹn quá rồi.

Tôi chạy xuống phố, thấy Adam đang đứng bên ngoài cửa hiệu chúng tôi đã hẹn. Cậu đang dáo dác nhìn, vẻ mặt lo lắng, không mấy may quan tâm đến những cái nhìn ngưỡng mộ từ các chị em phụ nữ đi ngang qua.

Lần nào trông thấy cậu tôi cũng giật thót mình.

Tôi cứ quên mất là cậu quá đẹp trai.

Cậu thanh niên cao lớn, đẹp như thiên thần có đôi chân dài răn chắc này đang đợi tôi. Tôi thấy choáng ngợp.

Tại sao nhỉ!?

- Claire! - cậu gọi, vẻ mặt vui mừng. - Em tưởng chị không đến.

- Không, không đến, - tôi lí nhí.

- Vậy là chị đang gởi ảnh xạ của chị tới đây hả, hay sao? - cậu mỉm cười.

- Không, Adam này... tôi không chắc chuyện này có gì hay... - tôi bắt đầu lắp bắp. - Là, là... - rồi khổ sở không biết nói tiếp như thế nào.

- Chuyện gì không hay? - cậu dịu dàng hỏi, khéo léo rẽ đám đông lấy lối cho tôi đi.

- Gặp cậu, rồi... cậu biết đấy, mà tôi thì có gia đình rồi, - tôi đáp, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Rồi tôi ngược lên nhìn cậu, không tin vào mắt mình trông cậu bị tổn thương đến thế nào.

- Em biết chị đã có gia đình, - cậu nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng trầm hẳn. - Em chẳng dám nghĩ điều gì không phải. Em không có ý định gì cả. Em chỉ muốn được là một người bạn của chị thôi.

Tôi thấy vô cùng xấu hổ. Vô cùng xấu hổ. Hồ thẹn đến chỉ muốn chết quách đi.

Sao mà tôi dám nghĩ cậu ta có ý gì.

Sao tôi cứ hay nghi ngờ?

Hay là tại sao tôi lại có thể tự cao tự đại đến thế?

Thôi được rồi, thì tôi đã rất cẩn rứt lương tâm vì gặp gỡ cậu. Nhưng chẳng phải vấn đề là ở tôi sao? Sao tôi lại phải gán ghép cho cậu những động cơ không đàng hoàng chỉ vì chính tôi có những động cơ không đàng hoàng?

Có thực chính tôi có những động cơ không đàng hoàng?

Ôi trời ơi! Tôi không biết nữa.

- Thôi, em nghĩ chị nên về đi vậy.

Cậu không có vẻ lạnh lùng hay tức giận, nhưng trông cậu như không muốn tôi đụng vào người cậu, hay bất cứ gì.

- Không!

Chúa ơi, liệu có bao giờ mày quyết định được chuyện gì!

- Không, - tôi nói, nhưng không đến nỗi hoảng hốt. - Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên nói điều tôi vừa nói. Tôi đúng là điên khùng và chỉ giỏi khoa khoảng mọi chuyện lên.

Chúng tôi đang lôi kéo những cái nhìn tò mò, khoái chí từ những người đi mua sắm đang ra vào cửa hiệu.

"Hay thế!" tôi nghe được một cô gái khoái trá nói với người bạn đi cùng, "Chẳng gì vui hơn là thấy thiên hạ cãi nhau."

Giọng cô ta xa dần: "Làm tớ thấy mình chẳng phải kẻ duy nhất trên đời này khổ sở."

Ôi đừng lo, tôi nghĩ, cô không phải kẻ duy nhất đâu.

Adam mở to mắt nhìn tôi, thờ dài giận dữ: - Vậy chị muốn sao?

- Không sao hết. Mình xem như quên chuyện mới xảy ra được không? Cứ đi tập như đã định?

- Được, - cậu đáp, nhưng không có vẻ thân thiện lắm.

- A, phải dễ thương với cô ấy đấy nhé!

Hôn cô ấy một cái xem nào! - một ông già lôi thoi lếch thếch la lớn, mấy chai Guinness đã mở nút thò ra khỏi cái túi áo khoác rách bươm, ông này đã chăm chú theo dõi diễn tiến sự việc tự nãy giờ. - Cô ấy xin lỗi rồi đấy thoi. Phải không người đẹp?

- Đi thoi, - tôi thì thầm với Adam.

Tôi không muốn lôi kéo một đám đông.

- Cho cô ấy xin tí hơi, - Ông già hét với theo, sao tự dừng trở nên thô bỉ đến khó chịu. - Các chị em chỉ hiểu mỗi chuyện đó thôi!

Chúng tôi bước vội, tiếng lão già nhỏ dần.

- Chúa ơi! - tôi kêu lên nhẹ nhõm khi chúng tôi rẽ qua phố khác, không còn nghe thấy tiếng lão nữa.

Adam thoáng mỉm cười nhưng không khí vẫn căng thẳng, khó chịu.

Chúng tôi đến phòng tập. Cậu đăng ký cho tôi rất nhanh gọn. Tôi vào phòng thay đồ của nữ và sau một hồi trì hoãn, tôi đành phải khép nép bước ra, e ấp ngượng nghịu trong bộ đồ tập bó sát như một cô dâu trinh trắng. Tôi đi thật sát vào tường, chỉ sợ ai đó kịp ngó thấy toàn cảnh cái vòng ba của mình, nhưng tôi đâu cần phải lo thế.

Adam gần như thậm chí chẳng liếc đến tôi.

- Máy cái xe đạp ở đằng kia, - cậu chỉ, - máy tập trong phòng này. Còn cái máy khác thì chị đi theo lối ấy.

Rồi cậu để mặc tôi tự xoay xử.

Hay nhỉ? Tắm tức nghĩ bụng. Cứ mặc xác mình thế, có bong gân tẹo căng cũng chẳng buồn quan tâm.

Tôi đứng đấy một lúc chờ cậu quay lại chỉ tôi cách sử dụng máy.

Vô cùng thành khẩn với bạn, tôi nghĩ mình đang thả hồn tưởng tượng ra cái cảnh rất đẹp, nhưng cũng rất tội lỗi, là tôi nằm trên bàn tập còn cậu thì cúi người xuống chỉnh mức trọng lượng hay làm bất cứ thứ gì, rồi chúng tôi chợt nhận ra mình đang rất gần cho một nụ hôn.

Cái kiểu lãng mạn nhằm nhí ấy.

Adam không may may để ý đến tôi, nên tôi bất đắc dĩ quyết định phải tạm dừng cái trí tưởng tượng bay bổng kia đi mà bắt tay vào tập.

Tôi làm vài động tác khởi động và kéo giãn cơ.

Tôi nhận ra là mình đang tập rất thích thú.

Mình không hẳn là đang hạnh phúc, tôi trấn an bản thân. Khi tập thể dục người ta vẫn bị cao hứng ảo thế mà. Pheromone hay cái gì đó. Không, endorphin chứ nhỉ? Trời ạ, tôi đang giống như con Helen rồi. Tôi liếc trộm Adam một cái.

(Úi! Nghe y như tiểu thuyết lãng mạn. Người ta luôn liếc "trộm".) Thôi được rồi, tôi không trộm gì hết. Không cảm thấy tội lỗi vì bất cứ hình thức trộm cắp nào cả.

Mặc dù tôi có biết một anh chàng trong quán rượu luôn sẵn lòng cho tôi liếc trộm hàng mớ với giá rất phải chăng. Thôi không hỏi thêm chi tiết nhé!

Nhưng đúng là tôi có nhìn Adam khi cậu không biết là tôi đang nhìn.

Cậu đẩy, đẩy, nâng, nâng rất nặng.

Trông cậu vô cùng quyến rũ.

Động tác dứt khoát, nét mặt rất nghiêm túc, và cậu thật đẹp trai.

Một người đàn ông rất nghiêm túc với cơ thể của mình.

Vì những lý do chính đáng.

Mặc dù chỉ quần tập với áo thun, cậu vẫn đẹp hút hồn.

Hai cánh tay chắc khỏe lấp lánh mồ hôi. Và cặp mông rất đẹp.

Xin lỗi. Tôi không nên nói điều này.

Nhưng thật đấy.

Tập được khoảng một giờ thì tôi thấy đã đủ.

- Rồi, - cậu mỉm cười. - Đi tắm đi. Chút nữa em gặp chị ở quán cà phê.

Cậu đã ngồi chờ sẵn khi tôi ra khỏi phòng tập. Tôi đã lo dậm môi dậm mặt quá lâu. Tóc cậu ướt và bóng mượt. Trước mặt cậu bày để đến mấy chục hộp sữa tươi.

- Chị đây rồi! Sao, chị có thích không?

- Rất thích.

- Mừng vì đã đến chứ hả? - cậu hỏi, gương mặt không biểu lộ gì.

- Ừ, - tôi nhìn thẳng vào mắt cậu, đáp.

- Tốt! - cậu nói rồi cười lớn.

Tôi cũng cười.

Đội ơn Chúa! Tôi thấy nhẹ nhõm cả người vì trông cậu không còn vẻ gì là khó chịu nữa.

Tôi đi gọi một tách trà rồi ngồi xuống bàn với cậu.

Chúng tôi là hai khách duy nhất trong quán.

Tối thứ Sáu rồi, những con người vẫn còn đủ lý trí chắc có nhiều chuyện hay hơn để làm.

Đi bar để được say xỉn, tôi biết lắm.

Đột nhiên mọi thứ lại trở nên vui vẻ như trước. Sự căng thẳng đã biến mất.

Chúng tôi không nói những chuyện không vui hoặc quá khô khan.

Tôi không hỏi cậu phải chăng Helen là bạn gái cậu và cậu đáp lại bằng cách không hỏi gì về James.

Tôi không hỏi cậu mấy bài giảng trên lớp thế nào và cậu cũng rất tử tế đáp lại bằng cách không hỏi han công việc của tôi.

Cậu hỏi tôi thích nhất con vật gì.

Tôi hỏi cậu về kỷ niệm đầu tiên trong đời. Chúng tôi nhớ lại chuyện đi săn nhậy hồi mười lăm tuổi.

Rồi hỏi nhau nếu được ban cho một khả năng phi thường nào đó, chúng tôi sẽ chọn gì.

- Em muốn được bay.

- Vậy sao không học đi?

- Không, em ước mình biết bay ấy, - cậu cười lớn. - Không phải lái máy bay hay gì gì đâu. Còn chị thì sao?

- Có lúc tôi ước mình biết trước được tương lai. Không phải là tất cả mọi thứ, không phải là nhiều năm tới gì hết. Có thể chỉ là vài tiếng đồng hồ sau đó thôi.

- Tuyệt quá! Cứ nghĩ xem chị mà cá độ đua ngựa thì sẽ kiếm được bao nhiêu tiền.

Tôi cười to.

- Hay là, có phép tàng hình. Chắc là vui lắm. Dám cá cậu biết người ta rõ hơn nhiều nếu họ không hay biết cậu đang ở ngay đây.

- Đúng thế.

Cả hai ngừng lại một chút.

- Em thích được đi xuyên thời gian lắm, - cậu lên tiếng trước.

- Hay đấy, - tôi hào hứng. - Như đi đến tương lai chẳng hạn. Hay tưởng tượng xem cậu quay trở lại những thời kỳ rất thú vị, như Ai Cập cổ đại chẳng hạn. Mặc dù may lắm thì lúc ấy tôi cũng chỉ được là một võ sĩ giác đấu già nua tội nghiệp thôi.

- Em không chắc có võ sĩ giác đấu ở Ai Cập cổ đại đâu, - cậu nói, nhưng rất dịu dàng.

Tôi dám chắc cậu hay chinh con Helen lắm.

- Nhưng mà, - cậu tiếp. - Em chắc chị sẽ là công chúa. Có thể không phải là Cleopatra. Da chị vẫn còn sáng lắm, - cậu khua nhẹ tóc tôi. - Nhưng chắc chắn chị phải là công chúa.

- Ừm... thật không? - tôi lí nhí.

Có duyên, dí dỏm, chính là tôi đấy.

Sắc Sảo và ứng Biến là tên lót của tôi. - Ờ... cậu muốn được trở lại thời nào? - tôi hỏi, lòng lo lắng câu chuyện sẽ nhạt đi và hơi thở tôi sẽ trở lại bình thường.

- À... nhiều lúc em ước được quay lại những ngày trước của mình. Chị biết không, về lại những lúc mình đã rất hạnh phúc. Hay trở lại và thay đổi chuyện này chuyện kia. Sửa đổi những sai lầm của mình. Hoặc làm những thứ lẽ ra mình đã phải làm nhưng lại không làm.

Tôi cực kỳ tò mò với câu chuyện bí hiểm này.

Chuyện gì đã xảy ra với cậu mà cậu nghe có vẻ đau buồn thế?

Nhưng chưa kịp khai thác thêm thì tôi nhác thấy cái kim đồng hồ.

Bảy giờ kém mười.

Chúa ơi! Tôi kinh hãi nhảy dựng lên.

- Ôi trời, nhìn xem! Tôi cứ tưởng mới năm giờ thôi.

Tôi cầm túi, đứng dậy, chuẩn bị chạy.

- Tôi phải về đây. Cảm ơn cậu. Tạm biệt.

- Đợi đã. Em đi lấy xe cùng chị.

- Không cần đâu.

Rồi bỏ chạy.

Tôi cực kỳ hoảng.

Thời giờ chạy đi đâu mất hết rồi?

Sao tôi lại có thể bê trẻ Kate thế này? Chúa sẽ trừng phạt tôi. Chắc hẳn sẽ có chuyện không hay xảy ra cho con bé.

Tôi không tin được ngần ấy thời gian đã trôi vèo qua.

Tôi phóng xe hết tốc lực về nhà, đường phố khá vắng vì không phải giờ cao điểm. Trẻ quá rồi còn gì.

Mẹ bặm môi, khuôn mặt đầy ngờ vực khi tôi về đến nhà.

- Con nghĩ bây giờ là mấy giờ? - bà tra khảo.

- Con xin lỗi, - tôi thờ đốc. - Con quên mất cả thời giờ.

- Mẹ cho Kate bú bình rồi.

(Đội ơn trời! Vậy là con bé còn sống!) - Cám ơn mẹ.

- Năm lần.

- Cám ơn mẹ.

- Mẹ cũng thay tã cho nó rồi.

- Cám ơn mẹ.

- Ba lần.

- Cám ơn mẹ.

- Mẹ hy vọng con cảm kích.

- Ôi có mà, mẹ.

- Con bé không phải con của mẹ, con biết đấy. Thời nuôi dạy trẻ của mẹ qua rồi.

- Con biết, mẹ.

Rồi bà tỏ ra rất nghi ngờ.

Sao tôi lại hiền lành thế?

Tôi vội vã cao giọng: - Thì nó cũng là máu mủ của mẹ mà! Nhưng chỉ phí công.

Tôi không thể tập trung vào việc phải khó chịu lên với bà. Tôi nghĩ thầm: "Trời ạ, nhưng mà mẹ đúng là bức mình quá." Nhưng chỉ vừa kịp lôi mình vào tí chút cái hơi hướm của sự khó chịu ấy, trong đầu tôi mọi luồng suy nghĩ lại đổ ngay về hướng cậu Adam. Tôi bỗng thấy hạnh phúc.

Rất giống hạnh phúc.

Đầu tôi đang không biết nó đang ở đâu. Rất bất thường.

Cái đơn vị binh đoàn suy nghĩ đông đảo của tôi đang duyệt binh hùng tráng về vùng Khó Chịu thì bị phân tâm và chuyển lộn sang hướng Adam, rồi chúng ngạc nhiên thấy mình đến được một nơi có tên là Vùng Mãn Nguyện Mơ Màng.

Gây hoang mang và lo âu cực độ trong nội bộ.

Lũ binh sĩ mặc đồng phục quây tụm tròn lại với nhau, tìm kiếm chỉ huy, hy vọng ông ta có thể giải thích cho chúng hiểu.

- Các cậu, chúng ta đang làm cái quái gì thế này?
- Ai dẫn đường thế hả?
- Chúng ta lạc rồi!
- Chuyện này đâu nằm trong phận sự của chúng ta.
- Vào hàng!

Và nhiều tiếng la ó khác.

Tôi chạy nhào lên lầu xem Kate.

Con bé vẫn nằm trong cũi, no nê, được thay tã mới và say ngủ.

Không chút vướng bận.

Một thiên thần nhỏ.

Con bé khịt khịt trong giấc ngủ, chừng như rất mãn nguyện, đôi chân hồng hào mập ú khẽ nhúc nhích.

Tôi kinh ngạc nhận ra mình may mắn đến nhường nào.

Cái sinh linh nhỏ bé xinh đẹp này là con của tôi.

Tôi đã sanh ra bé.

Là con gái của tôi.

Lần đầu tiên tôi mới thật sự nhận ra rằng cuộc hôn nhân của mình không phải là một thất bại.

James và tôi có thể sẽ không ở bên nhau nữa, nhưng chúng tôi đã tạo ra cái sinh linh bé bỏng này.

Cái phép màu có thật này.

Tôi không phải một kẻ bị nguyên rủa.

Tôi không phải một kẻ lầm đường lạc lối. Tôi đã rất, rất may mắn.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tối hôm ấy tôi ngồi xem tivi với mẹ. Lang thang mấy ngày qua thế đã đủ. Giờ tôi mệt rã rời. Chăm con quả là một công việc quá nhọc. Mặc dù, tôi mà cũng biết nhọc sao? Tôi nghe được bạn đang hỏi rồi đấy nhé.

Thôi được rồi, tôi nhìn nhận là mình đã nhờ cậy bố mẹ mình rất nhiều, nhưng tôi vẫn thấy mệt lử.

Tôi lo lắng không biết mình sẽ xoay xử ra sao khi đi làm lại.

Người ta xoay xử kiểu gì nhỉ?

Nghĩ đến đây tôi thấy mình thật kém cỏi. Nhất là khi tôi nghĩ đến mấy người phụ nữ ở Trung Quốc phải không nhỉ? Bạn biết không, đang lom khom, hì hụi trên cánh đồng với hai bàn tay trần thì họ bảo: "Tôi xin lỗi ít phút ạ!", như thể họ đang ở một nơi rất hào nhoáng và cần đi nhà vệ sinh, rồi họ túm váy lên và "chùm", một em bé sơ sinh tuột ra, rớt xuống đường luống cày hay vào một bao hạt giống, hay bất cứ cái gì.

- Aaaa, nhẹ hết cả người.

Rồi họ tiếp tục cày cày cấy cấy, nhổ bật cả những cây sồi vĩ đại chỉ bằng một tay, đưa trẻ sơ sinh ngậm dính vào vú mẹ.

Rồi đến đêm họ lại có bầu lần nữa.

Còn đứa bé mới sinh được cho mặc quần áo để đi lái máy kéo.

Trong lúc xem tivi, đầu óc tôi lại thơ thẩn về hương Adam. Và đúng cái kiểu của các cô cậu mới lớn, cứ nghĩ đến cậu ta là tôi lại như thấy một luồng điện giật nhẹ nhẹ.

Tôi đã cảm thấy dễ chịu, vui vẻ biết bao khi được gặp cậu.

Cậu quá dễ thương.

Trẻ trung, nhiệt huyết, thú vị và biết quan tâm đến người khác.

Chính vì cậu quá trong trẻo, chẳng chút ngờ vực động cơ của người khác nên tôi mới mến cậu đến thế, tôi nghĩ bụng.

Cậu nhắc cho tôi nhớ lại sống lạc quan là như thế nào.

Và vì cậu quá đẹp, quá thu hút nên cái tình cảm quý mến chân thành của cậu càng khiến tôi thấy lòng mình yên ả.

Còn gì tệ hơn sự quý mến chân thành dành cho những kẻ xấu xí kinh khủng? Tôi thà chẳng được ái mộ kiểu ấy.

Nhưng đừng lo chuyện Adam đẹp trai, quyến rũ.

Đó không phải lý do khiến tôi thích gặp cậu.

Nếu chưa từng yêu James, có thể tôi đã để ý Adam.

Nói thế không có nghĩa là tôi không để ý cậu ta đâu nhé.

Ý tôi là, cậu ấy có sức hấp dẫn mạnh mẽ. Rõ ràng tôi có đủ cả hai mắt đấy chứ.

Thì tôi cũng là người thôi mà.

Trên giả thuyết người ta vẫn có thể yêu một người, trong trường hợp của tôi đó là James, và thích một người khác, trong trường hợp này, là

Adam.

Chỉ thích thôi thì có hại gì?

Tôi không có ý nói mình là người không kiên định.

Tốt cho tôi thôi mà.

Vì tôi có thể thích ai đó mà không phải hành động gì.

Mà ngay cả khi, Chúa xá tội, tôi có hành động, có tiến tới đi chẳng nữa thì cái thế giới này cũng đâu có chấm hết, đúng không?

Có đấy, nếu Helen phát hiện ra, có thể thế giới này sẽ chấm hết.

Nhưng với giả thiết là Adam thích tôi. Nhưng tôi tưởng cậu ta có thích?

Tôi có tự cao tự đại quá không?

Có thể cậu ta xài mảnh ấy với tất cả các chị em phụ nữ.

Thì đấy, làm bộ rất chân thành, dễ thương và dễ bị tổn thương, để họ nghĩ cậu là người đàn ông đáng yêu nhất họ từng gặp, rằng cậu rất khác.

Và rồi còn chưa kịp hoàn hồn thì họ đã nằm trên giường của Adam, quần chip quăng ở góc phòng, rồi Adam sẽ tuột khỏi người họ, bảo: "Ban sáng tôi nói trân trọng cô là tôi xạo đấy."

Rồi đúng chính xác bảy mươi hai tiếng đồng hồ sau cậu ta sẽ điện cho các cô, bảo: "Này tiện thể nói luôn, cái bao bị bể. Phải cô nói đang lúc rụng trứng không?" Phải, tôi giận dữ nghĩ, tôi cá cậu ta là một tên đốn mạt chính hiệu, chỉ lần mò lợi dụng các phụ nữ góa chồng như tôi. Ừ thì tôi không phải phụ nữ góa chồng, nhưng tôi đang trong một tình cảnh hết sức yếu đuối.

Sao cậu ta dám! Khiến tôi thấy mình đẹp đẽ, đặc biệt. Cái mặt cậu ta trơ tráo thế!

À, nếu cậu ta nghĩ tôi sẽ lên giường với cậu thì tôi e mình có tin rất không vui để tuyên bố đấy.

Adam, chàng yêu, chị đổi ý rồi!

Mất vài giây tôi mới nhận ra là tôi đang tự dẫn mình đi xuyên suốt cả một câu chuyện tình nhăng nhít với Adam, từ phải lòng cậu cho đến bị đá đít, cho đến giận dữ.

Ôi trời. Tên Mất Trí Tạm Thời đáng ghét đó đã quay lại.

- Con sao vậy? - mẹ hỏi, tạm gián đoạn sự tập trung vào Thanh tra Morse. - Trông con có vẻ thế?

- Dạ, không có gì, - tôi đáp, đầu hơi quay quay. - Con nghĩ ngợi lung tung thôi ấy mà.

- Con cứ hay nghĩ lung tung.

Tôi đồng ý với bà. Một lần trong đời. Nhưng bà còn chưa kịp đào sâu chi tiết các mặt xấu xa của giáo dục đại học và mối đe dọa mở mang đầu óc bạn như thế nào thì điện thoại reo.

- Để con nghe! - tôi la toáng lên rồi chạy đi, chặn đứng ý định của bà.

- Học hành lắm vào để làm gì? - bà hét với theo. - Đến James Joyce cũng chẳng tự mình thay nổi một cái phích cắm đâu.

- Alô?

- Helen hả? - một giọng nam hỏi.

- Không, Helen không có nhà. Đi đâu mất rồi, chắc là xin.

Giọng nam phá lên cười.

- Adam? - tôi run run hỏi.

Tôi quá bất ngờ nên hơi bấn loạn một chút.

Tôi gần như không tin nổi vừa đi với tôi trưa nay, bây giờ cậu đã gọi tìm Helen, em gái tôi.

Cậu ta bệnh hoạn thế sao? Gài cho hai chị em tôi phải thù ghét nhau.

Tôi biết mà.

Cậu ta là một tên đốn mạt, như bao tên khác.

- Claire! Đúng rồi, em đây.

Cậu muốn gì, tôi lạnh lùng nghĩ. Đáng được nhận huy chương đấy!

- Có gì không? - tôi nói giọng lãnh đạm. - Ừm, tôi sẽ nói Helen là cậu gọi.

- Không, đừng. Em gọi tìm chị.

- Vui nhỉ? - tôi sảng giọng. - Vì tên tôi là Claire chứ không phải Helen.

- Em biết, - cậu nói tiếp, giọng từ tốn. - Nhưng em nghĩ hơi kỳ cục nếu em gọi tìm chị và Helen nghe máy mà em lại không nhận ra cô ấy.

Tôi ngừng lại.

- Chị ạ, - cậu nhỏ nhẹ. - Helen cũng là bạn em. Nếu không nhờ có Helen em đã không gặp được chị.

Tôi vẫn không nói gì.

- Chị giận sao? Em có làm gì sai không? Giờ thì tôi thấy mình đúng là con ngốc.

Dễ bị kích động, rất đàn bà.

- Không, - tôi dịu giọng. - Dĩ nhiên tôi đâu có giận gì.

- Vậy tốt rồi, nếu chị chắc thế.

- Chắc mà.

- Em hy vọng chị không phiền là em gọi. Nhưng chị bỏ về nhanh quá nên em không kịp... ờ... à... hỏi chị có phiền nếu mình lại gặp không. Nếu chị có thời gian.

Sự nhẹ nhõm và cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tôi.

Người ta vẫn nói, chúng được sản sinh ra cứ mỗi giây phút một.

- Ủ, - tôi nín thở, đáp. - Tôi rất vui chứ, có phiền gì đâu.

- Nói chuyện với chị em vui lắm.

Tôi rạng rỡ vì hạnh phúc và tự hào.

- Nói chuyện với cậu tôi cũng cảm thấy thế.

- Vậy mai chị làm gì?

Mai, tôi nghĩ ngợi.

Trời, cậu ta cứ làm liên tục như thế này...

- Tôi định xuống phố mua ít quần áo.

Tin mới đây.

Tin đầu tiên tôi được nghe.

- Nên cậu có thể gặp tôi, đi uống nước. Nhưng tôi sẽ phải mang theo Kate.

- Tuyệt vời! - giọng cậu nghe rất hào hứng. - Kate háu lắm. Chị đem bé theo đi!

- Ủ, thế nhé? - tôi nói, có phần ngạc nhiên vì sự hào hứng của cậu.

Mặc dù, tôi cười tinh quái nghĩ bụng, nếu cậu ta thích Kate đến thế, có thể lần sau nếu muốn lê la trong quán với Laura, tôi sẽ giao cho cậu nhiệm vụ trông Kate. Nhưng tôi phải thú nhận điều hay ho nhất vào cái tối tôi đi với Laura là Adam cũng có ở đấy.

Chúng tôi hẹn gặp vào hôm sau.

Tôi trở về phòng với mẹ.

- Ai đấy? - bà nhìn cái mặt rạng ngời, đỏ bừng của tôi, hỏi.

Tôi mở miệng định nói, và rất tiếc phải nói với bạn là tôi đã kịp khựng lại vào giây chót.

Tôi không nói cho bà nghe được.

Tôi thật không biết tại sao.

Hoặc cũng có thể tôi biết tại sao.

Có thể vì chuyện này đã không còn "bình thường" nữa.

Có thể là chưa bao giờ bình thường cả.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chuyện xảy ra vào cái hôm sau ấy khiến tôi được mở mắt ra, không phải là tôi đã không để ý đến điều này trước đây đâu nhé. Tôi biết cuộc đời mình đã vĩnh viễn thay đổi nhờ vào cái sự sanh ra Kate.

Đặc biệt là một trong những mặt quan trọng nhất của đời tôi.

Dĩ nhiên, tôi đang nói đến cái khoản mua sắm.

Cái kiếp mua sắm trước của tôi, như giọt sương dưới ánh nắng ban trưa, đã vĩnh viễn tan biến mất.

Không còn được ào vào mấy cửa hàng quần áo, lôi đâu đó cỡ ba mươi bộ từ trên móc xuống rồi sau đó thông thả ngắm nghía mình trong phòng thay đồ, ít nhất là sáu tiếng.

Dạ không ạ!

Bạn sẽ kinh ngạc nhận thấy khi có một đứa trẻ đeo trước ngực, chuyện này khác đi như thế nào.

Cử động vô cùng vương vít.

Ấy là còn chưa nói đến cái nỗi sợ có kẻ nào đó sẽ va vào Kate, làm đau con bé. Hay thậm chí tệ hơn thế, làm con bé thức giấc.

Cái hôm đi siêu thị không đến nỗi tệ vì ở đây các bà mẹ vẫn minh lịch sự bình thân, từ tốn di chuyển theo lối đi. Tôi tin tưởng họ sẽ không chen

lấn và đụng vào Kate. Nhưng đây đang là chiều thứ Bảy, và bên trong các cửa hiệu quần áo, vì Chúa!

Mấy cô gái đang đi mua sắm này chắc chắn là lính đánh thuê chuyên gây ra những cảnh đổ máu và thương tật ở đâu đó như Nam Tư ngày trước.

Dữ tợn, phải nói là thế.

Điên cuồng.

Tôi không tài nào thư thái mà ngắm nghía quần áo được.

Tôi cứ sợ Kate sẽ bị thoi một cú vào đầu, hay bị thụi vào cái be sườn bé tí, chỉ vì có kẻ đang cố với lấy một cái váy và bằng mọi giá phải lấy cho bằng được. Thật ra tôi cũng chẳng biết mình cần mua gì vì đã chẳng còn để tâm đến bản thân mình nữa.

Tôi đứng bần thần trước một cửa hiệu, cố tránh những người đang đi mua sắm. Tôi tự hỏi mình nằm trong nhóm những cô gái mặc quần jean áo thun, hay cái nhóm phụ nữ chuyên mặc váy dài đến mắt cá chân với áo len cụt.

Tức là, hiện giờ tôi đang là ai đây?

Lâu lắm rồi tôi mới lại mua sắm cái thứ quần áo bình thường.

Tức không phải mấy cái đầm bầu.

Không phải những bộ đồ mà đường eo có thể nói giãn tối đa. Hay những bộ đồ rộng thênh thang, thùng thình.

Thực ra, tôi chỉ mới được mặc lại những cái quần chip bình thường được một tuần nay.

Để tôi giải thích thêm phần này nhé.

Có thể bạn không biết, nhưng một khi sanh con rồi, bạn sẽ không còn có thể quay trở lại cuộc sống cũ nữa, và quan trọng hơn, bạn sẽ không còn mặc được những bộ quần áo bình thường trước đây bạn vẫn mặc nữa.

Không hề!

Phải thật lâu lắm sau đó, mấy cái tiến trình gì gì đấy của cơ thể bạn mới chấm dứt. Tôi không muốn nghe có vẻ máu me quá mức cần thiết nhưng tôi chỉ có thể nói rằng về cái khoản đổ máu này, tôi dám thách đấu với cả Lady Macbeth đấy.

Thưa phu nhân, không phải giảng cho tôi nghe chuyện máu me tràn lan đâu!

Và chính vì lẽ đó nên tôi cứ phải mặc mấy cái quần chip giấy kỳ quái kia.

Gớm ghiếc và to đùng.

Lên tới nách.

Nhưng tôi rất vui mừng được thông báo là từ tuần rồi, đám quần chip bình thường đã được phép quay trở lại. Đúng vậy, tôi xin lặp lại, đám quần chip bình thường đã được phép quay trở lại.

Còn những quần áo khác thì sao?

Tôi đâu còn là một phụ nữ mang bầu.

Tôi chỉ là một phụ nữ thôi.

Vậy tôi phải mặc gì?

Tôi hầu như chẳng biết phải mô tả mình như thế nào.

Còn lâu lắm nữa tôi mới đi làm lại, nên chẳng việc gì phải mua đồ cho việc ấy. Nên tôi chẳng cần những kiểu quần áo giúp tôi trông gọn gàng, lịch sự.

Tôi chỉ mua sắm cho chính tôi thôi.

Bất cứ cái tôi kiểu gì.

Tôi chọn vài cái đầm ngắn ngắn rồi chen lẩn đến phòng thay đồ, người gập cả lại để bảo vệ Kate.

Thêm một cú sốc nữa trong phòng thử đồ. Tôi đặt Kate ở đâu bây giờ?

Con bé không phải là một cái túi đi tập để tôi quăng bừa xuống sàn, không cần quan tâm có ai giẫm lên không.

Tôi đánh một vòng quay ngược trở lại, cố gắng lách qua những người là người, đầu cúi thấp, cứ thế hùng tục tiến. Thế nên trông tôi khá giống một con bò đực.

Rồi tôi cứ thế chọn lấy thật nhiều quần áo Q mà thậm chí chẳng cần thử. Tôi phải mua. Nói gì thì nói, tôi cũng phải duy trì danh tiếng của mình chứ.

Từng có thời, tôi nổi danh trong số các Quý Bà Mua sắm.

Cái thời không hề tồn tại chuyện phải chọn lựa giữa hai cái quần, một màu đen và một xanh lá. Không có chuyện đứng nhìn nhó khố sờ, tay chống cằm, nhú màu trông phát khiếp theo kiểu của máy đưa con gái mới lớn.

Ồ không đâu, tôi lấy cả hai.

Mà ngoài việc phải duy trì danh tiếng ra, tôi có còn lấy một món đồ nào để mặc đâu. Trong khi đang phải gây ấn tượng với một người đàn ông.

Tôi thanh toán tất cả bằng thẻ tín dụng. Hay có lẽ phải nói là James thanh toán. Tôi khá ngạc nhiên vì cái chuông không reo lên inh ỏi khi cô bán hàng đẩy mớ túi qua khỏi quầy tính tiền cho tôi, và xe tải chở đầy cảnh sát với lũ chó bẹc giê không ập vào cửa hàng lôi tôi đi.

Vì tôi chắc chắn mình đã tiêu quá hạn mức rất, rất nhiều.

Sau cuộc mua sắm không mấy hăng hái nhưng kết quả rất tốt, tôi đến gặp Adam, người nói cho cùng chính là lý do chính khiến tôi xuống phố.

Nếu tôi phải thành thật đến tận tim gan thì chuyện đi mua sắm chỉ là cái cớ.

Một cái cớ rất ma mãnh.

Tôi tản bộ qua các con phố, hai tay vòng lại che chở Kate.

Hàng lũ, hàng lũ người đang đi mua sắm hăm hở tiến thẳng về phía tôi. Cứ giỏi đụng vào con tôi, tôi sẽ giết các người, tôi nghĩ bụng nhìn họ thật dữ tợn, hung hãn.

Những kẻ tội nghiệp trông rất hoảng sợ. Ngoài nỗi lo Kate bị va đập, tôi còn nhận ra một cảm giác khác nữa trong bụng, rất ngộ nghĩnh.

Đầy bụng, khó tiêu ư?

Tôi hơi bất ngờ nhận ra nó là cảm giác bồn chồn như đang có hàng ngàn đàn bướm bướm trong bụng.

Bướm bướm nhảy nhót rộn ràng theo điệu jig trong ruột tôi. Rõ ràng bọn chúng đã dẹp hết bàn ghế trong ấy để lấy chỗ nhảy nhót cho thật hoành tráng. Tay cặp tay, chúng quay bạn nhảy vòng quanh, vừa đá chân lên cao vừa hô lên, rồi lại đổi bạn nhảy, say sưa tận hưởng cái cuộc vui kiểu cổ điển ấy.

Ôi trời, tôi nhận ra, vậy là rõ quá rồi.

Tôi thích Adam.

Hay tôi nên nói một cách chính xác là TÔI THÍCH ADAM!!!!!!

Lẽ ra dàn kèn trumpet phải thổi vang lên chứ? Lẽ ra tôi phải đang nhìn thấy thế giới này chuyển sang màu hồng chứ? Lẽ ra người ta đang phải tua chậm chậm cảnh tôi đang bước, hay thật ra là chạy đến gặp chàng chứ nhỉ? Rồi chàng đón tôi gọn trong cánh tay, xoay tròn vòng quanh trên không, rồi cả hai cười như hai tên ngọc hạnh phúc?

Nhưng không, vì tôi vẫn là tôi, nên tôi phải quay trở lại ngay với cái tâm trạng lo lắng. Tôi miễn cưỡng lê bước đi gặp cậu, trong đầu suy nghĩ rất dữ.

Sao tôi lại phải thích cậu ta?

Tôi là kiểu người gì đây?

Tôi yêu James và chỉ mới sáu tuần, ừm, gần bảy tuần chứ, từ khi chúng tôi đường ai nấy đi, vậy mà tại sao tôi đã kịp phản bội?

Tôi thấy mình thật thiếu chung thủy.

Mặc dù, việc quái gì tôi phải cảm thấy thế?

Nhưng việc này không đơn giản.

Tôi chưa từng sung sướng khi lên giường với ai nếu không có chút tình cảm nào.

Mà lại thế nữa rồi, ai nói đến chuyện lên giường thế?

Ôi trời ạ!

Tôi thấy đau đầu quá.

Tôi không hiểu nổi cái tâm trạng lẫn lộn của mình.

Tôi thấy rối lắm.

Tôi đúng là có thích Adam. Nhưng tôi thấy tội lỗi vì việc này chỉ biến tôi thành một kẻ hết sức nông cạn, hời hợt, vì lẽ ra tôi vẫn phải yêu James.

Nhưng có đúng là tôi yêu James không? Tôi sợ phải suy nghĩ về điều này. Nó quá khả năng của tôi.

Rồi tôi lại thấy giận dữ với James. Sao tôi lại không thể tán tỉnh Adam, không thể vui vẻ một chút kia chứ?

Rồi tôi lại thấy tội lỗi trở lại vì Adam dường hoàng là một con người, một người rất dễ thương và cậu đáng được đối xử hơn là chỉ như những thứ giúp lên tinh thần.

Như làm tóc.

Hay đi tẩy lông chân chẳng hạn.

Rồi tôi lại giận dữ, vì tôi đâu có nghĩ Adam như thế. Tôi sung sướng mỗi khi được nói chuyện với cậu, được ở bên cậu. Mặc dù tôi biết cậu mới chỉ vài hôm. Khiến tôi quay trở lại với câu hỏi làm thế nào mình có thể thích ai đó trong khi chỉ biết họ được vài hôm, trong khi tôi vẫn còn yêu James.

Ôi khốn kiếp thật.

Tôi phải chấm dứt việc lo nghĩ lung tung thế này ngay. Không cách nào tôi đương đầu được với nó lúc này. Tôi chuẩn bị gặp một người tôi thích nên tôi còn những thứ khác phải lo lắng.

Ví dụ như liệu trông tôi có xinh không.

Rồi, liệu cậu ta có thích tôi không.

Rồi tôi định lôi cậu lên giường kiểu gì đây. Những thứ rất quan trọng.

Tôi thẳng lưng lên, sẵn sàng gặp Adam. Tôi thấy cậu đang đứng bên ngoài quán cà phê chúng tôi đã hẹn.

Bụng tôi bắt đầu đánh lô tô.

Trông cậu thật đẹp.

- A, chị đây! - cậu cười vui. - Chị trễ có mười lăm phút thôi. Rõ ràng là có tiến bộ rồi nhỉ?

- Cấm nói thế! - tôi cười. - Tôi xin lỗi.

Gặp cậu tôi thấy thật hạnh phúc.

- Chào thiên thần nhỏ! - cậu nhìn Kate, đang nằm trong cái túi nhỏ nhắn.

Tôi thích được tin là cậu chỉ lấy cơ để nhìn cái vòng một của tôi hơn.

Kate không thèm nói gì.

Chúng tôi chen, lách qua dòng người đang lo lắng lẫn hưng phấn, bước vào quán.

Chiều thứ Bảy rồi. Ai cũng điên cả.

Như thể đang loạn trí cả.

Triệu chứng mua sắm, hay là gì?

Tôi chắc y học phải có một cái tên cho nó. Tôi nghĩ nó phải có bà con họ hàng gì đấy với cái cơn gió mistral tai ương vẫn tấn công làng mạc ở... Ý, phải không nhỉ? Tất cả bọn đàn ông cứ thế thụi vào vợ, chó tru, gà thì không chịu đẻ còn đàn bà thì la hét (cũng phải thôi - chồng họ đang cho họ ăn đấm mà) và nhất định không chịu làm việc nhà.

Như thế cả làng đang bị khủng hoảng vì chứng căng thẳng trước kỳ kinh, và vụ thu hoạch hoa anh thảo với các loại rau trái giàu vitamin B6 năm ấy bị muộn.

Cái cơn điên mang tên Mistral ấy có vẻ như chẳng nhằm nhò gì nếu đem so với cảnh hỗn loạn của buổi chiều thứ Bảy này.

Tôi nhớ có đọc ở đâu đó là việc mua sắm có tác động kinh khiếp đến mức adrenaline trong cơ thể con người ta.

Làm cho huyết áp sôi sục lên gây ra thờ gấp, mắt nổ phồng lên và nhiều thứ phản ứng khác.

Tôi thấy cực kỳ đúng - cái kiểu hăm hở, kích động ấy!

Và dĩ nhiên nó cũng ảnh hưởng đến lượng đường trong máu.

Đó là lý do vì sao ai cũng cần một tách trà đậm đặc bỏ thêm đường, hoặc cà phê với ít sữa sau buổi mua sắm, hay đúng hơn là ngay trong cơn cuồng mua sắm ấy.

Tôi nghĩ chắc cũng giống giống như phải làm một điều sau cuộc truy hoan.

Và kết quả của công cuộc mua sắm quá thế là Dublin đầy nghẹt một lũ điên thờ gấp, mắt phồng, mặt đỏ (chính là do huyết áp cao), tay xách nách mang những túi là túi, ví nhét đầy những cái thẻ tín dụng vẫn kêu rè rè rất nhiệt tình sau công cuộc mua sắm.

Nên nếu muốn kiếm một tách cà phê, như Adam, Kate và tôi đây, thì đừng dại dột nín thở cho đến khi chộp được một chỗ ngồi.

Chúng tôi đứng giữa quán cà phê đông nghẹt, các khách hàng với đôi mắt vô hồn trông rất đáng thương đang cầm những khay cà phê với bánh ngọt thi nhau chạy qua chạy lại. Rõ ràng họ đã cố thủ ở đây phải mấy tuần rồi mà vẫn không kiếm được một chỗ ngồi.

Nhưng Adam, vì chàng là Adam, đã tìm thấy cái bàn duy nhất bị bỏ rơi để đến ba tuần qua. Có một chàng cao lớn bên cạnh lợi hại thế đấy.

Đợi cho Kate và tôi đã ngồi xuống ngay ngắn rồi, cậu mới đi mua nước uống. Người hùng!

Cậu quay lại trong nháy mắt, cầm theo một khay đầy bánh.

- Em không biết chị thích ăn loại nào nên lấy mỗi loại một chiếc, - cậu phân trần.

- Ôi Adam. Cậu đâu phải làm thế. Cậu làm gì có tiền.

Tôi xúc động đến suýt khóc.

Số bánh kia chắc đã ngón hết khoản tiền trợ cấp cho kỳ học hè của cậu.

- Mà tôi cũng có ăn hết được chừng ấy bao giờ đâu, - tôi dối.

- Yên tâm, - cậu mỉm cười, trông thật quyến rũ, - em sẽ ăn hết phần thừa lại.

Rồi cậu ngồi xuống và toàn tâm toàn ý tập trung vào tôi.

- Chị sao rồi? - cậu hỏi, cố gắng để tôi nhận thấy cậu thật sự quan tâm.

- Tốt mà, - tôi cười bẽn lễn, thấy mình lơ ngơ, ngớ ngẩn, như con gái mười sáu.

Gì thế nhỉ?

Từ cái giây phút nhận ra mình thích người ta, bạn trở thành một đứa khờ ngu ngơ. Ừ thì ít ra là tôi đã thành ra ngu ngơ.

- Em ẵm Kate giúp chị một lúc nhé?

- Nếu cậu thích, - tôi đáp, tháo sợi dây đeo rồi nhẹ nhàng trao bé vào đôi cánh tay dịu dàng của cậu.

Con khi nhỏ sao mà may mắn!

Tiếc quá nó chưa biết nói. Nếu không tôi có thể nói lại chính xác những câu, những chữ nó mô tả cái cảm giác được ở trong vòng tay của Adam.

Chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm giữa những dòng người với mức huyết áp liên tục chạy lên chạy xuống đang dập dềnh hết đổ vào lại dạt ra. Adam, Kate và tôi đang ở trên một ốc đảo yên bình giữa Dublin xô bồ này.

Như thế ba chúng tôi đang ở trong một mmk thế giới riêng nhỏ bé.

Chúng tôi không nói gì nhiều, chỉ ngồi thư giãn trong yên lặng, uống cà phê, ăn bánh, các túi quần áo ngổn ngang dưới chân.

Adam chơi đùa với Kate, ngắm nghía, ồ à con bé, mân mê mấy ngón tay bé tí ti và xoa xoa khuôn mặt bé bỏng xinh xắn của bé.

Cậu trông vô cùng ngạc nhiên, thích thú, gương mặt gần như biểu lộ sự khao khát khiến tôi hơi hoảng.

Thôi đi, Laura, tôi nghĩ, Adam mà là kẻ lợi dụng trẻ em ư?

- Chị có nghĩ, - cậu trầm ngâm hỏi tôi, nhưng không rời mắt khỏi Kate, - nếu không biết, mọi người sẽ nghĩ em là cha Kate không? Rằng ba người mình là một gia đình hạt nhân, như các giáo sư dạy Nhân loại học của em vẫn nói ấy, đi chơi mua sắm chiều thứ Bảy?

Cậu nhìn lên, mỉm cười với tôi.

Và mặc dù cũng đang nghĩ chính xác như thế, tôi thấy hơi, tôi cũng không rõ nữa, ngồ ngộ, phải rồi, ngồ ngộ, và hơi buồn nữa, khi Adam nói thế.

Thiếu chung thủy, tôi đang cảm thấy thế. Tôi vui vì Adam có vẻ rất thích Kate.

Nhưng Adam không phải cha của Kate. James là cha của Kate.

Mà James lại không có ở đây.

Sao mà khô hài, lung tung, lạ lùng, và buồn nữa.

Tại sao Adam không thể là cha của bé? Hay tại sao cha nó chẳng thèm quan tâm?

- Cậu có thích có con không? Ý tôi là không phải bây giờ, nhưng mà, một lúc nào đó?

Adam đang đùa nghịch với con bé bỗng ngừng lại, ngồi bất động mất một phút.

Rồi cậu trở lại bình thường. Cậu nhìn tôi. Có một thoáng gì đó rất lạ trên gương mặt cậu.

Trông cậu rất buồn. Gần như không còn biết đến mọi thứ chung quanh nữa.

Nhưng cậu còn chưa kịp trả lời thì mấy cái giọng ríu ra ríu rít rất con gái đã ngắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

- A, Adam kìa!

- Hay thế? Đâu?

- Adam! Chào anh!

- Ô, Adam, tối qua anh đi đâu mất thế?

Ba cô gái xinh đẹp, rõ ràng là bạn cùng lớp với Adam, đã sà vào bàn, vây quanh cậu.

Cái cách đàn bà con gái vẫn làm với Adam.

Các cô gái ấy như những con chim lạ xinh đẹp.

Rất rục rờ và ấm ì.

Họ ò, à rất ồn ào khi thấy Kate rồi ngay lập tức quay ngoắt khi phát hiện ra bé không phải con của Adam.

Mặc dù việc gì nó phải là con của cậu, tôi tự hỏi.

Adam giới thiệu chúng tôi với nhau.

- Chào Kate này! - cậu bảo, giơ bàn tay bé xíu hồng hồng của Kate lên vẫy vẫy ba cô bạn.

Một cảnh tượng tuyệt vời - đứa con gái bé bỏng của tôi trong lòng người đàn ông tuyệt đẹp này. Tim tôi như muốn vỡ tan ra.

Tại sao James lại không có ở đây để làm điều này?

Ngay cả khi tôi hạnh phúc, nỗi buồn vẫn cứ chỉ cách một gang tay.

- Còn đây là chị Claire, - cậu tiếp.

- Chào, - tôi dạn dĩ lên tiếng với các cô gái có làn da trong vắt của tuổi đang xuân mà ăn mặc kỳ quái này, cố không cảm thấy mình như một mục phù thủy già xấu xí.

- Còn đây là...

Cậu nói ra ba cái tên hình như là Alethia, Koo và Freddie. Hoặc cũng có thể là Alexia, Sooz và Charlie.

Mà đây, cũng có thể là Atlanta, Jools và Micki.

Những cái tên kỳ lạ. Những cái tên cá tính.

Và, tôi đã sẵn sàng tuyên thệ chỉ nói ra sự thật, những cái tên tự chế.

Những cái tên đã hô biến C thành K, S thành Z.

Những cái tên tôi chắc chắn không ghi trong khai sinh của họ.

Tôi biết tên thật của các cô ấy thực ra là những cái tên như Mairead, Dymphna và Mary. Những cái tên bình thường mà dễ thương.

Những cái tên đàng hoàng.

Nhưng, thôi thì có thể làm buồn những bạn nào tên Mairead, Dymphna và Mary, những cái tên không đẹp, không hay.

Ba cô gái xinh đẹp đang vây quanh Adam này trông như thể họ cần những cái tên đẹp đẽ, hay ho cho xứng với vẻ rực rỡ của mình.

Ba cô trông có vẻ giống nhau.

Đều để tóc ngắn.

Ý tôi là siêu ngắn.

Sooz/Koo/Jools gần như trọc.

Còn Atlanta/Alexia/Alethia với nhúm tóc vàng lún phún giống như một cô vịt con không xấu xí.

Hơi giống Kate, thật tình mà nói.

Có nghĩa là Adam, kẻ bị tình nghi có quan hệ tình dục với trẻ em, hẳn phải phát rồ lên vì cô, tôi chua chát nghĩ.

Tôi thấy hơi ghen tị.

Bốn người bọn họ đang nói đến một bữa tiệc nào đó tối hôm trước.

Tôi thật chỉ mong ba cô kia đi hết, trả lại Adam cho tôi và Kate.

Tôi cố gắng suy nghĩ và cư xử cho thật chín chắn với mấy cô gái xinh đẹp đang lôi kéo sự tập trung của Adam này.

Mặt tôi mỉm vì phải làm ra vẻ cũng đang thích thú, rằng tôi không phiền khi họ tán chuyện và cười vui vẻ.

Có vẻ như ba cô ấy sẽ ở lâu.

Lòng tôi trĩu nặng xuống đến tận đôi mắt (mới) khi cả ba cô đều kéo ghế ngồi xuống quanh cái bàn bé tí của chúng tôi, mỗi cô gần như đều đã ngồi lên đầu gối Adam.

Cả ba thậm chí chẳng kê lấy một tách trà.

Thực sự tôi không có ý xét nét gì.

Tôi biết sinh viên nghèo là thế nào mà. Phải để dành tiền cho bia và thuốc phiện. Dĩ nhiên tôi rất thông cảm.

Nhưng khi Freddie/Charlie/Micki bắt đầu xơi bánh, bánh của tôi, thì tôi suýt òa khóc.

Tôi chỉ muốn đứng dậy giậm chân bình bịch và la hét lên, như một đứa bé lên cơn tam bành: "Bánh của tôi. Adam mua cho tôi mà!"

Tôi nuốt khan nặng nhọc.

Tôi đã thành ra một kẻ hoàn toàn thừa thãi.

Thật ngốc nghếch khi nghĩ một kẻ như tôi lại có được một chỗ trong đời một người như Adam.

Cậu trẻ, đẹp trai và có cuộc sống hạnh phúc đủ đầy.

Tôi thấy mình mệt mỏi, già cỗi và ngu ngốc, khờ khạo.

Trong khi Adam vẫn đang tiếp tục hăng say chuyện trò với các cô gái, tôi đứng dậy cột lại cái túi em bé vào trước ngực. Rồi tôi vươn tới đỡ bé lại từ tay Adam, có phần hơi thô bạo (Trả con lại cho tôi!), ngắt ngang cuộc trò chuyện đang rất sôi nổi về một cô nào đó tên Olivia Burke đã công khai diễn trò yêu đương với Malcolm Travis tại bữa tiệc tối qua, ngay trước mặt tất cả các quý vị quan khách.

Dù đang tiếc nuối và khổ sở, tôi vẫn rất vui khi thấy Adam không hề phán xét cái cô Olivia Burke kia. Trọng tâm khiển trách của anh là Malcolm vì Malcolm rõ ràng có bạn gái quen đã lâu, tên Alison. Còn Olivia thì không biết việc này.

- Cái tên ấy tệ quá, - Adam nói. - Làm như thế là không tôn trọng gì hai người phụ nữ.

Chí lý, bạn ơi!

Kate khóc ré lên khi tôi ẵm con bé lại từ tay Adam. Trách bé sao được?

Adam quay sang nhìn tôi, vẻ mặt rất ngạc nhiên: - Chị không định đi đấy chứ?

- Chắc tôi phải đi đây, - tôi cố nói giọng bình thường. - Kate mệt rồi, với lại bé cũng sắp phải thay tã nữa.

Tôi quay sang ba cô gái.

- Chị đi nhé. Rất vui được gặp các em.

Ít ra thì tôi cũng sẽ không bị mang tiếng là bất lịch sự.

- Chào chị, - cả ba đồng thanh.

Tôi thấy xấu hổ.

Các cô ấy đều dễ thương, đàng hoàng. Chỉ tôi là có vấn đề.

Ghen tị và lo lắng.

Trẻ con, nhạy cảm quá mức, và chỉ giỏi muốn gì được nấy.

Tôi chật vật bước đi, người khòm xuống vì em bé, vì mớ túi quần áo và cái cảm giác nặng trĩu vì bị bực đái, cố làm ra vẻ "ngon lành" và chẳng hề bận tâm, len lỏi qua cái đám đông kiên quyết không nhường một bước.

Tôi cảm thấy được ánh mắt của Adam dõi theo, nhưng nhất định không quay nhìn. Cậu chặn tôi lại khi tôi còn chưa đi hết hai mét.

Nếu bạn muốn tôi phải thật thành khẩn - việc này chẳng bao giờ dễ cả - thì nói thật, đây chính xác là điều tôi muốn.

- Claire! - cậu nói, giọng ngạc nhiên. - Chị đi đâu thế?

- Về, - tôi lí nhí.

Tôi lạy trời đừng để cậu nhận ra tôi đã ghen tị.

- Chị, em xin lỗi, - cậu nhìn thẳng vào mắt tôi. - Bọn họ có làm chị phiền lòng không?

- Không, - tôi chối. - Không, họ dễ thương lắm.

- Chị không cần phải lịch sự thế đâu, - cậu nói, nhìn tôi vẻ rất quan tâm. - Em biết với một phụ nữ như chị, bọn họ chỉ như những cô gái ngốc nghếch.

- Không Adam à. Thật đấy, họ cũng bình thường thôi.

Tôi thấy thật sự bứt rứt trong lòng.

Tôi chẳng vui vẻ gì khi có mấy cái cô Alexandria, Zoo và Gerri kia, tên quái gì tôi chẳng cần quan tâm, là vì tôi ghen với họ, chứ không phải vì tôi vô cùng chững chạc, chín chắn gì mà xem họ như con nít.

Còn Adam thì đứng đây phong cho tôi đủ thứ phẩm chất cao quý.

Cho tôi là thông minh trong khi trên thực tế, tôi là một đứa nông nổi, luôn đòi hỏi được quan tâm, không khác nào một đứa con nít hư.

- Thật sự họ cũng dễ thương, - cậu nói. - Em chỉ muốn ngồi với chị và Kate nhưng không biết phải làm sao để gần họ mà không mang tiếng bất lịch sự.

- Không có gì đâu mà, - tôi khẳng định.

- Thôi, tôi phải đi đây, - tôi nói, khi lại thêm một kẻ nữa bê khay đựng vào tôi và lâu bầu rủa tôi đã đứng ngay giữa lối đi.

- Thật không? - cậu đứng sát vào tôi.

- Thật.

- Thật? - cậu hỏi, mặt cậu sát lại gần mặt tôi hơn nữa.

- Thật.

Nhưng tôi vẫn không bước đi.

Tôi chỉ muốn đứng nguyên đấy, gần cậu. Chỉ một chốc lát thôi.

Tôi muốn cậu hôn tôi.

Nhưng cơ hội này là rất mong manh vì đang có hàng vạn con người ở chung quanh. Ấy là còn chưa kể đến chuyện Kate có khả năng bị ngạt thở trong cái túi nếu Adam kéo tôi lại thật mãnh liệt.

- Em đưa chị ra xe nhé?

- Không, không, Adam à, không cần đâu.

- Em gặp chị sau vậy, - cậu dịu dàng.

- Ừ, - tôi nhoẻn cười.

Một nụ cười dễ thương.

Cười thật.

Rồi cậu đặt cả hai tay lên vai tôi, kéo tôi lại gần (nhưng với sự cẩn trọng tuyệt đối vì sự an toàn của Kate) và hôn thật nhẹ lên trán.

Tôi nhắm mắt lại, thả mình trong cái giây khắc ấy.

Rồi tôi nín thở vì gần như không thể tin được chuyện này là thật.

Môi cậu ấm và mạnh mẽ.

Cậu thơm mùi xà phòng, làn da mềm mại ấm áp.

Giữa những tiếng ồn ào, ầm ĩ bao trùm quán cà phê, tôi nghe có giọng nói: - Ê nhìn kia, lại hai cái người đó.

Một giọng khác: - Hai người nào?

- Hai cái người đứng cãi nhau ngoài cửa tiệm Switzer hôm qua ấy.

Ấy là giọng nói của hai cô gái đã say sưa theo dõi Adam và tôi ngày hôm qua.

Trời, chỉ mới hôm qua thôi sao?

Họ lại cười nói ồn ào về chúng tôi.

- A đúng rồi. Chà, có vẻ như họ đang làm lành nhỉ?

- Giời ạ!

Tôi mở mắt nhìn Adam. Hai chúng tôi bật cười.

- Giờ chỉ cần thêm cái ông Guinness nữa, - cậu nói.

- Vậy thôi tôi phải đi thật.

Tôi đi ngang qua hai cô gái trên đường bước ra cửa.

- Tớ bảo đảm hôm qua cô này đâu có em bé, - một trong hai nói.

- Cậu có nghĩ là con của anh ta không? - cô kia thắc mắc.

Tôi vẫn bước.

Trán tôi vẫn nóng ran cho đến khi còn cách nhà chỉ hơn trăm mét.

Vâng, vâng, tôi biết.

Một nụ hôn trên trán thì thế nào được với chuyện lên giường với nhau.

Tôi còn chẳng nghĩ ra nổi lấy một bộ phim nói về một nụ hôn trên trán.

Nhưng nó thật khao khát và dịu dàng, và dù không có cái sự va chạm ấy, nó vẫn vô cùng rạo rức, hơn cả chuyện ấy rất, rất nhiều.

Ừm... thì, không thua gì chuyện ấy, tôi nghĩ vậy.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Laura đến chơi chiều Chủ nhật. Chúng tôi ngồi nhàn nhã uống trà, ăn bánh Jaffa (của bác Michael) và chơi đùa với Kate. Chủ yếu là chơi với Kate, cho bé ăn, xoa xoa lưng cho bé và thay tã cho bé.

Laura mặc một cái áo thun dơ dáy, nhem nhuộm màu vẽ mà tôi đoán là của chàng người yêu trẻ trẻ của nó.

Trông nó trẻ trung, mãn nguyện và hạnh phúc.

Mà cũng có thể nó đang mãn nguyện và hạnh phúc thật.

Tối qua nó đã làm chuyện ấy đến bốn lần. Nó cố kể lại để giúp tôi tiêu khiển, có điều câu chuyện cứ liên tục bị bố và mẹ cản trở.

- Cậu nói chuyện với James chưa? - nó hỏi, đành đầu hàng thôi không nói chuyện bậy bạ suốt buổi chiều nữa, sau khi bố đã ra khỏi phòng lần thứ hai mươi.

Ông mới vừa bước vào, gạt đầu chào Laura rồi bắt đầu nhặt mấy cái gối trên ghế sofa lên, rồi đẩy ghế qua lại, lầm rầm gì đó nghe như là chưa đọc được tờ Independent, là nếu Helen đã cầm đi mất thì ông sẽ giết nó.

Rồi thì ông là người trả hết tiền báo, thế thì tại sao ông lại không có báo đọc.

Rồi khoảng ba phút sau ông lại trở vào, xem lò sưởi có còn lửa không rồi bàn luận rôm rả, chủ yếu là với chính mình, về ích lợi vượt trội của than

antraxit.

("Ấm dữ lắm, ngay cả nếu nó có mắc tiền hơn nhiều.") Laura và tôi chỉ ngồi yên, thu mình trong ghế sofa, Kate trong lòng Laura. Cả bọn trông rất chán chường, chỉ đợi ông nói cho xong rồi đi ra.

Ông vừa ra chưa được bao lâu thì mẹ vào, ra về muốn mời trà nhưng thật ra là để xem tôi đã tiêu thụ mất chỗ bánh Jaffa chưa.

Bà hỏi thăm bố Laura.

- Geoff Prendergast là một quý ông rất dễ thương. Bác chẳng biết hai ông bà làm thế nào mà tòi ra cháu nữa.

Rồi đi, cầm theo bánh Jaffa.

- Cậu nói chuyện với James chưa? - Laura hỏi lại, sau khi cánh cửa phòng đã đóng lại thêm lần nữa.

- Đi vắng, - tôi đáp cụt lủn. - Nhưng mai tớ sẽ gọi lại.

Tôi không muốn nói chuyện James.

Ý tôi là không phải lúc này.

Nó khiến tôi phát bệnh.

Tôi đã phải suy nghĩ đến rồi tinh rồi mù lên, rồi cố hiểu cho được mọi chuyện để rồi lo lắng không biết phải làm gì.

Ở New York người ta vẫn bảo: "Quên nó đi, còn nếu quên không được thì quên chuyện cứ lái nhai về nó đi."

Một lời khuyên chí lý.

Ngồi chơi được phải một tiếng Laura mới chuyển sang đề tài Adam.

Tôi ngạc nhiên sao nó phải mất đến chừng ấy thời gian.

- Vậy còn chuyện của cậu với chàng Lochinvar trẻ tuổi là sao đây? - nó hỏi, giọng giả nai quá mức cần thiết, tay xoa xoa lưng Kate.

- Ai? - tôi hỏi. Sao mà tôi dần đến thế.

- Thì chàng Adam quyến rũ ấy, - nó hơi khó chịu.

- Cậu ta sao?

- Thì thứ nhất là cậu ta phát cuồng lên vì cậu, thứ nữa là cậu ta quá đẹp trai, hấp dẫn. Nếu cậu ta trẻ hơn năm, sáu tuổi chắc tớ cũng phải thấy thích rồi.

- Laura, cậu ta đâu có phát cuồng lên vì tớ, - tôi phản đối.

Dĩ nhiên tôi phản đối chỉ để Laura khẳng khẳng định là Adam quả thực phát cuồng vì tôi, để tôi được tận hưởng cái cảm giác sung sướng nóng ran ấy trong bụng lần nữa.

- Cậu ta cuồng vì cậu. Mà hơn nữa, cậu có biết điều đó.

- Thì đã sao? Ngay cả nếu cậu ta có si tớ - mà tớ thì vẫn chẳng có gì để chứng minh cả - thì tớ phải làm gì kia chứ?

- Lên giường.

Nó chẳng có chút xấu hổ nào. Cái con nhỏ này.

- Laura! Vì Chúa! Tớ có gia đình rồi, - tôi hét vào mặt nó.

- À thế à? - nó vênh mặt. - Thế chồng cậu đâu?

Tôi im lặng.

- Claire! - nó dịu giọng, sau khi cả hai đã ngồi yên lặng mất năm phút.
- Tớ chỉ muốn nói cậu ta là người dễ thương và có vẻ thích cậu. Mà cậu thì đang trải qua một giai đoạn khó khăn. Mà thậm chí nếu cuối cùng mọi chuyện với James có ổn thỏa trở lại thì có lẽ cậu cũng nên cho phép mình vui vẻ một chút trong lúc này.

- Cái gì đây? Tất cả mọi người đều khuyến khích tớ tiến đến với Adam. Kể cả mẹ tớ.

- Mẹ cậu bảo cậu lên giường với Adam á? - Laura kinh ngạc rít.

- Ừ thì chắc không chính xác từng câu chữ thế. Nhưng ý bà là vậy.

- Vậy thì cậu còn ngại gì nữa? - Laura khoái trá. - Cậu có mẹ "bảo kê" rồi. Điềm tốt thế còn gì!

Tôi ngẫm nghĩ.

- Ừ, - tôi thờ dài. - Tớ nghĩ chắc mình nên làm vậy.

- Há? - Laura hét. - Cậu nói thật?

- Vì Chúa! - tôi lớn tiếng. - Chứ chẳng phải cậu đang khuyến khích tớ làm thế là gì?

Tôi biết sẽ thế này mà. Tôi biết mà.

Thiên hạ bao giờ cũng động viên nhau làm những chuyện họ biết người kia sẽ không làm. Rồi sốc hết cả lên lúc người ấy làm đúng như thế.

Tôi cũng y như thế.

Nhiều năm trời tôi cứ bảo bố phải mặc quần jean.

- Thật đấy bố, bố mặc quần jean là trông ngon lắm.

Và bố luôn đáp: - Ôi thôi đi, tôi già lắm rồi.

- Không, bố đâu đã già.

Rồi cái ngày bố làm thật - Ông vừa bẽn lễn vừa khoái chí ra chào cả nhà trong bộ vớ mới là cái quần jean hiệu Wranglers màu xanh lính thủy cứng ngắt, gấu xắn phải đến hơn hai tấc - tôi đã sốc đến suýt chết.

- Tớ biết, - Laura nói, có vẻ hơi khổ sở. - Nhưng như vậy có vẻ không phải cậu tí nào. Ý tớ là, cậu luôn rất chung thủy.

- Laura, tớ đâu có phản bội James nếu lên giường với Adam, đúng không? - tôi dụi dàng hỏi.

Tôi thấy được là nó sốc đến thế nào.

Mặc dù ham vui như con gái, tôi thường vẫn luôn có tiếng là cô Claire Kiên Định. Mặc dù trên thực tế, cái vỏ bọc ham vui của tôi mỏng như giấy pơluya, gần như là trong suốt.

Tôi đã chơi cái trò "Đứng dậy, đi về" quá nhiều lần nhưng lòng dạ tôi chưa từng thật muốn thế.

Tôi vẫn muốn trở thành một người tẻ nhạt và ổn định cuộc sống với một người đàn ông, nhưng vì đây được xem như một điều phi báng nhất bạn có thể phán về người ta ("Cuối cùng thì cô ta cũng chỉ muốn ổn định với một thằng đàn ông!") nên tôi đã làm hết sức để che giấu điều ấy.

Hiếm ai biết cái bí mật nhục nhã này của tôi.

- Claire, cậu có thích cái anh chàng Adam này không? - Laura hỏi, rất quan tâm, lo lắng.

Tôi thấy buồn cười là Adam từ "chàng Adam quyền rũ" đã trở thành "cái anh chàng Adam này" chỉ trong nháy mắt.

- Dĩ nhiên là tớ thích cậu ta, - tôi đáp, cười to trước vẻ mặt kinh hãi của nó. - Cậu ta rất "ngon". Hay là cậu không để ý thấy?

- Đẹp trai, tớ phải thừa nhận, - nó nói rất cẩn trọng. - Nhưng cậu đã biết gì về cậu ta?

- Tớ biết là cậu ta dễ thương và cậu ta làm tớ thấy mình thông minh, xinh đẹp, cuốn hút.

- Claire, đừng quên cậu vẫn đang dễ bị tổn thương đấy. Cậu đang trong giai đoạn hồi phục tinh thần thôi.

- Cậu không đùa đấy chứ? - tôi hỏi, trong bụng thấy mình nghe có vẻ rất thông minh.

- Thôi, - tôi không kiềm chế cái thắc mắc của mình thêm được nữa. - Cậu đang làm cái gì vậy, khuyến khích tớ vui vẻ với cậu ta rồi lúc tớ nói sẽ làm thế, cậu lại xét nét tớ?

- Tớ xin lỗi, Claire, - nó xấu hổ. - Thật đấy. Tớ chỉ nghĩ nói thế để cậu được hỉ hả lên trong lòng thôi. Tớ không hề có ý nghĩ cậu sẽ thực sự làm gì đâu. Cậu là người chỉ biết đến có một người đàn ông duy nhất nên tớ hơi sốc thôi.

- Laura, giờ phút này tớ chả có người đàn ông nào cả, - tôi nhắc nó.

- Tớ biết, nhưng cậu yêu James đến độ... tớ không biết nữa... tớ chỉ không nghĩ là cậu thậm chí sẽ nghĩ đến một ai khác.

- Mọi thứ thay đổi, con người ta thay đổi. Giờ tớ không còn biết mình nghĩ gì về James nữa. Tớ chỉ biết có một điều duy nhất là ở bên Adam tớ rất hạnh phúc.

Đột nhiên Laura bình tâm trở lại.

- Ừm, nếu vậy thì, cậu chẳng "lượm" được ai hơn thế để vui vẻ đâu. Cậu ta quá đẹp, quá dễ thương. Thông minh nữa, - nó nghĩ một chút rồi thêm vào.

Nghe được điều này từ miệng Laura quả là mừng. Nó vẫn là đứa quan tâm đến cái bộ phận nằm giữa hai cẳng chân đàn ông hơn là cái phần nằm giữa hai tai họ.

- Và cậu nên đi tập tành lại là vừa, - nó cười đều. - Chẳng phải họ chỉ cậu mấy cái bài tập ấy để lấy lại thời huy hoàng à? Bài tập cho chỗ dưới xương chậu hay gì gì ấy. Cậu đâu có muốn lên giường với Adam mà giống như ăn mày chứ hả?

- Cám ơn, Laura, - tôi nói giọng lãnh đạm.

- Cậu làm tớ thấy mình giống đi săn trai quá.

Laura về rồi, tôi không tập trung nổi đầu óc để làm chuyện gì.

Không có ai ở nhà cả.

Anna đã lại diễn màn tự nhiên biến mất. Helen rõ ràng đang ở bên nhà Linda.

Mặc dù tôi mừng vì điều ấy.

Tôi thấy tội lỗi chuyện với Adam đến nỗi không thể nhìn thẳng vào mắt nó.

Tôi khá chắc Adam không phải bạn trai nó.

Nhưng có lẽ cũng nên tìm hiểu cho chắc hẳn.

Nhưng tôi có cảm giác mình sẽ không đối diện được với sự thật nếu cậu đúng là bạn trai của nó. Vì chuyện đó nói lên điều gì về cậu ta đây?

Rằng cậu ta là kẻ bệnh hoạn thích phá hoại gia cảnh của người khác - đặt chị em ở thế đối đầu nhau, khiến cho gia đình tan nát.

Nếu Adam là bạn trai của Helen và nếu nó phát hiện ra tôi đã gặp cậu, có hẹn hò hăn hoi, không chỉ một mà đến hai lần, thì cuộc nổi loạn năm 1916 nếu đem so với cảnh náo loạn tanh bành, đổ máu không tránh khỏi ở nhà tôi cũng chỉ bằng mức độ tan hoang của sáng sau đêm Giáng sinh là cùng.

Và có đúng là tôi cảm thấy phản bội Helen vì đã gặp Adam?

Có, dĩ nhiên là có.

Nhưng chưa đủ.

Nếu Adam là bạn trai của Helen, tôi sẽ rút lui ngay lập tức, không liên quan gì đến cậu ta nữa.

Như thế thì dễ rồi.

Nhưng nếu Adam không phải bạn trai của Helen mà Helen muốn có Adam thì sao? ừm, nếu Adam cũng muốn con bé, thì tôi cũng sẽ làm như trên. Sẽ rút lui ngay lập tức và không liên quan gì đến cậu ta nữa. Còn nếu Helen muốn Adam mà Adam lại không muốn Helen và nếu, một giả thiết thật ngọt ngào, Adam muốn tôi, thì sao? Thế này thì khó đây.

Tôi thương Helen.

Chỉ có Chúa biết tại sao, nhưng thật lòng tôi thương nó.

Và tôi không muốn làm gì khiến nó buồn. Không, thật sự, tôi không muốn thế. Không phải vì tôi sợ nó.

Tốt nhất là tôi nên nói với Adam về chuyện này.

Chỉ cần hỏi thẳng giữa cậu và Helen là thế nào.

Và nếu có chuyện gì đó, tôi sẽ chuyển sang một giai đoạn lo lắng mới.

Tôi nhận ra rằng nếu không liều thử một phen, tôi sẽ không bao giờ biết được.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ nghe chính miệng mình nói câu này, nhưng cuộc sống thực sự ngăn ngui lắm.

Ta phải chộp lấy mọi cơ hội bằng cả hai tay.

Và đó là việc tôi phải làm với Adam. Đúng vậy, bạn không nghe lầm đâu, tôi ám chỉ điều ấy đấy - tôi sẽ chộp lấy cậu ta bằng cả hai tay.

- Trời ôi, Claire! - mẹ cáu tiết vì tôi đã lại đổi kênh. - Có chuyện gì thế hả? Con không ngồi yên được một phút sao? Cứ như là bị ai cù trong quần ấy.

- Con xin lỗi.

Ngay lúc ấy, điện thoại reo.

- Chúa ơi, Claire, mày đạp lên chân bố rồi! - Bố hét lên như con ki lúc bị kẹp đuôi vào cửa. Mãi lao đi trả lời điện thoại tôi đã giẫm nát xương chân của ông.

- Alô? - tôi thờ hồn hển.

- Alô? Bố con có ở đây không? - một giọng nói líu nhíu ở đầu dây bên kia.

- Bố! - tôi réo. - BỐỐ! Dì Julia.

Chết tiệt, tôi nghĩ.

Bố sẽ ôm cái điện thoại hết cả ngày nay cho mà xem.

Dì Julia mà gọi lúc bí tỉ thì không cách nào bắt dì bỏ máy được.

Thường dì hay gọi để xin lỗi đã làm những chuyện như gian lận lúc chơi bóng rổ. Một trận rổ xảy ra cách đây mới khoảng bốn mươi lăm năm.

Mà sao tôi lại lo cái điện thoại bị bận chứ, tôi tự hỏi, và vội né qua một bên cho bố, miệng đang lau bầu, cà nhắc bước tới chỗ cái điện thoại.

Ai đó nói sẽ gọi tôi ư?

Tôi đang mong điện thoại của ai đó ư? Không, và một lần nữa, không.

Nhưng có một tia hy vọng be bé cứ thì thầm trong tôi, có thể, có thể thôi, Adam sẽ gọi. Cậu ấy không nói, nhưng cậu ấy sẽ gọi.

Tôi có linh cảm cậu ấy sẽ gọi.

Tôi ở nguyên trong phòng, ngồi xuống trắng trợn nghe bố nói chuyện với dì Julia. Nghe những chuyện này thường cũng hay hay, hơi hơi quái quái nữa là khác.

Hai người định tâm sự tí chút trong bao lâu đây?

- Julia, nghe anh đây! - Ông quỳnh lên.

Ôi trời, tôi nghĩ bụng, chắc phải là một trận rổ nào đấy rất quan trọng nên ông mới bị kinh động đến thế.

- Nhúng ướt cái khăn tắm rồi quăng chụp lên ấy ngay! - Ông rống vào máy điện thoại.

Ồ hay quá, tôi hiểu ra dì Julia đang tìm cách tự đốt nhà mình thành tro chứ không phải gọi để lè nè, lê thê xin lỗi, hối hận gì hết.

- Không, dưới cái vôi ấy, Julia, dưới cái vôi! - bố hét. Dì đang định thấm ướt cái khăn tắm kiểu quái gì thế nhỉ?

Tốt hơn hết là không nên nghĩ đến điều ấy.

- Rồi, Julia, anh phải dập máy đây. Em cũng thế, được không? - bố nói chậm rãi và cẩn thận, như thể đang nói với một đứa trẻ bốn tuổi.

- Rồi em gọi 999 gặp đội cứu hỏa, - Ông tiếp. - Rồi em phải gọi lại cho anh để anh biết em đã gọi họ, và họ đang trên đường tới, nhé?

Ông dập máy đánh rầm rồi tựa vào tường.

- Chúa ơi! - trông ông cực kỳ mệt mỏi.

- Dì ấy làm gì rồi? - mẹ hỏi. Bà đã tự nhiên xuất hiện trong phòng tự khi nào.

- Chẳng biết nó làm thế nào ấy mà cái bếp bùng lửa, rồi lan tanh bành ra,
- Ông thở dài. - Chúa ạ, chừng nào thì mấy chuyện này mới chấm dứt đây?

Điện thoại reo.

- Nó gọi lại đây, - bố bảo mẹ. Bà đang chuẩn bị nhắc điện thoại lên.

- Alô?

Sắc mặt bà thay đổi.

- Có, nó đây. Ai gọi đây?

- Adam. Gọi con đây, - bà chuyển điện thoại cho tôi, mặt không biểu lộ gì.

-Ồ vâng, - tôi đón cái điện thoại, thở hắt ra vì nhẹ nhõm.

Tôi còn chưa kịp nhận ra đây chính là thứ tôi đã mong suốt cả buổi tối.

- Alô? - tôi vui sướng trả lời, nhưng cố không để bố, mẹ nhận thấy.

- Claire. Chị khỏe không?

- Khỏe, - tôi đáp, hơi gượng gạo. Bố, mẹ vẫn còn ở trong phòng, cả hai đang nhìn tôi.

- Đi đi, - tôi thì thầm, xua xua tay.

- Bố mẹ đang có chuyện khẩn cấp khốn kiếp đấy, - Ông hét. - Dẹp ngay!

- Một phút thôi, - tôi bảo ông.

- Một phút, - Ông đe.

Nhưng rồi cả hai cũng đi ra ngoài.

- Xin lỗi, - tôi nói, sau khi bố, mẹ đã miễn cưỡng quay về phòng khách. - Chuyện nhỏ trong nhà ấy mà.

- Mọi người không sao chứ? - cậu lo lắng hỏi.

- Không sao.

Tôi mới là đứa đang lo lắng.

Cậu ta lo lắng có phải vì lo cho Helen? Bạn gái Helen của cậu ta.

- Claire, - cậu nói tiếp. - Em hy vọng chị không phiền. Em không muốn chị cảm thấy bị quấy nhiễu thôi. Cứ nói thẳng, em sẽ thôi không gọi nữa.

Cứ quấy nhiễu tôi bất cứ kiểu gì cậu thích, tôi nghĩ.

- Không, Adam, dĩ nhiên tôi không phiền cậu gọi đâu. Tôi thích nói chuyện với cậu.

- Hay quá, - tôi có thể cảm nhận được nụ cười của cậu trên điện thoại.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, sẵn sàng cho một tiếng đồng hồ thoải mái tán gẫu.

Vừa lúc ấy tôi nghe có tiếng chìa khóa lanh canh ngoài cửa trước.

- Ôi trời, - tôi thốt lên khi nghe tiếng Helen.

- Con về rồi đây. Cho ăn đi! Không con sẽ báo cảnh sát là cả nhà bỏ bê con đấy.

- Gì thế? - Adam hỏi.

- Helen về rồi.

- Ồ thế à? ừ, chào cô ấy giúp em.

- Không, không đâu, - tôi buột miệng.

- Sao thế? - cậu hỏi, nghe rất ngạc nhiên.

Helen bước qua tôi. Nó nháy mắt, cười thích thú: - Chị Claire, đôi mắt xinh quá, - nó nói rồi đi tiếp vào nhà trong.

Đôi khi, thực tế thường vào những lúc tôi ít ngờ nhất, con bé lại rất ngọt ngào đến nỗi tôi muốn giết nó.

- Sao thế? - Adam hỏi lại.

Đến lúc phải giải quyết sự việc rồi, một lần để mãi mãi, tôi quyết định.

Nếu Adam đang chơi trò mèo vờn chuột với hai chị em tôi thì đây là cơ hội để tôi chấm dứt mọi chuyện.

Tôi đang gom hết khả năng để có thể hành động thật tốt.

Cậu ta to gan nhỉ?

Chỉ vì đẹp trai mà cậu ta nghĩ có thể chơi trò mèo vờn chuột, giẫm đạp lên chúng tôi sao? Trong đầu tôi các kiểu hình ảnh ẩn dụ bắt đầu trở nên lung tung, rồi tôi nhanh chóng đeo vào cho mình cái mặt nạ giận dữ rất tự mãn.

- Adam này, - tôi nói giọng lạnh băng ngay khi nghe Helen, bố và mẹ đang tranh cãi trong phòng khách, tôi biết vậy là mình có thể an toàn hành động. - Tôi không biết phải nói sao. Thực tế, tôi cũng không biết nên nói gì nữa.

- Vì Chúa, chuyện gì thế? - cậu lập tức hỏi.

Nói đi, nói cho cậu ta biết, tôi động viên mình.

Mày có quyền được biết.

Nhưng tôi lại bắt đầu mất hết nhuệ khí.

- Ủm... có lẽ đây không phải chuyện của tôi, nhưng cậu có phải bạn trai của Helen không? - sau cùng tôi cũng thốt ra được.

Một sự im lặng.

Ôi Chúa ơi, tôi thầm kêu lên. Cậu ta có đi lại với Helen. Và cậu ta tử tế với tôi chỉ vì tôi là bà chị bị ruồng bỏ của Helen. Giờ thì cậu ta đã biết tôi thích cậu.

Chết tiệt, chết tiệt. Lẽ ra tôi phải ngậm miệng lại.

Tôi đã phá hỏng mọi chuyện chỉ vì thiếu kiên nhẫn.

- Claire, - mãi một lúc sau cậu mới thốt lên, giọng kinh ngạc. - Chị đang nói chuyện gì lạ lùng thế?

- Cậu biết mà, - tôi đáp, thấy mình vô cùng ngu ngốc, nhưng cái cảm giác nhẹ nhõm vẫn nhiều hơn.

- Không, - giọng cậu hơi lạnh lùng. - Em không biết.

- Ồ, - giờ thì tôi thấy thực sự xấu hổ.

- Vậy là chị nghĩ em là bạn trai của Helen? - cậu hỏi, giọng lạnh băng.

- Ừm... tôi nghĩ có thể cậu... - tôi đáp, vô cùng xấu hổ.

- Vậy chính xác là chị nghĩ em muốn gì khi em hỏi liệu em có thể gặp chị? - cậu tiếp, giọng gần như là khinh khi.

- Sao? - không nghe tôi trả lời, cậu hỏi dồn.

- Chị nghĩ em hoặc quá trơ trẽn, hoặc quá giễu cợt người khác. Và em cũng không biết cái nào khiến em thấy bị xúc phạm nhiều hơn.

Tôi vẫn không nói gì.

Chủ yếu là vì tôi không biết phải nói gì.

Tôi thấy kinh khủng quá.

Adam không làm gì ngoài việc đã đối xử rất đúng đắn và tôn trọng tôi.

Tôi không có chứng cứ nào cho thấy cậu có gì với Helen.

Tôi vì nghi ngờ động cơ của cậu mà đã thành ra xúc phạm.

- Claire, - giọng cậu mệt mỏi. - Claire, Claire, Claire, nghe em đây. Hiện tại em không phải, và cũng chưa từng trong quá khứ, là bạn trai của Helen em gái chị. Mà em cũng không muốn thế.

- Cô ấy dễ thương, - cậu vội vã nói thêm. - Nhưng không phải tip người của em.

- Adam này... - tôi lắp bắp. - Tôi thật lòng xin lỗi, nhưng tôi không biết...

- Em cũng phải xin lỗi. Em cứ quên mất chị đang phải trải qua những chuyện thế nào. Chị đã quá đau khổ, bị xúc phạm nặng nề. Ai có thể trách chị đã nghĩ những người như em là quân bắt cá hai tay đốn mạt?

Người hùng của tôi, tôi nghĩ bụng, người mềm nhũn ra.

Cậu đã nói chính xác những câu từ trên miệng tôi. Cậu cứu tôi thoát khỏi nỗi kinh sợ phải tự mình nói cho cậu hiểu.

Một người đàn ông tuyệt vời làm sao!

Sao mà cậu ta đồng cảm với tôi đến thế? Có thể cậu ta là người chuyển giới, tôi hoảng sợ nghĩ. Biết đâu đây lại chẳng là cái bí mật chôn sâu của cậu ta. Rằng cậu ta sinh ra là phụ nữ. Hay cậu ta là phụ nữ trong cái cơ thể của đàn ông - một cơ thể quyến rũ!

- Claire, - cậu tiếp, lôi tôi ra khỏi cái suy nghĩ luân quần về giới tính của cậu. - Em không biết chị nghĩ thế nào về em, nhưng chắc chắn em không mong như vậy.

- Không... Adam... - tôi phản đối yếu ớt. Tôi có bao nhiêu là điều để nói mà không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Cho em một phút thôi. Nghe em nói đây. Được không?

Giọng cậu tha thiết như thế, tôi sao có thể từ chối?

- Dĩ nhiên rồi, - tôi đáp.

- Em có rất nhiều bạn là nữ nhưng chẳng mấy liên quan đến những chuyện "lãng mạn" kia. Thực tế là hầu như không có. Ừm... hầu như không nếu so với những người cùng lớp, nhưng cũng có thể đơn giản vì họ thích làm chuyện ấy thôi.

- Thôi được rồi, - tôi lên tiếng.

Cậu không cần phải giải thích gì. Tôi muốn nói thế.

Tôi đã hoàn toàn tin cậu không phải bạn trai của Helen và như vậy sẽ còn rất nhiều chuyện để làm.

Tôi thấy hổ thẹn vì cái kiểu đạo đức giả và những lời buộc tội vừa rồi của mình. Tôi chỉ muốn quên hết chúng đi.

Tội nghiệp cậu!

Chỉ mới biết nhau có vài ngày mà chúng tôi đã có đến vài lần "cãi cọ".

Việc gì khiến cậu ta nghĩ tôi đáng để cậu bận tâm kia chứ?

Nhưng chưa kịp nghĩ thêm về điều này thì bố đã lại xuất hiện, mặt như thần sấm.

- Claire! - Ông hét. - Buông cái điện thoại ra, NGAY LẬP TỨC!

- Chị phải trả máy?

- Ừ, xin lỗi cậu.

Tôi chưa muốn kết thúc cuộc nói chuyện cho tới khi tôi biết mọi chuyện đã ổn thỏa. Rằng Adam không giận tôi đã nghĩ cậu là thứ đàn ông

Lothario chuyên phá hoại gia đình người khác.

Tôi cũng sẽ không chê một lời hàm ý nào đó rằng ngoài chuyện không muốn những thứ lãng mạn kia, như cậu đã diễn giải rất tế nhị, với Helen, cậu có thể muốn có chút lãng mạn với tôi.

Mẹ tôi sẽ lại bảo, tôi chỉ giỏi được đăng chân lên đăng đầu.

- Ôi, em suýt quên mất lý do em gọi chị.

-Gì thế?

Nói cho tôi biết cậu thích tôi thật. Nói đi, tôi lặng thầm thúc.

- Mười một giờ tivi có phim hay lắm. Em chắc chị sẽ thích. Nếu không quá mệt thì chị nhất định phải xem đấy.

- Ồ, - tôi đáp. Để tôi nói cho bạn nghe, thế là người ta đã đánh bật gió khỏi những cánh buồm hy vọng của tôi. - Ừ, cảm ơn cậu.

Một bộ phim chết tiệt!

Đáng đời mi!

- Gặp chị sau nhé.

Không, đợi đã, tôi muốn la lên, đừng đi vội. Một phút nữa thôi. Cho tôi số điện thoại để tôi có thể gọi cậu. Tôi có thể gặp cậu ngày mai không? Mà đừng nói chi đến ngày mai, tối nay nhé?

- Claire! - bố hét ầm lên từ trong phòng khách.

- Thôi, chào cậu nhé! - rồi tôi bỏ máy.

Tôi thấy mệt mỏi quá sức. Vì bao nhiêu là chuyện.

Có tiếng ồn ào trong phòng khách ngay khi tôi vừa buông máy.

Bố và Helen đang tranh giành nhau ngoài cửa.

Bố muốn gọi ngay cho dì Julia xem cái cảnh địa ngục ấy đã trong tầm kiểm soát chưa.

Trong khi Helen cũng có những chuyện khác cần đến cái điện thoại.

- Con phải gọi cho Anthony, - nó hét, - con phải xin quá giang đi Belfast thứ Ba này.

- Nhà dì Julia bị cháy quan trọng hơn, - bố khăng khăng.

- Cứ để cho nhà dì ấy cháy ra than. Vậy dì mới tỉnh ra. Đồ nghiện ngập, - nó bảo. Khoan dung, độ lượng đến tận cùng. Là Helen đấy.

Tôi bước đi, tránh trận hỗn chiến.

Tôi lên lầu, bế Kate vào phòng mẹ rồi ngồi xuống bật cái tivi nhỏ trong ấy chờ bộ phim "nhất định phải xem".

Đó là việc duy nhất tôi còn có thể làm sau khi đã cư xử nhẫn tâm với Adam.

Và để lần sau gặp cậu, tôi còn biết lối mà nói chuyện về bộ phim này.

Nếu lại có một lần sau.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thời gian đã uể oải rồi đứng lại hẳn khi tôi trở thành Mẹ Mẹ Rượu Chè Trời Đánh (và Đứa Con Gái Rượu Chè Trời Đánh, và Cô Chị Rượu Chè Trời Đánh nếu tôi phải nói cho thật chính xác). Nhưng giờ tôi đã bắt đầu quay trở lại với cuộc sống nên nó cũng bắt đầu co giò chạy nước kiệu, rồi tôi còn chưa kịp nhận ra thì nó đã chuyển sang phi nước rút.

Ngày vù vù trôi như khi ông đạo diễn muốn "nuốt" nhanh thời gian, cho những tờ lịch lật nhanh theo cơn gió, rồi bị xé bay đi. Thêm lá vàng rụng lá tả để chỉ mùa thu, rồi tiếp theo đó là tuyết rơi để báo hiệu đông đã về.

Cuối tuần trôi qua mà tôi không kịp hay biết.

Dĩ nhiên không phải những thứ như cuối tuần khác với cả tuần phải đi làm như thế nào đã khiến một kẻ vô công rồi nghề như tôi bị mất cảm giác về thời gian.

Ngày nào cũng là ngày nghỉ, v.v. và v.v., kiểu thế.

Nhưng đột nhiên sáng nay lại là thứ Hai. James sẽ bay về từ vùng biển Caribê. Hoặc Mustique. Hoặc từ một hòn đảo nhỏ thuộc sở hữu cá nhân nào đó ngay ngoài khơi bờ biển của thiên đường. Hoặc bất cứ chốn nào anh ta đã đến nghỉ, tên phản bội đốn mạt.

Vậy là tôi phải gọi cho anh ta.

Nhưng tôi cảm thấy khá bình tĩnh. Việc gì phải làm thì phải làm thôi.

Dĩ nhiên để có thể bình tĩnh với những việc liên quan đến James chẳng dễ dàng gì trong khi tôi đang lo đến phát ốm vì Adam.

Dính vào cả hai bọn họ cùng một lúc cũng khá là mệt mỏi.

Sự chuyển đổi tình cảm từ bên này qua bên kia, v.v. và v.v., hoàn hô tiến sĩ Sigmund Freud đã rất giỏi nghiên cứu những chuyện tâm lý này.

Nhưng trước khi phải gọi cho James, tôi có một thứ khác để thư giãn vào sáng thứ Hai.

Lịch khám bác sĩ. Sáu tuần sau sanh. Dường như đời tôi chẳng bao giờ hết những cuộc vui.

Sự kiện này có ý nghĩa ẩn dụ - một bước ngoặt.

Nó là một cách để nhận biết công cuộc sanh nở của bạn đã thành công tốt đẹp. Như kiểu người ta vẫn mở tiệc ăn mừng ngay khi vừa tung ra một bộ phim mới. Ngoại trừ tại những bữa tiệc như thế này, dàn diễn viên và ê kíp sản xuất không phải trèo lên bàn khám, gí hai chân vào hai cái bàn đập ở hai bên cho những tên đàn ông xa lạ khám xét những chỗ rất riêng tư của mình.

Dĩ nhiên là trừ phi họ muốn được thế. Kate cũng được xếp lịch khám. Thế là hai mẹ con lên đường.

Tôi tự hào về mình. Mỗi ngày khi lê được mm ra khỏi giường, vệ sinh mặt mũi đàng hoàng, tôi lại thấy đó quả là một điều kỳ diệu.

Được sống, và những nghĩa vụ và trách nhiệm của cuộc sống đã trở lại là một niềm vui.

Kate đã được bế đi khám vài lần rồi.

Chuyện nhỏ với con bé. Nhưng tôi thì chưa chuẩn bị kỹ tinh thần để nghe cái bản hòa âm đầy ngẫu hứng chào đón chúng tôi khi vừa đặt chân đến. Nghe như có đến hàng ngàn em bé đang oe oe khóc trong khi các bà mẹ khốn khổ ngồi chờ đến lượt.

Thật ra, một số bà mẹ còn khóc to hơn cả con mình nữa.

- Phải chi nó nín đi cho, - một cô nước mắt nhòe nhoẹt, không rõ là đang nói với ai, - chỉ năm phút thôi.

Ôi trời ơi, tôi kinh hãi nghĩ bụng. Tự nhiên tôi thấy mình mới may mắn làm sao. Không chỉ vì Kate dường như lãnh đạm một cách bất thường, mà vì tôi còn được bố, mẹ, và chắc là cả Helen với Anna nữa, chia sẻ cái gánh nặng trông nom con bé.

Hai ông bà đã đưa con bé đi khám trong khi tôi còn mãi cư xử như một tên phản Chúa.

Ôi trời, tôi không biết phải nói sao cho bạn rõ tôi cảm thấy xấu hổ đến mức nào.

Sao tôi có thể bỏ bê đứa con xinh đẹp của mình một cách kinh tởm như thế?

Sẽ không bao giờ như thế nữa.

Không một tên đàn ông nào có thể hủy hoại con người tôi như tôi đã để James làm thế với mình nữa.

Tôi muốn phát bệnh khi nghĩ chỉ vì lo chạy theo một tên đàn ông mà tôi đã không chăm lo Kate cho thật đàng hoàng, tử tế.

Kate được vào khám trước tôi.

Tôi ôm cái nôi vào phòng. Cô y tá trẻ trung, tóc nhuộm đỏ trông đẹp rực rỡ, là người vùng Galway.

Tại sao các cô y tá lại luôn xinh đẹp, quyến rũ nhỉ?

Tôi chắc chắn phải có một cái tích nào đấy cắt nghĩa việc này.

Thuở xa xưa kia, có một bộ tộc toàn những phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Đàn ông si mê họ, và khiến cho tất cả những phụ nữ khác thấy mình kém cỏi, xấu xí.

Náo loạn, bạo lực bùng nổ ra.

Gia đình tan nát vì các ông chồng đã từng hạnh phúc bên vợ hiền, con ngoan rơi vào lưới tình với những phụ nữ xinh đẹp kia. Phụ nữ thuộc các bộ tộc không xinh đẹp tự kết liễu đời mình vì họ không thể so kè với những tình địch quyến rũ.

Phải làm điều gì đó đi chứ!

Thế là Chúa trời lệnh cho những phụ nữ quyến rũ phải trở thành y tá và đi những đôi giày diêm dúa xấu xí, mặc váy chữ A khiến cho vòng ba của họ trông quá khổ, để cho sức quyến rũ của họ phải suy giảm đáng kể.

Và cho đến tận ngày nay những phụ nữ xinh đẹp vẫn phải làm y tá để vẻ đẹp của họ phải bị những bộ đồng phục xấu xí kia khóa lấp đi.

Mặc dù cái tích tôi tự nghĩ ra nhưng nó giải thích thế nào với trường hợp của các cô siêu mẫu và những kiểu quần áo phô bày và tôn thêm đường cong hấp dẫn của họ thì tôi đành chào thua.

Mà thôi, quên nó đi.

Cô y tá đóng cửa phòng, nhưng tiếng trẻ con khóc rú ngoài phòng đợi vẫn rõ mồn một, cứ chen ngang giữa những tiếng than thở: "Chỉ cần năm phút thôi. Tôi chỉ xin có thể."

- Máy tiếng khóc la đó không làm chị phát điên lên sao? - tôi tò mò hỏi.

- Không chút nào, - cô đáp. - Tôi chẳng còn nghe thấy chúng nữa.

Cô bắt đầu khám cho Kate.

Kate rất ngoan. Thậm chí không khóc.

Tôi rất tự hào về bé.

Tôi muốn mở cửa ra và, bắt chước điệu bộ của các cô dạy trẻ, nói với những đứa bé ngoài ấy là: "Này, các con phải như thế này mới được, rõ chưa? Phải bắt chước cái bạn gương mẫu này này!"

Tôi theo dõi cô y tá khám cho Kate, theo dõi những biểu hiện chứng tỏ con bé vẫn còn sống.

Nếu có chuyện gì không ổn xảy ra với con bé thì cũng đáng đời tôi lắm. Một nỗi kinh hoàng bao trùm tim tôi.

Nhưng không, mọi thứ đều ổn.

Cái phần tội lỗi trong tôi gần như phải thất vọng.

- Bé lên cân đều đặn, đúng chuẩn. - cô thông báo.

- Cám ơn chị, - tôi nở mày nở mặt.

- Bé hoàn toàn khỏe mạnh, - cô mỉm cười.

- Cám ơn chị, - tôi lặp lại.

Tôi mở cửa bước ra. Tiếp tục một luồng âm thanh chói tai mới ập vào khiến tôi xây xẩm hết mặt mày.

Hai mẹ con cố len lỏi qua một hàng dài những đứa trẻ mặt đỏ ké đang la hét.

Tôi đoán chúng đang sắp bị tiêm vắc xin ngừa lao nên càng hoảng loạn hơn.

Tôi ôm cái nôi có Kate nằm yên bên trong, cẩn trọng bước qua đám đông inh ỏi.

Rồi đóng cánh cửa, bỏ lại phía sau mớ âm thanh kinh khủng mà cảm ơn trời, tôi còn kịp nghe được một câu cuối, là cái người phụ nữ tội nghiệp ấy: "Thậm chí chỉ cần ba phút thôi cũng được. Giờ tôi chỉ xin ba phút."

Hai mẹ con chờ thêm một chút để đến lượt tôi vào khám.

Tôi ngồi lật tờ Woman's Own số ra từ cả thế kỷ trước (váy phòng mùa thu này rõ ràng đã đề mốt). Kate ngủ được một chút. Con bé sao mà ngoan.

Một chốc sau, tôi cũng được gọi vào.

Bác sĩ đã có tuổi, hiền lành. Ông mặc bộ đồ bác sĩ màu muối tiêu, tóc muối tiêu, cung cách có vẻ ân cần.

- Chào, à phải, Claire, Claire và em bé... ờ... Catherine, - Ông liếc tờ ghi chú trên bàn. - Vào đi, ngồi xuống đây.

Một chốc sau, khi ngẩng đầu lên nhìn cái ghế ngay trước mặt mà chẳng thấy tôi đâu, ông lo lắng đảo mắt khắp phòng, tự hỏi tôi đã chạy đi đâu mất.

Tôi đã đặt cái nôi của Kate xuống sàn và leo lên giường nằm, quần chip đã cởi ra và chân đã đặt trên bàn đạp, nhanh đến nỗi đầu ông quay lão

đảo.

Thói xấu khó bỏ.

Lần sau nếu phải đi bác sĩ, không cần biết để ca cẩm chuyện gì - từ đau tai cho đến trật cổ tay - tôi sẽ phải kiềm chế lắm để không tuột quần chip ra mà leo lên giường.

Ông bác sĩ lúi húi làm những việc gì gì đó trong bốn phận, với sự trợ giúp của bạn cũ của tôi - đôi găng tay bôi trơn.

Xin lỗi nếu tôi ăn nói gớm ghiếc quá.

Thật đấy, tôi hiểu cảm giác của bạn lắm. Đã từng có lúc chỉ nghĩ đến việc phải làm một xét nghiệm nhỏ nhất thôi tôi đã muốn ngắt xiú.

Còn giờ đây, sau khi đã mang bầu và vượt cạn, tôi nghĩ mình thậm chí chỉ cần gây mê tại chỗ để cắt bỏ cổ tử cung rồi vẫn có thể ngồi dậy vui vẻ tám với bác sĩ giải phẫu về chương trình tivi tối hôm trước.

Hừm, mà cần gì đến gây mê chứ!

Nhưng tôi quên mất là những người khác vẫn chưa phải trải qua những chuyện dạn dày sương gió này.

- Cô lành lại đẹp rồi, - Ông bảo, như thể đó là một kỳ tích.

- Cám ơn bác sĩ, - tôi sung sướng mỉm cười với ông qua hai căng chân.

Tôi thấy mình như đứa trẻ năm tuổi vừa làm đúng hết các bài tập ở trường.

- Ủ, không một biến chứng nào, - Ông tiếp. - Cô đã thôi chảy máu hần chưa?

(Xin lỗi, tôi hứa sẽ không kể dông dài phần này đâu).

- Hết rồi ạ, cách đây một tuần.

- Mấy cái mũi khâu cũng liền lại quá tốt, - Ông nói, tiếp tục sẫm soi, rờ nắn.

- Cám ơn bác sĩ, - tôi lại mỉm cười.

- Xong. Cô bước xuống được rồi.

- Vậy là mọi thứ khác cũng tốt chứ hả? - Ông hỏi, còn tôi đang lúi húi mặc đồ vào.

- Tốt ạ, - tôi đáp. - Tốt.

- À... khi nào thì tôi có thể lại chần gối được ạ? - tôi buột miệng hỏi. (Làm sao mà tôi lại hỏi câu này nhỉ?)

- Ừm, hết sáu tuần rồi, cô có thể làm chuyện ấy bất cứ lúc nào tùy thích, - Ông vui vẻ đáp. - Có thể bắt đầu ngay bây giờ cũng được.

Ông ngửa cổ cười ha hả, rồi đột nhiên nín lặng trước cái viễn cảnh Hội đồng Y khoa thành phố nghe được mà đuổi cổ ông. Ranh giới giữa ân cần, thân thiện ở mức chấp nhận được và hàm ý không đứng đắn là rất mong manh.

Có thể bác sĩ Keating vẫn chưa phân biệt rõ được sự khác nhau này.

- A hèm, - Ông trấn tĩnh lại. - Đúng rồi, bất cứ lúc nào cô thích.

- Liệu có đau không ạ? - tôi lo lắng hỏi.

- Có thể lúc đầu sẽ thấy không được thoải mái lắm, nhưng cô sẽ không cảm thấy đau đớn đến thế đâu. Bảo anh nhà phải thật nhẹ nhàng thôi.

- Anh nhà á? - tôi ngạc nhiên.

Tôi thậm chí đâu nghĩ đến chồng mình.

- Vâng, anh nhà, - Ông đáp, giọng cũng ngạc nhiên không kém. - Cô có gia đình rồi, đúng không? Bà, à, bà Webster, - Ông lại liếc tờ ghi chú.

- Ồ vâng, dĩ nhiên rồi ạ, - tôi đỏ mặt. - Tôi chỉ... ờ... hỏi chung chung thôi. Tôi thực chưa nghĩ đến chuyện quan hệ với ai. Không khí đột nhiên thành ra ngượng ngập, gượng gạo nên tôi nghĩ dùng từ "quan hệ" thay vì "chăn gối" có thể sẽ giúp cứu vãn tình hình.

- Ồ, - Ông không nói gì thêm.

Im lặng. Sự bối rối của bác sĩ Keating vẫn bao phủ nặng nề bầu không khí.

Đi thôi, tôi nghĩ.

Đi Kate ơi.

Hai mẹ con trở về nhà.

- Sao rồi con? - mẹ ra mở cổng, hỏi ngay.

- Tốt. Tốt mẹ ạ. Kate lên cân đều, cô y tá bảo thế.

- Còn con?

- Không thể tốt hơn. Siêu tốt. Âm đạo của con rất đáng tự hào.

Bà nhìn tôi kinh tởm.

- Không cần phải thô bỉ thế đâu cô ạ.

- Con có thô bỉ hồi nào đâu, - tôi phản đối. Trời ạ, tôi mà thô bỉ thật thì bà sẽ biết thế nào là thô bỉ.

- Thôi, vẫn chưa đến giờ chiều Neighbours, đi vào đây uống trà với mẹ!

- À, có ai gọi cho con không? - tôi theo bà vào bếp, vờ bâng quơ hỏi.

- Không.

- Ồ.

- Sao? Con đang chờ điện thoại của ai à? - bà nhìn tôi trân trân.

- Không ai hết, - tôi vừa đáp vừa đặt cái nôi của Kate lên bàn.

- Vậy à? Vậy sao lại hỏi? - cái giọng của bà nhắc cho tôi nhớ dù có vẻ khờ khạo đến mấy thì mẹ tôi thực ra cũng không khờ khạo đâu.

- Đây, nhắc con bé ra khỏi cái bàn ngay! - bà quất cái khăn vào tay tôi.
- Người ta còn phải ăn trên cái bàn ấy đấy.

- Nó sạch tinh mà! - tôi giận dữ.

Sao bà dám nói thế.

Tôi lúc nào cũng tắm rửa Kate sạch sẽ.

Con bé hoàn toàn vệ sinh.

Tôi đã bạn tìm ra một con vi khuẩn nào trên người bé đấy.

Con tôi là một sinh linh bé nhỏ hoàn toàn vô trùng.

Vậy là Adam không gọi, tôi ngồi uống trà, trầm ngâm suy nghĩ.

Tôi tự hỏi liệu cậu ta có còn giận tôi.

Có thể cậu sẽ không bao giờ gọi nữa. Không phải vì tôi đã kết tội cậu.

Không phải vì tôi đã cư xử như một kẻ loạn thần kinh, lại ưa tranh cãi.

Mà tôi lại không có số điện thoại của cậu nên không thể gọi cậu.

Nên như thế có lẽ là chấm hết mọi chuyện.

Một lần chơi bởi vui vẻ đã không bao giờ thành thật.

Một chuyện tình đắm say không bao giờ xảy ra.

Một đôi bạn tâm giao phải chia cách vì hoàn cảnh.

Hai kẻ tình nhân yêu nhau trong xa vắng. Mặc dầu, cũng còn chưa đến giờ ăn trưa kia mà.

Cứ cho cậu ta thêm một cơ hội nữa. Nhưng cậu vẫn không gọi.

Suốt buổi trưa, tôi đi qua đi lại, buồn tẻ, thất vọng.

Tôi chẳng muốn làm gì.

Tôi chẳng muốn đọc gì.

Kate khóc dai dẳng và tôi cũng không còn đủ kiên nhẫn với con bé.

Tôi miễn cưỡng ngồi xem phim truyền hình nhiều tập với mẹ vì không nghĩ ra được lý do gì để từ chối.

Tôi nghĩ thà ngồi xem mấy bộ phim theo mô tip thù hận dở tệ, quanh đi quẩn lại vài anh diễn viên liên tục xuất hiện, còn hơn phải tranh cãi với mẹ chuyện học hành ở đại học đã bơm vào đầu tôi cái ảo tưởng về thân thế, địa vị của mình như thế nào.

Rồi bà biết có chuyện không ổn.

- Sao trông con ủ rũ thế? - bà hỏi.

(Mặc dù câu của bà thật ra là: "Claire, trông con cứ như cái cây mọc cạnh giếng thánh mà héo queo ấy!") - Thì việc quái gì con lại không thể chứ? - tôi gặt gồng.

- Mẹ xin lỗi. Có Chúa biết, mọi chuyện đâu có dễ dàng gì cho con.

Ừ thì bà nói đúng quá đi đấy thôi. Đâu có dễ dàng gì.

Nhưng rõ ràng bà đang ám chỉ chuyện tôi với James, chứ không phải chuyện tôi với Adam.

- Không, con xin lỗi, - tôi bảo bà, thấy mình thật không ra gì vì đã vô cớ nổi nóng với bà.

Sáu giờ, kèm theo đó là tiếng chìa khóa của bố lanh canh ngoài cửa, tôi mới kinh hãi nhận ra mình vẫn chưa gọi James. Chết tiệt, chết tiệt!

Tôi thực tình định gọi rồi nhưng nhiều chuyện quá - sự kiện trọng đại là đi khám bác sĩ và sự kiện chính là Adam không gọi điện - tôi đã quên khuấy đi mất.

Tôi đành quyết tâm sẽ gọi James ngay sáng hôm sau.

Cảnh huyên náo vào giờ ăn tối khiến đầu óc tôi tạm thôi vụn vẹo được một lúc. Helen về nhà cùng với bố. Nó đòi ăn đồ McDonald.

- Không, Helen! - bố quát. - Nhà mình chỉ ăn McDonald vào ngày nghỉ của ngân hàng thôi.

- Điên khùng! - nó hét lại. - Nhà người ta, những gia đình bình thường, ngày thường vẫn ăn McDonald.

Ồ, con bé có thể sẽ rất hung tợn.

Và thế là kết cục Helen vẫn chiến thắng như thường lệ. Bố đánh xe vọt đi như một tay lái tranh giải quán quân, trong đầu là danh sách các món dài lê thê và phức tạp.

Helen la toáng theo: - Hamburger cỡ đại không lấy dưa chuột.

Nhưng ông đã chạy mất hút.

Tôi trơ trẽn đeo bám Helen gần hết buổi tối, hy vọng nó sẽ nhắc đến Adam.

Dĩ nhiên, nếu muốn tôi có thể cứ thế mà hỏi thẳng nó số điện thoại của cậu ta, vì tôi thấy nó không có vẻ như đang hẹn hò với cậu hay thế nào.

Nhưng tôi không làm thế được.

Tôi đã nhất trí là cậu không thích thú gì con nhỏ.

Sau bữa tối, nhân tiện tôi cũng nói luôn là bố mua nhầm hết cả - bánh táo của mẹ có dưa chuột, burger phô mai thay vì hamburger cỡ đại có lấy phô mai (dĩ nhiên càng củng cố thêm danh tiếng "bần tiện"), Coca thay vì Coca ăn kiêng - Ông lệnh cho Helen về phòng học bài.

Tội nghiệp ông.

Chắc ông đang theo học một khóa dạy con người ta tính kiên quyết rồi.

Thật không ngờ, Helen về phòng thật, chỉ sau đôi lời phản đối yếu ớt.

Nó bảo bố là kinh tởm và ám chỉ nhà mình giống như chế độ Đức Quốc xã.

Nhưng nó về phòng thật.

Chuyện lạ.

Tôi cho nó ít phút, rồi tôi ẵm Kate lên lầu. Tôi gõ cửa phòng.

Nghe có tiếng xô lệch đồ đạc âm âm trong ấy. Tôi bước vào, thấy nó hình như đang nhét thứ gì đó xuống cạnh giường.

- Ôi Chúa ơi, Claire! Đừng có làm thế chứ! Em cứ tưởng là bố, - nó kêu lên, đôi mắt trợn to thao láo trên gương mặt trắng dã. Nó lôi trở ra từ cái khe giữa giường với bức tường một tờ tạp chí tên Tội Ác Thứ Thiệt hay cái gì đó tương tự.

- Em có từng bao giờ học hành thật không vậy? - tôi tò mò hỏi.

- Khôôôông, - nó khinh bỉ đáp.

- Vậy em định làm gì nếu trượt tốt nghiệp? - tôi ngồi xuống giường nó, hỏi.

- Đưa em con bé! - nó bảo, rồi đón Kate từ tay tôi.

- Em không trượt đâu, - nó nói tiếp.

- Sao em biết?

- Thì em biết thế thôi, - nó khẳng định.

Trời ơi, sao ông lại cho nó cái sự tự tin lớn đến thế.

- Vậy ở trường có gì vui không? - tôi hỏi, cốt cho nó nhắc tới Adam.

- Bình thường, - nó đáp, ngạc nhiên vì tôi quan tâm.

Nó không đả động gì đến Adam.

Và thật tình, tôi không thể. Tôi không thể cứ thế mà hỏi thẳng nó.

Rồi tôi nghe có tiếng điện thoại.

Lần đầu tiên trong cả ngày nay.

Tôi vùng ra khỏi giường, lao xuống nhà như một tia chớp.

Đội ơn trời tôi đã không hỏi Helen số điện thoại của Adam, tôi thờ phào mừng thầm. Nếu không chắc tôi đã bị loại khỏi cuộc chơi, trong khi bây giờ tôi đâu cần phải làm thế!

- Alô? - tôi cố sao cho giọng mình nghe vui vẻ, không loạn thần kinh và đồng thời rất biết lỗi.

Xin lỗi Adam, tôi sẽ không bao giờ ác độc như thế nữa.

- Vâng, alô? Cho tôi gặp Jack Walsh ạ? Câu đầu tiên trong đầu tôi là Adam tìm bố làm cái quỷ gì.

Nhưng tôi hiểu ra đó không phải là Adam. Dám thế kia đấy!

Hay thật!

Tôi suýt té gãy cổ vì phi xuống đây để rồi hóa ra không phải cậu ta.

- Vâng, bác Brennan giữ máy nhé. Để cháu đi gọi bố.

Rồi tôi khố sở lê bước trở lên lầu.

Chậm hơn lúc xuống rất, rất nhiều.

Tôi quay lại phòng Helen.

Tôi thấy mình sao mà hèn hạ.

Tôi vẫn còn cần nó lắm.

Nó đang chơi đùa với Kate, không buồn hỏi han chuyện gì khiến tôi phải lao như tên bắn xuống nhà.

Ở với một đứa ích kỷ như Helen thì đấy chính là một trong những điều hạnh phúc. Nó hiếm khi để ý chuyện gì không liên quan đến nó.

Vừa lúc Anna cũng bước vào, tóc tai lướt thướt, váy lướt thướt, vẻ lơ đãng đãng. Tôi vui quá.

Hai chị em không nhìn thấy nhau chắc phải đâu đó từ hồi tuần trước.

Nó giậm đôi boot đã làm tan nát trái tim mẹ vào căn phòng hồng hồng bông bông của Helen, rồi đến ngồi cạnh ba người chúng tôi.

Nó lôi ra khỏi giỏ (giỏ thêu, đính đầy gương và hạt cườm) hàng hà sa số sô cô la và bắt đầu gặm hết miếng này sang miếng khác.

Tôi chưa từng chứng kiến cảnh nào gần gần như thế này.

Tôi chỉ có thể suy ra là nó có liên quan gì đấy đến chuyện hút hít.

- Anna, em đang lên cơn đói sau khi phê đấy à? - tôi hỏi mà thấy mình nghe y như một kẻ hủ lậu.

Tôi thấy hơi ngại khi phải dùng một cụm từ "chuyên môn" như thế.

- Ừm, - nó gật, miệng nhét đầy sô cô la Yorkie loại có nhân nho khô và bánh quy.

- Lớ củ mì maá! - nó vung tay múa chân giậm dừ khi thấy Helen nhào đến xé toạc lớp giấy gói của mấy thanh sô cô la và gần như đang ráng hít hết cả vào.

- Lấy của mình mà ăn! - nó nói ra được từng tiếng rõ ràng khi cuối cùng miệng cũng tạm trống được một chốc.

- Cho tao cục Bounty với thanh Mints crisp này thôi, rồi tao không lấy nữa. - Helen đáp.

Lừa đảo, dĩ nhiên.

Anna đồng ý.

Tội nghiệp Anna.

Tôi ngồi với Helen hết buổi tối, ăn sô cô la, hai đứa nó cãi nhau toàn chuyện vặt vãnh tôi lúc nghe lúc không, chờ Adam gọi- Nhưng bạn biết thế nào không? Cậu ta không gọi.

Chẳng sao, tôi tự nhủ, cậu ta đâu có nói là fj sẽ gọi.

Chắc chắn mai cậu sẽ gọi.

Chắc chắn mấy ngày tới cậu sẽ gọi, tôi cố trấn an mình.

Rõ ràng là cậu ta thích mày thật.

Nhưng dưới cái lớp vỏ oai hùng của mình, tôi biết cậu sẽ không gọi.

Tôi không biết tại sao mình biết. Tôi chỉ biết thế thôi.

Rõ ràng cái khả năng linh cảm tai ương đã nhạy lên kha khá kể từ khi James bỏ tôi.

Cứ luyện thêm ít nữa chắc là sẽ ích lợi lắm đây.

DU'À

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sáng hôm sau, nhà tôi y như cảnh tượng ở Nhà ga Trung tâm.

Helen sắp đi Belfast hai ngày với trường và rõ ràng là nó hết sức tin rằng công việc chuẩn bị không những phải để đến lửa cháy sát đất mới bắt đầu mà còn phải là một sự kiện của cả nhà.

Thế là thay vì bị Kate khóc quấy làm mất giấc ngủ, tôi lại bị tiếng sột soạt dưới chân giường đánh thức.

Kẻ nào đó đã linh vào phòng tôi với một ý đồ đen tối.

Tôi ngồi dậy, vẫn còn lơ mơ chưa tỉnh ngủ hẳn.

- Ai đấy? - tôi ngáp.

Là Helen.

Lẽ ra tôi đã phải biết là nó.

Nó vừa dợm bước ra cửa, tay ôm một mớ quần áo mới của tôi.

- Ôi Claire! - nó giật bản người, làm rớt một đôi giày mới. - Em tưởng chị vẫn đang ngủ.

- Thấy rồi nhé, - tôi lạnh lùng. - Thôi trả lại đây đi cô.

- Đồ quý cái, - nó lăm bằm, vứt đống quần áo xuống đất. Rõ ràng chúng đang định chuồn đi Belfast.

Xin lỗi các bạn nhé. Khi khác tôi sẽ đưa các bạn đến đây.

Tôi nghe tiếng nó đi xuống bếp và chẳng mấy chốc, y như rằng, tiếng la lối vọng lên.

Nó gây chuyện gì đây?

Đi đến đâu nó cũng hung hãn được.

Kate đã thức, nhưng chỉ nằm đấy ngó trần nhà.

- Sao không khóc hả con yêu? - tôi gheo. - Sao con không đánh thức mẹ dậy, mách mẹ dì Helen hư đang lấy trộm quần áo của mẹ?

Tôi bồng con bé lên giường với mình, cái thân người bé tí mềm mại của nó nằm gọn trong hai tay tôi.

Hai mẹ con nằm trên giường một chốc, thức thức ngủ ngủ, loáng thoáng nghe những tiếng cãi cọ trong bếp. Chắc mình nên dậy thôi, tôi nghĩ bụng. Biết đâu Helen sẽ nhắc đến Adam trước khi đi.

Tôi siết chặt Kate vào lòng. Đứa con xinh đẹp vô giá của tôi.

Nhưng vừa lúc ấy con bé lại đòi bú nên tôi bước xuống giường, vấp phải đồng quần áo trên sàn suýt té. Tôi nhanh chóng thay đồ rồi hai mẹ con đi xuống nhà.

Là lúc có vẻ như đang diễn ra một cuộc cự cãi nho nhỏ.

Anna, mẹ và Helen đang ngồi quanh bàn ăn lổn ngổn những tàn dư của bữa sáng - hộp bánh, ấm trà, mấy gói ngũ cốc và vỏ hộp sữa.

Mẹ và Helen đang tranh cãi rất lớn tiếng. Anna đang mỉm cười rạng rỡ, lúi húi làm gì đó rất kỳ quái với một bông cúc và cái kẹp giấy.

- Tôi không biết cái khăn với găng tay xanh nào hết, - mẹ giận dữ bảo Helen.

- Nhưng con để chúng trên nóc tủ lạnh. Mẹ đã làm gì chúng rồi?

- Này, nếu cô đã không để chúng trên nóc tủ lạnh, nếu cô đã để chúng đúng nơi đúng chỗ thì cô đã biết phải tìm chúng ở đâu.

- Nóc tủ lạnh là đúng nơi đúng chỗ rồi. Con lúc nào chả để đồ trên ấy.

- Chào cả nhà, - tôi vui vẻ lên tiếng.

Không ai buồn đếm xia.

Không hiểu sao cửa sau lại mở toang nên những luồng gió sớm mang hơi hướm vùng Siberia cứ lùa vào trong bếp.

Kỳ ngộ.

Tôi đang có con nhỏ trong cái nhà này mà.

Hai mẹ con trúng gió chết mất.

Tôi vội vã bước tới, một tay giữ Kate, tay kia cố đẩy cửa vào, khóa lại.

- Chị chẳng nên làm thế, - Anna nói, vẻ bí hiểm.

Tôi ngạc nhiên nhìn nó.

Tôi cứ tưởng giờ là quá sớm, thậm chí với cả Anna, để lộ ra cái vẻ bí ẩn ẩn ẩn ấy.

- Tại sao? - tôi dụi dụi hỏi, rấp tâm ghẹo nó. - Phải Nữ thần Ban Mai sắp đến trừng phạt chị vì tội đã cản lối nàng ấy vào bếp không?

- Không, - Anna nhìn tôi như thể tôi đã bị khùng nặng.

Vừa lúc có tiếng ồn ào nghe chừng bắn loạn và ghèn ghệt ngoài cửa sau.

Phải nói là những ngôn từ rất đẹp đẽ với một người như Nữ thần Ban Mai.

Anna thở dài, nặng nề nhắc bước ra mở cửa.

Bố đang đứng trên bậc thềm, không thấy mặt mũi đâu vì cái đồng quần áo khổng lồ vừa giặt xong ôm trên tay che mắt.

- Đứa nào dám đóng cái cửa chết tiệt vào hả? - giọng ông ồ ồ sau mớ quần jean và áo len cao ngất.

- Lẽ ra tao đã phải biết là mày chứ không ai, - Ông rít lên với con Anna tội nghiệp đang đứng đó, tay nắm nắm cửa.

- Không, bố, là con, - tôi vội vã lên tiếng. Mũi dưới của Anna đã bắt đầu run lên. Nó chực khóc.

- Không, không phải, là vì hai mẹ con lạnh quá, - vừa thấy ông nhìn tôi chăm chăm, vẻ hờn dỗi, tôi vội giải thích. - Không phải con muốn nhốt bố ngoài ấy đâu.

Trời ạ, sao mà toàn những người bất bình thường!

So với cả nhà thì tôi vẫn còn quá bình thường.

- Đây, - Ông vớt mớ quần áo lên bàn, chẳng buồn bận tâm đến mấy lát bánh mì nướng ăn dở với mấy tô bột bắp bị chê đang nằm đó. - Mày muốn cái nào trong đây?

- Ôi Helen, sao mà cô khó khăn thế? - mẹ thở dài. - Cô có cả một phòng đầy quần áo trên ấy mà cái thứ cô muốn cứ phải nằm trong máy giặt hay ngoài dây phơi kia!

Helen mỉm cười, như một con mèo tinh quái.

Nó thích mọi người phải than nó khó khăn.

Khiến nó thấy mình uy quyền.

Mà đúng thế thật.

Vẫn mỉm cười khoái trá, nó lựa lấy vài món đưa cho bố.

- Rồi bây giờ tao phải làm gì với chúng? - bố ngạc nhiên.

- Thì phải úi chứ, - Helen đáp, ngạc nhiên không kém.

- Úi? Tao úi?

- Vậy chứ bố định để con đi Belfast với mớ quần áo nhăn nheo chắc? - Helen nổi khùng. - Con đường hoàng là đại sứ cho Free State, không thể úi xùi mà đi Belfast được. Rồi người ta sẽ nghĩ tất cả những người Công giáo đều bẩn thỉu và nhếch nhác.

- Thôi được rồi, được rồi, - bố hét, giơ hai tay xin nó thôi cái vẻ nhiệt tình ấy đi.

Tội nghiệp.

Ông chưa từng có được lấy một cơ hội. Mọi thứ lại trở nên ổn thỏa.

Bánh mì nướng lại nhét vào họng, cà phê ực vào, lại chuyện trò (là tôi nói "chuyện trò" ở đây với ý thoáng lăm đấy nhé).

- Đoán thử xem con ở chung với ai ở Belfast? - Helen lú lo, hồn nhiên. Cái kiểu suồng sã và ra vẻ bất cần quá mức cần thiết.

Tôi biết cái giọng ấy mà.

Tôi linh cảm sắp có chuyện.

- Ai? - Anna hỏi.

- Một người Tin Lành, - Helen giả giọng sợ sệt.

Mẹ vẫn đều đặn hấp trà.

- Mẹ không nghe con à? - Helen phụng phịu. - Con nói là lần này con ở chung phòng với một người Tin Lành đấy.

Mẹ ngược nhìn nó, vẻ mặt bình thản.

- Thế thì sao?

- Chứ chẳng phải mình ghét dân Tin Lành à?

- Không, Helen, mình không ghét ai hết, - mẹ đáp, như đang nói với một đứa con nít bốn tuổi.

- Thậm chí cả dân Tin Lành?

- Ừ, kể cả những người theo đạo Tin Lành.

Kiểu gì thì kiểu, Helen nhất định phải gây chuyện cho bằng được.

- Thế nhờ con đi theo bọn họ, rồi làm đủ thứ chuyện buồn cười, rồi bày đặt tập tành cắm hoa nữa thì sao?

Đâu đó trong cái câu đe dọa ấy, Helen chứng tỏ nó đã suy diễn rất mù mờ về những người theo đạo Tin Lành.

Những sinh vật ngộ nghĩnh kết hợp giữa Quỷ Sa tăng với bà cô Marple trong truyện của Agatha Christie.

Có sừng, dĩ nhiên rồi, móng chẻ, thở ra lửa và biết tự nấu mứt ăn.

- Ừ thì nếu con có như vậy thì cũng đã làm sao nào? - mẹ xuề xòa.

- Rồi nếu con không đi lễ Vượt qua nữa thì sao? - Helen lấp lửng, nghe chừng hoảng.

- Mà đằng nào thì chị cũng có đi đâu? - Anna ngờ ngác.

Đáp lại là một sự im lặng đầy căng thẳng và cái kính.

May thay Kate, rõ ràng đã cảm nhận được không khí bất ổn, vội ré lên khóc như nữ thần báo tử, giải cứu tình hình.

Tôi có cảm giác con bé có một tương lai sán lạn trước mắt, trở thành đại sứ, hoặc làm cho Liên Hiệp Quốc chẳng hạn.

Anna và Helen lập tức lao đi pha sữa, giẫm cả lên nhau mà chạy.

Bố lôi bàn ủi ra, hì hục ủi. Ông nhấn nút hơi nước cho đến khi cả căn bếp trở thành một phòng tắm hơi.

Mẹ ngồi im như pho tượng.

Nhưng một chốc sau bà cũng bắt đầu chộn rộn theo. Bà dọn dẹp bàn, mạnh dạn vứt bỏ mấy lát bánh mì dai nhách, nguội ngắt vào thùng rác.

Tiếc quá, vì tôi thích bánh mì dai nhách, nguội ngắt. Nhưng tôi chẳng dại gì chọc giận bà ngay sau khi bà đã nghe được một đứa trong đám con gái của bà trốn lễ Vượt qua.

Mặc dù thậm chí đứa con gái ấy không phải tôi.

Rồi mọi việc cũng trở lại bình thường. Bình thường, dĩ nhiên, là một khái niệm hoàn toàn mang tính chủ quan.

Bình thường với người này nhưng với người khác lại là bấn loạn, hỗn loạn, nháo nhác, một cảnh nhà vô cùng bất ổn.

Helen chưa từng để bất cứ lời nói hớ hênh nào khiến nó cụt hứng lâu.

Mấy câu chuyện vợ vẫn, con nít lại bắt đầu chỉ trong tích tắc.

- Không biết Belfast như thế nào nhỉ? Nếu con bị giết chết thì sao nhỉ?
- nó cười nham nhở. - Thì chuyện gì chẳng thể xảy ra cho con nào. Biết đâu con bị bắn hay bị trúng bom thì sao. Biết đâu đây là lần cuối mẹ nhìn thấy con.

Cả nhà quay cả sang nhìn nó, lặng đi. Cả Kate cũng im re.

Chắc chắn, chắc chắn chúng tôi chẳng được may mắn đến thế đâu.

- Hay biết đâu con bị bắt cóc, - nó mơ màng. - Như Brian Keenan chẳng hạn. Ông ấy cũng có hai chị em gái đấy! - nó đắc chí, hớn hờ vì đã tìm ra được một điểm tương đồng giữa nó và một nạn nhân của trò bắt cóc.

- Có điều con có đến bốn chị em xấu xí kia, - nó trầm ngâm. - Thôi, cũng chẳng sao.

- Chúng nó không xấu xí, - mẹ phản nộ.

- Cám ơn mẹ, - tôi liếc Helen, cười tự mãn.

- Đúng rồi, cám ơn mẹ, - Anna nói.

- Không phải tụi bay, - mẹ khó chịu nạt. - Là mẹ đang nói mấy chị em của Brian Keenan.

- Ô! - tôi xìu xuống.

Helen tiếp tục lái nhai chuyện bắt cóc.

Tim tôi thất lại vì tội cho cái kẻ bắt cóc tưởng tượng kia.

Bất cứ kẻ nào bắt cóc Helen cũng sẽ phải tin rằng chúng đã bị sập bẫy. Rằng cô nàng chính là thứ vũ khí khủng khiếp được bên kia bí mật gửi sang nhằm tiêu diệt bên của chúng từ trong nội bộ.

Chẳng có gì làm nó sợ cả.

Cứ xích nó lại dưới một cái hầm dơ dáy với một tên cuồng tín trẻ tuổi, mặt trắng bệch, người không chút mỡ, các cơ bắp dẻo dai cuộn cuộn và cặp mắt long lên sòng sọc, đeo đủ các thứ vũ khí, nó sẽ mào đầu câu chuyện bằng cách hỏi hăn mua cái áo đang mặc ở đâu.

Hay nói thật, bất cứ chuyện gì.

- Em nghĩ chắc là anh sẽ phải tra tấn em tí chút, - nó nói không hề khách sáo. - Anh định làm gì? Chắc là cắt tai em rồi gửi đi đòi tiền chuộc hả? Em sẽ không quá phiền lòng đâu. Nói thật, em cần tai để làm gì kia chứ? Bởi vì em nghe bằng tai trong mà, đâu phải cái rẻo ở bên ngoài. Mặc dù, nếu làm vậy chắc cũng hơi khó cho em nếu em muốn đeo kính. Nếu chỉ còn lại một tai chắc cặp kính sẽ bị nghiêng hẳn. Nhưng em vẫn có thể đeo sát trùng mà. Phải rồi! Em sẽ bắt bố phải mua cho em mấy cặp sát trùng màu đỏ. Màu nâu đi nhé? Anh có nghĩ nếu mắt nâu trông em sẽ xinh lắm không?

Rồi tên khủng bố tội nghiệp sẽ mệt lử và hãi hùng vì nó. Hăn nói: -
Câm ngay, đồ quý cái!

Chắc nó sẽ im được một, hai giây rồi lại huyền thuyên tiếp.

- Hai cái còng tay này hay quá. Em cũng có còng tay nhưng toàn bằng nhựa, cũ kỹ chán phèo. Em chắc cái này là một trong những quyền lợi sung sướng của công việc này đây - được phép mượn những cái còng đẹp nhất. Để trói bạn gái lại ấy. Mặc dù lúc đang có tù nhân chắc cũng không tiện

lắm. Nhưng mà em không phiền đâu. Tối nay anh có thể mượn chúng. Em hứa sẽ không cố chạy trốn... Cứ thế, cứ thế, cho đến khi tên khủng bố lăn đùng ra.

Những tên đàn ông to xác ấy sẽ hoảng loạn thốn thức: - Con nhỏ ấy kinh khủng quá, kinh khủng quá! ông chủ muốn tôi làm gì cũng được, nhưng chỉ cần ông bắt nó câm họng lại.

Helen sẽ trở về nhà không chút sút mẻ, không chỉ đem theo số tiền chuộc chưa hề đụng đến được hồi lại, mà còn với một món quà tập thể và một tờ giấy nhỏ ghi lời cảm thông của bọn khủng bố gửi cho gia đình.

Mà thôi, cuối cùng nó cũng lên đường.

Một cậu ngốc nào đấy tên Anthony ở lớp nó đã có cái hân hạnh đáng ngờ được hộ tống nó ba tiếng đồng hồ đi Belfast.

Nó ngồi ở ghế trước, mặt ra vẻ rất ngoan đạo, tay lăm lăm chai nước thánh.

Nó chẳng đá động gì đến Adam trước khi đi.

Ồ bò.

Có thể cậu ta cũng đi Belfast.

Có thể cậu ta đã đến nơi.

Có thể tất cả các đường dây điện thoại ở Rathmines đều đã bị hỏng nên cậu không gọi được cho tôi.

Có thể cậu bị té xe và đang trong bệnh viện với đủ loại vết thương.

Nhưng điều quan trọng là cậu đã không gọi tôi.

Và cậu sẽ không gọi.

Vậy tôi phải làm gì bây giờ?

Có một điều tôi thấy vô cùng kỳ quái là tôi đã hầu như không mấy may nghĩ đến James suốt mấy ngày qua.

Đầu tôi chỉ toàn có Adam, Adam và Adam. Cũng tương tự như các anh chàng phục vụ trên con tàu Titanic chỉ chuyên tâm đến những cái gạt tàn vun đầy trên quầy bar hơn là những cái lỗ to tướng ở mạn thuyền đang khiến cho hàng tỉ tỉ khối nước tràn vào, tôi đã quá lo lắng chuyện không quan trọng mà phớt lờ đi chuyện sống còn.

Như thế đôi khi dễ dàng hơn rất nhiều.

Bởi vì mặc dù chẳng làm được tích sự gì với mấy cái lỗ to tướng kia, tôi vẫn có đủ khả năng để đi đổ cái gạt tàn đầy.

Một sự liên tưởng hay ho.

Nhưng kết quả của cái kiểu suy nghĩ ấy là cả sáng thứ Ba tôi chỉ đi đi lại lại trong nhà.

Không phải là thần thờ như kiểu sau đêm tiệc tùng say khướt.

Thần thờ theo kiểu tâm trạng khổ sở và mặt mũi rất bi kịch.

Tôi đã gọi cho James chưa?

Xin lỗi, nhưng tôi chưa.

Tôi đang là một bệnh nhân nguy kịch của chứng Than Thân Trách Phận.

Tôi bị trúng phải thứ vi rút của căn bệnh Tội Nghiệp Mình.

Không trốn đi đâu được.

Có Chúa biết, tôi không định thanh minh thanh nga gì đâu.

Nhưng mà tôi đang, đang... tôi đang bị suy sụp. Khốn kiếp!

DƯA

Marian Keyes
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ngày hôm sau cũng chẳng khá hơn là mấy.

Chúa ơi! Bạn đã từng gặp ai than thân trách phận đến mức như tôi chưa?

Quá điên khùng, và phải chấm dứt ngay lập tức.

Thế là tôi lê mình ra khỏi giường mà chăm cho Kate. Rồi tôi chăm đến mình.

Ôi đừng lo, bạn sẽ không phải nghe lại cái trò say xỉn rồi không tắm rửa gì nữa đâu.

Ồ không, không tệ đến thế.

Rồi cũng qua hết được một ngày.

Công bằng mà nói thì tôi cũng chẳng nặn ra một thành tựu siêu phàm nào.

Không tìm ra được một phương pháp chữa ung thư.

Cũng không sáng chế ra một loại vớ da không thể rách.

Và tôi xấu hổ phải nói với bạn là tôi cũng không gọi cho James.

Tôi biết, tôi biết rồi. Tôi xin lỗi. Tôi biết lẽ ra mình đã phải làm việc ấy. Tôi biết tôi đang né tránh trách nhiệm.

Nhưng tôi cảm thấy trống rỗng và cô độc. Buồn bã, cô đơn và tất cả các loại cảm giác thuộc giống "Hoang Mang", nằm trong nhóm "Bị Ruồng Bỏ".

Nhưng như thế cũng không có nghĩa tôi được phép để cho cỏ lên đầy dưới chân mình.

Cái cỏ ở đây, dĩ nhiên, là thứ cỏ lúc nào cũng xanh hơn của thiên hạ.

Nhất là khi bạn không còn được bén mảng đến đấy nữa.

Thôi thì bạn thứ lỗi cho cái kiểu gán ghép tục ngữ lộn xộn này vậy nhé.

Mà thôi, đến thứ Năm thì tôi cũng có khá hơn thật.

Không chỉ thế thôi đâu, tôi còn gọi cho James.

Tôi thậm chí không lo lắng, hồi hộp.

Tôi phải cảm ơn Adam vì chuyện này. Trong cái rủi có cái may, v.v. và v.v...

Vì tư tưởng của tôi khi gọi cho James là như thế này: Hừ, đừng tưởng anh có gì đặc biệt. Bởi vì không hề đâu. Anh chẳng phải tên đàn ông duy nhất khiến tôi buồn khổ, cô độc, bị chối bỏ.Ồ không! Có hàng triệu triệu tên ngoài kia cũng làm được y chang anh kia. Thế đấy!

Có thể không được lý tưởng cho lắm xét trên quan điểm tự trọng bản thân, nhưng mà thôi thì...

Tôi quay số máy London. Tay tôi không lấy bầy, giọng tôi cũng không run run.

Hay thế!

James đã không còn cái khả năng biến tôi thành một kẻ yếu ớt run rẩy nữa. Ừ thì, ít ra là việc gọi điện thoại đến văn phòng của anh ta đã không còn có thể biến tôi thành một kẻ yếu ớt run rẩy nữa. Mà thôi đừng đi lan man quá.

Với một giọng nói đầy tự tin, điềm tĩnh, tôi nhờ cô tiếp tân chuyển máy cho tôi nói chuyện với anh.

Tôi cảm giác như London đang ở cách xa hàng vạn dặm. Xa như thể nó thuộc về một hành tinh khác. Chắc bạn sẽ không tin là tối nào tôi cũng xem thấy nó trong chương trình tin tức đâu. Giọng cô tiếp tân nghe cũng rất xa xôi, rất xa lạ.

Phản ánh chính xác cái cảm giác của tôi lúc này. Cuộc sống của tôi với James đã trở nên quá xa xôi, quá xa lạ.

Hay cũng có thể vì cô tiếp tân là người Hy Lạp.

Kiểu gì thì tôi cũng vô cùng bình tĩnh trong khi chờ được nối máy với anh.

Thì còn gì để nói nữa đâu?

Tôi còn gì để mất?

Không gì hết.

Như ai đó có nói - một ai đó khốn khổ, khinh bỉ và căm ghét cái xã hội loài người - tự do chỉ là một từ nói thay cho chẳng còn gì để mất.

Trước khi nghe được điều này tôi vẫn nghĩ tự do nghĩa là vẫn có thể đi bơi khi đang có kinh.

Sao mà lộn xộn.

Dĩ nhiên đến mười hai tuổi thì ai nói gì bạn chẳng tin.

Bạn có biết là bạn không thể có em bé nếu bạn đứng mà làm chuyện đó?

Thật đấy, đúng thế mà.

Rồi bạn có biết bạn có thể có em bé nếu bạn dùng lưỡi mà làm chuyện đó?

Nhưng tôi biết chuyện này sẽ không bao giờ xảy đến với tôi vì tôi không bao giờ làm bất cứ việc gì kinh tởm như thế.

Và tôi không hề tin, dù chỉ trong một khắc, là bất cứ ai, ở bất cứ chỗ nào đó, cũng có thể làm những chuyện vô cùng ghê tởm và quái dị.

Đến năm mười hai tuổi tôi vẫn chưa nghe được từ "Trò Quái Dị". Nếu nghe được chắc tôi đã đeo bám nó lăng nhăng như đeo bám một cô chị mất liên lạc đã lâu.

Tôi phát rớt nước mắt vì cảm động trước cái đứa con nít ngây thơ là mình hồi ấy, cho cái tuổi mười hai trong sáng ngày xưa ấy.

Nhưng đồng thời, tôi cũng không biết mình đã bỏ lỡ những gì.

Ôi xin lỗi, xin lỗi, bạn đang muốn biết diễn tiến cuộc nói chuyện điện thoại của tôi với James như thế nào mà.

Tôi vẫn chưa nói sao?

Anh ta không có ở đấy.

Đang họp, hay gì gì nữa không biết.

Và, không, tôi không để lại tên.

Và, vâng, bạn đúng đấy nếu đang ngờ là tôi cảm thấy nhẹ nhõm được tí chút vì không phải nói chuyện với anh ta.

Nhưng tôi đang ở vào một vị thế không ai có thể buộc tội được.

Tôi đã gọi, đúng không?

Tôi phản đối nếu ai đó nói tôi đã không gọi. Anh ta không có ở đó chẳng lẽ là lỗi của tôi?

Không, không hề.

Nhưng như thế thì tôi có thể tạm ngưng cảm thấy tội lỗi được vài tiếng đồng hồ. Thế nên đến khoảng giờ trưa thì tinh thần tôi phấn chấn lắm.

Tôi sung sướng nhắc Kate ra khỏi cái cũi, quay con bé vòng vòng.

Hai mẹ con mình thế này trông đẹp lắm đây, tôi nghĩ bụng.

Một em bé xinh xắn trong vòng tay trìu mến của người mẹ hết lòng thương yêu. Kate trông hoảng sợ và khóc thét lên, nhưng không sao.

Tôi có ý tốt thôi mà.

Ý tôi là, trái tim tôi vẫn ở đúng chỗ của nó. Ngay cả khi cái trọng tâm của Kate thì không.

- Nào, con yêu. Diện áo đẹp nhất vào rồi hai mẹ con mình đi chơi phố nhé?

Vậy là Kate và tôi xuống phố.

Tôi không lòng dạ nào dám mua thêm món quần áo nào cho bản thân nữa.

Nhưng tôi có thể mua quần áo cho Kate. Ha! Đừng phí thời gian tìm cách làm cho tôi phải thấy tội lỗi vì việc này.

Tôi có bằng chứng ngoại phạm vững như thạch đây.

Mỗi ngày tôi lại phát hiện ra thêm những điều hay khi có Kate. Con bé không ngừng nâng cấp mọi mặt cuộc sống của tôi.

Tôi mua cho bé một cái đầm xòe bằng vải jean tí hon nhất, đẹp nhất.

Cả cái tí hon nhất cũng quá rộng với bé, nhưng bé sẽ chóng lớn thôi.

Cái áo đầm đẹp tuyệt vời.

Tôi còn mua cho bé một cái áo liền quần xinh xinh dễ thương nhất, màu xanh nhạt có chấm bi xanh đậm, và đây nữa: một chiếc áo khoác tí ti có dây kéo phía trước và có nón trùm đầu, đi tông với cái áo liền quần.

Để nhớ có đựng mấy cặp nhóc lang thang cơ nhớ dễ thương, con bé còn trùm vào. Thêm đôi tất!

Tôi có thể kể hoài, kể hoài về đôi tất tôi mua cho bé.

Bé tí ti, mềm mịn, ấm áp, để bảo vệ đôi chân bé tí teo hồng hồng của bé.

Đôi lúc tôi chợt thấy yêu con vô cùng. Tôi muốn siết con bé thật chặt, chặt đến nỗi tôi giật mình sợ con bị nguy hiểm.

Rồi hai mẹ con thơ thẩn trong hiệu sách một lúc.

Bất cứ lúc nào trong phạm vi bán kính khoảng trăm dặm từ một tiệm sách, lượng adrenaline trong người tôi cứ dâng lên ồ ạt.

Tôi yêu sách.

Gần như bằng với yêu quần áo. Mà việc này cũng nói lên một điều gì đó ấy chứ nhí?

Tôi mê cái cảm giác khi chạm tay vào những trang sách, được người thấy mùi sách. Một tiệm sách với tôi giống như cái hang của chàng Aladdin. Cả thế giới với bao nhiêu sự sống nằm gọn lỏn bên trong cái bìa sách bóng láng kia. Bạn cứ thế mà tìm và đọc thôi.

Vậy là cái thế giới đầy màu sắc mà tôi chọn bước vào là của một cô tên Samantha, một người "có tất cả". Một lâu đài ở Florence, một căn hộ tầng thượng cao cấp ở New York, một khu nhà nuôi ngựa ngay kế Điện Buckingham, nữ trang vô giá các loại không đếm xuể, một hai nhà xuất bản gì đó, một phi cơ riêng, một ông bạn trai si mê đeo đuổi - là bá tước hay công tước gì đấy, và một bí mật vô cùng mật, một quá khứ đầy kịch tính được giữ kín.

Tiền trong túi tôi từ từ chạy ra theo cái bí mật của cô - từng là gái bán hoa đồng tính trước khi vận may từ trên trời rớt xuống. Là gái bán hoa thì đã nhằm nhò gì. Có còn là chuyện sốc nữa đâu.

Bạn muốn nghe thứ gì đó hơn thế kia. Một thứ gì đó "câu khách".

Đồng tính nữ thì vẫn chưa tới hồi hạ nhiệt. Người ta vẫn còn dè bieu nó lắm.

Nên liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ thôi không còn nhướng mày khi nghe đến chuyện đồng tính nữ nữa?

Tôi sợ không dám nghĩ tới.

Người ta làm chuyện ấy với thú vật chẳng?

Người ta làm chuyện ấy với xác chết? Toàn những viễn cảnh kinh tởm, rất sốc. Chắc là tôi sẽ mua một cuốn sách dạng "trí thức" một chút.

Kiểu như của mấy chị em nhà Bront chẳng hạn. Hay thậm chí Joseph Conrad cũng được. Sách ông này viết đọc vui lắm.

Nhưng tôi muốn đọc thứ gì đó đừng quá mệt mỏi.

Thế là, để cho chắc ăn, tôi mua một cuốn đúng kiểu rác rưởi.

Ra khỏi tiệm sách, tay ôm con và cuốn sách bán chạy số một bìa mạ vàng, tôi vô tình bước ngang quán cà phê đã ngồi với Adam hôm thứ Bảy, và tôi cũng vô tình còn một, hai tiếng đồng hồ để giết nên vô tình ghé vào và - bạn đoán thử xem! - Adam tình cờ bước vào chỉ một tiếng rưỡi sau đó.

Sao mà trùng hợp ngẫu nhiên!

Không thể tin được phải không?

Nói thế nào bây giờ nhỉ? Nếu không phải là số phận.

Bạn giải thích thử tôi nghe?

Tôi không phải là đứa sống duy tâm cho lắm nhưng, thề có Chúa, tôi biết lúc nào thì mình có duy tâm.

Tôi vẫn chưa thuyết phục được bạn, phải vậy không?

Ừm, tôi cứ nói trắng ra luôn thì hơn.

Chắc có lẽ tôi đã phần nào nuôi một tia hy vọng con con là có thể, có thể thôi nhé, nếu tôi xuống phố chơi, có thể, có thể thôi nhé, tôi sẽ đụng Adam.

Là nếu cậu ta đã ngồi đúng cái quán cà phê này hôm thứ Bảy và mấy người bạn của cậu cũng đến đây thì phải có một cơ may nào đó là cậu có thể sẽ tạt ngang vào chiều thứ Năm.

Ai chẳng biết khi không say xỉn hay hút hít, đám sinh viên chỉ tùm tụp trong quán cà phê hàng giờ liền, cứ mồi đĩa thì mới có được một ly cà phê để đến nguội lạnh, ngồi ngoáy ngó hũ đường. mm Và có lẽ tôi đã ngồi nấn ná bên ấm trà với m thanh KitKat lâu hơn mức cần thiết.

Vài người thậm chí có thể đã tuyên bố tôi trông như đang đợi cậu ta.

Nên tôi cho là khi cuối cùng cậu ta cũng xuất hiện, tôi không thể nói đó là chuyện tâm linh hay siêu hình được.

Thậm chí người ta có thể nói là tôi đã thiết kế nên cái sự gặp gỡ này.

Mặc dù, khốn nạn thật, thế là không công bằng.

Chúa trời chỉ giúp đỡ những ai tự biết cứu mình.

Chúa không thể khởi động một cái xe đã đỗ trong bãi được.

Nếu tôi chỉ nằm dài trên giường nhai sô cô la và lật tới lật lui tờ Marie Claire, liệu tôi có gặp được cậu không?

Câu trả lời chắc chắn phải là không.

Tôi ngồi đó, một mắt ngắm nghía cái chiến lợi phẩm từ tiệm sách của Samantha, mắt kia phóng ra cửa. Mặc dù hy vọng cậu sẽ đến và thậm chí gần như đã trông chờ cậu xuất hiện, tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần cho cái tâm trạng của mình nếu cậu đến thật.

Cậu quá, cậu quá... quá đẹp.

Thật cao lớn và ánh nhìn mạnh mẽ, cương nghị. Nhưng đồng thời cũng có cái vẻ dễ thương của một cậu bé con nữa. Bình tĩnh, bình tĩnh! tôi nhủ mình, Hít sâu vào!

Tôi phải cố kiềm chế không đặt bộp Kate lên bàn mà chạy tới ôm chầm lấy cậu.

Tôi tự nhắc mình là tôi đã xài hết hạn mức của chứng loạn thần kinh với cậu rồi, và có lẽ cư xử như một phụ nữ bình thường, tâm thần ổn định sẽ hay hơn.

Trời ạ, chịu khó luyện tập một chút chắc rồi tôi cũng sẽ được như thế thật.

Thế là tôi ngồi yên đấy, bình tĩnh, đĩnh đạc, cố làm ra vẻ bình thản, bình thường và thần kinh ổn định.

Cuối cùng, cậu cũng nhìn thấy tôi.

Tôi nín thở.

Tôi chờ cho cậu lờng, hí lên như một con ngựa bị hoảng vía, rồi trực chỉ hướng cửa như thể bị lũ chó săn của địa ngục đuổi theo.

Tôi vẫn nghĩ cậu sẽ chạy ngoắt đi, nhanh như thỏ, va cả vào bàn ghế của khách, làm rớt hết trà và cà phê vào người những kẻ vô tội, tóc dựng đứng, mắt điên dại, tay chỉ về phía tôi và Kate mà hét vào mặt cứ ai muốn nghe chuyện: - Cô này bị điên. Cái cô ấy đấy. Mất trí rồi. Không quan hệ gì với cô ta hết.

Nhưng cậu không phản ứng theo bất cứ kiểu nào kể trên.

Cậu mỉm cười.

Tôi phải nhìn nhận đó là một nụ cười có phần cần trọng.

Nhưng vẫn là một nụ cười.

- Claire! - cậu bước tới. - Kate nữa, - cậu tiếp.

Đều đúng cả.

Vẫn chưa quên gì mấy.

Cậu hôn Kate.

Cậu không hôn tôi.

Nhưng tôi vẫn có thể chấp nhận chuyện ấy.

Tôi mừng vô hạn vì lại được trông thấy cậu, và mừng hơn gấp vạn lần vì cậu muốn nói chuyện với tôi. Tôi không quan tâm lắm đến chuyện cậu hôn ai trong hai mẹ con.

- Cậu ngồi xuống chơi với hai mẹ con tôi một chút? - tôi lịch sự mời.

Đĩnh đạc, tao nhã. Cô chủ hiếu khách nhất trần đời chính là tôi đây mà.

Phong thái không chê vào đâu được. Mọi cảm xúc trong người tôi, nếu đúng là trong người tôi đang dạt dào cảm xúc thật, dứt khoát, thậm chí rất kỷ luật nữa, chạy ngay ngắn vào lề vào lối.

Tôi ngẩng cao đầu, môi trên dứt khoát không run, gương mặt không biểu lộ gì. Không có gì để cậu sợ mà chạy mất.

- Vâng, - cậu đáp.

Thận trọng. Dè chừng. Dòm chừng tôi rất kỹ. Chắc chỉ chờ tôi cáo buộc cậu đã quyến rũ mẹ tôi.

- Em đi gọi gì đó uống đã, - cậu nói.

- Ừ, - tôi cười tươi rói, mỗi xăng ti mét trên người tôi đều trông hoàn toàn bình thường và thoải mái (tôi hy vọng thế). Cậu đi lại phía quầy nước.

Tôi chờ.

Và chờ.

Ôi trời ơi, tôi buồn bã nghĩ thầm, chắc là chạy mất dép rồi. Chắc cậu ta chẳng muốn liên quan dính dáng gì đến tôi nữa. Có vẻ như tôi đã quen gây nên những cảnh thế này rồi.

Có lẽ cậu ta đang vùng vẫy trong cái khung cửa sổ bé tẹo trong nhà vệ sinh nam, cố thoát ra ngoài bằng cái ngõ sau đầy những thùng rác bốc mùi, những vỏ chai rượu vứt la liệt.

Tôi bỏ cuốn sách vào giỏ (tôi đã mừng đến độ quên cả che đi cái bì cuốn sách không ra gì lúc cậu đến), rồi cột lại dây đeo em bé, đặt Kate vào trong, ít ra thì tôi cũng đã cố thử xem sao.

Tôi mừng vì điều đó.

Tôi vẫn không có được thứ mình muốn, nhưng ít ra tôi đã có trách nhiệm với cuộc sống của mình. Tôi đã cố gắng sửa chữa mọi rắc rối, tôi đã cố để chuyện gì đó phải diễn ra.

Tôi đã không cho phép mình làm một nạn nhân bất hạnh, chỉ chờ cuộc sống xảy đến như thế nào thì đến.

Tôi đã tập kiểm soát nó.

Không đi đến đâu, nhưng đã sao?

Điều quan trọng là tôi đã nỗ lực.

Và lần sau nếu gặp được một người đàn ông dễ mến, tôi sẽ không xử sự như một đứa con gái nông nổi, tự cho người ấy là bạn trai mình và nghi ngờ tất cả những phụ nữ khác đều đang thèm muốn anh ấy. Tôi vừa sẵn sàng ra về thì cậu vui vẻ bước lại, cầm theo khay cà phê và bánh.

Quân tệ bạc!

Tôi đã phải cố ra vẻ người lớn, chín chắn, khôn ngoan để rồi không được việc quái gì cả.

Tôi vừa đang cảm thấy rất ổn, buồn nhưng học hỏi thêm được nhiều từ những sai lầm của mình thì cậu ta lại quay lại phá hỏng hết tất cả.

Vẻ trầm ngâm, nội tâm, lạc quan hay ho kia đã tan tành như mây khói.

Tên ích kỷ đáng ghét!

Tôi đã định bảo cậu biến đi, để cho tôi được yên. Còn chưa đầy năm phút trước tôi đã chấp nhận mất cậu, vậy giờ tôi phải làm gì với cậu đây?

Vui vẻ ngồi lại chơi với cậu?

Điên à?

- Xin lỗi em đi hơi lâu. Cô thu ngân có chuyện bức nên... mà này... chị đi đâu đấy?

Trông cậu ngạc nhiên tột độ.

Rồi giận dữ.

- Xin lỗi, - tôi xấu hổ lí nhí.

Nếu trước đây cậu đã có đầy đủ lý do để nghĩ tôi là đứa chỉ giỏi bị kích động thì việc này đúng là đã khẳng định tôi là một con mụ chuyên nổi cơn tam bành đáng kính tởm.

- Sao chị lại đi? - cậu hỏi, giọng nghe vừa giận dữ vừa như bị xúc phạm. - Em xin lỗi đã đi lâu quá. Nhưng em nghĩ chị sẽ đợi.

- Tôi cứ nghĩ cậu đi luôn rồi, - tôi vẫn lí nhí.

- Nhưng tại sao chứ? - cậu giận sôi lên. - Sao lại phải bỏ đi?

- Tôi không biết nữa, - tôi đáp, hồ thẹn đến mức thấy buồn nôn.

Ôi, lần này mà đã làm rối tung mọi thứ lên thật rồi.

- Chị nghe đây! - cậu đập cái khay lên bàn, khiến cà phê văng tung tóe khắp nơi. Tôi giật bản mình vì sợ.

- Ngồi xuống! - cậu ấn vai tôi, đẩy tôi ngồi thụp trở lại xuống ghế.

Lạy Chúa! tôi kinh hoàng nghĩ. Làm ơn bình tĩnh lại!

- Ôi, xin lỗi Kate, - cậu giật mình. Cái khuôn mặt nhỏ xíu của con bé chắc là ngạc nhiên lắm trước sự thay đổi đột ngột này.

- Chuyện quỷ tha ma bắt gì đang diễn ra đây? - cậu đã quay lại với cơn giận dữ.

- Cậu hỏi thế là sao? - tôi nói trong cổ họng.

Rõ ràng cậu đang cố hết sức kiềm chế cơn giận như nước sôi lửa bỏng. Trông càng sợ.

- Sao chị lại cư xử với tôi như thế? - cậu tra hỏi, mặt rướn sát mặt tôi.

Tôi không tin nổi tai mắt mình.

Cái cậu Adam hiền hậu, giàu lòng cảm thông đã biến đi đâu mất rồi?

Thay vào đó là cái con người dữ tợn nào thế này?

- Như là sao? - tôi như bị hớp hồn. Tôi sợ cậu, nhưng giống như một con thỏ bị những ánh đèn pha của xe đi đường chiếu vào, tôi không tài nào dứt ra được cái đôi mắt xanh biếc đang giận dữ kia.

- Như thế tôi là một tên hạ lưu.

- Đâu có, - tôi ngạc nhiên phản đối.

Đúng là không có mà?

- Có đấy, chị đúng là đã cư xử khốn kiếp thế đấy, - cậu hét vào mặt tôi, mấy ngón tay ấn mạnh xuống vai tôi. - Thậm chí ngay từ lần đầu tiên gặp tôi rồi kia. Tôi gặp chị. Tôi thực sự rất quý chị. Tôi muốn gặp chị. Như thế có gì là sai?

- Không có gì sai, - tôi thì thầm.

- Vậy tại sao chị cư xử như thế tôi là một tên Sở Khanh đốn mạt, và tại sao chị lại nghĩ tôi nhì nhằng với em gái chị, tại sao chị nghĩ tôi bỏ chị ngồi lại đây, nói cho tôi biết tại sao?

Mọi người ở các bàn xung quanh đã bắt đầu khoái chí liếc nhìn chúng tôi, nhưng Adam vẫn không để ý và tôi cũng không nghĩ nên cho cậu hay, ít nhất là trong khi cậu đang như thế này.

- Chị không thấy được như thế là xúc phạm đến thế nào sao?

- Không, - tôi gần như không dám nhìn cậu.

- À, có đấy!

Tôi không biết phải nói gì. Chỉ biết ngồi yên nhìn cậu, đôi mắt xanh thăm của cậu xoáy vào tận cùng mắt tôi.

Đột nhiên tôi nhận ra mình đang gần cậu đến thế nào.

Hai khuôn mặt chỉ còn cách nhau vài xăng ti.

Tôi thấy được từng sợi tóc của cậu, làn da hơi ngăm căng ra ôm lấy hai gò má đẹp tuyệt vời, hàm răng đều tăm tắp, đôi môi vô cùng quyến rũ...

Rồi đột nhiên cậu sững lại.

Mọi cơn thịnh nộ, mọi sự thô bạo dường như đã được giải phóng.

Chúng tôi ngồi bất động, tay cậu vẫn trên vai tôi. Cả hai nhìn nhau không chớp mắt. Tôi cảm nhận được rất rõ con người cậu, sự mạnh mẽ, và sự yếu đuối.

Sự căng thẳng giữa hai chúng tôi run lên bần bật trong cái sự bất động ấy.

Rồi cậu buông vai tôi, ngả người ra ghế. Hoàn toàn đuối sức, vô cùng, vô cùng mệt mỏi, cậu buông thõng hai tay.

- Adam! - tôi rụt rè, đánh liều lên tiếng.

Cậu thậm chí không thèm nhìn lên.

Cậu đang ngồi gục đầu.

Nên tôi được ngắm trọn mái tóc đen tuyệt đẹp của cậu.

- Adam, - tôi gọi lại lần nữa, rón rén đụng cánh tay cậu.

Cậu hơi đanh người phản ứng, nhưng không giật tay lại.

- Không phải tại cậu đâu, là tôi, - tôi ngượng ngập cố nói.

Cậu im lặng thêm một lúc.

- Nghĩa là sao? - cậu hỏi.

Ừm, ít ra là tôi nghĩ cậu hỏi thế. Cũng khó mà nghe được vì giọng cậu bị nghẹt lại do cái phần đầu đã gục xuống cả lồng ngực. Cậu gần như đang nói với cái áo của mình.

- Là, vấn đề nằm ở chỗ tôi, - tôi nói một cách khó khăn.

Nhưng tôi phải nói ra.

Tôi nợ cậu việc này.

Tôi đã khiến cậu nổi giận và điều tối thiểu tôi có thể làm được là nói cho cậu nghe trong đầu tôi đang nghĩ gì.

Cậu vừa nói thêm câu gì đó.

- Ờ... xin lỗi, Adam, nhưng tôi nghe chưa kịp, - tôi nói, giọng rất thành khẩn.

Cậu ngẩng đầu nhìn tôi.

Trông cậu vẫn còn nóng nảy, nhưng đẹp lạ lùng.

- Tôi hỏi chị có vấn đề gì? - cậu khó chịu lặp lại.

Tôi lại thấy thêm một luồng điện chạy dọc sống lưng vì sợ.

Tôi phải sửa chữa mọi chuyện thôi. Nhưng nói cho cậu nghe thật là khó khi cậu trông dữ tợn như thế này.

- Là vì tôi cảm thấy bất an và hoài nghi. Cậu không nói gì.

Chỉ ngồi nhìn tôi giận dữ.

- Cậu không làm gì sai cả, - tôi ngập ngừng nói tiếp.

Cậu gật đầu một cái thật sơ sài. Ừm, tôi nghĩ là cậu gật đầu.

Thấy rất giống vậy.

Dù gật rất sơ sài và khó chịu.

Dĩ nhiên, cũng có thể cậu chỉ ngúc ngoắc lại cái đầu thôi.

Nhưng như thế cũng đủ động viên tôi tiếp tục.

- Tôi nghĩ cậu bỏ đi vì không muốn nói chuyện với tôi.

- Tôi hiểu rồi, - cậu nói, nhưng không biểu lộ gì.

Tôi chỉ muốn thôi cho cậu một cú.

Nói gì, làm gì đó đi chứ, vì Chúa!

Nói với tôi là tôi vợ vãn, nói với tôi là cậu vãn luôn muốn gặp tôi.

Nhưng không.

Có thể cậu không thấy thích thú chuyện bị dẫn dụ đến đoạn phải ca ngợi tôi.

Công bằng thôi.

Có lẽ đã đến lúc tôi phải thôi dẫn dụ cậu.

Hay bất cứ ai theo kiểu ấy.

Nhưng đôi khi nó rất bản năng, như hít thở vậy.

Tôi cố gắng giải thích cho cậu hiểu.

- Tôi nghĩ cậu sẽ không muốn nói chuyện với tôi nữa sau cuộc điện thoại tối Chủ nhật. Tôi đã rất vô lý.

- Chị đã rất vô lý, - cậu tán thành.

- Nhưng tôi sợ, - tôi buồn bã nói.

- Sợ gì? - cậu hỏi, nghe không có vẻ hung tợn.

- Sợ, sợ... tất cả mọi thứ, - rồi tôi bật khóc. Tôi không cố tình đâu. Tôi thề mình không cố tình khóc.

Tôi kinh ngạc vì cái kiểu ướm át bất ngờ của mình không kém gì cậu.

- Xin lỗi, - tôi khịt khịt mũi. - Không phải tôi khóc để cậu phải nhẹ nhàng, từ tốn với tôi đâu.

- Tốt. Bởi vì chẳng ích gì đâu.

Tên tàn nhẫn, tôi thoáng nghĩ, nhưng rồi dẹp ngay cái ý nghĩ không đáng ấy khỏi đầu mình.

- Tôi chỉ nhẹ nhàng với phụ nữ đang khóc nếu họ dưới hai tuổi, - cậu nựng má Kate, thoáng mỉm cười.

- Ồ, - tôi liêu cưỡi, mặc dù vẫn đang khóc.

- Vậy chị sợ gì mà phải xử tệ với tôi? - lần này cậu hỏi nghe có vẻ dịu dàng.

- Thì, những chuyện thông thường thôi mà, - tôi cố thu hết can đảm, bình tĩnh nói.

- Ví dụ như?

- Yêu thương, lo lắng cho người ta rồi để mất họ; tự biến mình thành kẻ dại; bị tổn thương; khiến mọi người sợ hãi tránh xa; quá dửng dưng; quá

tự phụ... - tôi nói liền một mạch. - Cậu muốn tôi kể tiếp không? Tôi có thể kể thêm nhiều giờ đồng hồ nữa.

- Không, thế được rồi. Nhưng chúng ta ai chẳng sợ những thứ ấy.

- Vậy sao? - tôi ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên, - cậu trấn an tôi. - Sao chị lại nghĩ mình khác biệt? Chị đâu có được cái độc quyền đó, biết không? Mà thôi, tôi đã làm gì để chị phải sợ?

- Vì tôi nghĩ cậu đang gài cho tôi với Helen phải thù ghét nhau.

- Nhưng tôi đã nói với chị là không phải thế, - cậu cáu tiết. - Và tôi đã nói với chị là tôi hiểu tại sao chị nghĩ như vậy, dù tôi không hề thích cái lối suy nghĩ ấy.

- Thôi, mà sao cậu lại tự ái thế? - tôi hỏi, bỗng quên mất nỗi khổ của bản thân. - Tôi tưởng đàn ông ai cũng thích mang cái vè bặt mạng, xốc nổi?

- Tôi thì chắc chắn không, - trông cậu buồn buồn, tư lự. Tôi biết trong đầu cậu lúc này không chỉ về tôi và Helen.

Có chuyện gì đã xảy ra với cậu?

Cậu cứ mang trong lòng nỗi u sầu gì thế? Tôi phải truy cho ra mới được.

Nhưng tôi phải giải quyết chuyện trước mắt đã.

Tôi mạnh dạn nói tiếp: - Rồi sau khi nói chuyện điện thoại với cậu hôm Chủ nhật, tôi thấy mình hình như đã quá kích động, kiểu như chuyện bé xé ra to, làm cậu sợ, rồi cậu sẽ chẳng muốn gọi nữa, - tôi buột miệng nói ra một tràng rồi len lén ngó lên xem cậu phản ứng thế nào.

- Ừm...

Ôi nhanh lên, vì Chúa! tôi hoảng sợ nghĩ, các dây thần kinh của tôi sắp đứt hết rồi.

- Tôi đã không định gọi cho chị nữa.

- Ô.

Vậy là tôi đã đúng.

Điểm mười cho linh cảm của mình.

Điểm vài tí âm cho khả năng thẩm định thể trạng, tinh thần mình.

Tôi thấy như vừa bị một con ngựa đá vào bụng.

Thực ra cũng không đúng, vì tôi chưa từng bị ngựa đá vào bụng.

Bạn nghĩ tôi ngồi đây để nói với bạn tôi là một kẻ may mắn được ngựa đá vào bụng ư?

Câu trả lời chỉ có thể là không.

Nhưng tôi thấy y như hồi mười tuổi, lúc bị té từ trên bờ tường, bụng đập oạch xuống bãi cỏ cháy khô cong dưới cái nắng mùa hè, cứng như bê tông. Kinh hoàng và buồn nôn, như thể bị ai nắm hết cả hơi thở mà lôi ra.

Giờ tôi cảm thấy đúng như thế.

- Không phải vì tôi không muốn gọi chị, - cậu nói tiếp, không nhận ra tôi đang đau quặn bụng. - Mà vì tôi nghĩ như thế sẽ tốt hơn cả cho chị.

- Ý cậu là sao? - tôi hỏi lại, trong người nhẹ nhõm hẳn.

- Vì gần đây chị đã trải qua quá nhiều xáo động. Tôi không muốn làm chị phải thấy bức bối theo bất cứ nghĩa nào hay gây thêm bất cứ rắc rối nào cho chị.

Thiên thần!

- Cậu đâu có làm tôi thấy bức bối.

- Nhưng rõ ràng thế mà.

- Nhưng cậu không cố ý.

- Tôi biết. Chính vì thế nên khi này tôi mới nổi nóng, tôi xin lỗi, nhưng hễ cứ gặp tôi là dường như chị lại thấy bức bối, hoặc bức bối, hay thế nào ấy.

Cảm giác nhẹ nhõm như những con sóng, cứ thế vỗ tràn khắp người tôi.

- Tôi xin lỗi đã quá khó khăn. Nhưng...

Rồi tôi hít thật sâu.

Tôi sắp liều một phen đây.

Cứ nói toạc móng heo ra.

- Tôi thà được gặp cậu còn hơn không, - tôi nói, sau một hồi đấu tranh tư tưởng.

- Thật không? - giọng cậu nghe tràn trề hy vọng, hăm hở và ngây ngô.

- Thật.

- Chắc không?

- Chắc.

- Chị tin tôi?

- Ôi Adam, - tôi nửa khóc nửa cười. - Tôi nói là tôi muốn gặp cậu. Không ai nói gì đến chuyện tin tưởng hết.

- Thôi được, - cậu cũng cười (không thấy có vẻ gì là khóc). - Nhưng chị có tin tôi không nếu tôi nói muốn gặp chị chứ không phải Helen?

- Có, - tôi nghiêm mặt. - Tôi tin.

- Rồi nếu cô thu ngân cãi với khách chuyện tiền trả lại, rồi nổi cơn tam bành, rồi cứ thế trút giận làm tôi phải đợi hàng tiếng đồng hồ mới mua được nước, chị sẽ không nghĩ tôi đã chuồn mất theo lối cửa sau chứ?

- Không. Không đâu.

- Vậy mình là bạn?

- Ừ. Mình là bạn, - tôi gật.

Mặc dù trong đầu tôi đang bảo: "Xin lỗi, bạn, cô nói bạn á? Tôi không nghĩ bạn bè thông thường lại làm những chuyện cô vẫn muốn làm với Adam. Laura nó là bạn cô, nhưng cô sẽ không xé tung áo nó ra mỗi khi gặp nó và nếu tôi nói sai thì cứ chình tôi, chẳng phải đó chính xác là điều cô muốn làm với Adam sao?"

Im ngay! tôi lăm bằm với nó.

- Chị nói sao? - Adam hoảng hồn nhìn tôi, rõ ràng cậu đang nghĩ: "ôi trời ạ, không, cái bà này lại thế nữa rồi."

- Không có gì, - tôi mỉm cười. - Không có gì.

- Vậy xem như mình đã giải tỏa hết hiểu lầm, khi nào thì tôi lại gặp chị được?

-Ồ, tôi cũng chưa biết nữa, - tôi đáp, ngượng nghịu, e lệ như con gái mới lớn.

- Tối Chủ nhật chị có làm gì không?

- Chắc là không, - tôi vờ suy nghĩ. Mặc dù cuốn sổ nhật trình của tôi lật mãi vẫn đọc thấy trắng tinh, chẳng ra hình thù gì, giống như sa mạc Gobi.

- Vậy tôi nấu đãi chị bữa tối nhé?

- Hay quá.

- Tốt. Cuối tuần này Jenny và Andy đi chơi xa nên mình có chỗ để nấu nướng.

-Ồ.

Tôi là một phụ nữ từng trải.

Tôi biết quá rõ đến nhà một người đàn ông trong lúc những chủ nhân khác đều đi vắng để thưởng thức bữa tối tự tay chàng nấu có ý nghĩa hơn nhiều so với lời gợi ý đi mua ít thịt nướng sẵn với bánh gatô. Tuyệt vời.

Tôi không tin nổi vận may của mình.

- Được, Adam ạ. Thế hay quá.

Chúng tôi thống nhất giờ hẹn rồi cậu đưa Kate và tôi ra xe. Hai mẹ con lái xe về.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Các bước chuẩn bị cho ngày Chủ nhật.

Nguyên liệu:

Một phụ nữ hai mươi chín tuổi vừa sanh em bé, bị ruồng rẫy, bỏ bê, thất chí

Thật nhiều sự trợ giúp của tội lỗi

Một nhóm dè chừng

Một gói tự ti về hình thể

Một nhánh hào hứng (loại cuồng dại, nếu tìm được)

Một muông đầy tuyệt vọng cô đặc ít lo sợ vì những ngăn bụng cho thêm phần đậm đà

Một đôi vớ da màu đen có ren và móc

Một quần lót màu đen kiểu đẹp

Một áo nịt ngực màu đen, loại đẹp thần kỳ thay vì các loại đẹp thông thường

Một chai rượu đỏ

Một áo đầm

Một đôi giày

Phần trang trí:

Son màu đỏ cảm dỗ

Vài lớp mascara

Cách thực hiện:

Đặt vớ, quần lót, áo nịt ngực sang một bên để dùng sau.

Lấy người phụ nữ.

Kiểm tra mắt và da để đảm bảo cô ấy chưa quá hạn sử dụng.

Thêm tội lỗi, dè chừng, tự ti, hào hứng, tuyệt vọng và lo sợ.

Trộn thật đều.

Ninh riu riu trong vài ngày.

Vào một phòng tắm cỡ trung chuẩn bị phần người phụ nữ - cạo lông chân, nhuộm tóc và sơn móng.

Nửa tiếng trước khi dọn dùng, phết đều sữa dưỡng da, lật thường xuyên.

Cho vào vớ, quần lót kiểu đẹp và áo nịt ngực màu đen đẹp thần kỳ. Thử trước vài lần bằng cách thả xả tóc trước mặt và ngược nhìn lên qua đôi hàng mi.

Kiểm tra lại xem cô ấy có còn biết thở hỗn hển và oản lạng và nói những câu như: "Ôi cưng ơi, tuyệt vời quá!", "Ôi trời ơi, Ibal đừng ngừng lại!" trong khi mặt vẫn lạnh băng.

Dem trưng dụng một cô em, ưu tiên lấy Anna, cho việc chăm nom đứa trẻ đã nói đến ở phần trước.

Làm tăng thêm hương vị với son đỏ cảm dỗ, mấy lớp mascara, một váy đầm ngắn cài nút suốt, màu tím (màu này vẫn luôn là màu của đam mê), giày đen bằng da lộn kiểu gợi cảm với dây cột quanh cổ chân và một chai rượu đỏ.

Phải luôn chú ý không được vội dong đưa chai rượu trước khi đến nơi.

Có thể thêm tùy sở thích, nhưng ít bao cao su trong túi xách sẽ giúp hoàn thiện tổng thể.

Và nếu không tìm được - ví dụ do hết mùa - bạn sẽ phải cần đến thật nhiều kiểm chế. Không hay lắm, nhưng hiệu quả.

Dọn dùm trên giường với một chàng đẹp trai.

Tôi làm theo hướng dẫn từng ly từng tí. Tôi còn may mắn kiếm được bao cao su - nhờ Laura - đàn bà có khác!

Tôi thấy khá vừa ý.

Tôi thậm chí không lo lắng khi phát hiện ra nhờ vào nguyên liệu thuốc nhuộm tóc (thuốc tăng cường màu cho tóc, bạn yêu quý, ta không cần phải nhuộm tóc, chỉ cần tăng cường màu và độ sáng tự nhiên của tóc), rồi nhé, nhờ vào thuốc tăng cường màu cho tóc mà hai tai và tóc tôi giờ tông xuyên tông.

Nhưng tôi cho là nếu phải điểm màu cho tai, chắc tôi đã phải cần đến một màu gì đó thua xa cái màu hạt dẻ sáng bóng, gợi cảm này.

Đừng xài mấy cái màu Ánh Mun hay Mận Ngọt gì đấy cho tai tôi. Không, cảm ơn! Khoảng bảy rưỡi, tôi chuẩn bị lên đường. Chuẩn bị thẳng

tiến đến nơi tội lỗi mà trong lòng không chút vướng bận.

Tôi hôn Kate, chúc bé ngủ ngon.

Đang nhẹ nhàng tiến ra cửa, nút áo khoác đã cài lên đến mặt phòng trường hợp mẹ phát hiện tôi trông như gái "nhà dũ", thì điện thoại reo.

- Claire, của chị! - Helen réo.

Ôi trời ạ!

Nhưng là Laura thôi.

Gọi để chúc tôi may mắn và hỏi xem tôi đã tập dùng răng mà đeo bao cho chàng theo chỉ dẫn của nó chưa.

- Không, tớ không tập.

Tôi chỉ mong nói cho xong và biến ra khỏi nhà ngay lập tức vì quá sợ hãi sẽ bị bắt quả tang.

- Tại sao không? - nó tra vấn. - Cậu không thể cứ vậy mà chờ cậu ta lên mây với mấy cái trò cũ rích được. Cậu phải sáng tạo một tí.

- Nhưng cậu đưa tớ có hai cái! - tôi phát hoảng. - Tớ không muốn hoang phí chúng. Với lại, cậu nghĩ tớ lấy gì mà thực tập chứ?

- Ừm, thôi thì cứ cầu trời cho cậu làm cái đầu cũng ổn ổn đi. Không thì chẳng có cơ hội mà xài đến cái thứ hai đâu, - nó đe.

- Ôi thôi đi Laura, tớ đang căng hết các dây thần kinh ra rồi đây!

- Tốt, - nó cười lớn. - Cậu căng thẳng thì càng tốt hơn rồi.

Tôi hứa hôm sau sẽ gọi cho nó để kể tường tận mọi chi tiết.

- Hoặc nếu tối nay về sớm, tớ sẽ gọi, kể hết cho cậu nghe.

- Nếu cậu về sớm tối nay để kể tớ nghe thì có gì đâu mà kể.

Nó nói cũng có lý.

- Thôi, tớ đi đây, - tôi khó chịu bảo, rồi cúp máy trong khi nó vẫn đang say sưa giảng giải một trò nào đấy hết sức phức tạp nó khoe đã từng xem trong một sô diễn ở Bangkok. Mà cái trò quỷ ấy có như thế quái nào đi nữa thì cũng phải là một phụ nữ dẻo hơn tôi gấp vạn lần mới làm nổi. Tôi biết làm chuyện ấy mà. Thì tôi đã sanh em bé rồi đấy thôi. Sao nó lại có thể nghĩ mọi chuyện khác đi nhỉ?

Mà sẵn đang nói đến mấy chuyện lung tung này, tôi có một điều phải thú nhận với bạn.

Chờ nhé.

Đây.

Tôi thích tư thế chàng trên nàng dưới.

Rồi! Vậy là tôi tự thú rồi nhé!

Tôi tự thấy xấu hổ vì điều này.

Như kiểu tôi là đứa rất tẻ nhạt và thụ động.

Nhưng tôi không phải thế đâu. Thật đấy. Tôi đâu có nói đó là tư thế duy nhất tôi thích.

Nhưng thực sự tôi không phản đối nó hay thế nào cả.

Mà giờ cũng không phải lúc để bàn rôm rả chuyện mình thích tư thế nào nhất.

Tôi chỉ muốn nhân tiện nói luôn cho chóng vánh là tôi cho rằng việc bạn hẳn dùng đến lưỡi là thứ chán nhất mà Chúa từng tạo ra. Tôi thà ngồi xếp hồ sơ, giấy tờ nửa ngày còn hơn phải chịu đựng chuyện ấy dù chỉ năm phút.

Rồi xong xuôi sau mấy phút ấy bạn hẳn làm như thể bạn phải biết ơn bạn hẳn vì việc ấy. Mặt mũi sáng ngời như thể đáng được trao cả huân chương. Rồi còn xem như nghiêm nhiên rằng cả năm bạn phải đền đáp lại cho hẳn y như thế mà không cần đến một câu gợi ý.

Dĩ nhiên, có những chị em vẫn thề sống thề chết là thích nhưng... thôi thôi, tôi xin lỗi, xin lỗi.

Cuối cùng tôi cũng ra khỏi nhà và lái xe đến chỗ cậu.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tôi đậu xe bên ngoài căn nhà, bước lên bậc cửa, trong lòng nôn nao, hào hứng lẫn với hồ thẹn vô cùng. Rồi chợt nhớ ra mình bỏ quên chai rượu trong xe, tôi chạy nhanh trở ra lấy.

Không có nó sẽ chẳng đi đến đâu.

Cái thứ nước giúp đem lại dưỡng khí từ xứ sở của cối xay gió.

Ừm, thì từ Chilê, nhưng mà quan trọng gì. Adam mở cửa, gần như là ngay lập tức. Tôi dám thề cậu ta đã nấp trong sảnh, lấp ló sau tấm rèm, chờ tôi bước tới nơi. Ừm, thực ra là có thể thôi.

Cậu khá giỏi tỏ ra hào hứng, xúc động, không thua gì tôi.

Trông cậu hơi hồi hộp.

Sợ rồi ư?

Đổi ý rồi sao?

Căng thẳng trước khi trò chơi bắt đầu? Nhưng rồi cậu trấn tĩnh lại ngay.

- Chào, - cậu mỉm cười. - Trông chị xinh lắm.

- Chào cậu, - tôi mỉm cười đáp lại, dù trong bụng đang rất căng thẳng.

Tuyệt vời, tôi rùng mình.

Tôi thấy mình suy đồi đến mức đáng báo động.

Lén lút hẹn hò với một chàng đẹp trai.

Tôi đã từng si ai nhiều như si Adam chưa, tôi tự hỏi.

Có lẽ là rồi, tôi thở dài.

Ấy là nhìn thẳng vào thực tế, trong giây lát.

Nhưng ngay lúc này tôi cảm thấy như trước đây mình chưa từng biết si một ai khác, chưa từng bao giờ.

Liệu chúng tôi sẽ ở trên giường bao lâu đây, tôi tự hỏi.

Liệu tôi sẽ chịu đựng được như thế này trong bao lâu nữa nếu cậu ta không tiến mS tới?

Nếu cậu ta không chịu tiến tới thì sao, tôi hoảng sợ nghĩ.

Hoặc nếu chuyện ấy diễn ra nhưng rất thảm hại?

Có thể cậu sẽ nghĩ tôi xấu xí kinh khiếp.

Cái thân hình mới sanh con này.

Ôi Chúa ơi!

Lẽ ra tôi đã phải ở nhà. Nếu cứ ngồi xem Coronation Street thì sẽ không phải hình dung ra những cảnh khủng khiếp, và không phải lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Nhưng tôi chưa kịp chạy bổ trở ra cửa, lắp bắp đây đúng là một sai lầm tai hại, thì cậu đã quàng tay (trời ạ, thế mới gọi là cánh tay đàn ông chứ!) qua vai tôi, hướng tôi vào bếp.

- Cởi áo khoác ra. Rồi mình uống gì đó.

- Nhưng... ồ, phải rồi. Cho tôi chút vang đỏ nhé? - tôi nói rồi ngồi xuống cạnh bàn.

Cậu cười to.

- Chị thân yêu đang hồi hộp lắm phải không? - cậu rót rượu cho tôi, dịu dàng hỏi.

Chúa ơi! Tôi kinh hoàng nghĩ, đừng có hỏi tôi những câu ngớ ngẩn.

Tôi đã thừa khủng hoảng. Nếu cậu ta cư xử như một tên gạ gẫm đòi bại, tôi sẽ đi ngay.

Chỉ cần cậu ta cởi bỏ quần jean với áo phông mà choàng vào cái áo ngủ bằng lụa in bông, chậm rãi bước qua lại, tay cầm tẩu thuốc bằng mã não.

- Tôi không hồi hộp, - tôi buột miệng. - Tôi đang sợ chết khiếp đây này.

- Sợ gì? - cậu vờ ngạc nhiên. - Tôi nấu không tệ thế đâu.

Ồ, thế ra cậu muốn đùa kiểu này.

Tự nhiên, giả lả chứ gì?

Được thôi.

Tôi mỉm cười điềm đạm.

Tôi đã ực cạn ly rượu mà không hề hay biết.

- Đừng căng thẳng thế, - cậu nói, giọng lo lắng, rồi bước đến ngồi cạnh bên, nắm tay tôi. - Tôi không ăn thịt chị đâu.

Ồ, không à? tôi nghĩ bụng. Vậy thôi tôi về đây.

- Mình chỉ nấu gì đó ăn rồi nói chuyện phiếm thôi, - cậu nhẹ nhàng bảo. - Không có gì phải lo cả.

- Ủ, - tôi đánh liều làm bộ thoải mái. - Mà mình được ăn món gì đây?

- Phô mai Stilton tự làm, xúp nho xạ, món bò Boeuf Bourguignonne, khoai tây kiểu Dauphinois, và tráng miệng với món trứng Zabaglione theo công thức riêng.

- Thật á? - tôi kinh ngạc.

Tôi đã không nghĩ Adam là một ông bếp xịn.

Giỏi lắm cũng quanh đi quẩn lại với khoai và thịt tảng thôi.

Số lượng hơn chất lượng.

- Thực ra thì không đâu, - cậu cười tinh quái. - Chị đùa sao? Chị chỉ được ăn mì spaghetti với sốt Bolognaese thôi, tôi nấu được đến món ấy là chị may mắn lắm rồi.

- Hiểu rồi, - tôi cười.

Cậu thật đáng yêu.

Không có gì hồ đồ cả.

- Rồi nếu chị thật ngoan... - cậu ngừng lại, nhìn tôi đầy ẩn ý, - thật ngoan đấy nhé, thì chị còn có thể ăn thêm ít mousse sô cô la nữa.

-Ồ, - tôi hào hứng, vì cái nhìn đầy ẩn ý kia lẫn cái tin được ăn mousse sô cô la. - Hay thế? Tôi mê mousse sô cô la.

- Tôi biết chứ. Thế chị nghĩ tôi mua mousse sô cô la làm gì?

- Rồi, - cậu nói tiếp, giọng trêu chọc, - nếu chị rất, rất ngoan, chị có thể ăn luôn cả phần dành cho bụng tôi.

Tôi phá lên cười.

Cậu đúng là một thiên thần.

Tôi không nén nổi khao khát khi nghĩ đến cái bụng phẳng, rắn chắc của cậu.

Mặc dù, có thể đây chính xác là điều cậu muốn.

Tôi vội rót thêm cho mình một ly nữa, nhưng lần này cố kiềm chế mà nhấp từng ngụm nhỏ.

Cậu chuẩn bị đồ ăn. Rõ ràng đây không phải chuyện cậu thường làm. Cậu đứng kể cái nồi trông có vẻ không hợp. Rồi thì chạy từ bồn rửa qua chỗ cái nồi, rồi phi trở lại chỗ cái bồn, trong khi mì đã chín nhũn còn rau thì héo hết.

Mặc dù nhờ vậy mà tôi được ngắm cái vòng ba tuyệt vời của cậu.

Nấu nướng, không như đa số những việc khác, không phải là khiếu của cậu.

Khiến tôi thật cảm động vì cậu đã phải nhọc vì tôi.

Cậu đem hai đĩa mì vào bàn nhưng trông m không tự tin lắm. Cậu trình trọng đặt phần của tôi xuống trước mặt.

- Uống thêm chút nữa đi! - cậu nói, rồi rót thêm rượu cho tôi.

Thật khác hẳn lúc cách đây chưa đầy mười phút, cậu cứ như người của tổ chức giúp đỡ người nghiện cai rượu.

- Cậu định chuốc cho tôi say hòng lợi dụng tôi đấy à? - tôi cố tỏ vẻ khó chịu.

- Tôi định chuốc cho chị say để chị không nhận ra món này kinh đến cỡ nào, - cậu cười.

- Tôi chắc sẽ ngon mà, - tôi trấn an.

Tôi rất tiếc phải kể lại là tôi chỉ ráng nuốt được vài nĩa đây. Không phải vì nó kinh khiếp hay thế nào.

Mặc dù cũng có thể nó kinh thật.

Tôi thật không biết được.

Chỉ là tôi hồi hộp quá. Và bầu không khí vô cùng căng thẳng, dè chừng, ngột ngạt đến nỗi tôi muốn nói luôn với cậu: - Adam, anh yêu, hai ta đều biết vì sao em đến đây, nên thôi làm luôn đi cho nhanh.

Cậu cũng không ăn được gì.

Nhưng có thể chính là do đồ ăn chứ không phải vì các sợi dây thần kinh hồi hộp của cậu.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, ngoáy ngoáy mì trong đĩa, món xa lát còn nguyên trong tô, trông rầu rĩ và cô quạnh. Những mẫu chuyện phiếm cứ rời rạc, đứt quãng, lung tung lên cả.

Thình thoảng khi ngược mắt lên, tôi lại bắt gặp cậu đang nhìn tôi.

Cái nhìn ấy khiến tôi nóng hết cả mặt và lúng ta lúng túng.

Nó khiến tôi không còn cơ hội ăn được gì. Tôi sợ nếu tọng vào bất cứ thứ gì, bụng tôi sẽ phùng phình hết cả ra.

Bụng dạ kiểu gì thế trong đêm đầu tiên với người ta?

Hay nếu tôi đong đưa cái nĩa hương vào miệng, mấy sợi mì sẽ bật nảy lên mặt tôi như một cây roi da, làm nước sốt đỏ lôm văng tung tóe khắp người.

Cái cách tôi ăn uống khi có đàn ông phản ánh rất chân thực cảm xúc của tôi với người ấy.

Nếu tôi ăn không vào tức là tôi đang cuồng anh ta.

Nếu tôi uống được ít nước cam và ráng gặm vài lát bánh mì vào sáng hôm sau tức đó là Dấu Chấm Hết cho một Sự Khởi Đầu.

Và đến khi tôi ăn được sạch sẽ mọi thứ tức là mọi chuyện chỉ đến đây.

Hoặc là thế, hoặc là tôi cưới anh ta. Ừm, điều này vẫn đúng cho tới bây giờ.

- Chị chỉ ăn thế thôi sao? - cậu hỏi, mắt nhìn đĩa mì đầy vun trước mặt tôi.

Trông cậu rất thất vọng. Còn tôi lúng túng không biết phải nói sao.

- Adam, - tôi ngượng ngùng. - Tôi xin lỗi. Tôi chắc nó ngon lắm nhưng tôi không sao nuốt được. Không biết sao nữa.

- Tôi thực sự xin lỗi, - tôi nhìn cậu, vẻ mặt rất thành khẩn.

- Không có gì, - cậu dọn cả hai đĩa đi.

- Chắc cậu sẽ không nấu cho tôi ăn nữa? - tôi buồn bã hỏi.

- Có chứ. Nhưng vì Chúa, đừng trông khốn khổ như vậy.

- Là vì tôi hồi hộp quá thôi mà. Không phải vì đồ ăn dở tệ đâu.

- Hồi hộp ư? - cậu bước đến, ngồi xuống cạnh tôi. - Chị không có gì phải hồi hộp cả.

- Thế ư? - tôi đắm đuối nhìn vào mắt cậu. Trơ trẽn.

Tôi phải là người thừa nhận điều ấy trước.

Nhưng quý tha ma bắt, tối nay thế là tôi đã phí quá nhiều thời gian rồi.

- Ủ, - cậu thì thầm. - Chị không có gì phải hồi hộp hết.

Rồi rất dịu dàng, cậu vòng tay ra phía sau, bàn tay chạm nhẹ tóc tôi.

Tôi nhắm mắt lại.

Không thể tin được mình đang làm chuyện này, tôi hoảng loạn nghĩ, nhưng tôi sẽ không dừng lại.

Khuôn mặt cậu đang sát lại gần hơn. Tôi hít vào cái mùi thơm từ làn da cậu.

Tôi chờ một nụ hôn.

Để rồi khi đến, nụ hôn ấy tuyệt vời. Ngọt ngào, dịu dàng và mạnh mẽ.

Nụ hôn của một người rất biết sử dụng đôi môi của mình, nhưng không làm bạn nghĩ ngay rằng anh ta giỏi như vậy nhờ đã thực tập với hàng ngàn người khác. Cậu dừng lại. Tôi ngược nhìn cậu hoảng hốt.

Nghĩa là sao?

- Như thế có được không? - cậu hỏi thật khế.

- Được không ư? - tôi nói trong hơi thở. - Còn hơn cả được nữa kia.

Cậu khế cười.

- Không phải. Là có được phép hôn chị không? Tôi không muốn đi quá một giới hạn nào.

- Cậu có thể.

- Tôi biết chị đã bị tổn thương.

- Nhưng cậu là bạn tôi. Cậu có thể làm thế.

- Tôi muốn được hơn là một người bạn.

- Cậu cũng được phép làm thế.

- Thật không? - cậu nhìn tôi, chờ đợi một sự xác nhận.

- Thật.

Ôi Chúa ơi! Tôi đã chủ động gần hết mọi bước rồi.

Tôi đâu muốn thế.

Nhưng tôi đã khởi sự nên sẽ phải hoàn tất nó.

Cậu lại hôn tôi. Cũng ngọt ngào như lần trước.

Cậu ngừng. Tôi kéo cậu lại.

Cậu nhìn tôi gần như thán phục: - Chúa ơi, chị đẹp lắm.

- Không, đâu có, - tôi ngượng ngùng đáp.

- Ồ có mà. Chị đẹp lắm.

- Không. Helen mới đẹp.

- Thôi thì tôi đành phải mạo muội bắt chước cái kiểu suồng sã của dân California vậy. Chị đúng là một người đẹp!

- Thật ư?

- Đúng thế mà.

Ngừng một chút.

- Và, trông chị yêu lắm.

- Cám ơn cậu, - tôi cười. - Tiếc quá vì cậu thì vô cùng xấu xí.

Cậu cười lớn.

Rõ ràng chàng trai trẻ này không hề phù phiếm, hảo huyền.

Mặc dù nếu đẹp trai đến nhường ấy, bạn chắc chẳng cần phải làm vậy.

Những người khác khiến bạn hảo huyền về bản thân mình.

Cậu lại hôn tôi.

Thật lòng, nụ hôn quá tuyệt vời. Ở bên cậu, trong vòng tay cậu, tôi cảm thấy được quan tâm. Nhưng tôi cảm thấy mình cũng đang quan tâm đến cậu. Rằng cậu cũng rất cần tôi như tôi rất cần cậu.

- Chị có nhận thấy là mình biết nhau chỉ chưa đầy hai tuần không?

Ôi không, tôi nghĩ bụng, như thế có nghĩa là cậu sẽ không lên giường với tôi tối nay? Phải chăng ý cậu là phải có một giới hạn nào đó? Là chúng tôi không thể làm chuyện ấy cho đến khi biết nhau đủ ba tháng, hay thế nào nữa.

- Có, - tôi thận trọng xác nhận. - Mười ngày.

- Nhưng cảm giác như đã lâu hơn thế nhiều. Lâu, lâu hơn rất nhiều.

Đội ơn Chúa!

- Tôi mừng mình đã gặp được chị. Chị là một người rất đặc biệt.

- Không có đâu, - tôi phản đối. - Tôi bình thường lắm.

- Với tôi, chị là người rất đặc biệt.

- Nhưng tại sao?

- Tôi cũng không biết nữa, - cậu tựa người vào thành ghế, nhìn tôi. - Vì chị là người thú vị, có chính kiến, và rất hài hước nữa. Nhưng trên hết là vì chị rất dễ thương. Là... là... chị là một người đứng đắn, nghiêm túc.

- Không phải lúc nào cũng thế đâu. Cậu cứ gặp tôi cách đây vài tuần mà xem. Tôi giống như Myra Hindley lúc sắp đến tháng ấy.

Cậu bật cười.

Rồi tôi thấy rất giận mình.

Đấy, giờ thì một người đàn ông tuyệt vời đang nói những điều tốt đẹp về tôi trong khi tôi lại cố thuyết phục người ta rằng không điều nào trong số ấy là đúng cả. Thường thì tình thế vẫn ngược lại. Tôi vẫn ca ngợi họ những điều tốt đẹp về mình, còn họ thì từ lúc ấy trở đi chỉ chăm chăm chứng minh cho tôi thấy không điều nào trong số những điều tôi nói là đúng cả.

Cậu nghiêng người. Thêm một nụ hôn. Hạnh phúc, sung sướng.

Tôi chỉ muốn được đắm mình trong cái cảm giác ấy.

Được ở bên cậu, không mặc cảm tội lỗi, không lo lắng muộn phiền, không bối rối, lúng túng.

Ở bên cậu mọi thứ đều trở nên rất ổn.

Mày đang trong giai đoạn hồi phục tinh thần thôi đấy, tôi nghiêm khắc cảnh báo mình.

Thế thì sao? Tôi có định cưới người ta đâu. Tôi không được phép vui vẻ một chút sao?

Ừm, đúng vậy, tôi cho là mình có thể vui vẻ một chút.

Với lại, tôi đâu có đi lung tung, ngủ với bất cứ tên đàn ông nào gạ tôi làm chuyện đó. Mà hơn nữa, Adam đâu nằm trong cái số bất kỳ nào đấy.

Cậu là một người đàn ông dịu dàng, đáng yêu, có tình cảm với tôi, ừ thì, ít ra là cậu ta có vẻ có tình cảm với tôi, và tôi cũng vậy.

Tôi bàng hoàng nhận ra là tôi có, thực tế là có tình cảm với cậu.

Tôi không nói là tôi yêu cậu hay thế nào đâu nhé, vì như thế là không đúng. Nhưng ở cậu có một điều gì đó khiến tôi rung động.

Tôi không đùa giỡn với tình cảm của cậu. Nhưng liệu tôi có sắp làm thế?

Phải chăng lên giường với cậu nghĩa là tôi cam kết một chuyện gì lâu dài?

Cậu biết tôi đã có gia đình.

Cậu biết rõ tình cảm của tôi dành cho James.

Và có thể cậu cũng không cần đến một chuyện lâu dài.

Có thể cậu muốn hẹn hò với tôi chỉ vì cậu biết tôi thực sự đã thuộc về người khác, và như vậy cậu sẽ không phải ràng buộc gì.

Ôi Chúa ơi!

Sao mà khốn khổ!

Đã đến lúc phải quyết định.

Tôi đứng dậy, nắm lấy tay cậu.

Cậu nhìn tôi: - Chị ổn không? Có cần gì không?

- Có, - tôi lí nhí.

- Gì?

- Giường.

Nhưng tôi chỉ nói trong cổ họng thôi. Tôi không muốn cậu nghĩ tôi thô bỉ kinh khiếp thế.

Vì tôi đâu phải vậy.

Thì nói chung không phải lúc nào cũng thế.

Tôi từ từ bước về phía cửa, vẫn nắm tay cậu.

Tôi cảm thấy vô cùng tự do, phóng túng.

- Mình đi đâu đây? - cậu vờ ngây ngô.

- Xuống phố uống nước.

Tôi nhìn cậu. vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt.

- Tôi đùa thôi, ngốc ạ, - tôi mỉm cười. - Mình đi lên nhà.

Chúng tôi bước trên những bậc cầu thang, tôi dẫn lối, vẫn nắm tay cậu.

Mỗi bước chân đi, tôi lại càng tin tưởng mình đang làm đúng.

Bước hết bậc cầu thang, cậu kéo tôi lại, siết chặt tôi mà hôn.

Cảm giác thật tuyệt diệu. Tôi thấy cậu to lớn và mạnh mẽ. Tôi cảm nhận được làn da lưng mềm mịn của cậu dưới lớp áo. Cậu xoay tôi lại, hướng về phía một cánh cửa.

- Phòng của tôi. Trừ phi chị đưa tôi lên đây để tôi dẫn chị đi xem nhà.

- Đợi đến sau cũng được, - tôi đáp một cách khó khăn vì quá hồi hộp, căng thẳng.

Phòng cậu trông khá đẹp.

Nó ngăn nắp, gọn gàng đến nỗi tôi hiểu ngay, không phải vì tôi đã có ý nghi ngờ, là cậu đã chu đáo chuẩn bị chuyện này. Phòng của các anh chỉ gọn gàng duy nhất lần đầu tiên bạn ở trên giường của họ. Và một khi đã làm chuyện ấy rồi, ngay lập tức căn phòng thành ra kinh khủng.

Như thế ngay khi phi vụ vừa xong, anh ta lập tức hô: "Rồi đây các cậu, ra được rồi!" Thế là từ dưới gầm giường, hăng hà sa số quần lót bẩn, tất hôi, ly tách, chén đĩa, tạp chí xe hơi, áo len xấu xí, quần áo đồng phục đá bóng bẩn thỉu, những bộ lịch mát mẻ, sách của Stephen King, khăn tắm ướt nhoẹt, mấy hũ dược thảo, lũ lượt chui ra. Chúng huých nhau, la hét kêu ca chúng đã phải trốn dưới ấy biết bao lâu, rồi thì duỗi chân duỗi tay, phui bụi, và tự động dàn ra trông rất nghệ thuật trên tấm thảm trải sàn, vui sướng được trở về chỗ cũ.

- Sao cậu lâu thế? - một chiếc tất vui vẻ hét lớn với tên đào hoa vừa thành công mỹ mãn. - Cô ấy chiến đấu cũng ra trò chứ hả?

- Tụi này cứ tưởng bị kẹt dưới ấy luôn rồi, - một cái quần thể thao bẩn thỉu suông sã trên. - Chắc cậu hơi bị tổ trác rồi hả? Adam nòng nhiệt hôn, giúp tôi dễ dàng di chuyển trên sàn nhà sạch bong đến chỗ cái giường, để tôi không phải bước hành quân đến chỗ ấy, ngồi xuống, mặt thộn ra, chờ đợi.

À không, cậu chỉ khê hôn và hơi hướng tôi bước vào phòng, và bỗng dưng bước đến đúng cái giường đã sẵn đấy rồi nên chúng tôi thấy cũng nên ngồi lên, nếu không sẽ phải đi vòng qua nó.

Một chút sau cậu bắt đầu cởi nút áo giúp tôi. Còn tôi mân mê bàn tay mình xuống dưới làn áo cậu, tìm đến làn da trần của bộ ngực vạm vỡ.

Thật dịu dàng và từ tốn, cậu cởi hết nút áo và tiếp tục cởi bỏ hết mọi thứ trên người tôi.

Cảm giác dễ chịu nhưng cũng thật kỳ lạ. Kỳ lạ nhưng dễ chịu.

Đã lâu, lâu lắm rồi từ cái ngày lần đầu tiên trong đời tôi lên giường với một người đàn ông.

Thật ngỡ ngợ khi không phải là với James. Không đến nỗi khủng khiếp, cũng không đến nỗi tệ hại.

Chỉ có, tôi muốn nói là, hơi ngỡ ngợ.

Tôi thoáng bối rối vì cơ thể của mình, vì Adam đang trông thấy nó.

Ngay cả khi tất cả mọi thứ đều thuận lợi, tôi cũng không thể thật thoải mái. Tôi không phải đưa cứ tênh hênh thế mà tự nhiên nhảy múa khắp phòng.

Với James thì không sao. Tôi không có vấn đề gì. Cuối cùng thì cũng không còn có vấn đề gì. Nhưng ngay cả với anh, tôi cũng đã rụt rè đến cả

thế kỷ.

Adam nhắc đi nhắc lại rằng tôi xinh đẹp. Cậu mừng vì tôi đã đến. Cậu vỗ về tôi, vuốt ve tôi, ôm tôi và hôn. Một chốc sau tôi đã hết hẳn căng thẳng. Nếu muốn, bạn cứ bảo tôi xưa như trái đất, nhưng đúng là không gì khiến tôi sẵn sàng vào cuộc tốt hơn là khen tôi đẹp, làm cho tôi thấy mình đẹp.

Bạn cứ theo những cách bạn thích đi. Tôi thì năm phút nịnh đầm có tác dụng hơn rất nhiều.

Sau khi chúng tôi đã hôn nhau thật dài, thật lâu và dành ít thời gian tìm hiểu nhau, y nếu bạn thích nói theo cách ấy, đêm nay rõ ràng đã thăng tiến đến một hướng rõ ràng.

Adam ngả người ra sau.

- Chúa ơi! Chị đúng là bỏ bùa làm tôi hóa cuồng lên rồi đấy. Chị tuyệt lắm!

Tôi hơi nhích dậy, nhìn theo đôi tay cậu mân mê khắp bụng mình.

Đội ơn trời tôi đã không ăn gì.

Trông cậu yêu quá. Một cơ thể tuyệt đẹp. Và một khuôn mặt thiên thần.

Một chàng trai dễ thương.

Tôi đã làm gì mà lại nhận được món quà tuyệt vời này?

Tôi lướt ánh mắt xuống phía dưới lồng ngực cậu, chiêm ngưỡng cái cơ bụng rắn rỏi, nhưng rồi vội liếc đi chỗ khác khi chạm đến chỗ dưới thấp hơn một chút.

Tôi biết mô tả thế nào đây cái tình trạng chiến đấu ở phía dưới eo Adam, nếu không muốn nghe có vẻ toàng toạc hoặc e lệ thái quá?

Thật khó nói chuyện chần gối mà tránh khỏi thô thiển như đang viết truyện mát mẻ, hoặc kín kẽ quá bạn lại tưởng như đang đọc sách của một nữ văn sĩ thời Victoria, khô khan cứng ngắt và bị ức chế - một người cứ gần chồng là bị đau đến không thể làm nên trò trống gì, và cưới nhau hai mươi bảy năm rồi vẫn gọi chồng là Ông Clements.

Hay tôi nói mấy cây sồi sừng sững mọc lên từ những cái hạt bé tí nhé?

Thế được không? Tể nhị nhưng vẫn đầy tính biểu đạt?

Không làm chạm tự ái ai mà vẫn có thể xác nhận với bạn là Adam cứng đến độ có thể cắt đứt đến cả thứ cứng nhất là kim cương?

Úi!

Thôi bi, thô bi quá!

Mặc dù, vì đã vào đến đề tài này rồi nên có lẽ tôi nói luôn để bạn rõ là nó to đến độ tôi cứ lo đèn đóm trong phòng sẽ không còn nguyên nếu cậu đường đột động tay động chân.

Tôi thành tâm hy vọng là không.

Không, tôi đùa thôi. Không to đến thế đâu.

Kích cỡ vừa phải thôi.

Không to khủng hoảng, cũng không nhỏ đến ngỡ ngàng.

Chỉ vừa phải thôi, thật đấy.

Dĩ nhiên có những phụ nữ cứ ăn nằm với anh nào là lại nói bừa với anh ấy mình chưa từng thấy một cái ấy to như thế.

Thì bạn biết đấy, chuyện đương nhiên thôi mà.

Các cô ấy rúm ró nằm bẹp trên nệm, mắt tròn xoe thao láo nhìn chàng, vờ kinh hoảng kêu thét lên: - Ôi trời ơi! Anh không được đưa cái con quái vật ấy đến gần em dù chỉ một gang tay đâu! Anh đang định làm gì chứ? Cho em lên tiên hay là quật nát tung cả cửa phòng đây?

Một kế sách rất tinh vi.

Bởi vì chàng vô cùng rạn vỡ.

Đinh ninh mình có được một cậu em lợi hại như một thứ vũ khí. Chàng cảm thấy mình là vô địch, rất đàn ông.

Rồi chứng tỏ ngay cho nàng thấy rồi nàng sẽ không vội quên.

Nhưng không có tôi trong đó đâu.

Ồ không đâu! ừm... thì... rất hiếm khi.

Và tôi cũng không thể mô tả được chuyện gì đang xảy ra ở phía dưới eo của Adam vì tôi không nghĩ ra nổi một từ nào ổn ổn để mô tả cái... à... cái...

Thôi, làm sao tôi nói cho bạn biết mình không thể mô tả cái gì nếu tôi không biết phải gọi nó là gì!

Thì từ chính xác, dĩ nhiên rồi, là dương vật.

Nhưng từ đó nghe giống trong phòng khám quá.

Tôi không tin là mình muốn nghe chàng khen như thế này: - Ôi, em có cái âm đạo đẹp quá này!

Không khơi gợi, không lăng mạn lắm, đúng không?

Đâu phải ngôn ngữ của trái tim và hoa hồng.

Và tôi cũng nghĩ dương vật chỉ khiến ta nhớ lại lúc học môn sinh ở trường. Cô giáo được phân công đứng tiết mặt đỏ bừng, hấp tấp giải thích vô cùng sơ sài cái hệ thống sinh sản của loài người cho cả lớp toàn các anh chị thanh thiếu niên đang cười rúc rích nghe.

Nghe không được "người" cho lắm.

Nhưng vậy tôi biết gọi nó là gì?

Tôi biết có đến hàng trăm hàng ngàn từ, nhưng không từ nào nghe có vẻ phù hợp cả.

Hay là "đồ nghề" nhé?

Lúc này từ ấy đang rất mốt.

Ừừừừừ, tôi không biết nữa.

Nghe hơi nặng tính công năng.

Mặc dù, sao lại không nhỉ?

Cò súng đi nhé?

Không, tôi cũng không thích từ này.

Không hiểu sao, nhưng nó làm tôi liên tưởng đến mấy ngôi sao nhạc rock giọng đặc London, chuyên trị quần jean bạc màu kính khiếp, tóc thì xám xám và dài thườn thượt.

Nhưng kinh hơn nữa là khi chàng tự đặt tên cho cậu em của mình. Trời ạ, bạn có từng bao giờ chưa?

Chàng ở sát bên, cười đều, kèm theo đó là những tiếng à ời, nắn nì.

- Anh nghĩ George đang thức dậy đấy. Cười ẩn ý và nịnh bợ.

- Anh nghĩ George muốn ra ngoài chơi rồi.

Nhìn đăm đũi, tha thiết. Mặt mũi đầy hy vọng.

- George muốn chơi trốn tìm đấy.

Mặt đờ ra, cười nhản nở.

Úi!

Thôi thì George cứ việc nhào ra, đi kiếm ai đó khác mà chơi chung.

Cứ nói mãi thế này đủ làm tôi muốn ôm khư khư kiếp độc thân cho khỏe, ừm, nhân danh một cái tên riêng chưa có mà tôi rất thích, tôi đành nhờ đến văn phong của Mills & Boon mà gọi nó là Chàng Phậ Phòng.

Nhưng may thay, Adam đã không dẫn Chàng Phậ Phòng của mình ra chào tôi với một cái tên nào hết.

Tôi đã phần nào quen được với Chàng Phậ Phòng của James. Không phải vì tội này đã làm gì ghê gớm lắm đâu, nhưng nó hợp với tôi.

Tôi không ghét bỏ gì Chàng Phậ Phòng của Adam hết, nhưng tôi thấy run khi phải làm quen với nó.

Như thế nhận thấy điều này, Adam nắm lấy tay tôi (Không Adam, vì Chúa, đừng lấy cánh tay tôi. Nó chẳng có tí đầu dây thần kinh nhạy cảm

nào đâu) và nói ngay: - Claire, mình không phải làm gì đâu. Nếu chị muốn, mình chỉ cần nằm đây thế này thôi.

À, nếu cứ mỗi khi người ta hứa "chỉ cần nằm đây thế này thôi" với tôi mà tôi nhận được một xu, thì giờ tôi đã giàu to. Tôi không nhớ nổi bao nhiêu lần tôi đã được hứa như thế khi phải trú lại chỗ người ta vì nhờ chuyển xe buýt cuối, không có tiền đi taxi về.

- Hay em ở tạm chỗ anh. Ngay góc đường này thôi.

- Em sẽ ngủ trên ghế sofa, - tôi nói ngay.

- Ủm, em nằm trên giường với anh sẽ tốt hơn. Êm hơn.

- À thôi, ghế sofa cũng tốt rồi.

- Thôi nào, anh sẽ không đụng vào người em đâu. Em ngại chuyện đó đúng không?

- Ủm... dạ.

- Không phải lo gì đâu. Anh sẽ không đụng vào em dù chỉ một ngón tay, - rồi thì tiếp theo là cái câu cửa miệng ấy: - Chỉ cần nằm đây thế này thôi.

Và rồi dĩ nhiên tôi chẳng chợp mắt được lấy một giây vì cả đêm phải vật lộn điên cuồng với hắn.

Hoặc gí sát mặt vào tường, khốn khổ cố thoát, gần như không thờ nổi vì cái thứ cứng cứng ấy cứ án vào lưng tôi.

Sợ rằng nếu tôi thở ra, vô tình vô tội làm dưới thắt lưng đụng vào một phần mười mi li mét của cái ấy, thì đấy xem như là dấu hiệu của động viên, khích lệ và ửng thuận.

Rồi thì đấy, dĩ nhiên nếu tôi không chịu "làm việc", mà đúng thế thật, thì cơ may rất cao là hẳn sẽ bu lu bu loa phỉ báng tôi với cả nước Ireland này, rằng tôi là đứa đàng điếm, hay là đứa con gái đồng tính lãnh cảm và đủ các thứ kinh khủng, bát công khác.

Nói những câu như: "ôi, con nhỏ đó tối nào chẳng đeo bám tôi. Nó chẳng phỉnh được ai với cái trò hết tiền đi taxi về ấy đâu."

Cho tới tận hôm nay tôi nghĩ mình vẫn còn cái vết mờ mờ hình cái ấ ở sau lưng. Nhưng tôi tin Adam.

Tôi biết cậu nói thật.

Tôi tin tưởng cậu.

Tôi biết nếu cậu nói chúng tôi chỉ cần năm nguyên đấy thì có nghĩa cậu sẽ làm thế thật.

Nhưng chẳng phải tôi muốn thế sao?

Nói thật là, không.

Phải, tôi đang rất căng thẳng.

Nhưng mà quý tha ma bắt, tôi muốn ngủ với cậu.

Nếu cậu cứ nhất nhất tôn trọng tôi như thế này, tôi sẽ hét lên mất.

- Tôi không muốn dừng lại, - tôi thì thầm. Tôi thấy hình như chẳng có lý do gì phải thì thầm cả.

Tôi không muốn mình vờ bên lén như con gái mới lớn. Thật lố lăng.

Thôi thì, đã đến lúc phải chủ động.

- Ừm, - tôi ấp úng. - Tôi để quên cái giỏ dưới nhà rồi.

- Chị cần thứ gì trong giỏ? Mặt mũi chị vẫn còn y nguyên mà, - cậu mỉm cười.

- Không phải đồ trang điểm, ngốc!

- Vậy là thứ gì?

Nhưng cậu chỉ chòng ghẹo.

- Claire, sao cứ phải căng thẳng thế? - cậu giận dữ, lật tôi quay mặt lại nhìn cậu. - Ý chị là bao cao su?

- Ừm... phải, - tôi xấu hổ.

- Vậy thì không phải lo đâu. Tôi có ở đây.

Tôi không chắc mình nói được điều gì khác.

Sự thẳng thắn của cậu khiến tôi nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên, cậu hoàn toàn đúng.

Có gì phải ngượng ngùng?

Giờ tôi chỉ lo không biết mình có làm gì nên hờn không.

Cậu hôn tôi.

Cả hai bỗng trở nên nghiêm chỉnh hơn. Nụ hôn ấy đặt dấu chấm hết cho bất cứ lời lẽ bông đùa nào.

Tôi nhìn cậu. Đôi mắt cậu tối lại, gần như đã biến thành màu đen. Vì ham muốn.

- Claire, - cậu thì thầm, (đấy! giờ lại đến lượt cậu ấy đấy nhé!) - tôi không làm chuyện này với ai cũng lâu lắm rồi.

Thật không đấy? tôi ngạc nhiên nghĩ bụng.

Tôi cứ tưởng với một người đẹp trai, thu hút như Adam thì mỗi ngày phải là một ngày hội trên giường chứ?

Nhưng đúng là cậu có vẻ rất kén chọn. Hơn một lần tôi đã chứng kiến cậu cố thoát khỏi những phụ nữ xinh đẹp.

Để rồi cậu đã chọn tôi. Trái tim tôi đang tan chảy.

Cậu muốn ai mà chẳng được, thế mà cậu lại chọn tôi.

Chắc chắn phải có một cái bẫy gì đó rồi. Ngay đây thôi cậu sẽ hỏi tôi có muốn xem bộ sưu tập dao của cậu không, hoặc rút ra cái cửa xích rồi quật tôi tan nát.

- Không sao đâu, - tôi thì thầm đáp. - Cũng phải cả thế kỷ rồi tôi không chăn gối.

- Ồ.

Rồi cậu gia tăng âm lượng: - Sao mình lại cứ thì thà thì thầm nhỉ?

- Không biết nữa, - tôi cười khúc khích.

Rồi thì đến thủ tục của cái bao. Bạn biết rồi đấy, hồi hả sột soạt mò tìm trong ngăn kéo, rồi thì xé vỏ bao, rồi thì hỏi: "Thế này đúng chưa? Hay ngược lại?". Rồi sau cùng cũng kéo nó vào được, nhưng đến lúc ấy thì cái sự căng cứng đã xẹp cả. Nhưng Adam thì không.

Không xẹp.

Cám ơn trời.

Đến đây thì tôi e sẽ phải hơi mơ hồ một chút.

Tôi rất tiếc phải làm bạn thất vọng nhưng tôi sẽ không tường thuật tỉ mỉ mấy trận "cuồng phong" giữa tôi và Adam đâu. (Vâng, tôi hy vọng bạn để ý là tôi dùng số nhiều - "mấy" - nhé).

Dĩ nhiên tôi có thể mô tả cho bạn như trong giáo trình dành cho sinh viên năm nhất khoa giải phẫu.

Và tôi có thể viết tương tự như mấy lá thư chia sẻ tận tường kinh nghiệm của độc giả đăng trên mấy tờ tạp chí mát mẻ - nào thì thờ hỗn hển, nào oằn lưng và các loại tư thế phức tạp kỳ dị. m Nhưng như thế sẽ không nói lên được mọi chuyện (ừ thì ba lần cả thấy) tuyệt diệu như thế nào và tôi đã hạnh phúc đến nhường nào.

Chỉ có thể nói là tất cả đều đã tận hưởng sự sung sướng.

Ừm, tất cả, ý là cả hai chúng tôi.

Tôi không kêu ca gì.

Adam không kêu ca gì.

Sung sướng tuyệt đỉnh.

Đáng đồng tiền bát gạo.

Năm sau chúng tôi sẽ quay lại, v.v. và v.v...

Tôi xấu hổ phải cho bạn hay là cậu hôn khắp nơi trên cơ thể tôi, tôi nói là khắp nơi đấy nhé. Còn nếu không làm thế thì cậu dịu dàng, khe khẽ, nhẹ nhàng, tỉ mỉ cẩn thận khắp nơi trên người tôi.

Và không đời nào tôi dám kể cho bạn nghe cái lúc cậu đã hoàn toàn ở bên trong tôi. Tôi đã vô cùng sợ hãi là mình sẽ bị đau, nhưng cậu đã vô cùng nhẹ nhàng. Nên tôi bình yên vô sự. Quá tuyệt vời.

Và nếu bạn nghĩ tôi sắp tường thuật lại cho bạn nghe lúc cậu nằm trên người tôi mà thì thầm như điên dại những lời vô cùng ngọt ngào như tôi đẹp làm sao, da tôi "ngon" thế nào và cậu đã run lên ra sao, thì bạn sẽ phải nghĩ khác đi thôi.

Bạn sẽ phải tự tưởng tượng lấy cảnh tôi đan hai chân lại quanh eo cậu mà kéo cậu cho thật sát vào trong, và tôi nghĩ mình sẽ chết nếu cậu ngừng lại, và sẽ tắt thở nếu cậu không ngừng lại.

Và nói thật bạn cũng chẳng cần tôi phải kể lại là khi cậu... ờ..., khi xong rồi, cả hai chúng tôi đều thở hỗn hển và ướt đầm mồ hôi, và cậu nhìn tôi cười tươi, rồi bật cười, rồi kêu lên thán phục: - Chúa ơi, chị đúng là!

Tôi sẽ phải viện đến sự cứu trợ của uyển ngữ mà mô tả cái tình cảnh ấy đây. Câu "Một ngày nào đó Hoàng tử của em sẽ tới thì thế nào?"

Ừm, tôi thì vô cùng vui sướng, hạnh phúc được thông báo là cậu đã "tới".

Và tôi, chuyện lạ có thật, cũng đã "tới". Còn một điều nữa.

Trước khi có Kate, tôi đã nghe thiên hạ đồn đại, toàn những chuyện thiếu căn cứ cả, là sau khi có em bé xong chuyện phòng the thường sẽ chất lượng hơn rất nhiều.

Vì đủ các thứ biến động khác nhau - những kinh động, những đau đớn xảy đến cho cái... ờ... cái lõi em bé ra, tính luôn cả mấy mũi khâu điếng người - nên ắt hẳn phải có những thay đổi nào đó.

Những thay đổi này khiến bạn có nhiều cảm xúc hơn, và những chỗ ấy nhạy hơn, nếu bạn hiểu ý.

Và đương nhiên, khiến cho chuyện phòng the hứng thú hơn, chất lượng hơn.

Tôi rất vui vì giờ đã có thể thực sự xác nhận điều này.

Chuyện ấy với Adam rất khác, rất khác khi với James theo như tôi còn nhớ được.

Một khi đã hết ngại ngùng, căng thẳng, mọi chuyện trở nên tuyệt vời.

Thực sự là hơn với James nhiều, theo như tôi còn nhớ được.

Vậy đây chính là tác động phụ của việc sanh nở đã không được công khai công nhận dù hoàn toàn xứng đáng.

Mặc dù, dĩ nhiên, cũng rất có thể tôi chỉ đang nói năng lung tung.

Và cái chất lượng được phong là tốt hơn ấy không gì khác chính nhờ vào một thực tế là Chàng Phập Phồng của Adam to hơn của James.

Đừng nói với tôi cái chuyện nhảm nhí "kích cỡ không thành vấn đề" đó.

Tương tự, bạn cũng sẽ không bao giờ nghe được một tên nhà giàu nói: "tiền bạc chẳng mua được hạnh phúc". Tôi nghĩ bạn sẽ nghiệm ra rằng chính những kẻ nói kích cỡ không thành vấn đề là những anh đàn ông có "chàng" cực nhỏ.

Sau đó, khi mọi việc đã xong.

Tức là lần thứ ba đã xong, chúng tôi nằm trên giường trò chuyện, cười đùa.

- Nhớ hôm ở phòng tập không? - Adam hỏi.

- Uừừmmmm, - tôi sung sướng, mãi nguyện đến hầu như không cất nổi nên lời.

- Kinh khủng.

- Sao vậy?

- Vì tôi thích chị quá.

- Thật không? - tôi vừa ngạc nhiên vừa sung sướng.

- Thật.

- Không, là có thật cậu thích tôi? - tôi hỏi, như một đứa thần kinh thật.

- Có chứ! Tôi thậm chí không dám nhìn chị, chỉ sợ mình nhảy bổ vào chị.

- Nhưng khi ấy trông cậu hoàn toàn nghiêm túc, tập trung tập. Chẳng buồn ngó ngang gì đến tôi.

- Ừ, - cậu làm mặt tỉnh. - Rồi tôi tập đến gần như giật tung hết cả cơ bắp ra ngoài.

Tôi không tập trung vào chuyện gì được ngoài chị. Chị mặc bộ đồ tập đó trông xinh lắm.

- Ô, - tôi sướng hoa cả mắt, rúc vào sát cậu hơn.

Đến khoảng một rưỡi, tôi bảo cậu: - Tôi phải về đây.

- Ôi đừng, - cậu khóa chặt hai tay, hai chân quanh người tôi. - Tôi không cho chị đi đâu. Tôi sẽ xích chị lại đây làm nô lệ tình dục cho tôi.

- Adam, - tôi thở dài. - Đó thật sự là những lời ngọt ngào nhất tôi từng được nghe.

Rồi thêm một ít lâu nữa, tôi miễn cưỡng nói: - Tôi phải về thật đấy.

- Nếu chị thật phải làm thế.
- Cậu biết là thật mà.
- Chị sẽ ở lại nếu không phải vì Kate?
- Ừ.

Cậu ngồi dậy, ngắm tôi mặc đồ vào.

Tôi đang cài nút áo, nhìn lên thì thấy cậu mỉm cười, nhưng buồn.

- Có chuyện gì không hay sao?
- Lúc nào chị cũng chạy trốn tôi.
- Adam, không phải vậy. Tôi phải...
- Tôi xin lỗi, - lần này là một nụ cười thực sự.

Cậu nhảy xuống giường: - Tôi xuống dưới với chị.

- Không, nếu cứ thế này mà xuống. Nhỡ có ai đi ngang nhìn thấy?

Không nghi ngờ gì.

Tôi là con gái mẹ mà.

Cậu nấn ná hôn tôi ngoài cửa.

Tôi mà đi được thì đúng là một chiến tích.

- Ở lại đi mà, - cậu thì thào vào trong tóc tôi.
- Tôi không thể, - tôi nói giọng nghiêm nghị, dù chỉ muốn chạy ngay trở lên lầu mà quay vào giường với cậu.

- Mai tôi sẽ gọi.

- Tôi đi đây.

Thêm một nụ hôn nữa.

Lại cố nài nỉ.

Lại phải dẫn lòng kiềm chế.

Miễn cưỡng để cho đi.

Sau cùng tôi cũng nhắc được bước, đi ra lấy xe.

Một chiến tích oanh liệt.

Tôi chạy xe về.

Đường phố mờ mờ, vắng vẻ.

Tôi thấy thật hạnh phúc.

Tôi thậm chí không thấy tội lỗi vì đã bỏ Kate đi quá lâu.

Ừm... không thấy tội lỗi lắm.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tôi dừng xe ngoài cổng rồi lấy chìa khóa mở cửa nhà. Ở phòng ngoài thấy có đèn sáng. Lạ nhỉ, giờ này thường cả nhà đã ngủ say như chết.

Ôi lạy Chúa, đừng là Helen. Đừng để nó hiểu ra con đã ở đâu và làm gì.

Tôi biết chắc những chuyện tôi vừa mới làm đang in rõ mồn một trên mặt mình.

Có thể là Anna.

Đang ở trong bếp hiển tế một con dê, hay chuyện gì đó đại loại.

Bạn biết đấy, quần cái chần đẫm máu nhảy vòng quanh trong vườn, cầu kính dưới ánh trăng, căn đứt lìa cổ mấy con dơi còn sống nguyên, kiểu thế.

Tôi bước vào phòng. Cửa mở, mẹ xuất hiện, bố đứng ngay sau. Cả hai đều đang mặc đồ ngủ. Mẹ mặc cái đầm ngủ màu hồng bằng vải bông dày, mấy cái ống cuốn tóc màu cam chìa chìa ra trên trán. Cả hai trông trắng bệch, như đang bị sốc, như thể có chuyện gì đó khủng khiếp vừa xảy ra.

Mà đúng thế thật, tôi cho là thế, nếu bạn ám chỉ cái sự hơi hớ hênh của tôi.

- Claire! - mẹ kêu lên. - Đội ơn Chúa, con về rồi!

- Có chuyện gì? - tôi thảng thốt hỏi. - Chuyện gì?

- Claire, vào ngồi xuống đây, - bố tiếp lời. Ruột tôi thắt lại.

Có chuyện gì đó kinh khủng đã xảy ra.

- Kate hả mẹ? - tôi chụp tay bà. - Có chuyện gì xảy ra với con bé?

Đủ thứ cảnh khủng khiếp diễn ra trong đầu tôi.

Con bé bị đột tử trong cũi.

Bị bắt cóc.

Bị ngạt thở.

Helen đánh rơi nó.

Anna bỏ bùa nó.

Lỗi tại tôi cả.

Tôi đã bỏ nó.

Tôi đã bỏ nó chạy đi làm chuyện ấy với Adam.

Sao tôi lại có thể làm thế?

- Không, không, - mẹ từ tốn. - Không phải Kate.

- Vậy là ai? - những cảnh tượng khủng khiếp lại diễn ra trong đầu tôi.

Có chuyện gì xảy ra với các chị em tôi chẳng?

Margaret bị tụi băng đảng ở Chicago giết hại?

Rachel mất tích ở Praha?

Anna kiếm được việc?

Helen đã xin lỗi chuyện gì đó?

- Là James, - mẹ thốt lên.

- James! - tôi sững sờ, từ từ ngồi xuống ni ghế. - Ôi trời ơi, James!

James.

Tôi đã không may may nghĩ đến anh trong khi cứ đinh ninh có chuyện không lành xảy đến với những người tôi yêu thương.

Trong khi tôi đang trên giường với Adam, □ chồng tôi đã gặp chuyện dữ.

Tôi là thứ đàn bà gì đây?

- James sao?

Cả hai ngồi nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng quan tâm lo lắng.

- Ôi nói cho con nghe đi! - tôi hét lên. - Nói cho con nghe!

Tôi đã chuẩn bị tinh thần đón nhận tin xấu nhất.

James đã bị tai nạn hoặc gặp chuyện gì đó trong khi tôi đang oản người hưởng lạc thú với một người khác.

Tôi hiểu cuộc đời mình đã hoàn toàn chấm dứt.

Tôi không còn lựa chọn nào khác là ôm lấy kiếp độc thân. Thậm chí tôi có thể xin vào tu viện. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm.

Hình phạt dành cho tôi vì đã lên giường với người mình không yêu.

Còn sống được giây phút nào, tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ muốn gặp lại Adam.

Lỗi ở cậu cả.

Nếu tôi không lên giường với cậu, James đã hoàn toàn bình an vô sự.

- Nó đang ở đây, - mẹ nhỏ nhẹ.

- Ở đây! - tôi rít lên. - Mẹ nói là ở đây?

Tôi hoảng loạn nhìn khắp phòng, như thể chỉ chờ anh ta đột nhiên hiện ra sau tấm rèm hay dưới ghế sofa, mặc bộ vest chỉnh tề, miệng rít thuốc, cười mượng mà, nói câu gì đó như: "Vợ tôi đây rồi, nếu tôi không nhầm."

- Mẹ nói anh ta đang ở trong cái nhà này? - tôi bắn loạn hỏi.

Đầu tôi quay mòng mòng như một con cù. Tại sao lại là lúc này? tôi tự hỏi.

Tại sao anh ta phải chọn ngay lúc này mà tái xuất?

Và muốn gì?

- Không, - giọng bà có vẻ khó chịu. - Con nghĩ bố mẹ để cho nó ở đây sau tất cả những chuyện ấy à? Không, nó gọi. Nó đang ở Dublin này, nguyên vẹn, nhưng ở khách sạn.

- Ồ, - tôi tưởng mình sắp ngất.

- Anh ta có muốn gặp con không?

- Dĩ nhiên là có, - bố nói. - Nhưng con không phải gặp nó nếu con không muốn.

- Jack, dĩ nhiên là nó muốn. Nếu không chúng nó sẽ giải quyết chuyện này thế nào? Nó còn con bé con nữa, ông nghĩ xem.

- Mary, tôi chỉ đang nói nếu nó không thể đương đầu với chuyện này thì mình cũng sẽ không ép nó. Mình sẽ giúp nó bằng mọi cách.

- Jack! - mẹ nghiêm khắc. - Nó đã là một phụ nữ trưởng thành rồi, và...

- Nhưng mà Mary,...

- Bố mẹ thôi đi! - tôi hét.

Tôi biết mình cần phải ngăn chặn chuyện này ngay khi nó còn trong trứng nước, không thì hai ông bà sẽ đứng đó tranh cãi đến sáng.

Cả hai nhìn tôi ngạc nhiên. Gần như thể đã quên bém mất sự có mặt của tôi.

- Con muốn gặp anh ta. - Mẹ nói đúng, tôi đã là một phụ nữ trưởng thành. - Con là người duy nhất có thể giải quyết chuyện này. Và đúng là con phải biết nghĩ cho Kate. Con bé quan trọng nhất trong cả câu chuyện này.

- Cám ơn bố nữa, - tôi quay sang phía ông. - Con vui lắm vì biết mình có thể cậy ở bố nếu phải nhờ đến xã hội đen.

- Xã hội đen á? - Ông lấp bắp. - ờ... vụ này bố không biết đâu. Nhưng nếu con nghĩ có thể cần đến chúng thì chắc để bố hỏi thử mấy đứa chỗ bố chơi gôn. Để coi tụi nó nói sao.

- Ôi bố! - tôi kêu lên mệt mỏi. - Con đùa thôi mà.

- Nó nói sáng sẽ gọi lại, - mẹ bảo.

- Mấy giờ?

- Mười giờ.

- Được rồi.

Nếu James nói sẽ gọi lúc mười giờ sáng thì James sẽ gọi vào đúng mười giờ sáng. Không phải mười giờ mười tám giây, bạn hiểu không? Hay mười giờ kém nửa phút. Mà là mười giờ.

Anh ta có thể đã bỏ tôi chạy theo một người đàn bà khác, nhưng xét trên những phương diện khác thì anh ta là người đàn ông đáng tin cậy nhất bạn mong gặp được.

- Giờ là mấy giờ rồi? - tôi hỏi.

- Ba giờ hai mươi, - bố đáp.

- Thôi, vậy con đi ngủ đây. Mai là một ngày trọng đại.

Mặc dù tôi biết mình sẽ không tài nào chớp mắt được lấy một giây.

- Bố mẹ cũng đi ngủ đây, - mẹ nói. - À mà con đi đâu đến giờ này mới về?

- Ngủ với Adam.

Bố phá lên cười khù khụ. Giọng cười nghe nồm nớp, hoang mang.

Mẹ trông chờ ra.

Ừ thì thế, tôi nghĩ bụng. Chính mẹ gieo vào đầu con cái ý tưởng này ngay từ đầu mà.

- Không, mẹ hỏi nghiêm chỉnh đấy. Con đi đâu, làm gì này giờ?

- Con cũng nghiêm chỉnh mà, - tôi mỉm cười. - Bố mẹ ngủ ngon!

Bà nhìn theo bàng hoàng, không biết có nên tin lời tôi không nhưng rõ ràng đã lờ mờ nghĩ tới điều tồi tệ nhất. Bà đứng như mat trời trồng, chỉ có

cái miệng cứ mấp máy đớp như một cô cá vàng. Tôi kéo cánh cửa phòng lại.

Tôi nghĩ bà thậm chí không hay biết bố đang giật giật váy bà, thì thào hỏi: "Thằng nào là thằng Adam?"

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tôi lên giường nằm. Tôi đã đúng.

Tôi không chớp mắt được lấy một giây. Tại sao James lại đến đây?

Phải chăng có ý hòa giải?

Hay chỉ để giải quyết cho xong xuôi chuyện của chúng tôi?

Liệu tôi có chịu đựng nổi nếu đúng anh ta chỉ muốn giải quyết cho xong xuôi câu chuyện?

Liệu tôi có cần đến một sự hòa giải?

Anh ta có còn đang ở với Denise?

Rồi tôi giật bản mình - Chúa ơi! Nếu anh ta đem Denise đi cùng thì sao?

Tôi ngồi bật dậy. Cả người nóng lên vì giận dữ.

Tên đốn mạt đến tận cùng. Hắn sẽ không dám làm thế, đúng không?

Tôi cố bình tĩnh. Chẳng có chứng cứ nào cho thấy anh ta sẽ làm như thế, và không việc gì tôi phải tức giận vì những chuyện có thể không có thật.

Tôi phải ưu tiên nghĩ đến Kate trước.

Con bé quan trọng nhất trong cả sự việc này.

Tôi muốn mọi chuyện ổn thỏa với James để anh ta hiện diện trong cuộc đời Kate. Ngay cả khi anh ta không còn muốn nhìn mặt tôi nữa, tôi vẫn muốn anh ta lo lắng cho con bé.

Vậy nên ngày mai khi gặp anh ta, tôi không thể xách theo con dao rựa.

Không thể tin được.

Ngày mai tôi sẽ gặp anh ta.

Nếu điều tôi không dám nghĩ đến lại xảy ra - anh ta muốn cùng tôi làm lại từ đầu - thì sao?

Thì sao?

Tôi không biết.

Còn Adam?

Mày vừa rời cái giường của cậu ấy đấy. Tôi không thể nghĩ đến chuyện này bây giờ được.

Cái phần bên trong đầu tôi quá nhỏ, chỉ vừa đủ chỗ để chen chân nhau đứng thôi. Thực tế là vài suy nghĩ táo bạo còn đang phải đứng ở bên ngoài, tay đong đưa ly rượu dưới mưa, ít ra ngoài ấy cũng còn có chỗ.

Nhưng vẫn không còn chỗ cho Adam. Quên chuyện ấy đi, tôi nhủ, mày không thể nghĩ đến nó vào lúc này. Đợi đến khi mọi việc xong xuôi đã, dù kết cục thế nào đi nữa, rồi hãy nghĩ đến cậu ta.

Rồi tôi bắt đầu nghĩ ngợi. Tại sao?

Thì, tại sao James lại bỏ tôi? Tại sao James lại chạy theo Denise trong khi tôi vẫn nghĩ hai đứa quá ổn. Cũng kha khá lâu rồi tôi đã thôi không dẫn vật mình với mấy câu hỏi này nữa.

Nhưng ngày mai ít nhất tôi sẽ phải có được câu trả lời cho một vài câu hỏi.

Nếu tôi hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ nào, hay chính là tôi đã làm gì không phải, biết đâu tôi sẽ chấp nhận được cái sự thật ấy, không quá khó khăn.

Tôi ước gì trong đầu mình có một cái nút. Để tôi có thể tắt như tắt tivi. Chỉ cần nhấn nút, thế là đầu tôi thôi không còn những hình ảnh ấy, những lo lắng ấy nữa. Chỉ còn cái màn hình trắng.

Hay phải chi tôi có thể gỡ cái đầu của mình ra, đặt lên cái bàn nhỏ ở đầu giường và quên nó đi cho đến sáng. Rồi khi cần chỉ việc gắn nó trở lại.

Cho đến khi trời sáng, chuyện ngủ nghê của tôi vẫn không chút sáng sủa hơn.

Tôi nhảy xuống giường, thấy bắp chân hơi tê tê. Sao thế nhỉ? Tôi tự hỏi. Rồi tôi nhớ ra. Ồ, à, ờ, phải rồi. Tôi hơi đỏ mặt, nhớ lại mình đã làm gì tối qua. Adam. Chuyện ấy. Nhưng giờ tôi không thể nghĩ đến nó.

Nói thật nhé, anh đúng là khốn nạn, James ạ!

Tôi bị cướp mất cái cảm giác khoan khoái được nằm trể nãi trên giường, mơ mơ màng màng nhớ lại từng chi tiết một của Đêm Đam Mê với Adam.

Thay vào đó tôi phải thức dậy, chạy cong đít vọt chuẩn bị nghênh đón anh ta. Như thế anh ta là Đức Giáo hoàng hay một vị thống đốc ghé qua.

Sau khi đã cho Kate bú hết một bình, tôi tắm cho bé rồi diện cho bé bộ đồ xinh nhất. Một cái áo liền quần màu hồng bông bông in đầy hình những chú voi be bé màu xám.

Tôi bôi phấn rôm đầy người con bé rồi ôm nó sát vào mình, hít hà mùi sữa em bé thơm tho.

- Con mẹ đẹp như thiên thần. Anh nào chả phải thích? Còn nếu nó vẫn dửng dưng thì nó đúng là còn ngu hơn cả mẹ nghĩ nữa đấy.

Tôi muốn con bé trông như thiên thần. Như đứa trẻ xinh xắn nhất trên đời. Tôi muốn James phải đau khổ, khắc khoải. Được ôm con, được hôn con, cho con bú và ngửi cái mùi thơm tho của con.

Tôi muốn anh ta nhận ra mình đã bỏ rơi những gì.

Và tôi muốn anh ta phải mong có lại được hai mẹ con.

Cả nhà dường như đã dậy từ tinh mơ. Anna và Helen cũng đã biết James gọi. Helen vào phòng tôi lúc bảy rưỡi. Nó chạy đến bên cũi của Kate, reo: kal - Ôi tốt rồi, chị diện cho bé đẹp quá. Thế cho lão biết. Chỉ hy vọng con bé không ọc sữa ra người lão hay tè bậy lúc lão đang ẵm nó.

Nó nhắc con bé lên, xuýt xoa khen cái áo liền quần.

- Hay mình cột thêm ruy băng màu hồng vào tóc bé cho tông xuyệt tông chị ha?

- Helen, nếu con bé có nhiều tóc hơn, chị sẽ nghĩ đến chuyện đó.

Rồi đến khi Helen bảo nên dặm cho con bé ít son phấn thì tôi thấy nó đúng là đã đi quá xa.

Tôi sẽ để dành son phấn - thật nhiều - cho mình.

- Rồi, tụi này cũng phải "tút" cho chị luôn chứ!

Tôi không chắc mình có ưa cái kiểu nói này của nó không.

Nghe như nghi ngờ, hay hàm ý thất bại, hay thế nào ấy.

Bố xuất hiện.

- Bố đi làm đây. Nhưng nhớ bố nói gì không? Con không phải quay lại với nó chỉ vì Kate đâu.

- Ai bảo lão ấy muốn chị Claire quay lại với lão? - Helen hét toáng.

Nó thật đâu cần phải nói thế.

Nhưng nó nói có lý.

Đến lượt mẹ cũng vào phòng.

- Sao rồi con? - bà ân cần hỏi.

- Con ổn mà.

- Thôi được rồi. Con đi tắm mau. Helen với mẹ sẽ trông em bé.

- Ồ, dạ vâng.

Tôi hơi ngạc nhiên vì những thứ chộn rộn này. Nó y như cái buổi sáng hôm đám cưới tôi ấy.

Đến lượt Anna.

Chắc tôi phải xuống nhà, mở tung cửa mời hết những người lạ ngoài đường vào phòng tôi bạn ạ.

Anna mỉm cười dịu dàng rồi đưa ra thứ gì đó: - Claire, cầm cái hột pha lê này đi, bỏ vào túi hay gì cũng được. Nó sẽ đem lại may mắn cho chị đó.

- Claire không cần đến mấy cái hột pha lê vợ vãn của mày đâu! - Helen toang toác.

- Helen, thôi ngay! - mẹ nghiêm giọng.

- Sao chứ? - Helen tức giận.

- Con có cần phải độc mồm độc miệng thế không?

- Con không có độc mồm độc miệng, - Helen hùng hồn lý sự. - Nhưng nếu thấy chị Claire đẹp đẽ, ngon lành thì lão sẽ tự khắc muốn quay lại. Cần gì đến cái hột ấy. Tôi kinh ngạc nhìn Helen.

Nó có thể là một trong những kẻ đần độn nhất tôi từng biết nhưng khi đụng đến tâm lý đàn ông, tôi phải nhường sân nó thôi, đúng là bậc thầy.

Nhưng tôi vẫn cầm cái hột pha lê.

Vì ai biết trước được chuyện gì.

Tôi nghĩ mình phải tạm lánh mọi người một lúc. Tôi không thể tập trung suy nghĩ được. Tôi cần phải lấy lại bình tĩnh để có thể nói chuyện với James.

Tôi phải gọi cho Laura. Nó sẽ nói cho tôi biết phải làm gì.

- Laura, - vừa nghe nó trả lời máy, tôi run run nói.

- Ôi Claire, - nó lập tức nói ào ào. - Tớ vừa định gọi cậu đây. Đoán thử xem chuyện gì?

Câu này của tôi mà? tôi nghĩ bụng.

- Gì?

- Thằng nít ranh đê tiện Adrian đá tớ rồi.

Adrian, dĩ nhiên, là chàng sinh viên mỹ thuật mười chín tuổi của nó.

- Cái gì?

- Ủ, - nó khóc rưng rức. - Cậu tin được không?

- Nhưng tớ tưởng cậu đâu cần gì hẳn? - tôi ngạc nhiên hỏi.

- Tớ cũng tưởng vậy, - nó nấc. - Mà chưa hết đâu. Nghĩ xem tại sao nó đá tớ chứ?

- Tại sao? - tôi hỏi, trong bụng ngẫm nghĩ xem nguyên nhân có thể là gì. Nó hết tất rồi chẳng?

- Vì nó gặp người khác. Mà tưởng tượng xem bao nhiêu tuổi chứ?

- Mười ba, - tôi đánh bạo đoán.

- Không! - nó hét lên. - Chó chết, ba mươi bảy!

- Ôi Chúa ơi!

Tôi bị sốc.

- Phải, - nó gần như nói không thành tiếng vì đang khóc dữ dội. - Nó nói tớ thiếu chín chắn.

- Thằng nít ranh!

- Rằng nó cần ai đó chín chắn hơn.

- Láo nh?!

- Còn tớ thì đã thương tình mà dẫn nó đi chơi. Rồi bây giờ nó bỏ tớ lại đây. Không còn lấy một cái tất. Giờ tớ lại quay về con số không, chẳng biết tên tuổi đứa nào trong cái bảng xếp hạng nhạt nhẽo nhí nha nhí nhố ấy nữa.

- Chúa ơi, sao mà nhẫn tâm! - tôi lắc đầu chào thua.

- Thôi. Tớ phải đi đây. Không thì trễ làm mất. Tớ sẽ gọi lại sau.

Rồi nó cúp máy.

Vậy đó. Chắc nó tưởng tôi gọi để kể hoa kể bướm chuyện đêm qua với Adam. Nó chẳng may may ngờ đến cái bi kịch đã diễn ra đồng thời trong lúc ấy.

Tôi ngồi ngó cái điện thoại mất mấy giây. Tôi biết gọi cho ai bây giờ?

Không ai hết, tôi quyết định.

Tôi sẽ tự mình giải quyết việc này.

Nếu tôi không thể tự mình quyết định cuộc đời mình thì còn trông chờ ai quyết định cho tôi?

Tôi đi tắm, gọi đầu, rồi trở lên phòng.

Anna, Helen (đương nhiên) và mẹ hình như đang cãi nhau chuyện gì đó nghe không ra đầu ra đuôi.

Cả ba đều đang rất lớn tiếng. Kate nằm trong cũi, không ai thèm để mắt đến.

- Em không có làm ra vẻ với chị, - Anna cố hết sức nhấn mạnh, nhưng hình như cũng không được mạnh lắm.

- A, mà có đấy quý ạ.

- Không phải là ra vẻ, - mẹ chen vào, cố làm dịu bớt tình hình. - Là nó trông thế thôi.

Tôi bước vào phòng. Ba cái giọng ầm ĩ kia lập tức im bật.

Cả ba quay lại nhìn.

Có vẻ như ba người đã quyết định dẹp xung đột sang một bên, chạy lại liên kết với tôi để chống lại kẻ thù chung - James. Cả ba xúm xít chạy qua chạy lại, lấy quần áo cho tôi, diện đồ cho tôi.

- Chị phải thật đẹp mới được, - Anna nói.

- Đúng thế, - Helen góp vào. - Nhưng như kiểu chẳng phải tốn công sức gì ấy. Như thế cứ trông đại bộ đồ nào vào thôi.

- Nhưng anh ta chỉ gọi chị thôi mà, - tôi nhắc. - Có nói là sẽ đến đâu.

- Đúng vậy, - mẹ bảo. - Nhưng nó chẳng đi xa xôi thế đến đây chỉ để gọi con đâu.

Ở London nó gọi cũng được mà.

Có lý.

- Thôi được rồi hai nàng, - tôi quay qua Helen và Anna. - Vậy thì làm cho chị đẹp lên nào.

- Tụi này chỉ nói cho mượn đồ với trang điểm giúp thôi. Không có nói là làm được gì thần kỳ đâu đấy, - Helen nói.

Nhưng nó cười vui vẻ.

Cả bọn nhất trí là tôi sẽ đi đôi vớ da và mặc cái áo lụa xanh tôi đã mặc hôm Adam đến nhà.

Adam, tôi thầm gọi trong nhung nhớ, trong giây lát.

Nhưng rồi tôi kiên quyết đẩy cậu vào thật sâu trong góc đầu.

Không phải lúc này.

- Trông chị xinh và thanh mảnh lắm, - Helen lùi ra sau nhìn, tấm tắc khen. - Giờ đến công đoạn tân trang khuôn mặt.

Thật tình, nó bày ra mọi thứ y như tổ chức một buổi tập trận.

Anna mắt sáng rỡ khi nghe nói đến trang điểm. Nó lại gần tôi, tay cầm một túi nhựa hình như đầy ắp chì kẻ mắt các màu.

- Đi chỗ khác, - Helen khó chịu hích nó sang một bên. - Tao làm cho Claire. Mà chắc đang muốn sơn mặt chị í lắm chứ gì? Sao với trắng, với mặt trời, mấy cái thứ tân thời đại vợ vẫn ấy.

Anna trông hơi quê thật.

- Không phải, - Helen giảng giải, vẻ tử tế hơn một chút. - Chị í phải trông như không trang điểm gì hết. Đẹp tự nhiên thôi.

- Đúng đấy, - tôi hào hứng. - Làm cho chị kiểu đó.

Sao Helen lại dễ thương với mình thế nhỉ, tôi tự hỏi.

Có phải nó đã ngờ rằng tôi đang chạy đua với nó để giành được Adam? Nếu tôi quay lại với James, nó sẽ cứ thế đường rộng thênh thang mà đi.

Mà có lẽ tôi chỉ giỏi hồ nghi.

Nói gì thì nói, nó cũng là em gái tôi.

Mà hơn nữa, chắc nó cũng chẳng nghi ngờ gì.

Tôi phải nói là mình trông xinh thật sau khi Helen đã hoàn tất công việc.

Khuôn mặt tươi tắn, da dẻ mịn màng, mắt sáng long lanh, và ăn vận nhẹ nhàng, tự nhiên.

- Cười lên xem! - nó lệnh.

Tôi làm theo.

Cả ba gật gù tán thưởng.

- Đẹp, - mẹ bảo. - Cứ phải làm như vậy luôn.

- Máy giờ rồi? - tôi hỏi.

- Gần chín rưỡi, - bà đáp.

- Còn nửa tiếng nữa, - tôi bắt đầu thấy buồn nôn.

Tôi ngồi lên giường.

Mẹ, Anna, Helen và Kate đã ngồi cả trên ấy.

- Dịch qua, - tôi bảo Anna. Tôi vừa ngồi lên chân nó.

- Úi, - Helen kêu. Anna vừa dịch qua thì gần như đập cả cùi chỏ vào mặt Helen.

Cả bọn túm tụm trên giường, gần như chồng cả lên nhau.

Như một ngày lễ vọng.

Bọn họ sẽ ở nguyên đây cho đến khi James gọi.

Tôi cảm thấy cả bọn như những kẻ sống sót đang ngồi thu lu trên mảnh gỗ vỡ ra từ con tàu bị đắm. Chen chúc, khổ sở, nhưng không ai có ý định rời bỏ nhau.

- Thôi, - mẹ bảo. - Chơi trò gì đi.

- Dạ, - tất cả đồng thanh.

Trừ Kate, dĩ nhiên.

Mẹ có những trò rất hay. Ngày bé chúng tôi vẫn thường chơi đố chữ lúc bố mãi làm tài xế chở cả nhà đi chơi xa.

Không rõ là ngẫu nhiên hay thế nào mà ngay lúc anh ta gọi, cái trò chúng tôi đang chơi do (còn ai khác) Helen nghĩ ra, và tôi, sẵn tâm trạng này, đã gật đầu lia lịa đồng ý. Cả bọn phải nghĩ ra các từ khác nhau để mô tả tình trạng bầu bì.

Tôi chắc đây không hẳn là điều mẹ nghĩ trong đầu khi khuyến khích chúng tôi tự chế ra thêm các phiên bản dựa trên những trò bà đã dạy.

- Bí rì, - Anna hét.

- Bong bóng bập bồng, - Helen rít.

- Có mang, - mẹ lí nhí, khổ sở đấu tranh tư tưởng giữa việc phải phản đối trò này và việc phải chiến thắng.

- Tới chị, Claire.

- Không, - tôi đưa tay lên miệng. - Suyt! phải tiếng điện thoại không?

Cả căn phòng im hẳn.

Đúng vậy.

- Mẹ nghe nhé? - bà bảo.

- Thôi ạ, cảm ơn mẹ. Để tự con, - rồi tôi bước ra khỏi phòng.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 25

- Alô? - tôi trả lời máy, chẳng biết nói câu gì hay ho hơn.

- Claire! - giọng James.

Thì ra là anh ta.

Cuối cùng rồi chúng tôi cũng phải nói chuyện với nhau.

- James, - tôi đáp.

Rồi không biết nên nói gì tiếp.

Tôi không rành lắm những phép tắc, chuẩn mực cho việc tiếp chuyện với anh chồng bỏ chạy. Nhất là khi tôi khá chắc anh ta cũng chẳng có ý nài nỉ tôi mở rộng vòng tay đón anh ta quay trở về.

Chúng ta cần một cuốn sách. Một cuốn sách chỉ cho ta biết cách nói chuyện với những anh chồng đã co giò chạy rồi quay lại.

Dạng sách chỉ cho ta biết phải dùng chính xác loại dao nào để tách bỏ vỏ sò khi dùng bữa, cách xưng hô đúng đắn với, ai nhi, một vị giám mục, chẳng hạn (để cho thật cụ thể: "Chiếc nhẫn cha đang đeo đẹp lắm, thưa Cha." được xem là vừa phải cho lần diện kiến đầu tiên).

Rồi trong cuốn sách này người ta sẽ nhã nhặn chỉ cho bạn biết có thể nói "tên đồn mạt" bao nhiêu lần trong một câu bất kỳ, và trong trường hợp nào không sử dụng đến vũ lực lại được xem là bất lịch sự, v.v. và v.v..

Ví dụ như, nếu bạn trai/chồng/bồ tự nhiên biến mất vài ngày sau một trận bóng cực kỳ quan trọng, rồi tái xuất hiện trong căn nhà, mặt mũi xanh xao, râu tóc thậm thượt, tơ bời, bạn được phép nói: - Chó má, anh đi đâu ba ngày nay, đồ nát rượu, ích kỷ, chảy rận kia?

Nhưng vì người ta vẫn chưa viết quyển sách ấy nên tôi đành phải dựa vào bản năng của mình.

- Em khỏe không?

Như thể quan tâm lắm lắm ấy, tôi nghĩ bụng.

- Khỏe lắm, - tôi lịch sự đáp.

Im một lúc.

- À... còn anh? - tôi vội hỏi.

Nói thật, cái sự đàng hoàng tử tế của tôi đi đâu hết rồi?

Hay đấy là lý do anh ta bỏ tôi nhỉ?

- Ừm, - anh ta nghĩ ngợi. - Ừ, cũng khỏe lắm.

Tên ti tiện vênh váo.

- Claire, - anh ta nhẹ nhàng tiếp. - Anh đang ở Dublin.

- Em biết, - tôi lạnh lùng nói. - Mẹ em có nói tối qua anh gọi.

- Ừ, thì dĩ nhiên rồi, - giọng thoáng mỉa mai.

Bạn sẽ chẳng bao giờ nói được James là một tên ngốc.

Một tên đốn mạt, nói thật. Nhưng không bao giờ là một tên ngốc.

- Anh đang ở đâu?

Anh ta kể tên một cái khách sạn bình dân nào đấy ở trung tâm thành phố, trên một con phố nào đấy chỉ có thể được mô tả là Ôn Ấ Xô Bồ. Chẳng phải kiểu của anh ta. Anh ta thường vẫn ở những nơi xa xỉ quen thuộc của đám doanh nhân, dưới sảnh sẵn quầy đổi tiền với mấy cửa hàng lưu niệm bán gậy tảo gai phủ nước sơn bóng lưỡng và những người lùn tinh quái đứng trong hộp thiếc. Nghe địa chỉ tôi suy ra là anh ta đang ở Dublin không phải vì công việc. Vì nếu thế anh ta đã phải đường hoàng ở một cái chỗ khốn nạn nào đấy đẹp đẽ và đắt đỏ hơn rồi kia. Và nếu không phải vì công việc, thì chuyện quái gì dẫn anh ta đến đây?

- Vậy anh gọi em có việc gì không? - tôi hỏi, giọng hơi khó chịu. Đâu phải chỉ mình anh ta mới biết mĩa mai.

Tôi nói cái giọng ấy cốt để anh ta hiểu nếu anh ta có thành ra ăn mày tôi cũng sẽ chẳng buồn đếm xỉa.

- Claire, anh gọi vì muốn gặp em? Mình gặp nhau được không?

- Dĩ nhiên là được, - tôi ngoan ngoãn đáp. Còn cách nào khác để tôi được bẻ vụn xương anh ta ra?

- Thật không? - giọng anh ta ngạc nhiên, như thể vẫn chuẩn bị tinh thần cho một cơn cuồng nộ.

- Dĩ nhiên rồi, - tôi khẽ cười. - Mà sao nghe giọng anh có vẻ sốc thế?

Vì sau khi đã bẻ vụn xương của anh ta rồi, tôi sẽ cắt luôn cái ấy, mà dĩ nhiên tôi không thể làm chuyện này qua điện thoại được, đúng không?

- Ừm, ờ... không có gì, không có gì. ờ... vậy tốt quá.

Nghe vẫn còn ngạc nhiên lắm.

Rõ ràng anh ta chỉ trông cho tôi từ chối. Chỉ cần nghe cái giọng nhẹ nhàng ấy và kinh ngạc vì tôi bình thản đồng ý là quá rõ. Nhưng công bằng mà nói, tôi từ chối thì có được gì?

Tôi muốn có câu trả lời cho mấy câu hỏi của mình.

Như, vì sao anh không còn yêu tôi nữa? Rồi, anh ta định đưa tôi bao nhiêu tiền để nuôi Kate đây?

Nếu không gặp thì còn cách nào khác để giải quyết các vấn đề pháp lý về quyền lợi và nghĩa vụ của cả hai với Kate?

Có lẽ anh ta chỉ trông chờ được thấy tôi suy sụp thảm hại.

Nhưng mà, ừm... này! Lúc này tôi đâu có suy sụp gì, đúng không?

Tôi chẳng đỡ hơn lúc trước hay thế nào, nhưng nói gì thì nói, tôi cũng không thể chối bỏ sự thật là mình đã khác hơn nhiều.

Thật kỳ lạ!

Từ khi nào thế nhỉ?

Bạn biết mà. Kết thúc một câu chuyện tình, lũ bạn tụ tập lại lái nhải những câu như: "Biển còn ối cá", "Hắn có làm cậu hạnh phúc được bao giờ". Rồi lúc nghe đến câu "Từ từ rồi cũng quên hết" cũng phải ráng mà kiềm chế không thoi vào mặt đứa bạn ấy một cú.

Đừng làm thế, vì nó nói đúng đấy.

Tôi là bằng chứng sống đây.

Chỉ có điều nếu để thời gian hàn gắn những thứ thế này thì sẽ lâu hơn thôi.

Nên đúng thì đúng, với những kẻ vội vã như chúng ta thì chuyện thời gian làm lành vết thương cũng có giúp được là mấy.

Tôi cho là chuyện vừa làm với Adam chẳng hại gì đến công cuộc phục hồi tinh thần của tôi. Nhưng tôi phải lo tập trung vào hiện tại đây. James đã lại lên tiếng rồi.

- Mình gặp ở đâu thì được?

- Anh đến nhà nhé? - tôi đề nghị.

Tôi không muốn bị rơi vào kế điệu hổ ly sơn. Tôi muốn việc này phải diễn ra trên địa phận của tôi kia, nếu không phải là trên tinh thần tôi muốn gì anh cũng phải tuân.

- Anh gọi taxi mà đi. Hay nếu thích thì đón xe buýt cũng được, bảo họ cho anh xuống ở bùng binh ở cuối...

- Claire! - anh ta ngắt, phá lên cười vì tôi đúng là ngốc nghếch. - Anh đã đến nhà em bao nhiêu lần rồi. Anh biết đường.

- Dĩ nhiên rồi, - tôi dụi dàng.

Tôi biết chứ.

Nhưng tôi không muốn bỏ qua cơ hội được xem anh ta như một kẻ xa lạ. Để anh ta biết mình không còn là người nhà nữa.

- Mời một rưỡi đi nhé? - tôi nói giọng áp đặt.

- Ờ... Ừ.

- Tốt, - tôi lạnh lùng. - Gặp anh sau.

Rồi cúp máy không chờ đến câu trả lời.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tôi sẽ đổi lòng và đổi cả bạn nữa nếu không thừa nhận mình sẽ vô cùng hả dạ nếu James phải đau khổ quỳ mọp xuống xin tôi tha thứ. Tôi sẽ vô cùng hả hê nếu anh ta bò lết từ ngoài cổng lớn vào nhà, nước nở cầu xin tôi quay lại. Tôi muốn thấy anh ta phải râu ria đầy mặt, bẩn thỉu, quần áo rách nát. Tôi muốn thấy tóc anh ta dài hết ra và bết cả lại, muốn anh ta thành ra loạn trí, suy kiệt vì đau khổ và bàng hoàng nhận ra mình đã để mất người phụ nữ duy nhất mình yêu. Đúng vậy, người duy nhất anh ta có thể yêu.

Cái trí tưởng tượng này mạnh mẽ đến độ khi đồng hồ điểm đúng mười một rưỡi, tôi đã vô cùng thất vọng khi thấy anh ta xuất hiện ngoài cổng, vẫn thẳng lưng mà bước.

Con người ta thời tiền sử chắc cũng chung cái cảm giác không tin vào mắt mình như tôi khi thấy một tên đồng loại tót từ trên cây xuống, từ đó trở đi ung dung di chuyển chỉ bằng hai chân.

Tôi đứng cạnh cửa sổ nhìn anh ta bước từ ngoài cổng vào. Bạn đừng lo, tôi đứng cách một khoảng cũng đủ an toàn. Tôi biết để anh ta thấy tôi gí mũi vào cửa kính không phải là cách để nâng cao phẩm giá của mình đâu.

Tôi đã tự hỏi không biết anh ta trông sẽ như thế nào. Giờ thì tôi sẽ biết ngay thôi. Nó khiến tôi nhói lòng.

Anh ta không còn là của tôi nữa, nên trông sẽ khác đi.

Cái dấu ấn rõ ràng nhưng cũng rất tinh tế của tôi trên con người anh ta sẽ không còn nữa.

Anh ta đã là một phần dôi ra của tôi nên một cách rất tầm ngầm tầm ngầm - phải thú nhận là đôi khi cũng rất quyết liệt - tôi đã làm cho cái bề ngoài của anh có một nét riêng nào đó.

Ừm, thôi thì nói cho công bằng, anh ta chính là hình ảnh phản chiếu con người tôi. Tôi không thể để anh ta trông như yêu tinh mà đi lung tung được.

Giờ thì cái quyền uy đó đâu còn.

Mà anh ta trông sẽ như thế nào?

Có khác không?

Denise đã làm cho anh ta bị béo lên chưa?

Hay là ăn mặc xấu xí?

Liệu Denise có để anh ta ra đường, lúc nào cũng ních mấy cái áo khoác bé tí với mấy cái quần thun mà cô ta đã mặc cho ba thằng bé con? Tất tần tật đều màu tím và xanh cổ vịt. Kinh khiếp.

Liệu anh ta có trông như một tên đốn mạt lạnh lùng, tàn nhẫn, đến để cướp đi tổ ấm và đứa con bé bỏng của tôi?

Nhưng anh ta trông vẫn rất bình thường. Hai tay nhét túi. Anh ta trông bình thường như bất cứ ai, ở bất cứ đâu.

Mặc dù thấy khác với những gì tôi còn nhớ.

Ồm hơn, tôi nghĩ.

Rồi tôi chắc còn điếm gì đó nữa... gì nhỉ?... tôi không chắc nữa... phải chăng... anh ta lúc nào cũng lùn như thế?

Và cũng không ăn vận theo kiểu tôi trông đợi.

Cứ mỗi khi nghĩ đến cảnh mình gặp anh ta, tôi vẫn nghĩ ngay đến cái bộ đồ Kẻ Hành Quyết anh ta đã mặc hôm ấy ở bệnh viện. Nhưng hôm nay anh ta mặc quần jean, áo sơ mi xanh biển và hình như là có áo khoác nữa.

Rất đơn giản. Rất đại khái.

Rõ ràng là không đặt việc này vào đúng tầm quan trọng của nó.

Trông như không ổn.

Không phù hợp.

Như một ông chuyên hành hình tử tội một hôm đi thừa hành công việc bỗng mặc áo sơ mi sặc sỡ kiểu Hawaii, đội nón ngược ra sau, nhe răng cười bày trò đổ chữ.

Anh ta nhấn chuông. Tôi hít thật sâu rồi ra mở cửa.

Tim tôi đập dữ dội.

Tôi đẩy cửa. Anh ta xuất hiện ngay trước mặt.

Như xưa. Thật đau lòng, anh ta vẫn y như xưa.

Tóc vẫn màu đen, khuôn mặt vẫn hơi xanh, mắt vẫn thâm màu lá, ngàm vẫn chắc gọn.

Anh ta gượng cười méo mó trông hơi buồn cười, rồi sau một hồi im lặng lúng túng, anh ta nói giọng vô cảm: - Claire, em khỏe không?

- Khỏe, - tôi thoáng mỉm cười đáp lại (lịch sự). - Vào nhà đi.

Anh ta bước vào phòng, tôi suýt khụy xuống đất vì một cơn buồn nôn kinh khiếp. Mỉa mai, giễu cợt một chút qua điện thoại là một chuyện. Đối phó với anh ta bằng xương bằng thịt thế này lại là một chuyện khác khó khăn hơn bội phần.

Mặc dù, dầu chẳng sung sướng gì, tôi vẫn phải cư xử như một người lớn.

Cái thời vừa chạy về phòng vừa khóc tồ tồ đã xa lắm rồi.

Bản thân anh ta trông cũng không vui vẻ gì.

Tôi biết anh ta không còn yêu tôi nữa, nhưng anh ta cũng chỉ là một con người, ừ thì tôi cho rằng anh ta cũng chỉ là người. Nên không thể không bị cái sự kiện quan trọng này tác động đến tinh thần.

Nhưng tôi biết James quá rõ. Anh ta sẽ lấy lại vẻ đường hoàng đỉnh đạc ngay đây thôi.

Đó chính xác là việc tôi phải làm.

Tôi lịch sự lên tiếng: - Để em cất áo khoác giúp anh? - như thể anh ta chỉ là một tên nào đó đến cố gạ bán hệ thống sưởi trung tâm.

- Ờ, chắc vậy, - anh ta miễn cưỡng cởi áo khoác, thận trọng đưa nó cho tôi, cố hết sức để tay chúng tôi không chạm phải nhau.

Anh ta tiếc nuối nhìn theo cái áo khoác, như thể sẽ không bao giờ còn được thấy nó nữa và đang cố ghi nhớ lại từng chi tiết một của cái áo.

Anh ta sợ gì chứ?

Tôi không định trộm mất cái áo khoác chết tiệt ấy đâu.

Chẳng đẹp đến thế.

- Để em đi cất nó, - tôi nói, và đến lúc này chúng tôi mới thực sự nhìn thẳng vào mắt nhau.

Anh ta lia mắt quét nhanh khuôn mặt tôi rồi nói, giọng vẫn đều đều vô cảm: - Claire, trông em ổn lắm.

Anh ta nói câu này với cái vẻ hồ hởi của một nhân viên lễ tang vẫn dành cho ai đó, thật phi thường, đã sống sót trong một tai nạn xe hơi khủng khiếp, "ừ", anh ta gật gật đầu, hơi chút ngạc nhiên, "Trông anh ổn lắm."

- Thì sao lại không chứ? - tôi mỉm cười, tỏ ra, ít ra là tôi hy vọng thế, bình thản, đồng thời cũng rất mỉa mai.

Cho anh ta biết mặc dù anh ta không còn yêu tôi, mặc dù anh ta đã làm tôi tổn thương và mất mặt, thì tôi vẫn là một con người và tôi sẽ vượt qua được chuyện đó.

Gần như là cười trên cái sự thể bầy hầy, đau đớn ấy và mời anh ta, kẻ thủ phạm, cùng cười với tôi.

Không tin nổi là tôi làm được thế.

Tôi cảm thấy khá vừa ý với bản thân.

Bởi vì, mặc dù tôi không thấy bình tĩnh và không có tâm trạng để cư xử một cách có văn hóa tí nào, có Chúa chứng giám, tôi vẫn sẽ diễn được thật tốt.

Nhưng anh ta hình như không thấy chuyện này có gì là vui vẻ như tôi đã cố ra vẻ thế.

Anh ta nhìn tôi lạnh băng.

Thêm vài cơn buồn nôn kinh khủng.

Tên đồn mặt đáng tội.

Nếu tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để cư xử đàng hoàng, có văn hóa, thì anh ta chắc chắn, chắn chắn cũng làm được như thế. Nói cho cùng thì anh ta có gì để mất? Anh ta chắc hẳn đã đứng trước gương trong căn phòng ở khách sạn The Liffey Side (Boyd Failte - đã chứng nhận - các phòng đều có phòng tắm riêng, máy pha trà và cà phê, tivi đa kênh, cộng với bài la hét cãi cọ của các ông xin ngay dưới đường theo yêu cầu của khách lưu trú) tập vòng tay ôm eo tôi rất tha thiết, nói tiếng được tiếng mất vì xúc động, là anh ta vẫn yêu thương tôi, nhưng không còn yêu tôi nữa.

Chúng tôi đứng bất động mất vài giây, James trông như thể cả gia đình anh ta vừa bị tàn sát hết dưới làn mưa mã tấu của lũ giang hồ. Tôi trông cũng chẳng khác hơn. Sự căng thẳng sao mà kinh khủng.

- Thôi vào phòng ăn đi! - tôi chủ động lên tiếng. Không thì chúng tôi chắc sẽ đứng đó đến hết ngày, mặt trắng bệch, bộ dạng khốn khổ và cơ thể bất động vì căng thẳng. - Trong ấy mình sẽ không bị làm phiền, lại sẵn bàn cho mình bày các thứ giấy tờ gì đó cần xem.

Anh ta gật đầu lãnh đạm và bước đi trước tôi.

Vô phép đến thế cơ đấy! Ra cái vẻ trâng tráo ấy để làm gì?

Tôi mới là cái người được quyền đi trước chứ, đúng không?

Kate đã đợi sẵn trong phòng.

Con bé nằm trong cũi, trông xinh xắn vô vàn.

Tôi nhắc bé khỏi cũi, áp mặt bé vào mặt mình: - Kate đây.

Anh ta tròn mắt nhìn hai mẹ con không chớp, miệng mấp máy không nên lời. Trông hơi giống một con cá vàng. Một con cá vàng nhợt nhạt, căng

thằng.

- Nó... nó lớn quá rồi, - cuối cùng anh ta cũng nói thành tiếng.

- Trẻ con chúng nó thế, - tôi gật đầu mĩa mai.

Hàm ý là: "Nếu anh đã thò đầu ra, tên đốn mặt ạ, thì anh đã trông thấy con bé lớn thêm mỗi ngày rồi." Nhưng tôi không nói ra.

Không cần phải thế.

Anh ta biết điều ấy.

Nó hiện rõ mồn một trên cái gương mặt gương gạo, nhục nhã kia.

- Vậy nó tên là Kate?

Một luồng lửa giận liếm dọc cơ thể khiến tôi tưởng mình sắp xông đến giết chết anh ta.

Thậm chí còn không biết tên con.

Có hàng tá người cho anh ta hỏi.

- Lấy tên của Kate Bush à? - anh ta hỏi, ý nói đến một cô ca sĩ mà mặc dù tôi thích cô ta, tôi chẳng đời nào nghĩ đến chuyện bắt chước tên ấy đặt cho con mình.

- Ủ, - tôi chua chát. - Giống như Kate Bush.

Tôi sẽ không mất công giải thích cho anh ta nghe. Anh ta việc quái gì phải quan tâm?

- À này! - rõ ràng trong đầu anh ta vừa nảy ra một ý tưởng tuyệt vời. - Anh bố nó được không?

Ở vào những tình cảnh hoàn toàn khác, tôi sẽ viết là anh ta đang rất hào hứng, nhiệt tình.

Sự cay đắng và giận dữ trong tôi đã ngùn ngụt phừng lên cao quá cái đầu tóc chải mượt mà, gọn ghẽ của anh ta.

Tôi chỉ muốn hét lên: "Đương nhiên là anh có thể bế con bé, nó đã phải đợi cái ngày này đến hai tháng nay. Anh là cái thằng CHA của nó kia mà!" Nhưng tôi cố gắng kiềm chế.

Tôi thấy mình như một kẻ bội bạc, một bà mẹ ở một cái nước nào đó thuộc thế giới thứ ba vì khó khăn, nghèo túng mà phải bán con mình cho một người Tây giàu có. Nhưng tôi vẫn chuyển con bé vào tay anh ta.

Nhìn cái mặt anh ta kia.

Như thể vừa bị chạm dây thần kinh.

Cười tươi rói, mắt sáng rỡ, vẻ mặt cung kính.

Dĩ nhiên anh ta ẵm con sai bét.

Nghiêng, thay vì dọc.

Ngang, thay vì đứng.

Những người không biết gì về em bé vẫn ẵm chúng kiểu ấy.

Tôi biết thế là vì mình cũng làm y chang một, hai hôm đầu đời của Kate cho đến khi một bà mẹ kia, phát ốm vì tiếng la khóc của Kate, đã mệt mỏi mà khai sáng cho tôi. ("Đứng lên, không phải ngang ra thế!") Nhưng bạn đừng mong tôi sẽ thông cảm với James vì cũng sai y như tôi.

Kate khóc ré lên.

Dĩ nhiên rồi.

Bị một tên đàn ông lạ mặt cầm như cầm một cái thảm cuộn lại.

Liệu bạn có khóc không?

James sợ hãi.

- Sao vậy? Làm sao anh cho nó nín được?

Vẻ mặt cung kính đã biến mất.

Thay vào đó là sự sợ hãi trắng trợn.

Tôi vẫn biết cái kiểu "người đàn ông lịch lãm" là quá hay ho, không thể nào có thật.

- Đây, - anh ta chìa con bé cho tôi, nhìn cả hai mẹ con vẻ kính tởm.

Rõ ràng không có chuyện nước mắt đàn bà với James.

Mà thật ra trước đây anh ta không phải luôn như vậy.

Thì anh đã cưới tôi đấy thôi. Và tôi cũng không có tiếng là giỏi dồn ứ nước mắt vào trong. Phương châm của tôi là thà ra còn hơn vào.

Nhưng giờ nhìn vẻ mặt khó chịu của anh ta, tôi lấy làm kinh ngạc - mà này, thôi đi Claire, đây có phải lần đầu đâu - là anh ta đã thành ra một tên đốn mặt chính hiệu.

- Ôi bé yêu, - tôi mím cười lạnh lùng. - Con bé chắc là không thích anh rồi.

Rồi tôi cười lớn như thể mình vừa nói đùa, ẵm con bé ra khỏi vòng tay mềm oặt của James.

Anh ta cũng chẳng kịp đẩy con bé đi cho thật nhanh. Tôi à ời dỗ bé nín khóc.

Tôi chợt thấy hả dạ một cách cay đắng là Kate đã đứng về phía tôi.

Rồi ngay lập tức tôi lại thấy buồn và hổ thẹn.

James là cha của Kate.

Lẽ ra tôi phải làm tất cả những gì có thể để hai bố con yêu thương nhau.

Tôi sẽ tìm ai đó khác mà yêu.

Trong khi Kate chỉ có duy nhất một ông bố này.

- Xin lỗi, - tôi mỉm cười hối lỗi. - Tại con bé lạ anh thôi. Kiên nhẫn một chút. Con bé sợ mà.

- Em nói đúng. Chắc là cần ít thời gian thôi, - anh ta đáp, vui lên được một chút.

- Chỉ cần thế thôi, - tôi trấn an. Nhưng đồng thời hoảng hốt tự hỏi chính xác là khi nào anh ta định xin cái "ít thời gian" ấy cho con bé?

Nếu anh ta đến Dublin này để tìm cách đưa Kate về London, anh ta sẽ phải xuống hỏa ngục. Đơn giản thế.

Anh ta đã không làm cái bổn phận của một người cha yêu thương, thì giờ anh ta muốn gì?

- Cà phê.

- Gì cơ? - tôi quay ngoắt lại.

- Cho anh tách cà phê được không?

Anh ta nhìn tôi như thể tôi rất dị thường. Anh ta đã hỏi đến lần thứ mấy rồi tôi mới nghe thấy nhỉ?

- Có ngay đây.

Tôi đặt Kate trở vào cối rồi vào bếp pha cà phê.

Lẽ ra tôi đã nên mời trước. Nhưng hồi hộp quá tôi không còn tâm trí nào nghĩ đến việc này.

Được lui vào bếp thực sự là chút giải thoát cho tôi.

Tôi đóng cửa phòng, thở dài mệt mỏi.

Tay tôi run đến nỗi gần như không châm nổi nước vào ấm.

Phải đối diện với anh ta sao mà cực hình. Phải cố đóng cho tròn vai khiến tôi kiệt sức.

Và phải chế ngự cái cơn giận sôi gan quả là một đòi hỏi quá đáng.

Nhưng tôi phải làm vậy.

Tôi phải cố sức cứu vãn mọi chuyện vì Kate.

Tôi đem cà phê trở vào phòng.

À không, tôi không đem theo ít bánh quy. Xin lỗi, nhưng tôi không phải một vĩ nhân. Anh ta đang nghiêng người bên cái cối, thử nói chuyện với Kate.

Anh ta dường như đang thì thầm bàn chuyện gì đó vô cùng quan trọng với con bé.

Như thế con bé là đồng nghiệp chứ không phải một em bé hai tháng tuổi.

Anh ta không làm như những người đàn ông, bình thường vẫn làm với em bé. Bạn biết đấy, như thể qua một đêm mưa dầm họ đã làm rơi mất luôn cái trí não của mình.

Cứ à ời, hỏi những câu vu vơ.

Những câu rất khùng như "Cô gái nào đẹp nhất thế gian này?", và câu trả lời chính xác, không như bạn nghĩ, không phải Cindy Crawford, mà là Kate Webster.

Thay vào đó, anh ta nghe như đang nói chuyện sửa đổi luật thuế với Kate.

Nhưng chắc anh ta không thấy có gì là bất bình thường cả.

Tôi đặt tách cà phê lên bàn và ngay khi cái tách đánh cụp lên bề mặt gỗ, tôi nhận ra mình đã pha cà phê đúng cái kiểu James vẫn thích.

Tôi giận điên lên!

Sao tôi lại không thể vờ như đã quên kia chứ?

Sao tôi lại không thể bỏ vào vừa đường vừa sữa thay vì pha đen, không đường và nước ấm ấm?

Rồi khi anh ta phải nhổ ra, xuyt xoa cái môi bị bỏng và vì cái vị ngọt ngắt trong cổ, chẳng lẽ tôi không ung dung nói được câu gì như "Ôi xin lỗi, em quên mất, anh mới là người không thích đường chứ hả?"

Vậy mà không.

Tôi đã bỏ mất cơ hội cho anh ta biết anh ta đã không còn ý nghĩa gì với tôi nữa.

- Ôi cảm ơn, Claire, - anh ta nhấp từng ngụm. - Em vẫn nhớ anh thích cà phê thế này, - và cười đắc ý.

Tôi sẵn sàng đi ngay vào bếp mà tưới xăng lên người mình rồi châm lửa đốt đây. Tôi lộn hết cả ruột gan.

- Không có gì, - tôi nghiêng răng trả lời.

Im lặng một lúc.

Rồi James lên tiếng.

Có vẻ như anh ta vừa ấn nút chuyển sang chế độ Thư Giãn. Cái vẻ lo lắng, gượng gạo lúc còn ở ngoài cửa đã hoàn toàn biến mất.

Ước gì tôi cũng làm được như thế.

- Đấy, anh cũng không tin được là mình đang ngồi ở đây nữa, - anh ta cười xuề xòa, ngả người tựa vào thành ghế, khoan khoái thưởng thức tách cà phê phản chủ.

Nghe như thế anh ta dễ dàng tin được điều này, không vấn đề gì.

- Không tin được là em cho anh vào nhà. Thật ra anh đâu phải là người duy nhất tôi cho vào cái nhà này, tôi chỉ muốn nói vào mặt anh ta câu ấy, nhưng không.

- Tại sao thế? - tôi hỏi, lịch sự một cách lạnh lùng.

- Ồ thì, - anh ta lắc lắc đầu, hơi nhếch miệng cười, như thể không tin được cái trí tưởng tượng đã co giò chạy mất của mình. - Anh nghĩ có thể mẹ với mấy đứa sẽ làm gì đó. Em biết đấy, đổ dầu sôi lên đầu anh chẳng hạn.

Anh ta ngồi đó, nhìn thẳng vào mắt tôi, cười tự mãn, ung dung vì đã được đường hoàng trở lại cái Hang Sư Tử, tin chắc mặc dù gia đình tôi là một gia đình điên khùng và độc ác, anh ta vẫn hoàn toàn bình yên vô sự.

Tôi cố kiềm chế không lao từ phía bàn bên này sang mà cắn xé, lôi cái thanh quản của hắn ta ra ngoài, gầm ghe: "Dầu sôi vẫn còn quá nhẹ cho anh đấy."

Thay vào đó tôi mỉm cười lạnh nhạt: - Ồ đừng thế chứ James. Nhà em biết cư xử có văn hóa mà, dù anh có thích nghĩ thế nào đi chăng nữa. Tại sao mọi người lại phải đánh anh? Mà hơn nữa, (cười giòn giã, như mấy viên đá đánh leng keng vào thành ly) ai cũng muốn anh còn nguyên vẹn, khỏe mạnh để còn có khả năng chi trả các khoản chu cấp cho Kate chứ.

Im phăng phắc. Chỉ còn những tiếng tôi vừa nói dội lại.

- Em nói "các khoản chu cấp" là sao? - anh ta từ tốn hỏi, như chưa từng nghe thấy điều gì tương tự trong đời.

- James, anh biết các khoản chu cấp là gì mà, - tôi kinh ngạc.

Tôi chỉ còn biết nhìn anh ta trân trối.

Chuyện quái quỷ gì đây?

Anh ta là thứ dân kế toán mở miệng ra là mọi thứ lập trình sẵn, chán ngắt.

Anh ta và các loại biên bản cam kết chu cấp chẳng phải là bạn nổi khổ sao?

Thực tế, tôi ngạc nhiên anh ta đã không đem theo một văn bản thỏa thuận chi tiết cho tôi ký, ghi rõ ví dụ như tiền mua giày cho Kate đến hết

đời là bao nhiêu, dự trữ tiết kiệm nhờ mua sắm với số lượng lớn, các khoản tiền phòng hờ, quyền thừa kế, v.v. và v.v...

Và nói gì thì nói, tên đàn ông này biết, và chắc là đã rất thường xuyên, ngồi đếm tiền bo của một cô phục vụ bàn chính xác đến mười bốn con số thập phân kia mà.

Không phải là anh ta keo kiệt gì, bạn hiểu không?

Mà là rất, rất đâu ra đó.

Chỉ cần ngoặc vào mặt sau phong bì hay cái khăn ăn là tính toán được các kiểu cực kỳ chi tiết, tỉ mỉ mà lạ thay, kết quả gần như bao giờ cũng chính xác.

Năm phút thôi là anh ta có thể báo chính xác đến từng xu bạn sẽ phải tốn nếu muốn tân trang lại phòng tắm, bao gồm từng chi tiết một như sơn, đèn đóm, nhân công, bánh ăn vặt cho công nhân, các ngày làm việc (của bạn) bị mất đi do những đêm thức trắng trong trường hợp công nhân đột nhiên biến mất ba tuần, vớt lại cái bồn tắm trên đầu cầu thang, v.v. và v.v... Nói thật, anh ta nghĩ đến tất tần tật mọi thứ!

- Các khoản chu cấp, - anh ta nhắc lại, mặt trầm ngâm, nghe không được vui.

- Đúng vậy, James, - tôi rần rỏi nói.

Mặc dù trong bụng tôi ruột gan phèo phổi đang lộn nhào cả lên như một anh thợ nề đang ở trên phà vào ngày biển động.

Cộng thêm sẵn say xin vì mớ bia mua ở cửa hàng miễn thuế đã uống trước khi lên phà.

Nếu James khó khăn chuyện tiền bạc thì tôi chết mất.

Không, cho tôi nói lại. Tôi sẽ không chết. Tôi sẽ giết hắn.

- Rồi, rồi, anh hiểu rồi, - anh ta nói, nghe có phần kinh ngạc. - Ừ, rõ ràng là mình có rất nhiều chuyện phải bàn.

- Đúng vậy, - tôi xác nhận, cố ra vẻ xuề xòa. - Mà anh đã đến đây rồi nên rất tiện để bàn những chuyện ấy.

Tôi cười tươi rói.

Gượng ép đến độ tôi nghĩ mình đã làm đứt hết các cơ mặt.

Nhưng tôi phải giữ không khí càng hòa nhã, thân thiện càng tốt.

- Nên, - tôi nhanh nhẩu nói tiếp, cố làm như biết rõ mình đang nói gì, - em biết cả em và anh đều không quen làm việc này nhưng chắc mình cũng nên tự xem xét, giải quyết những vấn đề cơ bản, còn chừa lại cho luật sư hoàn thiện thủ tục thôi (đến đây tôi cho phép mình hơi nhoẻn cười, mà anh ta lại hoàn toàn ngó lơ), hay anh thích để luật sư làm hết, từ A đến Z, hơn?

- A! - đột nhiên anh ta tươi tỉnh hẳn, giơ ngón trỏ lên như Monsieur Poirot đang chứng minh điểm hớ hênh của tội ác. - Nếu có luật sư thì quá tốt. Nhưng mình vẫn chưa có đúng không? - Anh ta nhìn tôi, vẻ tử tế nhưng thương hại, như thể tôi là một con ngốc.

- Nhưng... à, thực ra là em có rồi.

- Có rồi? Thật á? ừm, ừm... - giọng anh ta nghe vô cùng kinh ngạc, và không được y vui lắm.

- Ờ... Ừ, dĩ nhiên rồi.

- Ồ, chứ chẳng phải em là người bận rộn sao? - anh ta nói, giọng hơi khó chịu. - Vậy là em đã chẳng phí thời gian.

- James, anh đang nói gì thế? Hai tháng rồi! - tôi phản ứng.

Và thấy ân hận vì mình đã trì hoãn, phí hoài thời gian.

Tôi không hiểu nổi.

Tôi đã làm gì sai sao?

Phải chăng có một thứ quy định ngầm nào đó? Một thứ giới hạn thời gian nào đó mà tôi phải theo trước khi được bắt tay vào giải quyết cái cuộc hôn nhân tan vỡ của mình?

Như không được mặc váy đỏ đi nhảy đầm cho đến khi chồng chết hết sáu năm, hay bất cứ thứ gì cái cô Scarlett O'Hara đó đã khiến cho cả Atlanta phải mang tai tiếng.

- Ủ. Chắc là cũng được hai tháng rồi, - UI anh ta đáp.

Rồi thở dài.

Trong thoáng chốc tôi đã nghĩ là anh ta buồn.

Rồi tôi hiểu ra. Phải, chắc là anh ta đang buồn.

Đến lúc hiểu ra mình phải nuôi đến hai gia đình, tên đàn ông nào lại chẳng buồn?

Và chắc anh ta đang mãi nghĩ đến các khoản tiền cao như núi cho luật sư và bên môi giới địa ốc khi chúng tôi giải quyết việc ly dị.

Rồi dĩ nhiên mấy bộ vest bằng vải nylon màu hồng cho ba thằng nhóc con của Denise cũng chẳng rẻ rúng gì.

Mặc dù, nếu ông trời có mắt, đó phải là những thứ rẻ rúng.

Nên tôi đẹp thương cảm qua một bên mà hỏi: - James, anh có đem giấy tờ nhà không?

- Ờ... không, - trông anh ta hơi ngơ ngác.

- Sao lại không? - tôi vặn, có phần giận dữ.

- Anh không biết nữa, - anh ta ngó xuống đôi giày.

Vài giây im lặng lúng túng.

- Chắc tại anh không nghĩ đến chuyện đó.

Anh đi hơi vội.

- Vậy anh có đem theo bất cứ thứ giấy tờ nào khác không? - tôi hỏi, cố nén không thoi cho anh ta một đấm. - Giấy báo của ngân hàng, sổ lương hưu, mấy thứ đó?

- Không, - anh ta đáp cộc lốc. Khuôn mặt hơi trắng xanh lên. Hẳn là đang giận dữ vì bị bất ngờ hỏi tới mà không hề có sự chuẩn bị.

Cái kiểu câu thả, kém cỏi này rất không phải anh ta. Mặc dù này giờ anh ta cũng đã diễn không đúng vai của mình lắm. Có thể anh ta đã bị suy nhược thần kinh?

Hay có thể đã mê đấm mụ Denise phì nộn kia đến thành ra tính đàn bà? Con mắt đã phản lại anh ta khi anh ta chạy theo mụ ấy. Nên nếu trí não của anh ta không bắt chước hai mắt thì liệu còn có khả năng nào khác?

- Mình có cần đến mở giấy tờ đó không?

- Thì chắc cũng không cần ngay lập tức, nhưng nếu muốn giải quyết mọi chuyện khi anh sẵn ở đây thì có chúng sẽ tiện hơn rất nhiều.

- Anh nghĩ chắc sẽ nhờ người fax đến đây được thôi, - anh ta chậm rãi nói. - Nếu đó là điều em thực sự muốn.

- Vấn đề không phải là em muốn gì, - tôi bắt đầu thấy khó hiểu. - Mà là có nó mình mới xem được ai sở hữu gì.

- Trời ạ, chi li đến thế sao! - anh ta tỏ vẻ kinh tởm. - Ý em là cái kiểu "cái khăn tắm đó của tôi, cái soong này của anh"?

- Ừ thì em cho là thế.

Anh ta bị gì vậy? Chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến những chuyện này?

- James, - tôi nói, còn anh ta trông rất sốc.

- Anh nghĩ mọi chuyện sẽ như thế nào kia chứ? Máy cô tiên ly dị sẽ bay đến giải quyết hộ hết mọi chuyện trong khi ta đang ngủ sao?

Anh ta cố gượng cười.

- Em nói đúng, - anh ta nói giọng mệt mỏi.

- Em nói đúng, em nói đúng!

- Đúng chứ, - tôi trấn an. - À mà anh lấy hết mấy cái soong cũng được, nếu chuyện đó làm anh thấy nhẹ nhõm hơn.

- Cám ơn, - anh ta khẽ nói.

- Mà anh đừng lo, - tôi làm ra vẻ sốt sắng, quan tâm. - Một ngày nào đó ngồi nhớ lại mấy chuyện này, mình sẽ lại bật cười ha hả thôi ấy mà.

Dĩ nhiên tôi chẳng mấy may tin như thế. Tôi mơ hồ cảm nhận có gì đó rất không đúng khi tôi phải đi an ủi anh ta, mua vui cho anh ta và động viên

anh ta mạnh mẽ. Nhưng đằng nào thì, nói thật với bạn, mọi thứ kỳ quặc đến nỗi tôi thấy mình ngu xuẩn và không phân biệt nổi cái này với cái kia.

Tôi thường chẳng mắc những sai lầm như thế này.

Bạn sẽ chẳng mấy khi bắt quả tang tôi ngồi bôi thuốc mỡ chữa bệnh trĩ vào cùi chỏ, hay đem ngâm chỗ dưới ấy vào nước chanh. Nhưng như tôi đã nói đấy thôi, ấy là vào những giai đoạn rất khó khăn của cuộc đời.

James đột nhiên đứng dậy. Anh ta đứng im thẩn thờ mất vài giây. Rõ ràng đang tính toán xem sẽ nhờ người gửi mớ giấy tờ từ London đến đây bằng cách nào, tôi nghĩ vậy. Anh ta ắt hẳn đang xấu hổ vì quá cầu thả, kém cỏi.

- Anh đi đây.

- Ừ. Vậy anh về khách sạn (khách sạn! sướng nhé!) xem thử có nhờ gửi mớ giấy tờ nhà đến đây được không. Rồi mình lại gặp.

- Ừ, - anh ta vẫn nói rất khẽ khàng.

Tôi mong cho anh ta đi khỏi.

Quá sức chịu đựng.

Cuối cùng thì chuyện cũng đang diễn ra thật.

Thật sự, thật sự là đã xong.

Chúng tôi đã nói chuyện với nhau như những kẻ có học thức, có văn hóa. Phải nói là quá có văn hóa nữa là khác.

Như trong một giấc mơ.

Kính khùng.

- Chiều anh gọi em, - anh ta nói thêm.

Anh ta chào Kate. Mặc dù trông anh ta như đang giải thích các thứ quyền lợi khi về hưu cho Kate nghe, tôi phải nhìn nhận ít ra anh ta đã có ý tốt tạo sự gắn bó giữa hai bố con.

Cuối cùng thì tôi cũng mời được anh ta ra về.

Anh ta trông vô cùng mệt mỏi, cũng như tôi thôi.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tôi bật khóc, cánh cửa còn chưa kịp khép chặt lại sau lưng anh ta.

Như thể đoán được James đã về - à, ý tôi là vì này giờ Anna, Helen và mẹ đã nằm bẹp xuống sàn phòng ngủ ngay phía trên phòng ăn, tai ép xuống lớp kính cố nghe ngóng - ba mẹ con hiện ra ngay sau cánh cửa gỗ, mặt mày nom rất nghiêm trọng. Tôi như kẻ mất trí.

Như hiểu được nỗi khổ của tôi, Kate khóc toáng lên.

Hay cũng có thể là con bé đói thôi.

- Tên đốn mặt, - tôi cố nói trong tiếng nấc, nước mắt khiến cả khuôn mặt ngứa ran. - Sao anh ta có thể tỉnh như không? Như một cỗ máy khốn nạn không có tim, không có cảm xúc.

- Nó không dẫm dứt, dù chỉ một xíu thôi sao? - mẹ lo lắng hỏi.

- Cái thứ, cái thứ duy nhất tên khốn nạn ấy lo lắng là hai người sẽ chia của cải chi li đến mức nào.

- Nhưng như vậy cũng đâu có tệ, - Helen an ủi. - Có thể khi ấy lão sẽ để lại tất cho chị. Chị sẽ có hết mọi thứ.

Hay lắm, Helen.

Nhưng đó chẳng phải điều chị mà muốn nghe.

- Vậy là không nói gì đến chuyện hàn gắn hết? - mẹ hỏi tiếp, mặt trắng xanh, đôi mắt chứa đầy sự lo lắng.

- Không gì hết! - tôi kêu lên, khiến Kate, trong vòng tay của Anna mặt mũi đang rất khổ sở, lại khóc thét.

- Quay lại! - Helen rít. - Nhưng mà chị cần gì lão quay lại, đúng không? Sau tất cả những gì lão đã làm với chị.

- Nhưng vấn đề không phải vậy, - tôi nấc.

- Ít ra chị muốn được lựa chọn. Chị muốn có được dịp bảo hấn cuốn xéo đi, rằng chị không còn muốn dính dáng gì đến hấn nữa. Vậy mà tên đốn mạt thậm chí chẳng còn chút liêm sỉ để làm việc ấy.

Cả ba gật gật đầy thông cảm.

- Lại còn cứ vênh vênh váo váo! - tôi òa khóc nức nở. - Khốn nạn, chị vẫn còn nhớ cái kiểu pha cà phê mà hấn thích nữa cơ chứ!

Cả ba hít vào một hơi thật sâu, lắc lắc đầu buồn bã vì sự đại dột của tôi.

- Tệ quá, - Anna nói. - Giờ thì hấn biết chị vẫn còn nghĩ đến hấn.

- Nhưng không phải thế, - tôi phản ứng quyết liệt. - Chị ghét cái bụng dạ của hấn. Cái bụng dạ của lũ kế toán, vênh váo, phản trắc!

- Rồi còn dám cả gan nữa chứ! - tôi nói tiếp, nước mắt nhòe nhoẹt cả son phấn.

- Chuyện gì? - cả ba sát lại gần thêm chút để nghe xem James còn phạm thêm tội lỗi tà trời nào nữa.

- Hẳn tức tối chuyện chia của. Còn con, CON! con lại là đứa đi an ủi hẳn. Có tưởng tượng nổi không? Con đi an ủi hẳn. Sau tất cả những gì đã xảy ra.

- Cái lũ đàn ông, - Anna lắc lắc đầu mệt mỏi, vẻ không tin được. - Không thể sống nổi với chúng, không sống nổi với chúng.

- Không sống nổi với chúng, - mẹ tiếp lời.

- Cũng không thể lôi chúng đi xử bản được.

Ai nấy im bật. Rồi Helen lên tiếng: - Là nói ai?

- Vậy rồi cuối cùng sao? - bà hỏi.

- Chưa gì hết, - tôi đáp. - Chiều nay hẳn sẽ gọi.

- Rồi từ giờ đến lúc đó con định làm gì? - bà lo lắng, theo quán tính đưa mắt liếc về phía tủ rượu, mặc dù nó đã đứng đó, trống rỗng hàng bao năm nay. Nhưng thói xấu khó bỏ. Mà có lẽ đúng hơn cả là mắt bà phải liếc ra ngoài vườn kia, dưới cái thùng đựng dầu, nhưng mà thôi chẳng quan trọng.

- Không làm gì hết. Con mệt lắm rồi.

- Thế thì ngủ một chút đi? - bà hấp tấp bảo. - Nãy giờ nó quay con thế là quá rồi. Mẹ với hai đứa kia sẽ trông Kate.

Helen dường như há miệng toan phản đối, trông nó rất bức xúc, nhưng rồi nó ngậm miệng lại.

Chuyện lạ.

- Vâng, - tôi đáp rồi lê bước lên lầu, để nguyên bộ quần áo đẹp để đã diện cho sự kiện sáng nay leo lên giường nằm. Không còn chút dấu vết của

cái người phụ nữ tươi cười, tươi tắn và cuốn hút khi này. Chỉ còn lại một kẻ đau khổ mặt sừng đỏ, mắt hùm hụp, da nhòe nhoẹt son phấn. Đến giữa trưa, mẹ lay nhẹ vai tôi gọi dậy. Bà thì thầm: - Thăng James đang gọi điện. Con có muốn nói chuyện với nó không?

- Có, - tôi đáp, rồi loạng choạng bò xuống giường, quần áo nhăn nhúm, mắt nhắm mắt mở, nước mũi nước dãi chảy như một đứa khùng.

- Alô, - tôi lầm bầm.

- Claire, - giọng anh ta dứt khoát, nghiêm nghị và kẻ cả. - Anh đã cố thu xếp để có được chỗ giấy tờ nhưng cái thành phố chết tiệt này chẳng có lấy một tiệm fax nào cả.

Tôi lập tức cảm thấy tội lỗi. Anh ta khiến tôi cảm thấy như lỗi hoàn toàn ở tôi. Như thế tôi đã đi một vòng, đóng cửa hết tất cả các tiệm fax ở Dublin, chỉ để trả thù anh ta.

- Ôi xin lỗi, James, - tôi líu lười. - Nếu anh nói sớm hơn, em đã nói anh fax đến văn phòng của bố.

- Thôi, không phải lo, - anh ta thở dài đánh thượt, nghe có vẻ khó chịu, bực bội, và hàm ý nếu muốn hoàn tất việc gì thì anh ta nên tự thân vận động, không lôi tôi hay bất cứ ai trong gia đình tôi vào. - Và lại cũng muộn rồi. Anh đã cho gửi bưu điện, chắc sáng mai là đến thôi.

Vậy là anh phải may mắn dừ lắm, tôi nghĩ đến cái kiểu làng nhàng của bưu điện Ireland, so với ở Anh. Nhưng tôi không nói gì, ngờ rằng đến mai mà bưu phẩm chưa tới, thế nào tôi lại chẳng tự quy lỗi về mình.

- Nhưng anh nghĩ tối nay mình vẫn nên gặp nhau, - anh ta nói tiếp với cái giọng nghiêm nghị. Nghề của chàng! Thời giờ là tiền bạc, chẳng phải thế sao James?

Công bằng mà nói thì anh ta có lý. Đằng nào chúng tôi cũng phải gặp nhau. Còn quá nhiều thứ phải bàn.

Rõ ràng, tôi muốn sự vụ được giải quyết càng nhanh càng tốt để tôi có thể bắt đầu cuộc đời mới của mình.

Tôi đâu có động cơ nào khác, đúng không?

Tôi đâu có tuyệt vọng đến độ nghĩ nếu anh ta hiểu tôi rõ hơn, có thể anh ta sẽ nhận ra vẫn còn yêu tôi chẳng?

Có thể tôi chỉ thấy vui khi có anh ta bên cạnh. Thế thôi.

Có thể, có thể! Chó chết!

Nhưng phải thú nhận là tôi mừng vì anh ta đã không còn yêu tôi nữa.

Cũng như thiên hạ vẫn cứ phải nhìn cho bằng được cái vũng máu trên đường và cái xe nát tanh bành bị kéo đi sau khi xảy ra tai nạn. Tôi biết thế là kinh khủng, nhưng tôi lại quá tò mò. Tôi biết rồi thì sau đó tôi sẽ lại thấy khổ sở, bứt rứt, nhưng vẫn không tài nào ngăn được.

Hay cũng có thể tôi chỉ muốn có được cái cơ hội đập cho hắn vãi ra. Ai biết được?

- Ủm, nên thế nào? - anh ta hỏi. - Anh đến nhà cũng được nhưng e mình không được chào mời.

Tôi gần như không tin vào tai mình.

Hắn to gan đến thế ư?

Hắn chẳng có quyền gì cảm thấy được săn đón, nhưng tôi đã đối đãi quá đàng hoàng rồi kia mà.

Hơn cái cách hẳn đã đối xử với tôi.

Chẳng phải tôi đã pha cà phê?

Chẳng phải tôi đã không xùy chó ra cần? Không phải vì nhà tôi không có chó, nhưng ý tôi không phải vậy.

Tệ hơn thế, nếu muốn tôi đã xùy Helen ra. Hẳn ta còn muốn gì kia chứ?

Dân địa phương tụ tập đầy hai bên đường các con phố từ sân bay Dublin, tay vẫy vẫy cờ Anh? Chơi nhạc sống và trái thơm đỏ? Cả nước được nghỉ lễ một ngày? Tôi mặc áo khoác ngủ gọi cảm đón hẳn ta ngoài cổng, mỉm cười và nói, giọng đã khản đặc: "Mừng anh quay về, anh yêu?"

Nói thật, tôi rồi quá.

Tôi không chắc mình nên nói lại thế nào. Xin lỗi nhé, nhưng bọn này hết hứng tung hô rồi.

Giọng anh ta như hờn dỗi. Như thế chỉ chờ tôi nói câu gì đó như: "Ôi đừng ngốc thế James. Dĩ nhiên là mọi người chào đón anh đến nhà chứ."

Nhưng sự thật là anh ta không hờn dỗi gì hết. Lớn xác thế ai lại đi làm vậy. Và cái phần não bên phải của anh ta cũng chẳng thể mong tôi dang rộng vòng tay đón anh ta về.

Nhưng tôi nên nói gì bây giờ?

- Em xin lỗi để anh cảm thấy thế, James, - nghĩ ra được câu này, tôi nói giọng nhún nhường. - Nếu nhà em hoặc bản thân em có cư xử kiểu gì kém thân thiện thì em sẽ xin lỗi.

Dĩ nhiên, chẳng từ nào trong lời này là thật.

Nếu gia đình tôi có thật khiến anh ta thấy bị xúc phạm, ví dụ như Helen đợi anh ta bước ra đến cổng là gây trò chú ý - nhăn mặt làm trò, hay đứng ngay cửa sổ trên lầu mà chỉ trỏ, khua khoảng, hay chống hông vào mặt anh ta, hay thậm chí làm trò gì đó còn kinh hơn - thì đích thân tôi sẽ thưởng cho nó.

Nhưng giờ tôi phải làm James vui.

Mặc dù nói những lời hoa mỹ này ra chỉ để nhõ vào chúng, tôi luôn nghĩ mình phải cố làm tất cả vì Kate.

Còn gì sung sướng hơn được nói cho anh ta biết là anh ta bị xua đuổi như thế nào, nhưng như thế chỉ tổn thất cho mình. Tôi không muốn Kate lớn lên mà không có cha, nên bảo với James rằng anh ta không bị xua đuổi (tôi e mình chỉ chịu đựng được đến chừng ấy) là cái giá tôi phải trả.

- Ủm, thế thì anh đến nhà vậy nhé? - anh ta nói giọng miễn cưỡng.

Anh ta bị gì thế?

Như một đứa trẻ dễ dụ.

- Ồ James, - tôi nhẹ nhàng. - Em không muốn anh đến đây đâu nếu anh không nghĩ mọi người muốn anh đặt chân vào nhà. Cả anh và em đều muốn được thoải mái. Có thể mình gặp dưới phố vậy. James suy nghĩ một hồi lâu mới thấm được câu nói này.

- Ủ, - giọng lạnh lùng. - Mình có thể ăn tối luôn.

- Hay đấy, - tôi đáp, nghe hay thật đấy chứ.

- Thì chẳng nào anh cũng phải kiếm gì đó ăn. Nên em cũng có thể đi cùng.

- Anh lúc nào cũng giỏi nói ngọt lăm, - tôi ráng cho anh ta nghe được mình đang cười. Nhưng đột nhiên tôi thấy thật buồn. Chúng tôi hẹn gặp ở một nhà hàng dưới phố lúc bảy rưỡi.

Và công tác chuẩn bị lần này còn tỉ mỉ hơn cả ban sáng.

Tôi muốn trông mình đẹp tự nhiên. Nhưng tôi quyết định phải quyến rũ nữa. James lúc nào cũng rất yêu cặp giò của tôi, và thích tôi đi giày cao gót, cho dù khi ấy tôi thành ra cao gần bằng anh.

Thế là tôi chọn đôi cao nhất, mặc cái váy ngắn nhất và đi đôi vớ da mỏng nhất tìm được sau một hồi lùng sục.

May mắn làm sao, tôi vừa cạo lông chân tối hôm trước, thực tế là để chuẩn bị lên giường với Adam. Nhưng thôi đừng nói chuyện ấy bây giờ.

Tôi dặm thật nhiều son phấn.

- Thêm mascara nữa vào! - Helen ngồi bên cạnh thúc. - Thêm phấn nền nữa! Tông nhẹ nhàng sáng nay, nói sao nhỉ? đã không được thành công lắm. Nên giờ chúng tôi sẽ chơi tông sát thủ quyến rũ. Đang tỉ mỉ bôi lớp kem giữ cho son lâu trôi, tôi chợt thấy nhói lòng. Sao lại đến nỗi này!

Tôi đã rất chăm chút chuyện trang điểm y như thế hồi mới đi lại với James. Giờ tôi lại ngồi đây tút lại mình, khổ nạn! Cố sao cho phải trông thật đẹp để diễn màn cuối cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Sao mà ổng phí.

Có thể mô tả những mối quan hệ không đi đến đâu theo số lượng son phấn bị ổng phí đi.

Quên đi những lúc cười hạnh phúc, những cuộc cãi vã, những lần chần gối, những cơn ghen. Ngả mũ xuống, yên lặng một phút mà tưởng niệm

hàng hàng lũ lũ những lọ kem, phấn, mascara, chì kẻ mắt, má hồng, son đã phải hy sinh.

Tôi ngắm mình trong gương. Phải thừa nhận, trông rất được. Cao, thanh mảnh và gần đạt đến mức trang nhã. Không một dấu vết của quả dưa hấu.

- Chúa ơi, - Helen kêu lên, đầu lắc lắc ngưỡng mộ thật sự. - Trông chị kìa. Mới đây thôi chị còn là một mụ quý cái già nua béo ị.

Khen thật đấy.

- Bới tóc lên đi, - Helen gợi ý.

- Không được đâu, tóc chị ngắn lắm, - tôi phản đối.

- Không, đâu có ngắn, - nói rồi nó chạy lại, giúp tôi chải hết tóc lên đỉnh đầu.

Khỉ thật, nó nói đúng. Tóc tôi chắc đã dài ra kha khá kể từ khi tôi không thèm quan tâm đến nó nữa, từ hai tháng trước.

- Ôi trời! - tôi sung sướng. - Chị chưa từng để lại tóc dài từ hồi mười sáu.

Helen lụi hụi với mớ kẹp tăm, kẹp bướm trong khi tôi nhe răng cười như một con mụ khùng trong gương.

- James sẽ phải phát sốt lên. Anh ta sẽ phải vô cùng tiếc nuối vì không có được một cô xinh đẹp như chị. Chị sẽ làm cho hẳn phải quỳ xuống xin chị quay lại ngay khi chị bước chân vào cửa.

Tôi đang mãi viễn vông với cái anh chồng James miệng nhỏ dài, ăn năn hối lỗi thì Helen ngắt ngang.

- Chị làm gì cái tai thế này? Nó tím tím.

- À, thuốc nhuộm tóc ấy mà. Thôi chắc phải thả tóc xuống che đi thôi, - tôi rầu rĩ nói. Tôi đã quá vội phải lòng cái kiểu đầu rất công phu, tinh tế này.

- Không, không. Để em nghĩ đã, - rồi Helen sáng mắt. - Ở nguyên đây!
- nó chạy biến đi.

Nó quay lại với Anna, cầm theo mấy miếng vải và một chai dầu thông. Anna vừa nhìn thấy tôi là ngay lập tức huyết sáo.

- Mà tai kia, - Helen chỉ. - Tao tai này. Vậy là tôi đi gặp James với hai tai đỏ lựng, rát buốt và gần chảy máu, thay cho cái màu hạt dẻ sáng bóng, hấp dẫn. Nhưng tóc tôi vẫn bới cao.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Phải nói rằng bước vào cái nhà hàng ấy là một trong những chuyện sung sướng nhất đã xảy ra trong đời tôi. James đang đọc gì đó, ngược lên và, từ chính xác, chính xác nhất để mô tả cái mặt anh ta khi ấy là chết trân.

- Ở... Claire, - anh ta bối rối, - ở... trông em đẹp lắm.

Tôi mỉm cười, hy vọng tạo được vẻ nhã nhặn lẫn xa cách, bí ẩn.

- Cám ơn anh, - tôi cố giấu vẻ sung sướng.

Thế, để dạy cho anh biết thế nào là bỏ rơi tôi, tên đốn mặt, tôi vừa nghĩ vừa khoan khoái ngồi xuống ghế, cho anh ta ngắm trọn cặp giò đi vớ móng tang của tôi, đôi vớ chiếu anh ánh, và cái váy đầm ôm sát ngăn ngùn.

Anh ta nhìn tôi không rời mắt.

Tuyệt vời.

Trên đường từ bãi đậu xe đến đây tôi biết có vài cái nhìn rất buồn cười. Tôi biết vào một tối thứ Hai tháng Tư sáng trời như thế này, đầu tóc, mặt mũi, áo quần thế là hơi quá. Nhưng ai cần quan tâm.

Tên phục vụ bàn, một tên trai trẻ mặc bộ vest rộng thùng thình, làm ra vẻ rất Ý, nhưng giọng đặc sệt Dublin, chạy vèo đến hết xếp lại phủi cái khăn ăn trên đùi tôi lâu quá mức cần thiết.

- Ở... cám ơn, - tôi lên tiếng, thấy đã quá đủ.

- Không có chi, - hăn giả giọng nhừa nhựa, nghe sắc Ý, như thịt muối với bắp cải. Hăn nháy mắt với tôi từ phía sau James.

Thật đấy!

Rồi tôi bắt đầu hoang tưởng.

Có thể hăn nghĩ tôi là "chim mồi".

Trông tôi giống gái làng chơi lắm sao?

Tôi biết là váy mình quá ngắn.

Ôi trời ạ, thì đã sao với trắng gì, tôi quyết thế.

James mỉm cười với tôi. Một nụ cười duyên dáng, ấm áp, ngưỡng mộ và đồng thuận. Trong phút chốc tôi lại thấy được cái người đàn ông mình đã lấy làm chồng. Nhưng rồi ngó thấy tên phục vụ đang cúi xuống để nhìn cho rõ cặp giò tôi ở dưới bàn, nụ cười của anh ta tắt ngấm, khiến tôi thấy chới với.

- Claire! - anh ta cau mày như một tên gia trưởng thời Victoria. - Che chắn lại. Hãy xem cái tên phục vụ ấy đang nhìn em kiểu gì.

Mặt tôi đỏ lựng.

Giờ thì tôi cảm thấy ngu ngốc và xấu hổ vì đã mặc cái đầm này, thay vì mãn nguyện là mình trông hấp dẫn, quyến rũ.

Khốn kiếp James, khiến tôi ra nông nổi này!

Khiến tôi phải cư xử như dân Amish. Chó chết!

Ngày trước không phải anh ta lúc nào cũng thế đâu bạn ạ. Tôi vẫn nhớ váy tôi càng ngắn, anh ta càng thích, ừ thì, như người ta vẫn nói, thời gian

thay đổi cả.

Tôi hậm hực cúi nhìn thực đơn, tìm món mắc nhất.

- Em nghĩ mình nên nói đến chuyện tiền nong, - tôi chủ động đề nghị, sau khi đã gọi món và tên phục vụ đã đi vào trong.

- Được thôi. Để anh trả. Anh trả bằng thẻ tín dụng.

- Không, James, - tôi tự hỏi đầu óc anh ta liệu có đang bị trì trệ. - Ý em là mình phải bàn đến chuyện tiền bạc của cả hai. Tiền của anh này, tiền của em này, tình hình tài chính của cả hai ấy.

Tôi nói thật chậm và kỹ lưỡng, như đang nói với một đứa trẻ.

- Ồ, anh hiểu rồi, - anh ta gật gật.

- Vậy, mình có được khoản nào không? - tôi lo lắng hỏi.

- Tiền? Dĩ nhiên là mình có chứ, - anh ta khó chịu. Tôi đã ngoáy vào đúng chỗ yếu của anh ta - sĩ nhục cái khả năng chu cấp cho vợ mình và gia đình, hay hai bên gia đình, nếu phải nói cho chính xác.

- Sao lại không có tiền bạc gì chứ? - anh ta hỏi.

- Thì... vì em không đi làm nữa, chỉ nhận vài đồng trợ cấp hộ sản, rồi anh phải trả nợ mua nhà, rồi tiền thuê căn hộ khác và...

- Em mới nói gì? Thuê căn hộ khác là sao? - anh ta lớn tiếng, giọng bực tức.

- Thì, cái căn hộ anh và... và... Denise ở, - tôi đáp, suýt nghẹt thở chết vì phải nhắc đến tên cô ta.

- Nhưng anh đã dọn về nhà mình rồi, - anh ta nhìn tôi thoáng ngạc nhiên. - Em không biết sao?

Vài giả thiết cùng lúc ập đến trong đầu tôi. Tôi có dám lấy cái nĩa này mà đâm chết anh ta?

Liệu một nữ quan tòa có khoan dung hơn chăng?

Đồ ăn trong tù ngon dở ra sao nhỉ?

Kate sẽ lớn lên như thế nào, nếu mẹ nó giết cha?

Giọng James rẽ qua đám mây mù của cơn giận chết người, chạy vào tai tôi: - Claire! - anh ta lo lắng gọi. - Em có sao không?

Tôi nhận ra mình đang nắm cái nĩa chặt đến độ tay tôi bồng rát. Và mặc dù không nhìn thấy được mặt mình, tôi biết nó đã đỏ tía lên vì giận dữ.

- Anh đang nói, - sau cùng tôi cũng cố nói thành tiếng, - anh đã dẫn cái mũ đàn bà đó vào nhà của tôi?

Tôi tưởng mình sẽ bị tắc họng, hay nôn ra, hay làm một chuyện gì đó rất kém văn hóa.

- Không, không, Claire! - giọng anh ta nghe có vẻ hấp tấp, lo lắng và sợ, Chúa thứ tội, biết đâu tôi sẽ gây nên một cảnh tượng bầy hầy. - Anh dọn về lại nhà mình rồi. Nhưng Deni... ờ... cô ấy thì không.

- Ô.

Tôi như bị quật ngã nốc ao. Không biết phải nói gì. Vì không biết mình đang cảm thấy thế nào nữa.

- Anh không... ờ... em à... còn ở với cô ấy nữa. Cũng lâu lâu rồi.

- Ô.

Còn tệ hơn thế nữa.

Tôi vẫn muốn siết cổ anh ta cho đến chết. Khi nghĩ đến chuyện anh ta đã vứt bỏ đi cuộc hôn nhân của chúng tôi để đổi lấy một thứ thậm chí chẳng tồn tại được đến hai tháng.

Uống phí. Cái cảm giác mất mát mà chẳng rõ mình mất gì thật là không chịu nổi.

Rồi tôi thốt lên hỏi: - Sao không ai nói cho em hay?

Chuyện gì đã xảy ra với cái hệ thống đưa tin hành lang hoạt động vô cùng hiệu quả, dưới sự điều hành của đám bạn và tôi?

James nói giọng ân cần, nhỏ nhẹ: - Có thể chưa ai biết cả. Anh chưa để ai biết. Mà anh hầu như cũng chẳng gặp ai suốt tháng vừa rồi, - anh ta giải thích, rõ ràng rất mong tôi bình tĩnh lại.

Anh ta ắt hẳn đã bị suy nhược thần kinh. Đã thành ra một kẻ ần dật, sống dật dờ như cái ông Howard Hughes kia.

- Anh được cử đi học, - anh ta tiếp.

- Ô.

Thôi được rồi, vậy thì anh ta không bị suy nhược thần kinh. Anh ta không thành ra một kẻ ần dật, sống dật dờ như cái ông Howard Hughes kia.

Lẽ ra tôi đã phải biết chứ. Mấy cái trò suy nhược thần kinh ấy làm gì phiền đến anh ta được. Nếu không liên quan đến sổ sách, tiền bạc thì anh ta việc gì phải bận tâm?

Ít ra thì điều này có nghĩa anh ta không đi nghỉ với mẹ Denise thì nện lúc tôi gọi. Uống phở đi bao nhiêu là giận dữ, khổ sở. Rồi lập tức tôi chuyển sang tò mò cực độ. Chuyện gì đã xảy ra giữa James và Denise?

Tôi biết mình không nên hỏi, nhưng tôi không kềm được.

- Vậy là, cô ta đá anh rồi sao? - tôi cố hỏi sao cho thật nhẹ nhàng, vậy mà nghe vẫn thấy chua cay. - về lại với Mario, hay Sergio, cái anh gì gì ấy?

- Thật ra là không, Claire à, - James nhìn tôi thận trọng. - Anh thôi cô ấy.

- Chúa ơi. - Nổi chua chát thấm vào tôi đến từng thớ thịt. - Anh cũng quen việc này quá rồi nhỉ? Bỏ rơi phụ nữ! - tôi độc địa nói thêm, phòng trường hợp anh ta không hiểu.

- Phải, Claire à, anh hiểu ý em muốn nói gì.

Cái giọng điệu này ý nói anh ta không hề mệt mỏi như thế. Nhưng vì là một đấng quân tử, anh ta sẵn lòng để cho tôi được thỏa chí miệt thị.

Tôi chẳng buồn bận tâm, nói tiếp: - Mà hơn nữa, em tưởng nếu đáng mặt đàn ông thì sao lại bảo ta đây đã bỏ rơi một người đàn bà. Em tưởng phải nhận là cô ấy bỏ mình chứ, ngay cả khi không phải vậy.

Chính tôi còn phải ngạc nhiên khi thấy mình đang nói những điều rất vô lý. Tôi nghe được hơi hướm của triệu chứng loạn thần kinh trong giọng nói của mình. Nhưng tôi không dừng được. Tôi không còn khả năng kiểm soát nổi những nỗi bức xúc đã tạm lánh đi của mình.

- Anh không nói với cả cái thế giới này là mình đã thôi cô ấy, - anh ta nghiêm giọng.

- Anh đang nói với em. Vì em hỏi anh, nhớ không?

- À, thế sao anh không đi nói với cả cái thế giới này là anh đã bỏ cô ta? Tôi muốn anh nói với cả cái thế giới này là anh bỏ cô ta, - giọng tôi run lên. - Tại sao mọi người biết rõ anh ruồng bỏ tôi, và Kate, trong khi nghĩ cô ta đá anh? Tại sao cô ta lại không phải nhục nhã, bẽ mặt kia chứ?

- Thôi được rồi, Claire, - anh ta thở dài vì những câu hỏi vô lý của tôi.
- Anh sẽ nói cho tất cả mọi người nghe chuyện gì đã xảy ra với Denise nếu việc ấy làm em vui.

- Tốt, - tôi nói, môi dưới run lên bần bật như một con giun bị xéo.

Kinh khủng! Cái con Claire đã qua được cú sốc, đường hoàng đỉnh đạu đâu mất rồi? Tôi đã cố hết sức để kiềm chế mình trước mặt James, không để anh ta thấy được tôi đã phải đau khổ, tan nát đến thế nào. Nhưng nỗi đau đớn đã sắp tràn bờ. Tôi sắp phải buông xuôi rồi.

Thật xấu hổ. Tôi ngạc nhiên cố kiềm chế còn anh ta thì hoàn toàn bình tĩnh. Cái sự đối lập ấy sao mà nhục nhã.

- Tôi phải vào nhà vệ sinh đây, - tôi nói. May ra ở trong ấy tôi sẽ trấn tĩnh lại.

- Không, Claire, đợi đã, - tôi vừa chuẩn bị đứng lên thì anh ta cố rướn qua nắm lấy tay tôi.

Tôi tức giận giật tay anh ta ra. - Đừng đụng vào tôi, - tôi nói trong nước mắt.

Rồi tôi sẽ nói: "Anh đã không còn cái quyền được chạm vào tôi nữa kể từ khi anh bỏ tôi đi."

- Anh đã không còn cái quyền được chạm vào tôi nữa kể từ khi anh bỏ tôi đi, - tôi nghe thấy mình đang nói.

Tôi biết, tôi biết mà! Cái đứa chịu trách nhiệm viết lời thoại cho tôi từng viết cả một bộ phim truyền hình dài tập kinh phí eo hẹp kia mà.

Nhưng tôi nói nghiêm túc đấy.

Tôi muốn khiến anh ta phải vô cùng đau khổ. Tôi muốn anh ta phải cảm thấy mất mát như tôi. Khao khát ai đó đến đau đớn. Rồi nhận ra rằng mình không thể có được người ấy.

Nhưng trên hết, tôi muốn anh ta phải cảm thấy lỗi là ở anh ta.

Ai gây ra chuyện này?

Là anh.

- Claire, ngồi xuống đi em, - anh ta từ từ buông tay tôi. Anh ta diễm giời lắm, trông xanh xao và rầu rĩ. Trong thoáng chốc tôi thấy mình có lỗi. Trời ạ, tôi không thể thắng nổi trong cái trò chơi này.

- Bình tĩnh đi James, - tôi lạnh lùng. - Tôi không làm gì ồn ào đâu.

Anh ta cũng lịch sự làm ra vẻ xấu hổ.

- Không phải anh lo ngại thế.

- Ồ thế à? - tôi cười mỉa mai.

- Thật, - anh ta có vẻ kiên nhẫn hơn một chút. - Claire này, mình cần phải nói chuyện.

- Không còn gì để nói nữa, - tôi đáp ngay lập tức.

Ồi! lại thế nữa rồi. Những câu quá sáo mòn! Thật tình, tôi chết đi được đây. Xấu hổ quá.

Mà thật ra nó cũng chẳng đúng nữa. Dĩ nhiên, có nhiều chuyện phải nói lắm chứ. Thôi nào, thôi nào, từ từ, từ từ thôi, tôi tự bảo mình. Chẳng phải bình tĩnh và xử sự có văn hóa là chiến thuật thi đấu sao? - phần lý trí trong đầu tôi dụi dàng hỏi phần ưa tranh cãi.

- Thì chắc là vậy, - phần ưa tranh cãi miễn cưỡng thừa nhận, như một đứa trẻ mới lớn ưa cái kính.

- Ít ra thì cố kiềm chế một chút có được không? - bên lý trí hỏi.

Mình phải thôi ngay, tôi tự nhủ rồi hít vào thật sâu. Mình sẽ làm được.

- Claire, - anh ta cố nói giọng nhẹ nhàng, lân la nắm lại tay tôi. - Anh biết anh đã đối xử tệ với em.

- Tệ! - tôi hét, không còn chế ngự được bản thân. - Ha! Tệ! Anh lựa từ hay gớm nhỉ?

Thế gọi là kiềm chế đấy!

Mặc cho tôi khổ sở cố gắng che đậy cảm xúc, cái mặt nạ cuối cùng cũng đã bay vèo đi mất. Cái mặt nạ bình tĩnh, chín chắn và cư xử có văn hóa. Ừ thì là cái mặt nạ bình tĩnh, chín chắn và cư xử có văn hóa của tôi. Còn anh ta thì vẫn vô cùng bình thản. Bình thản là một trong những chuyện anh ta giỏi nhất.

- Thì rất tệ vậy, - anh ta nhìn nhận.

Nghe không thấy ăn năn hối lỗi lắm. Nghe như đang làm cho tôi vui thôi.

Tên đốn mặt vô cảm! Sao hẳn lại có thể sống không cần đến ai? Không phải con người.

- Sao anh lại có thể vô trách nhiệm đến thế? - tôi phản pháo. Tôi biết hỏi thế anh ta sẽ thấy bị xúc phạm hơn bất cứ điều gì. Anh ta vẫn sẽ vênh mặt lên nếu bị gọi là nhẫn tâm, độc ác, tàn tệ, nhưng bị quy kết cho tội vô trách nhiệm là một đòn nốc ao.

- Sao anh có thể dễ dàng bỏ rơi hai mẹ con tôi? Tôi cần anh kia mà.

Tôi kết câu với một âm vực rất hùng hồn, mạnh mẽ.

Im lặng.

Anh ta ngồi bất động - một sự bất động đáng sợ. Rồi khuôn mặt anh ta thoáng hiện một điều gì đó tôi chưa từng thấy trước đây.

Khi trở lại với thực tại, anh ta hoàn toàn thay đổi. Một điều gì đó đã vụt xảy đến.

Sự nhẫn nại đã khô cạn hết. Anh ta tìm một gói nhẫn nại nhưng cái tủ bếp rộng không.

Chàng Dễ Thương không còn nữa. Nhưng dấu sao thì này giờ cũng có mấy bằng chứng anh ta thật sự là một chàng dễ thương đâu.

Giọng nói của anh ta hoàn toàn khác lạ. Một cái giọng nghêu ngoa, bí ối.

- Phải, - anh ta nhả từng chữ. - Cô. Đúng. Là. Cần. Tôi.

- Ha... há? - tôi ngạc nhiên.

Tôi dù còn nguyên cái cảm giác mất mát và bị ruồng rẫy nhưng vẫn nhận ra được có gì đó vừa xảy đến với James. Một cái gì đó bất lợi cho tôi. Rõ ràng chuyện anh ta thừa nhận một cách dễ dàng là rất không ổn. Càng không ổn hơn khi nghe cái giọng lạ lẫm đó.

- Sao? - vẫn cái giọng ấy. - Tôi chỉ đang nói cô đúng quá thôi mà. Cô muốn vậy mà, phải không? Thế thì tôi nhắc lại nhé?

- Cô cần tôi.

Chuyện gì đã xảy ra? Đột nhiên gió đổi chiều. Tôi có cảm tưởng mình đang đi lạc vào câu chuyện của một người khác. Hay như James đã đơn thương độc mã đổi kênh. Tôi đang mải mê với cái câu chuyện James bỏ rơi tôi, đang vô cùng đau khổ thì anh ta đã ấn nút chuyển sang một câu chuyện khác hoàn toàn. Tôi cố gắng để bắt kịp với anh ta.

- James, chuyện gì đây? - tôi ngạc nhiên hỏi.

- Ý cô là sao? - anh ta lạnh lùng hỏi lại.

- Là, tại sao bỗng dưng anh lại quái lạ thế? - tôi lo lắng.

- Quái lạ, - anh ta kéo dài giọng, ra vẻ suy tư, nhìn một vòng nhà hàng như thể đang nói với toàn thể khán giả vô hình. - Cô ta đang nói tôi quái lạ đấy.

- Thì đúng thế mà, - tôi đáp. Thực tế là anh ta càng lúc càng quái lạ. - Tôi chỉ đang nói tôi cần anh và...

- Tôi nghe cô nói gì rồi, - anh ta gắt gỏng ngắt lời, cái giọng nghêu ngao, bĩ ối vụt đi đâu mất.

Anh ta chồm người qua bàn, nhìn tôi vẻ dữ tợn. Đến lúc rồi đây, tôi nghĩ bụng.

Tôi thấy nhẹ nhõm lẫn sợ hãi. Ít ra thì giờ tôi sẽ biết chuyện quái gì đang diễn ra trong đầu anh ta.

- Cô nói là cô cần tôi, - anh ta hàm hừ rồi hướng mắt lên trời. - Thế còn nhẹ lắm! Anh ta ngừng lại ít giây - để tạo hiệu ứng chẳng? - rồi nhìn tôi

chòng chọc, mặt mũi vô cùng dữ tợn.

Tôi không nói được một lời. Tôi quá khiếp sợ. Chuyện gì tiếp theo đây?

- Tôi biết là cô cần tôi. Lúc chó chết nào, việc chết tiệt gì cô lại cần đến tôi. Làm sao mà tôi lại không biết nhỉ?

Tôi chỉ biết nhìn anh ta chăm chăm.

Anh ta rất ít khi nổi nóng. Nên những lúc hiếm hoi đặc biệt anh ta nổi nóng thường là tôi rất sượng. Khá ngoạn mục. Nhưng không phải hôm nay, tôi không biết cái cơn giận dữ này ở đâu ra nhưng rõ ràng anh ta hàm ý tôi là kẻ có lỗi.

Câu này đâu có trong kịch bản.

Tôi vai thiện. Còn anh ta là tên đốn mạt. Kịch bản là như thế mà!

- Tất tần tật mọi chuyện cô đều cần đến tôi, - anh ta gần như đã hét toáng lên.

Đến đây tôi nghĩ mình nên nói thêm là James chưa từng la hét. Thậm chí chưa từng gần gần đến la hét.

- Cô lúc nào cũng đòi tôi phải quan tâm đến cô, - anh ta hùng hổ tiếp. - Và liên tục muốn tôi phải quan tâm hơn nữa, hơn nữa mà chẳng bao giờ thềm đoái hoài xem tôi cảm thấy như thế chó nào và tôi cần gì.

Tôi há hốc miệng.

Không thể tin vào tai mình.

Anh ta đang công kích tôi?

Anh ta là kẻ ruồng rẫy tôi mà, đúng không?

Nên nếu có chuyện kết buộc ở đây, thì tôi chính xác là người phải làm cái công việc ấy chứ.

- James... - tôi lên tiếng yếu ớt.

Anh ta phớt lờ, tiếp tục la lối, chỉ vào mặt tôi.

- Cô thật không chịu đựng nổi. Tôi mệt mỏi, kiệt quệ vì cô. Không hiểu sao tôi lại ở được với cô lâu đến thế. Tôi cũng không biết liệu có ai sống nổi với cô.

Này, thế là quá rồi đấy! Một cơn giận tràn qua người tôi.

Đây đúng là một phiên tòa làm trò cười. Tôi bị oan ức khủng khiếp.

Nhưng tôi sẽ không để anh ta thoát tội đâu.

Tôi đang bầm tím hết cả ruột gan đây.

- À, tôi hiểu rồi, - tôi giận dữ nói. - Vậy giờ lỗi ở tôi cả. Tôi đã bắt anh phải lắng nghe. Tôi bắt anh phải bỏ tôi. Buồn cười thế! Bởi vì tôi chẳng nhớ nổi mình đã giáng sủng vào đầu anh. Chắc là tôi bị tẩy não rồi.

Người ta nói đúng. Mía mai là hình thức kém cỏi nhất của hài hước. Nhưng tôi không tìm được. Anh ta đang chỉ trích tôi. Còn tôi thì đang điên lên, cả người cháy phừng phừng vì bất công.

- Không, Claire ạ, - anh ta nói qua kẽ răng. Tôi chưa từng thấy ai làm thế trong đời. Tôi tưởng nó chỉ có trong sách truyện thôi? - Dĩ nhiên cô đâu có bắt tôi phải làm gì.

- Vậy chứ anh đang nói gì?

Tôi thấy dưới tận cùng ruột già của mình lạnh ngắt. Là sự sợ hãi, tôi biết.

- Tôi đang nói sống với cô giống như sống với một đứa trẻ vùi vĩnh. Lúc nào cô cũng đòi đi chơi, như thể đời là một bữa tiệc miên man. Mà với cô thì đúng thế thật.

Lúc nào cô cũng cười sung sướng, vui chơi sung sướng. Nên tôi phải làm kẻ chín chắn. Tôi phải lo lắng chuyện tiền bạc, hóa đơn. Cô quá ích kỷ. Tôi cứ phải là kẻ đứng một giờ sáng, trong lúc vẫn đang tiệc tùng, phải nhắc cô nhớ là sáng nay cả hai đều phải đi làm. Rồi tôi phải nhẫn nhục để cô mắng tôi là tên khốn chán ngắt.

Tôi chết lặng đi trước những lời xối xả của James.

Không chỉ vì bất ngờ, mà tôi thấy thế là rất bất công.

- James, đó vẫn là lối sống của mình kia mà, - tôi phản đối. - Tôi là đứa vui cười, anh lo chuyện nghiêm túc. Ai cũng biết điều này. Tôi là đứa gốc mua vui giúp anh giải tỏa căng thẳng. Còn anh là người mạnh mẽ. Cả hai chúng ta đều muốn thế. Mà chính vì thế nên mình đã rất hạnh phúc.

- Không hề. Tôi mệt mỏi, chán ngấy vì phải mạnh mẽ.

- Và tôi chưa từng mắng anh là tên khốn chán ngắt, - tôi thốt lên, sự nhớ ra là anh ta đã nói gì đó không đúng.

- Quan trọng gì, - anh ta khó chịu. - Cô khiến tôi cảm thấy thế.

- Phải, nhưng anh nói là tôi... - tôi bắt đầu chống chế.

- Ôi vì Chúa, Claire! - anh ta giận dữ ngắt ngang. - Cô lại thế rồi đấy. Phải thắng cho bằng được. Cô không để yên mọi thứ được à? Cô không thể một lần, một lần thôi, nhận lỗi về mình sao?

- Được, nhưng... - tôi nói yếu ớt.

Tôi không chắc mình nên nhận lỗi chuyện gì.

Chẳng quan trọng. Tôi không có thời gian để nghĩ đến chuyện đó. James vừa hít thêm một hơi dài và lại tấn công tiếp. Tôi phải toàn tâm toàn ý tập trung nghe xem □ anh ta nói gì.

- Cô chỉ bày ra, - anh ta thở dài. - Còn tôi phải thu dọn.

- Không đúng! - tôi hét.

- À, tin tôi đi. Đúng như vậy đó. Cô đâu muốn nhìn nhận chuyện này. Lúc nào cũng phải tiệt tùng, hò hét. Hay gây ra những chuyện cười ra nước mắt. Và tôi cứ phải là kẻ đưa đầu ra giải quyết.

Tôi im lặng. Hoàn toàn chết lặng.

- Còn nữa, Claire ạ, - anh ta nghiêm nghị.

- Chẳng có phép màu nào mà cô thức dậy là tự nhiên thành người lớn. Cô đâu có ngủ hết một đêm là tự nhiên biết thế nào là trả tiền nhà. Cô giỏi lắm. Giỏi vô trách nhiệm.

- Tôi biết trả tiền nhà, - tôi phản đối. - Tôi không phải đứa chỉ biết có chơi bời như thế!

- Thế tại sao tôi lại là kẻ phải đứng ra lo hết các việc ấy? - anh ta nghiêm mặt.

- James, - đầu tôi quay quay vì cố tìm cho ra cách để biện hộ, - tôi có cố gắng đỡ đần anh đấy thôi.

Tôi nhớ rõ ràng lần ngồi cạnh James lúc anh ta đang kiểm tra mở cuống hóa đơn và biên nhận với vẻ mặt rất quan trọng, tay bấm bấm máy

tính liên hồi. Hôm đó tôi đã nói để tôi giúp. Và anh ta nháy mắt rất tinh ý, bảo anh ta sẽ tập trung làm những việc trong chuyên môn của anh ta, và tôi sẽ làm những chuyện thuộc "chuyên môn" của tôi. Thế rồi, nếu tôi nhớ chính xác, mà tôi chắc chắn mình nhớ chính xác, sau đó chúng tôi đã "vui vẻ" ngay trên bàn. Sự thật là mớ giấy báo của ngân hàng và chồng hóa đơn tín dụng tháng Bảy năm 1991 vẫn còn nguyên những dấu ấn nhất định rất hay ho. Nhưng tôi không có gan nhắc anh ta chuyện đó.

- Tôi có nói để tôi giúp, - tôi tiếp tục chống đối. - Nhưng anh không chịu. Anh bảo anh giỏi làm mấy chuyện đó hơn nhiều vì anh là người của những con số.

- Và cô cứ thế mà ừ? - anh ta cau tiết, hơi lắc đầu vẻ không tin nổi tôi dần dần đến mức nào.

- Ờ thì... tôi nghĩ vậy, - tôi trả lời, thấy mình đúng là ngu ngốc.

Anh ta nói đúng. Tôi đã để cho anh ta phải nghĩ đến lúc ngân hàng gửi thư cảnh cáo, và rồi ngừng cung cấp dịch vụ, tất cả những thứ ấy. Nhưng tôi thật nghĩ anh ta muốn lo những việc này. Không phải là ngân hàng đã gửi thư cảnh cáo hay ngừng dịch vụ thật, hay làm những chuyện đại loại. Người như James có bao y giờ để những thứ ấy xảy ra. Tôi tưởng anh ta thích kiểm soát được mọi việc. Rằng nếu chỉ một trong hai phụ trách một việc sẽ đỡ rồi hơn. Tôi thật quá sai lầm. Tôi ước mình có thể quay ngược lại thời gian. Phải chi tôi đã quan tâm hơn đến những thứ như hạn trả nợ vay mua nhà.

- Tôi xin lỗi, - tôi ấp úng. - Tôi nghĩ anh muốn làm việc đó. Tôi chắc hẳn đã không làm thế nếu biết anh không muốn.

- Sao tôi lại phải muốn? Có ai còn nguyên trí óc mà lại đi sung sướng một thân một mình đảm nhận cái việc thanh toán các thứ tiền nhà không?

- Anh nói đúng. Dĩ nhiên chẳng ai muốn thế.

- Thì thì, - giọng James dịu đi một chút, - tôi nghĩ lỗi cũng chẳng hẳn của cô. Chỉ là cô vốn vô tâm thôi.

Tôi định phản đòn nhưng cổ nuốt xuống. Giờ không phải lúc cãi tay đôi với anh ta. Nhưng tôi đâu có vô tâm. Tôi biết tôi không phải thế.

Tuy nhiên, James lại nghĩ khác.

- Phải chi cô đã không vô tâm với những chuyện quan trọng, - anh ta cười khẩy. - Vì cuộc hôn nhân này bắt đầu trực trặc không phải vì cô đã không còn buồn quan tâm đến trọng lượng của mình nữa, mà vì cô đã làm ảnh hưởng đến tinh thần của tôi.

- Anh nói vậy là sao? - tôi nín thở chờ thêm một vòng luận tội nữa. Những lời buộc tội mà tôi không muốn nghe. Nhưng tôi phải nghe vì tôi muốn hiểu được tại sao anh ta bỏ rơi tôi.

- Thì lúc nào cũng phải là cô vui hay buồn, chẳng phải sao?

- Cụ thể? - tôi vẫn thấy khó hiểu.

- Tôi đi làm về, cả ngày căng thẳng mà cô chẳng thèm hỏi han. Chỉ nói liên tu bát tạn việc của cô, kể đủ thứ chuyện hài và muốn tôi phải cười.

- Nhưng tôi có hỏi mà, anh luôn bảo việc của anh rất khó diễn giải. Còn tôi kể chuyện vui cho anh nghe là vì tôi biết anh đi làm cả ngày cực nhọc, nên tôi muốn làm anh vui lên.

- Đừng cố biện hộ cho mình. Quá rõ là cô không bao giờ muốn nghe những chuyện mệt mỏi. Cô chỉ muốn được vui sướng.

Cô không ham hố gì chuyện phải nghe những thứ không vui.

- James...

Tôi biết nói gì?

Anh ta đã khẳng khẳng như thế.

Tôi xin thề với bạn, chuyện này hoàn toàn mới mẻ, lạ lẫm với tôi. Tôi chưa từng ngờ đến chuyện anh ta cảm thấy như thế. Và tôi không hề nghĩ mình đã cư xử không chấp nhận được như vậy.

Làm gì có cửa cho James nghĩ đến chuyện được trắng án, đúng không?

Làm gì có ngõ nào cho James thao túng tôi, bằng bất cứ cách nào?

Tôi phải tìm hiểu cho ra ngọn ngành.

- James, - tôi nhỏ nhẹ. - Tôi xin lỗi phải hỏi điều này, nhưng anh không định tránh né sai lầm đã bỏ rơi tôi đấy chứ? Bằng cách đổ lỗi cho tôi như thế này.

- Ôi vì Chúa! - James khịt mũi. - Đây đúng là cái kiểu đáp trả vô cùng con nít, ích kỷ mà lẽ ra tôi đã phải nghĩ tới.

- Xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên hỏi thế.

Lại im lặng.

- Mà tại sao anh không nói với tôi? - tôi thốt lên. - Chúng ta đã rất gần gũi. Mọi chuyện đã quá tốt đẹp.

- Chúng ta đã không gần gũi đến thế và mọi chuyện cũng không tốt đẹp đến thế, - anh ta cộc cằn.

- Có. Có mà.

Anh ta đã lấy đi quá nhiều thứ trong tôi. Anh ta đừng hòng lấy đi mất những ký ức của tôi.

- Claire, nếu mọi chuyện tốt đẹp đến thế, tại sao tôi lại phải bỏ cô đi?

Thật sự, tôi còn biết nói gì? Anh ta quá đúng.

Nhưng mà này, khoan đã. Anh ta lại thế rồi. Lại buộc tội thêm. Cái sự bức xúc của anh ta quả là không dừng được.

- Claire, cô là một kẻ không làm nổi chuyện gì. Tôi đã phải cố giấu cô quá nhiều thứ. Tôi đã phải gánh vào mình quá nhiều lo lắng vì tôi sợ cô sẽ không gánh nổi.

- Sao anh lại không để tôi thử xem sao? - tôi buồn bã hỏi.

Anh ta thậm chí chẳng buồn trả lời.

- Cô đúng là một kẻ không chịu nổi. Tôi đi làm về, mệt rã rời, còn cô thì nảy ra ngay chuyện kéo tám người đến ăn tối. Và tôi phải quần quéo cong đuôi chạy đi mua bia với rượu, với kem đánh.

- James, chỉ có một lần thôi. Mà sáu, chứ không phải tám người. Với lại đó là bạn anh ở Aberdeen đến chơi. Tôi chỉ muốn dành cho anh một sự ngạc nhiên thú vị. Tôi còn tự tay đánh kem mà.

- Tôi không có ý định nói chuyện tỉ mỉ ở đây, - anh ta gắt. - Lẽ đương nhiên cô sẽ cố biện minh, nhưng cô vẫn là kẻ có lỗi. Tôi được quyền cố biện minh chứ, vì tôi nghĩ những gì tôi làm là đúng mà, tôi nghĩ bụng, nhưng không nói gì.

- Tôi tưởng anh thích cái tính ngẫu hứng của tôi, - tôi dè dặt nói. - Tôi tưởng anh thậm chí khuyến khích thế.

- Đấy, đấy là cái lối suy nghĩ của cô đấy, - anh ta cười khinh bỉ. - Tôi cho là cô muốn suy nghĩ kiểu ấy, - anh ta thêm vào, nhẹ nhàng hơn một chút.

Một anh chàng phục vụ vui vẻ nhanh nhẹn tiến đến bàn chúng tôi, nhưng thấy James quắc mắt nhìn nên khựng hẳn lại rồi quay ngoắt sang bàn khác.

- Vậy là anh nghĩ anh sẽ dạy cho tôi lớn khôn ra. Anh nghĩ nếu bỏ tôi, tôi sẽ sốc đến độ mở to mắt ra, - tôi nói, từ từ hiểu ra. - Tiếc quá, anh lại phải dùng đến những biện pháp mạnh tay như thế.

- Ồ, đó không phải lý do tôi bỏ cô đâu. Tôi không làm vậy để cô chín chắn hơn. Nói thật, tôi đã không nghĩ chuyện này có thể xảy ra. Nhưng tôi cần ai đó quan tâm đến tôi. Một người nào đó yêu thương, lo lắng cho tôi. Và Denise là người như thế.

Tôi nuốt nỗi đau vào trong.

- Tôi có yêu thương anh. Tôi yêu anh, - tôi phải làm cho anh ta tin tôi.
- Anh chưa bao giờ cho tôi cơ hội được đỡ đần anh.

Chưa bao giờ cho tôi cơ hội được mạnh mẽ. Giờ thì tôi đã mạnh mẽ rồi đây. Lẽ ra tôi đã có thể yêu thương, lo lắng cho anh. Anh ta nhìn tôi. Cái nhìn của một người cha nuông chiều con mình.

- Có thể. Có thể, - anh ta nói, rất tử tế.

Và giờ thì ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra, tôi dăm chiêu nghĩ, tim tôi gần như tan vỡ vì sự mất mát, vì những cơ hội đã bỏ mất, vì bị hiểu sai.

Cả hai đều im lặng, bối rối. Rồi anh ta lên tiếng: - Ờ... à... tôi không nghĩ thế, - anh ta hấp tấp nói.

Gì đây?

Tôi thấy phát bệnh, thấy buồn và tiếc nuối. Buồn cho cả hai.

Buồn cho James đã gánh vào mình quá nhiều mối lo.

Buồn cho tôi đã bị hiểu sai.

Hay là buồn cho tôi đã hiểu sai mọi chuyện?

Buồn cho Kate, nạn nhân vô tội.

- Chắc anh nghĩ tôi sẽ suy sụp hoàn toàn khi không có anh? - tôi hỏi, lòng vô cùng giận dữ, vì hổ thẹn.

- Ủ, có lẽ thế. Giờ thì cô khó lòng đổ tội cho tôi, đúng không?

- Phải, - tôi cúi đầu.

- Nhưng tôi đã không suy sụp, đúng chưa? - nước mắt giàn giụa trên mặt tôi. - Tôi đã sống được mà không cần anh. Và tôi sẽ sống được mà không có anh.

- Anh biết rồi, - anh ta gạt đầu, nhìn khuôn mặt nhè nhoẹt của tôi mà bật cười. - Ôi, em đúng là đại khờ. Lại đây! - Anh ta gạt cái bình hoa với hũ muối tiêu sang một bên, bối rối hơi kéo tôi lại gần, để tôi ngả đầu lên vai anh và vỗ vỗ nhẹ, hình như là an ủi.

Tôi để nguyên đầu mình trên vai anh ta một chốc. Rồi tự thấy bất tiện và ngốc nghếch nên lại ngồi thẳng dậy. Sẽ chẳng làm được gì nên hồn nếu tôi cứ cứ xử như một đứa trẻ cần được an ủi, vỗ về như thế này.

Nhưng ngay cả khi tôi cứ xử như thế dường như anh ta cũng không vui.

- Có chuyện gì? - anh ta khó chịu hỏi.

- Anh hỏi vậy là sao? - tôi hỏi, rồi tự nghĩ mình đã làm gì.

- Sao lại né anh? Anh có thể đã bỏ em để tìm đến một người phụ nữ khác, nhưng anh có bị bệnh dại hay thế nào không? - anh ta cười nhẹ nhàng với câu nói bông đùa, tôi cũng cố gắng nhỏ nhẹ cười đáp lại.

- À, không, - tôi thấy khó hiểu. Anh ta muốn gì ở tôi? Cư xử kiểu gì anh ta cũng không vừa lòng.

Tôi mệt mỏi quá.

Lúc anh ta là tên tán gái đốn mạt phản bội, mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều. Tôi biết mình ở vị thế nào. Tôi hiểu được cảnh ngộ của mình. Nhưng chắc anh ta nói đúng. Tôi ắt hẳn đã sung sướng tận hưởng cái cuộc sống vô trách nhiệm. Nếu không tại sao tôi lại không thể chấp nhận phần lỗi của mình trong cuộc hôn nhân tan vỡ này?

Thật khó mà nhìn nhận lỗi hoàn toàn ở tôi. Anh ta là kẻ bỏ rơi tôi. Anh ta là kẻ đã bóp nát trái tim tôi.

Chẳng có gì đang xảy ra như tôi vẫn hình dung. Tôi đã nghĩ có thể anh ta sẽ nói tôi quay trở lại. Hoặc là thế, hoặc là anh ta sẽ cư xử như một tên mạt hạng. Dĩ nhiên tôi không hề mong mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tôi phải xin lỗi vì chính mình đã gây nên chuyện.

Mọi chuyện rõ như ban ngày. Anh ta là bên ác còn tôi là bên thiện. Anh ta là kẻ làm chuyện sai trái còn tôi là nạn nhân. Giờ mọi thứ đảo lộn cả.

Tôi là kẻ sai trái còn anh ta là nạn nhân. Không đúng chút nào.

Thật khó cho tôi, nhưng tôi đã sẵn sàng cho chuyện này thêm một cơ hội.

- James này, - tôi quệt nước mắt. - Chuyện này hơi sốc đối với em. Em cần phải suy nghĩ về những điều anh vừa nói. Em về đây. Mai sẽ nói chuyện với anh.

Rồi tôi đứng dậy, bước ra cửa bỏ lại James ngồi lại bàn, miệng đớp đớp như một chú cá vàng thờ thần.

- Tốt rồi, người đẹp! - một tên phục vụ bảo lúc tôi lướt qua hẳn. - Tên ấy chẳng hợp với em đâu, chẳng hề.

Tôi lao xe về nhà, vượt đèn đỏ và uy hiếp tính mạng của cả những người đi đường.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tôi tra chìa vào ổ khóa, mở cửa vào nhà. Như chứng tỏ khả năng siêu phàm của mình, cánh cửa phòng bếp bật mở, Anna, Helen và mẹ từ trong ấy ào ngay ra đón tôi. Hoặc là cái cửa biết đón chủ, hoặc là ba mẹ con đã nghe tiếng xe về.

- Sao hả con? - mẹ hỏi.

Rõ ràng cả ba đang không có việc gì để làm. Cái bộ phim truyền hình lê thê có thật của đời tôi sẽ không được quan tâm đến thế nếu ba mẹ con có chuyện gì hay ho hơn để làm.

- Sao? - Helen hét lớn.

- Tin tuyệt vời lắm! - tôi reo mà nước mắt giàn giụa, chỉ mong chạy lên lầu thăm Kate.

- Ôi tốt rồi. - mẹ sung sướng.

- Phải rồi. Mọi người biết James bỏ con chạy theo người ta mà, thậm chí còn không biết đến tên Kate. Giờ thì mọi chuyện ngon lành cả rồi. Bởi vì lỗi là ở con. Con đã muốn như thế. Té ra là con đã cầu xin được như thế. Quỳ xuống mà cầu xin hẳn làm thế!

Tôi ào lên phòng, bỏ lại ba gương mặt ngỡ ngàng dưới chân cầu thang, ba cái miệng đồng thanh ồ lên vì kinh ngạc.

Kate khóc thét khi vừa thấy tôi. Khốn nạn, tôi quyết định khóc chung với con bé luôn một thể. Bạn chắc cũng nhận ra đấy thôi, tôi đâu có thấy chuyện phải nhận lỗi về mình như thế này là sung sướng gì. Nhưng tôi lại trút ầm ức, tức giận vào Helen, Anna và mẹ, trong khi lẽ ra tôi đã phải hai mặt một lời với James. Thế là không công bằng tí nào với mẹ và hai đứa nó. Một giọng nói khe khẽ nhắc tôi nhớ là tôi đã cố cãi với James, và anh ta nói thể càng chứng tỏ cái kiêu rất con nít của tôi. Ừ mà có thể anh ta đúng đấy. Anh ta vẫn thường đúng mà.

Sao mà cay đắng quá, tôi giận dữ.

Và giờ tôi phải cố nén hậm hực, điên loạn. Tôi đâu còn là một đứa trẻ mới lớn. Và nếu phải làm một người lớn đàng hoàng, biết suy nghĩ, biết quan tâm, lo lắng đến người khác thì có lẽ tôi cũng nên bắt đầu ngay.

Tôi có thể bắt đầu bằng cách đáp ứng những nhu cầu của Kate.

- Con cần gì nào, bé yêu? - tôi bảo bé, rồi tự hỏi liệu với James như thế đã đủ chín chắn chưa. Trời ạ, tôi phải thôi cái trò này ngay!

Anh ta đúng, còn tôi sai.

Tôi cố dỗ dành em bé đang khóc thét trong tay mình.

- Con đòi thay tã phải không? Hay mẹ cho con bú nhé? Yêu thương, lo lắng gì mẹ cũng có hết mà. Con chỉ cần bảo cho mẹ biết con muốn thế nào thôi.

Nhưng không, thậm chí làm thế cũng sai. Theo như James nói thì người ta thậm chí không cần phải hỏi xin tôi thứ họ muốn. Nếu thật không phải đùa ích kỷ, tôi sẽ tự khắc biết.

Thôi thì để cho chắc, tôi làm tất cả cho con bé. Thay tã, cho bé bú và bảo bé rằng bé còn đẹp hơn cả Claudia Schiffer.

Mẹ, Anna và Helen xuất hiện. Cả ba đã len lén kéo lên, xem thử tôi đã hóa điên đến mức nào.

- Ôi đây. - Tôi nhác thấy một cái đầu thập thò ngoài cửa. - Vào đi. Xin lỗi lúc nãy con nói năng lung tung quá. Tại con bức bối quá thôi. Mà con đâu có quyền gì trút nó lên đầu mọi người.

- Đâu có gì. - Helen nói. Cả ba hùng dũng bước vào, ngồi cả lên giường nghe tôi vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện, vừa chăm Kate.

- Mà điều tréo ngoe là biết được mình khó khăn như thế, con lại thấy chuyện anh ta bỏ con thành ra nhẹ nhàng đi. Mọi người hiểu không? Ít ra thì nó cũng nói lên được nguyên do.

- Claire, - mẹ từ tốn nói. - Mẹ chắc con không tệ như nó nói đâu.

- Con biết. Con cũng không hiểu nổi. Nhưng khi con nói thế với anh ta, anh ta bảo biết trước thế nào con cũng sẽ phản ứng đúng như thế.

Chẳng ai biết nói thêm gì.

James đã hạ nốc ao tôi.

Đêm hôm ấy thật kinh khủng. Kinh khủng không kém gì lúc James bỏ tôi đi. Sau khi cả ba mẹ con đã trở về phòng, không ai tìm được lời trấn an tôi rằng tôi không tệ đến thế, tôi không sao ngủ được. Tôi nằm bẹp trên giường, nhìn chăm chăm vào bóng đêm. Đầu tôi ong ong bao nhiêu là câu hỏi.

Sự thật quá sốc với tôi. Tôi chưa từng biết mình ích kỷ và hời hợt đến thế. Chưa từng có ai kêu ca chuyện này. Thì cứ coi như tôi là đứa ham vui cũng được. Có thể hơi ồn ào và nhí nhảnh nữa. Nhưng thật tình tôi nghĩ mình có quan tâm đến người khác.

Tôi thoáng nghĩ, có thể, có thể thôi, có thể James đã nói quá lên. Thậm chí là bịa đặt. Rồi tôi lại gạt phăng cái suy nghĩ ấy đi.

Tôi chỉ đang cố né tránh tội. Việc gì James phải làm chuyện ấy nếu tôi không như vậy? Như anh ta đã nói - những lời ấy cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi - "Nếu mọi chuyện tốt đẹp đến thế, tại sao tôi lại phải bỏ cô đi?"

Tôi phải thú nhận mình cực kỳ ghét bị nói là sai. Tôi không giỏi chấp nhận chuyện ấy. Tôi thấy nóng ran, thấy như bị bóc trần, thấy hổ thẹn. Tôi vẫn luôn cho là mình đúng, để rồi giờ đây vô cùng xấu hổ nhận ra mình đã lầm.

Ngay cả khi còn là một con bé con không thể viết đúng chính tả, tôi đã thấy khó chấp nhận chuyện phải cúi đầu, nuốt tự mãn xuống mà nói: "Thầy đúng, còn con sai."

Thì thôi, có công mài sắt có ngày nên kim. Sau cùng tôi cũng ngu thiếp đi.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sáng hôm sau bố gi gi một cái phong bì to tướng trước mặt tôi, khiến tôi giật mình thức dậy.

- Đây, - giọng ông hơi căng thẳng. - Cầm lấy. Bố trễ làm rồi.

- Cám ơn bố, - tôi vẫn còn ngái ngủ, cố ngồi dậy, vén tóc nhìn.

Tôi nhìn phong thư. Dấu bưu điện ở London. Tôi thoáng mừng rỡ đến tê dại đi, nhận ra đó là các chứng từ liên quan đến căn hộ, cùng với các giấy tờ khác James đã thu xếp gửi đến đây.

Tôi suýt lao xuống nhà mà vồ lấy điện thoại, gọi ngay cho tòa thánh Vatican để thông báo điều kỳ diệu này. Chưa từng bao giờ có thứ gì từ London đến được Dublin nhanh như thế!

Rồi tôi muốn gọi cho James.

Gọi cho James sẽ hay hơn.

Mặc dù tòa thánh Vatican chắc chắn sẽ ân cần, dịu dàng hơn.

Tôi tìm được số điện thoại của khách sạn The Liffey Side trong cuốn niên giám. Một giọng nữ trả lời máy. Tôi xin nói chuyện với James.

Cô này bảo tôi cầm máy chờ cô đi gọi James. Trong khi chờ đợi, tôi nghe những tiếng ồn ào gì đó như tiếng súng bắn tĩa. Thì cứ cho là tiếng máy giật đi, nhưng nếu bạn đã rành khách sạn The Liffey Side và cái con phố ấy, bạn dám đặt cược đó là tiếng súng bắn tĩa lắm.

- Alô? - Giọng anh ta nghe rất trịnh trọng.

- James, em đây.

- Claire, - anh ta cố ra vẻ thân thiện. - Anh cũng đang định gọi em.

- Vậy sao? - tôi lịch sự đáp, tự hỏi anh ta định gọi cho tôi có chuyện gì. Phải chăng vừa nhớ ra thêm tôi đã đối xử với anh ta tệ như thế nào? Phải chăng tối qua, giữa chốn công cộng, anh ta đã lược bớt một phần quan trọng nào đó trong cái bài chỉ trích đã định sẵn trong đầu?

Không, không, tôi cảnh báo mình. Phải cư xử cho ra người lớn, phải biết nghĩ đến người khác.

- Em tin nổi không? Chẳng có tiệm báo nào ở đây mở cửa trước chín giờ. Từ lúc dậy đến giờ anh cố kiếm một tờ Financial Times mà không ra.

- Ừ, không tin nổi đúng không? - tôi nói dù thấy rất bực bội. Nhưng tôi cố không biểu lộ ra. Tôi phải nhắc mình rằng tờ Financial Times không quan trọng với tôi, nhưng rất quan trọng với một người khác là James. Nên, là một người biết cảm thông, đầy vị tha, tôi nên bày tỏ sự quan tâm.

- Vậy nên anh định gọi em hả?

- Không, không. Chuyện gì nhỉ? À phải rồi. Anh định gọi hỏi xem em ổn không sau chuyện tối hôm qua. Anh thấy mình có lẽ hơi... ờ... nặng lời với em. Anh nhận ra là em không hề biết mình quá ích kỷ, vô tâm. Em chắc là hơi bị sốc vì cái sự thật ấy.

- Ừm... hơi hơi, - tôi thừa nhận. Rồi lại thấy rối trí trở lại. Tôi thấy mình như một kẻ tình nghi bị hai cảnh sát thẩm vấn, một tên cũng đang hoảng, dễ chịu và một tên khó khăn. Vừa quen quen được với cái tên khó khăn thì tên kia nháy vào, vô cùng mềm mỏng khiến tôi chỉ muốn òa khóc và ôm hôn hân. Ngoại trừ James thì chỉ có một. Nhưng cái cảm giác thì

không khác. Giờ anh ta đang hiền lành, dễ thương nên, vâng, đúng đấy, tôi chỉ muốn òa khóc và ôm chầm lấy anh ta.

- Em không chú ý cư xử quá đáng như thế, - anh ta nói tiếp. - Em chỉ không nhận thức được là mình như thế thôi.

- Không, - tôi khịt khịt mũi. - Em không biết.

Tôi mừng khôn xiết vì sau cùng anh ta cũng đã mềm mỏng với tôi. Tôi thấy nhẹ nhõm đến muốn khóc.

- Phải cố gắng hơn nữa, - anh ta cười nhè nhẹ. - Đúng không?

- Ừm... Vâng, chắc vậy. À James này, có tin vui, - tôi vào đề.

- Gì thế? - giọng anh ta nghe êm ái, chiều chuộng.

- Mớ giấy tờ đến rồi! - tôi sung sướng báo tin. - Em gần như không tin được. Chắc phải là lần đầu tiên trong lịch sử bưu điện Ireland.

- Thì sao? - anh ta hỏi, giọng gay gắt.

Ôi trời ơi, tôi nghĩ bụng, tôi lại làm anh ta bực rồi. Tôi hiểu anh ta hàm ý gì. Dường như tôi đã làm anh ta bực mình mà thậm chí chẳng hề hay biết.

- Thì, vậy là tốt rồi... - tôi nói giọng yếu ớt.

- Mình không phải lãng phí thêm thời giờ nữa. Mình đã có thể bắt đầu giải quyết mọi việc ngay.

- Ồ, - anh ta có vẻ hơi sững sờ. Hơi chậm hiểu.

- Ồ, - anh ta lặp lại. - Thôi được rồi.

- Vậy anh đến nhà nhé? Không có chuyện đổ dầu sôi lên đầu đâu. Em hứa đấy.

Tôi cố cười sao cho nghe như đang đùa. Như thế việc anh ta nghĩ sẽ bị chính tôi hay gia đình tôi đuổi đánh là rất buồn cười.

- Được thôi, - anh nói ngắn gọn. Một tiếng nữa anh đến.

Rồi cúp máy. Thế đấy!

Tôi thoáng nghĩ.

James có bị bệnh tâm thần phân liệt không?

Hay gia đình anh ta có tiền sử bệnh tâm thần gì chẳng?

Dĩ nhiên, cứ phải đuổi theo cái sự thay đổi thái độ xoành xoạch này tôi thấy quá mệt mỏi.

Phải có một nguyên do nào đó.

Có thể khi anh ta đến, tôi sẽ biết được. Còn từ giờ đến lúc ấy tôi sẽ phải coi qua mớ giấy tờ, để xem liệu tôi có chút quyền hạn gì không.

Đúng chính xác một tiếng sau, chuông cửa reo. Là James.

Anh ta nhoẻn cười, hỏi thăm Kate.

- Thì, sao anh không tự mình hỏi con luôn?

- Ồ, ờ, phải rồi.

Chúng tôi vào phòng ăn. Kate nằm trong ấy. James cù nhột con bé về miễn cưỡng. Tôi vào bếp pha cà phê.

Cầm tách cà phê trở vào phòng, tôi mỉm cười với James: - Mình bắt đầu luôn nhé? Tôi chỉ mớ giấy tờ đã bày sẵn trên bàn.

Cả hai cùng ngồi xuống.

- Em nghĩ nên xem phần căn hộ trước.

- Ừ.

- Anh xem điều khoản này, - tôi chỉ vào quy định về việc bán căn hộ trước khi trả xong tiền vay mua nhà. - Nó nói là...

Tôi mê mải giải thích và đề xuất các thứ, huyên thuyên các từ ngữ pháp lý chuyên ngành. Tôi rất tự hào. Tôi nói y như thể tôi biết rõ mình đang nói gì. Tôi mơ màng hy vọng sẽ làm anh ta phải ngạc nhiên. Dù đã thôi nhau nhưng để anh ta bắt đầu nhìn ra được tôi là một phụ nữ có năng lực, không phải loại đàn bà ham vui, tí tởn, là rất quan trọng.

Sau một hồi huyên thuyên, tôi nhận thấy anh ta không hề chú tâm nghe tôi nói.

Anh ta ngồi ngả lưng vào thành ghế, nhìn tôi, thay vì nhìn mớ giấy tờ mà tôi đã vô cùng khó nhọc giải thích cho anh ta nghe. Đến giữa điều khoản về sự từ bỏ quyền lợi thì tôi ngừng lại.

- James, chuyện gì vậy? Tại sao anh không chú ý nghe em?

Anh ta vuốt tóc tôi vô cùng trìu mến - nói thật, tôi ngạc nhiên tột độ - mỉm cười nói: - Em ngừng được rồi, Claire ạ. Anh hoàn toàn bị thuyết phục rồi.

- Về chuyện gì?

Anh ta đang nói cái quái gì thế nhỉ?

- Anh hoàn toàn tin tưởng là em đã thay đổi. Em không cần phải tiếp tục diễn như thế nữa.

- Diễn gì? - tôi ngơ ngác hỏi.

- Thì, - anh ta nhìn sâu vào mắt tôi, mỉm cười, - giả vờ như chúng ta sẽ bán căn hộ đi và giải quyết việc nuôi dưỡng Kate. Em có thể dừng được rồi.

Tôi không nói gì. Tôi còn biết nói cái quái quỷ gì nữa?

- Không phải là diễn, - tôi phản đối quyết liệt.

- Claire. Thôi đi nào! Anh phải thừa nhận đã có lúc anh suýt bị cuốn theo. Anh gần như tin là em làm thật. Em có cần phải đánh đố thế để anh phải gửi mớ giấy tờ này đến không? Chẳng phải thế là quá siêu rồi sao?

- James, - tôi khe khẽ gọi tên anh ta. Dường như cho như thế là tôi đã quy thuận, anh ta quàng tay qua người, kéo tôi lại gần. Tôi ngồi nguyên đấy, đầu đặt cứng đờ trên vai anh ta.

- Em này. Anh biết em rất khó khăn. Khó đến phát điên lên, - tôi nghe được cả nụ cười thiếu não của anh ta. - Nhưng anh thấy là em đã rất cố gắng. Anh thấy được em đã cố sức thật nhiều để anh thấy được em đã trở nên có trách nhiệm, chín chắn và sâu sắc.

- Thật không?

- Thật chứ, - anh ta nhìn vào mắt tôi. - Em đúng là như thế.

- Vậy nên, mình đã có thể dẹp những thứ này sang một bên được rồi, - anh ta hồ hởi thu gom mớ giấy tờ trên bàn, dồn lại thành một chồng ngổn ngang.

- Tại sao?

- Vì mình sẽ không bán căn hộ, - anh ta mỉm cười, nhìn chăm chú hơn vào khuôn mặt trắng nhợt nhạt vì sốc của tôi.

- Ôi trời ạ! - anh ta vỗ nhẹ lên trán tôi. - Em vẫn chưa hiểu ra, đúng không?

- Chưa.

Anh ta ôm lấy vai tôi và áp sát mặt tôi: - Anh yêu em. Cô bé ngốc nghếch ạ, đã hiểu ra chưa?

- Chưa, - tôi tưởng như mình sắp òa khóc.

Có lạ lùng không khi mà sự nhẹ nhõm đôi khi giống hết nỗi khiếp sợ?

Sao hạnh phúc lại có thể tựa như nỗi thất vọng thế này?

- Em nghĩ anh đến Dublin để làm gì? - anh ta dịu dàng lắc vai tôi, mỉm cười âu yếm.

- Em không biết, - tôi ngập ngừng. - Có thể chỉ để giải quyết cho xong xuôi mọi chuyện.

- Chắc em nghĩ không bao giờ anh sẽ tha thứ cho em vì đã cư xử như thế?

Sự thật là không, tôi chưa từng có ý nghĩ nào như thế cả.

- Nhưng anh đã tha thứ rồi. Anh đã sẵn sàng để mình làm lại từ đầu. Anh chắc mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều một khi em đã chín chắn hơn.

Tôi im lặng gật đầu.

Tại sao tôi không thấy hạnh phúc?

Anh ta vẫn còn yêu tôi.

Anh ta chưa từng thôi yêu tôi.

Tôi đã đẩy anh đi xa.

Nhưng giờ tôi đã khác và mọi chuyện sẽ trở lại ổn thỏa.

Chẳng phải đó là điều tôi muốn sao? Chẳng phải sao?

Anh ta nhìn khuôn mặt đang sốc đến bàng hoàng của tôi, đưa tay bẹo cằm.

- Em vẫn còn để bụng chuyện Denise, đúng không? - anh ta hỏi, như thể điều đó rất vớ vẩn.

- Thật ra là em đã quên, - tôi nhỏ nhẹ. Tôi thấy mình chẳng có quyền gì mà phiền trách anh ta vì giờ đây anh ta quá hiền từ với tôi.

- Nhưng việc ấy có ý nghĩa gì đâu, - anh ta cười lớn, phản đối. - Chỉ là một cách anh phản ứng lại với việc em đã khiến anh khổ sở thế nào thôi. Anh chắc em sẽ không làm thế nữa, - rồi mỉm cười như thể chuyện này rất vật vãnh.

Không.

- Ờ... James này, - tôi thấy như đầu mình sắp vỡ tung. Tôi phải tránh anh ta một lúc thôi.

- James. Chuyện này thật là...

- Ngạc nhiên! - anh ta chen ngay vào. - Anh biết, anh biết.

- Em cần ở một mình để suy nghĩ một chút.

- Nghĩ gì kia chứ? - anh nhẹ nhàng hỏi.

- James. Anh đã làm em quá đau khổ. Và nhục nhã. Đâu phải cứ một tích tắc là em có thể quên hết tất cho anh vui lòng.

- Ôi trời, - anh ta thở dài. - Mình lại quay lại với cái "cô Claire khốn khổ" nữa rồi. Anh tưởng em đã thay đổi. Thế còn em đã làm anh mệt mỏi và khổ tâm thì sao?

- Nhưng em không có ý...

- Thì anh cũng không cố tình làm em khổ, - giọng anh ta đã hơi mất kiên nhẫn. - Tự nhiên nó xảy đến thôi.

- Nhưng anh nói anh yêu Denise, - tôi nhớ lại cái phần đau đớn nhất.

- Anh nghĩ là mình yêu cô ta, - anh ta nói rất từ tốn, như thể đang nói với một đứa trẻ con. - Nhưng hóa ra không phải vậy. Cả hai cùng im lặng.

Rồi anh ta nói tiếp.

- Thôi được. Em muốn anh thừa nhận là mình có lỗi. Thì đây. Để em thấy là anh rất chuyên tâm hàn gắn lại cuộc hôn nhân của vợ chồng mình.

Anh ta ngưng một chút rồi bắt đầu ê a, như một thằng bé, một thằng bé mà bạn chỉ muốn đánh cho một trận.

- Anh Đã Có Lỗi. Vậy được chưa?

- Ừm... cảm ơn anh.

Anh làm ơn đi đi có được không?

- Dĩ nhiên, nếu em cứ bám lấy cái sự đổ kỵ, hằn học kia thì anh ở đây cũng chẳng được gì cả, đúng không? Nếu đúng như vậy, anh sẽ ra sân bay ngay lập tức, về lại London và không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.

- Không, đừng làm thế, - tôi hoảng sợ khi nghĩ đến chuyện anh ta bỏ tôi lần nữa.

Tôi cũng hoảng sợ khi nghĩ đến chuyện anh ta ở lại.

Thật khó vượt qua cái cảm giác này.

Tên đồn mạt tự nhiên ruồng bỏ tôi.

Hắn quay lại, bảo với tôi rằng hắn bỏ tôi hoàn toàn là lỗi ở tôi.

Nhưng hắn vẫn còn yêu tôi và muốn làm lại từ đầu.

Một con người giỏi lý luận lại đi cư xử thế này ư?

- Claire, - anh ta gọi, trở lại là chàng James dễ thương. - Anh hiểu em đang rất xúc động. Hoàn toàn hợp lý thôi. Em cứ nghĩ mình mất hết tất cả. Rồi giờ đây em tìm lại được cuộc sống hạnh phúc khi xưa. Đón nhận tất cả những chuyện này chắc chắn chẳng dễ dàng gì.

- Anh nói đúng, - tôi lí nhí.

- Nên anh để cho em vài tiếng đồng hồ được ở một mình vậy.

- Cám ơn anh, - tôi suýt lả đi vì mừng.

- Anh sẽ xem vé máy bay thế nào. Hôm nào thì em muốn về lại London?

- Ôi, em chưa biết, - tôi lại phát hoảng. Tôi đâu muốn quay trở về London. Ít ra là tôi không muốn quay về cùng với James.

- Chưa bao giờ như bây giờ hả? - anh ta nháy mắt. - Em cần bao lâu để thu xếp đồ đạc?

- Ôi James, em không biết, - tôi hoảng hốt.

- Chắc phải đến trăm năm, mấy thứ đồ của Kate ấy.

- Ồ phải rồi, Kate, - anh ta ồ lên, như thể vừa nhớ tới con bé. - Anh phải mua vé cho nó luôn.

- Không, đừng làm gì vội. Cho em ít thời gian để thu xếp mọi thứ đã.

- Ừm... - anh ta cau mày. - Cứ ở đây anh sẽ nhớ hết việc mất. Nên anh muốn về càng sớm càng tốt, vì mình đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện rồi.

- Em sẽ bàn chuyện ấy với anh sau, - tôi hướng anh ta ra cửa.

- Ừm... đừng lâu quá nhé. Nói gì thì nói...

- Thời giờ là tiền bạc. Em biết, em biết, - tôi mệt mỏi kết câu giúp anh ta.

Tôi đóng cửa, đứng tựa người lặng đi một lúc, thấy mình vô cùng yếu đuối.

- Nó về rồi hả?

Là mẹ, đang thò đầu ra khỏi phòng ngủ của hai người, nhìn xuống nhà.

- Vâng.

- Không ổn sao con? - bà hỏi, nhận thấy vẻ đờ đẫn trên khuôn mặt tôi.

- Không có gì, - tôi đáp, giọng yếu ớt.

- Vậy tốt.

- James nói vẫn còn yêu con, - tôi thẩn thờ nói.

- Cái gì? - bà rít lên.

- Em hy vọng chị nói với lão đi mà nói câu ấy với kẻ khác, - một giọng oang oang phía sau lưng mẹ.

- Claire, Claire! - mẹ chạy xuống. - Lại đây. Ngồi xuống. Kể cho mẹ nghe. Thế là tốt rồi.

Bà dẫn tôi vào bếp.

- Kate đâu?

- Trong phòng ăn, - tôi mệt mỏi ngồi xuống cạnh bàn bếp.

- Để mẹ đi bế cháu.

Bà quay lại, trông hớn hở, nóng lòng nghe chuyện.

- Vậy nó nói những gì?

- Anh ta nói vẫn còn yêu con và muốn con quay lại.

- Ừm... vậy không tốt sao?

- Chắc là thế, - tôi nói giọng nghi ngờ.

- Vậy còn cái cô Denise thì sao rồi? - bà chăm chú nhìn tôi.

- Hóa ra anh ta chưa từng yêu cô ta. Anh ta chỉ đến với cô ta vì thấy không được con quan tâm, yêu thương, lo lắng.

- Vậy là thôi cô đó rồi?

- Dạ.

- Con có tin nó không?

- Thật nực cười là có.

- Thế thì tốt rồi.

- Tốt sao mẹ?

Bà im lặng một lúc. Bà đang nghĩ đến một điều gì đó.

Rồi bà nói tiếp, giọng trang nghiêm nghe buồn cười.

- Claire, đừng phạm sai lầm để cho tự ái cảm lối sự vị tha. Con vẫn còn yêu nó. Nó vẫn còn yêu con. Đừng vứt đi tất cả chỉ vì con thấy bị tổn thương.

Tôi vẫn im lặng. Rồi bà nói tiếp. Đôi mắt bà ngân ngấn nước, trông xa xăm.

- Rất nhiều cuộc hôn nhân trải qua những lúc hắt hơi sổ mũi. Rồi người ta vượt qua cái cơn bĩ cực ấy. Họ học cách tha thứ. Rồi ít sau họ thậm chí học được cách để quên. Cuộc hôn nhân sau đó sẽ trở nên vững chắc hơn, nếu các con vượt qua được mà ở lại với nhau.

Ôi không! Tôi nhận ra cái cảnh này rồi.

Cái cảnh người mẹ tiết lộ cho con gái nghe cái bí mật bà đã ngoại tình nhiều năm trước đó với một người hình như là bạn thân của bố cô. Hay có lẽ đúng hơn là cha cô đã ngoại tình. (Sao? Mẹ nói bố ngoại tình á?) Rồi người mẹ đã sẵn sàng ra đi, đem theo lũ trẻ (Lúc ấy con chỉ mới ẵm ngửa trên tay.) Nhưng người mẹ đã không bỏ đi. Bà tha thứ. Người cha vô cùng ăn năn hối lỗi. Và giờ đây cuộc hôn nhân của họ bền vững hơn bao giờ hết. Nhưng nếu đúng đã định nói với tôi điều gì tương tự thì có vẻ như bà đã đổi ý. Đôi mắt bà từ từ ráo lại.

Bà quay trở về với thực tại.

- Vết thương cần thời gian mới liền da. Con không thể trông chờ nó chớp mắt một cái là lành ngay. Nhưng cứ chờ một thời gian, nhất định nó sẽ lành lại.

- Con không biết nữa mẹ à, - tôi lí nhí. - Con có cảm giác mọi chuyện không ổn chút nào.

- Sao lại không ổn?

- Con không biết nữa... - tôi thở dài. - Không hề có cái cảm giác... ờ... chiến thắng. Và con vẫn còn thấy tức giận.

- Con còn giận nó là chuyện bình thường. Con hoàn toàn có quyền giận nó. Nhưng cứ nói thẳng ra với nó. Hai đứa có thể đi tư vấn. Nhưng đừng để giận dữ làm con không nhìn thấy được những thứ khác. Dù gì James cũng là cha của đứa trẻ. Nếu con không thể nuốt giận cho mình, hãy nghĩ cho Kate. Làm điều đó vì nó. Con định để con mình thành ra không cha chỉ vì con giận chồng sao?

Bà kết câu bằng một giọng rất hùng hồn. Rồi tôi còn chưa kịp nói gì thì bà đã lại tiếp.

Những lời công kích còn hùng hồn hơn.

- Còn nếu muốn cảm thấy ta đây là kẻ chiến thắng vì đã nhận chồng quay về thì thật là nông cạn. Quá hời hợt. Quá trẻ con. Trong những chuyện như thế này không ai là kẻ thắng người thua hết. Nếu con làm cho cuộc hôn nhân của mình chạy rơ rơ trở lại thì con chính là kẻ thắng cuộc. Con sẽ toàn thắng!

Bà nên làm nghề viết diễn văn cho các cuộc cách mạng thì hơn. Nghe sao mà hùng hồn!

- Thôi được rồi, - tôi nói nhưng vẫn không chắc lắm. - Nếu mẹ chắc thế.

- Chắc chứ, - bà tự tin khẳng định. - Hai đứa con sẽ hạnh phúc được một thời gian. Rồi như bất cứ ai, cả hai sẽ lại gặp trục trặc. Và cả hai sẽ không giải quyết được ổn thỏa những trục trặc ấy. Nhưng có thể các con sẽ học được điều gì đó từ những chuyện ấy.

- Có lẽ thế.

- Mà nếu nó muốn con quay lại thế này, rõ ràng con đâu tệ như nó nói,
- bà cười trêu.

Nhưng tôi không thấy buồn cười tí nào. Tôi vẫn thấy khó tin nổi mình từng là kẻ khó sống cùng đến thế.

Ai đó đã nói: "Ước cũng cần phải cần thận. Biết đâu ước được thì sao."

Rồi một vị thánh hay ai đó đã nói: "Nước mắt của những kẻ cầu được ước thấy vẫn nhiều hơn của những kẻ cầu nguyện mà không được đoái hoài đến."

Tôi có thể hiểu được điều này.

Tôi đã bị tổn thương nghiêm trọng. Tôi đã yêu anh ta sâu sắc. Và tôi đã muốn Chúa trời phải trả James, cuộc hôn nhân và cuộc sống hạnh phúc lại cho tôi. Giờ đã có tất cả, tôi lại không chắc ngay từ đầu, rắc rối giữa hai đứa thực ra là gì.

Tại sao lại như thế?

Cuộc hôn nhân của tôi đã được trao trả lại, nhưng trước hết tôi phải thừa nhận mình đã nông nổi, khó chịu và ích kỷ.

Rằng tôi là gánh nặng cho James. Và tôi thấy thật khó chấp nhận điều ấy. Ý tôi là, tôi biết điều đó ắt hẳn là đúng. Đâu còn lý do nào khác khiến anh ta bỏ tôi. Nhưng nếu tôi thậm chí không chắc mình đã làm gì sai, thì làm sao tôi có thể tránh lặp lại lỗi lầm?

Tôi vẫn còn thấy bẽ bàng chuyện anh ta đã ngủ với con bò cái núc ních ấy. Nhưng anh ta thậm chí không để cho tôi được nói ra. Tôi có cảm

giác như mình không thể nói đặng đến điều ấy vì như thế tôi sẽ mang tiếng ích kỷ, hồ đồ. Tôi không cãi anh ta được.

Tôi biết mình yêu James. Nhưng không nhớ nổi mình đã yêu anh ta vì điều gì. Anh ta có vẻ rất... rất... rất vênh vênh. Phải chăng anh ta luôn như thế? Rất lạnh lùng và kém hài hước.

Và trong cái tương lai sắp tới đây, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Liệu tôi có e dè không dám nói những câu khiếm nhã, không dám kể chuyện cười cho anh ta nghe?

Liệu tôi có sợ không dám dựa dẫm vào anh ta, không dám tận hưởng cái cảm giác được chở che, săn sóc như tôi vẫn làm, ngộ nhỡ anh ta thấy cô độc và thiếu tình yêu thương?

Vai trò của hai đứa đã bị hoán đổi.

Và tôi không biết rồi chúng tôi sẽ phải cư xử với nhau như thế nào.

Phải học lại tất cả. Điều này thật kinh khủng.

Cứ như cũ thì có gì sai?

Thì rõ ràng, sai nhiều, nhiều lắm, nếu bạn đã nghe James nói.

Tôi thích như thế. Và tôi không chắc mình có thể làm khác đi.

Tuy vậy, có một cách duy nhất để biết được. Đó là quay lại với anh ta, và thử xem mọi chuyện ra thế nào.

Tôi phải làm thế, ngay cả nếu chỉ vì Kate. Cũng đáng để thử. Vì chúng tôi đã rất hạnh phúc.

Nhưng giờ thì kinh khủng.

Tôi vẫn thấy bị tổn thương vô cùng, thấy giận dữ và nhục nhã. Chỉ muốn đâm vào mặt anh ta mỗi khi anh ta nói tôi đúng là con nít.

Thôi được rồi. Hít sâu vào. Thẳng lưng lên.

Tôi sẽ về London với anh ta.

Kate có quyền có cha.

Và tôi sẽ có cơ hội để sửa đổi lại mọi chuyện.

Sao mà bi hài kịch. Bạn đau đầu khao khát một thứ gì đó, rồi khi có nó, bạn lại phải làm quá nhiều việc - trùng tu, đại tu, kéo đổ tường, đi lại dây điện, gắn đường ống bơm mới - đến nỗi bạn nghĩ: "Chó chết! Chẳng cần nữa. Tôi sẵn lòng ở cái nhà nào nhỏ hơn nhiều, không có vườn, nhưng ít ra là hoàn thiện."

Mẹ vẫn ngồi yên nhìn tôi. Gương mặt bà lộ rõ vẻ lo âu.

- Thôi được rồi, mẹ ạ. Con sẽ quay về với anh ta. Con sẽ thử xem thế nào.

Dường như không còn gì khác để nói.

Tôi đứng dậy, thở dài.

- Con gọi cho James đây, cho anh ấy biết là con sẽ về.

Tôi bước đến bàn điện thoại. Tôi thấy như trước mặt mình là đội thi hành án tử. Tôi quay số của khách sạn The Liffey Side.

- James. Em đã suy nghĩ, và đã quyết định.

- Là? - anh ta thô bạo hỏi ngay.

- Em sẽ về. Em sẽ thử làm lại từ đầu.

- Tốt, - anh ta nói. Tôi có thể nghe được cái nụ cười nhỏ nhẹ của anh ta qua điện thoại. - Tốt. Lần này mình sẽ thật cố gắng, em nhé?

- Và không có Denise gì nữa hết?

- Không ai hết, nếu mọi chuyện ổn.

Tôi chẳng thích cái hàm ý đe dọa ấy tí nào.

- James, - tôi lo lắng nói. - Anh biết đấy. Chuyện này không dễ dàng chút nào với em. Em vẫn còn cảm thấy bị phản bội, bị tổn thương. Và nó sẽ không biến mất hết sau một tích tắc.

- Ủ, - anh ta đồng tình, giọng hiểu chuyện.

- Có thể không phải trong tích tắc. Nhưng em phải tập bỏ đi cái lối suy nghĩ đó, đúng chưa? Sẽ không có tương lai gì sáng sủa nếu em không tha thứ cho anh.

- Em biết, - tôi đáp, gần như là hối tiếc vì mình đã nhắc đến điều này.

Tôi hít vào thật sâu.

- Anh cũng sai mà, phải vậy không?

- Anh đã nhìn nhận điều đó rồi, - giọng anh ta lạnh băng. - Mình có phải nhắc lại chuyện này từ giờ cho đến hết đời không?

- Ở... không, nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết. Chuyện quá khứ rồi. Mình phải quên nó đi mà nhìn về tương lai.

Với anh thì dễ dàng hơn rất nhiều, tôi nghĩ bụng, nhưng không nói ra. Chẳng để làm gì. Chẳng đi đến đâu.

- Rồi, vậy em muốn anh đặt vé về London ngày nào? - giọng anh ta phá vỡ cái im lặng đầy ảm ức của tôi.

- James, em không biết nữa. Em cần ít ngày để thu xếp.

Cái ý nghĩ phải ra đi thật kinh khủng.

- Claire, anh không đợi thêm vài ngày được. Anh còn hàng núi công việc!

- Chứ chẳng phải anh đã quá may mắn là em đồng ý quay lại với anh chỉ trong hai ngày thôi sao? - tôi cay đắng nói. - Nếu em làm ầm lên, rồi anh phải mất cả tuần để thuyết phục em thì sao?

- Claire này, - anh ta dịu giọng. - Suy nghĩ như thế là không hay tí nào. Anh đã thuyết phục được em. Đó mới là điều quan trọng.

Ngưng một lát.

- Anh đã thuyết phục được em, đúng không? - anh ta hỏi lại. Và nếu tôi không làm, tôi gần như dám khẳng định anh ta nghe có vẻ không chắc chắn.

- Đúng, James à, - tôi nói như một cái máy. - Anh đã thuyết phục được em.

- Mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Rồi em sẽ thấy.

- Ừ, - tôi đáp mà không hề chắc, nhưng tôi chẳng còn sức hay ý định nào để bất đồng với anh ta.

- James, anh nên về lại London ngay đi, - tôi đề nghị. - Đầu tuần sau em sẽ về, với Kate.

- Sao em lại phải cần đến một tuần? - giọng anh ta đã thấy khó chịu.

- Ừm... em còn phải chào mọi người... rồi mấy thứ khác nữa... - tôi ấp úng.

- Anh muốn em về sớm hơn, - anh ta nói giọng nghiêm khắc.

- Không, James, thật đấy. Em xin lỗi, nhưng... em cần có thời gian để ổn định tinh thần.

- Miễn là em không đổi ý, - anh ta nói, dường như là cười đắc chí một cách gượng ép.

- Không đâu, - tôi mệt mỏi đáp, biết là mình sẽ không đổi ý. - Không đâu.

- Tốt! Vậy thôi, chắc anh về London ngay đây. Nếu ra sân bay ngay bây giờ chắc sẽ kiếm được vé. Không biết anh có được hoàn lại tiền khách sạn đêm nay không nhỉ?

- Tiếc quá, em đã chẳng quyết định sớm hơn mà báo sớm cho anh. Giờ chắc quá trễ rồi, chẳng lấy lại tiền được đâu.

- Không sao. Chẳng còn cách nào khác. Tên đốn mạt!

Tôi đã quá mĩa mai.

- Tối nay về đến nhà anh sẽ gọi em.

- Ừ.

- Hôn Kate giùm anh.

- Ừ.

- Chóng gập lại em nhé!

- Ừ, chóng gập lại anh.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 31

- Vậy khi nào con đi? - mẹ hỏi.

- Chị đi á? - Helen rít.

- Ừ, - tôi lí nhí, biết rõ trong mắt Helen, mình trông yếu đuối và tội nghiệp đến thế nào.

- Chị điên rồi, - nó hét.

- Nhưng Helen à, em không hiểu... - tôi khổ sở cố giải thích. - Không phải lỗi của anh ấy. Anh ấy đã phải chịu đựng chị. Chị quá đòi hỏi và vô tâm. Anh ấy không chịu nổi nên mới phải đi tìm kiếm ở ngoài.

- Rồi chị tin lão? - nó cười khinh bỉ. - Chị điên rồi. Lão ta đi ngủ với người khác mà còn đổ tội cho chị thì quá tệ. À không, điên loạn chứ. Chị không có tí tự trọng nào à?

- Helen, nó còn quan trọng hơn cả tự trọng nữa, - tôi cố thuyết phục nó, một cách tuyệt vọng. Biết đâu nếu thuyết phục được nó, có thể tôi thậm chí sẽ thuyết phục được chính mình, - Anh ấy là bố của Kate. Tội chị đã rất hạnh phúc. Rất hạnh phúc, - vì chúng tôi đã rất hạnh phúc. - Và nếu tội chị cùng cố gắng, mọi chuyện sẽ lại vui vẻ như trước.

- Thế sao trông chị thiếu não thế? Lẽ ra phải hạnh phúc lắm chứ? Người đàn ông chị yêu đến đón chị về. Cho dù lão ta đã phản bội chị.

- Helen, đủ rồi! - mẹ đe. - Con không hiểu được. Con chưa cưới ai bao giờ. Chưa từng có con.

- À, dĩ nhiên con chẳng bao giờ muốn làm những việc ấy, nếu chúng chỉ biến con thành một kẻ đui mù què cụt như chị ấy! - nó thét liền một hơi, nhìn tôi đầy khinh bỉ.

- Chị điên rồi!

Rồi chạy âm âm ra khỏi phòng.

Im lặng.

- Nó nói có lý, - mẹ cất tiếng.

- Mẹ nói vậy là sao? - tôi thần thờ hỏi.

- Thì, không thấy con có vẻ... ờ... hạnh phúc. Con không nghĩ lại đấy chứ?

- Không, - tôi thờ dãi. - Không đâu. Con nợ mọi người một lần làm lại từ đầu. Có điều con không thấy có gì là đúng cả. Con thấy như mình bị điều khiển. Như mình bị anh ta dắt mũi. Như thế anh ta sẽ không chấp nhận chuyện con phản bác bất cứ điều gì. Con còn hơi có cái ý nghĩ là mình may mắn vì đã giành lại được anh ta. Phải, anh ta khiến cho con cảm thấy thế đấy. May mắn làm sao!

- Nhưng, chẳng phải có được cơ hội này là con may mắn sao? Đâu phải người phụ nữ nào cũng được thế?

- Không, không phải may mắn kiểu ấy, - tôi khỗ sở cố nói cho bà hiểu, và cố hiểu chính bản thân mình. - Anh ta khiến cho con thấy mình may mắn mà không đáng được may mắn. Như thế anh ta đang hoang với con mặc dù anh ta chẳng việc gì phải thế. Nhưng vì anh ta là một người tốt, hào

hiệp trên mức cần thiết, hay thế nào đó. Con không rõ nữa. Nhưng con thấy mọi chuyện rất không phải.

- Nhưng nó đang hoảng với con mà, - bà nói, cố giữ khư khư cái điều với bà là quan trọng.

- Phải, nhưng...

- Nhưng gì?

- Nhưng... nhưng... anh ta đang hoảng với con, nhưng như kiểu mẹ nhẹ nhàng với một đứa trẻ đã hư lại còn cứng đầu, nhưng mẹ quyết định tha lỗi hết. Và mặc dù con có thể này thế nọ thật đi nữa thì con cũng đâu phải một đứa trẻ hư.

- Chắc là con bị hoang tưởng thôi, - bà cố giải thích.

- Cám ơn mẹ!

- Phải quay lại nhấn nhục nhận lỗi, chắc chắn không phải chuyện nhẹ nhàng với nó.

- Nhưng mà đúng thế đấy thôi! Anh ta đâu chịu nhấn nhục nhận lỗi về phần mình.

Hầu như không thừa nhận mình đã sai.

- Claire, con chắc là hơi quá rồi đấy. Làm gì có chuyện nó quay về, khóc lóc như mưa như lụt, tha theo cả hàng hoa. Nó đâu có cầu xin con quay về với nó.

- Được vậy chắc con cũng đã sung sướng lắm.

- Nhưng hoa cỏ có là gì đâu. Tình yêu mới là tất cả.

- Phải rồi, - tôi chán nản ừ luôn.

- Giờ con thấy như anh ta gài bẫy con, - tôi vỡ òa, cuối cùng tôi đã hiểu ra chính xác cái cảm giác của mình. - Con lúc nào cũng phải đàng hoàng, ngoan ngoãn, nếu không anh ta sẽ bỏ con lần nữa. Con không nói lại được anh ta lời nào vì như thế chỉ chứng tỏ con chỉ biết nghĩ đến mình. Con thấy như mình nên biết ơn anh ta vô cùng vì được quay về, đến nỗi con sẽ không bao giờ dám trách cứ bất cứ chuyện gì nữa, không bao giờ nữa. Là anh ta sai trái thế nào cũng được, còn con sẽ phải câm họng lại.

- Ừm, nghe này, con không việc gì phải chịu đựng nếu nó lại làm càn nữa, - mẹ hăm. - Nó mà nhắm nhe một con mụ nào thử xem, thì con cứ về đây ngay.

- Cám ơn mẹ.

- Nhưng con nên mừng là mình đã có được một cơ hội. Năm lấy cơ hội đó. Làm hết sức mình. Mẹ đoán chắc con sẽ thấy ngạc nhiên, thú vị.

- Con sẽ cố xem sao.

Nói gì thì nói, tôi còn gì để mất?

- Còn một chuyện nữa, - bà ấp úng.

- Chuyện gì?

- Mẹ không chắc có nên nói với con.

- Gì nữa đây! Chuyện gì mà mẹ không chắc có nên nói cho con hay? Mẹ nói đi, vì Chúa!

- Ừm... - bà len lén nhìn. - Adam gọi con. Adam!

Tim tôi nhào lộn bên trong lồng ngực. Hay cũng có thể là ruột gan tôi đang nhào lộn bên trong ấy. Chắc chắn phải có gì đó đang chao đảo, nhào lộn.

- Lúc nào? - tôi nín thở hỏi dồn. Tôi thấy vui sướng, hào hứng đến quay quay trong đầu.

Lẽ ra James đã phải cho tôi cái cảm giác này.

- Vài lần, - bà thú nhận, trông sợ sệt. - Sáng hôm qua. Chiều hôm qua lúc con đang ngủ. Tối hôm qua lúc con đi ra ngoài.

- Sao mẹ không nói với con?

- Mẹ nghĩ không nên để con bị phân tâm trong khi đang giải quyết chuyện nhà với James, - bà khúm núm giải thích.

- Lẽ ra mẹ nên để con tự quyết lấy chuyện ấy, - tôi khó chịu bảo.

Tôi bỗng hoảng.

- Mẹ không nói con đi đâu tối qua chứ hả? - tôi hỏi ngay.

- Có, - bà biện minh. - Mẹ nói con đi gặp chồng. Sao lại không chứ? Sự thật là như thế mà, đúng không?

- Đúng, nhưng...

Thì đã sao nhỉ? Tôi sẽ về lại London, về lại với James. Không còn Adam gì nữa hết.

Nhưng tôi phải gặp cậu ấy. Tôi phải chào tạm biệt. Tôi phải cảm ơn cậu vì đã rất tốt với tôi, đã khiến tôi thấy mình xinh đẹp, thú vị và đặc biệt.

- Cậu ấy có để lại số không? - tôi hỏi, lòng thấp thỏm hy vọng.

- Ở... không, - bà xấu hổ, quay mặt nhìn sang hướng khác.
- Chắc cậu ấy sẽ gọi lại, - tôi đã thấy bồn loạn.
- Chắc vậy, - giọng bà cũng đầy nghi ngờ. Bà đã nói gì với cậu?
- Và nếu cậu ấy gọi lại, con muốn nói chuyện với cậu ấy, mẹ rõ chưa?
- Chẳng cần phải kê súng vào cổ tôi mà dọa đâu, - bà lầm bầm.

Y lời, tối thứ Ba James gọi tôi, báo anh ta đã về nhà bình yên vô sự. Tôi đã quyết ngày nào về chưa?

- Chưa, chưa, - tôi nói giọng mệt mỏi. - Nhưng sẽ sớm thôi, em hứa mà.

- Nói là làm đấy, - nghe như anh ta đang liếc xéo đầy đe dọa. Khiến tôi suýt ngất đi vì sợ. Cái ý nghĩ phải ngủ chung giường với anh ta, chần gối trở lại với anh ta sao mà không chút gì sung sướng.

Ngay khi tôi vừa cúp máy - đội ơn trời - chuông điện thoại lại reo.

Là Adam!

Chàng Adam cao lớn, đẹp trai, dí dỏm, ngọt ngào.

- Claire? - giọng cậu nghe thật tuyệt vời.

- Adam, - tôi vô cùng sung sướng lại được nghe giọng cậu. Tôi lại thấy mình thật trẻ trung, hồn nhiên, vui vẻ.

- Tôi nghe có tin mừng, - cậu nói giọng lạnh lùng.

Một gáo nước lạnh dội vào cái sự vui mừng của tôi.

- Cậu... nói thế là? - tôi hỏi. Tôi là một con mụ khốn kiếp máu lạnh đã quyến rũ cậu, chỉ để mua vui. Không hề thật lòng. Giờ chồng tôi đã quay lại nên tôi chẳng cần đến cậu nữa.

- Helen nói chị sẽ về lại London, về lại với James, - cậu nói như buộc tội.

- Ừm, điều đó đúng, - tôi nói giọng hối lỗi.

- Tôi thấy mình phải làm thế. Cậu biết đấy, vì Kate.

- Vậy còn chị thì sao?

Tôi muốn òa lên khóc. Tôi muốn được nói với cậu mình thấy khổ sở như thế nào khi nghĩ đến chuyện quay trở lại với cái tên độc tài, cao ngạo khốn kiếp ấy.

Bạn thấy đấy, càng lúc James càng trở nên ti tiện trong mắt tôi. Adam thì càng lúc càng cuốn hút hơn. Tôi thèm được đến với cậu.

Nhưng tôi không thể nói điều đó với cậu được. Tôi phải làm đúng theo quyết định của mình với James. Cứ ngồi mong được đến với người ta sẽ chẳng đem lại gì.

- Tôi sẽ ổn thôi mà.

- Rõ ràng là có vẻ thế, - cậu chua chát nói. Tôi hồ thẹn đến không nói được gì.

- Còn tôi thì sao? Tôi thì sao? Chẳng lẽ cái đêm Chủ nhật vừa rồi không có ý nghĩa gì với chị sao?

- Dĩ nhiên là có, - tôi ấp úng.

- Không, nó chẳng nghĩa lý gì lắm nếu chỉ chưa đầy hai ngày chị đã quay lại với một người đàn ông khác.

- Adam, không phải vậy... - tôi khổ sở giải thích. - Tôi phải... Tôi phải cho cả ba người chúng tôi một cơ hội.

- Tại sao? Anh ta quá tệ bạc với chị kia mà.

- Phải, nhưng... cậu biết không, lỗi không hẳn ở anh ấy.

Adam phá lên cười lạnh nhạt.

- Thế thì lỗi ở ai? Đừng nói với tôi nhé. Không, đừng nói là anh ta nói lỗi ở chị.

- Ừm, phải, nhưng...

- Tôi không tin nổi, - cậu giận dữ ngắt. - Chị là một phụ nữ thông minh, một người rất thông minh, và chị để cho cái tên ngu xuẩn ấy hạ thấp chị.

- Anh ta nói gì với chị? - Adam tiếp, vô cùng giận dữ. - Để tôi nói thử nhé. Anh ta cần chuyện ấy trong lúc chị đang mang thai mà chị thì không muốn? Phải thế không?

- Không, - tôi khẽ nói.

- Hay chị chỉ chăm chăm lo cho cái đứa bé sắp ra đời nên anh ta cảm thấy bị bỏ rơi, và phải đi tìm kiếm tình cảm ở bên ngoài?

- Không, cũng không phải thế, - tôi nói, lòng mừng thầm vì cậu đã không nghĩ đến đúng cái lý do kia.

- Có vẻ như chị sẽ không nói cho tôi biết chính xác tại sao lỗi ở chị, nhưng chị có thể chắc như đinh là lỗi không phải ở chị. Tại sao chị lại để

anh ta điều khiển chị như thế?

Đúng là cậu có thể hỏi câu này, tôi nghĩ. Phải, tại sao tôi lại để cho anh ta điều khiển mình như thế? Ồ phải rồi, tôi nhớ ra rồi.

- Vì chúng tôi đã từng hạnh phúc, cũng đáng để thử làm lại từ đầu, - tôi nói, nhưng ngay cả tôi cũng cảm thấy mình không nói thật lòng và rất yếu đuối.

- Adam ạ, - tôi run run nói tiếp. - Tôi đã rất vui vì có cậu. Cậu khiến tôi lại thấy mình xinh đẹp, đặc biệt và đáng sống.

- Bất cứ lúc nào chị cần, - cậu nói giọng mỉa mai.

- Đừng, làm ơn, đừng giận tôi, - tôi buồn rầu. - Tôi thật sự xin lỗi. Tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi phải làm thế.

- Chị có quyền lựa chọn.

- Không. Còn Kate thì sao?

- Vậy ra chị quay trở lại với một tên đàn ông không hề tôn trọng hay yêu thương chị chỉ vì Kate.

- Anh ấy có yêu thương tôi.

- Anh ta chứng tỏ điều đó khá hay đấy.

- Adam, chúng ta có thể là bạn của nhau không? - tôi hỏi, cố tìm cách thoát khỏi cảnh khó xử này.

- Không.

- Tại sao không? - tôi hoảng hốt.

- Vì tôi không tin mình đang nói chuyện với chính cái người phụ nữ đã ở bên tôi tối Chủ nhật. Tôi nghĩ người ấy thông minh, biết trọng bản thân và tôi biết người ấy muốn gì.

- Tôi có thông minh. Tôi có biết trọng bản thân, - tôi sắp trào nước mắt. Tôi phải thuyết phục cậu tin điều ấy. Tôi không muốn mất cậu. Tôi biết có thể sẽ không có chuyện tình cảm với Adam nữa. Không phải lúc này. Nhưng tôi vẫn thấy cậu tuyệt vời và tôi cầu mong cậu vẫn là bạn.

- Thôi, - cậu thờ dài. - Tôi không thể là bạn của chị. Vì tôi muốn hơn thế nhiều kia. Và tôi chắc chị cũng không thể là bạn của tôi. Chúng ta không thể bình thường như bạn với nhau được.

- Thôi, nếu không thể là bạn, thì cũng sẽ không là gì của nhau nữa, - nói ra câu này là vô cùng đau đớn, nhưng tôi vẫn phải nói. Tôi không thể quay lại với James mà vẫn khao khát cậu. Tôi phải cứng rắn lên. Vì như thế mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Xóa sạch hết mọi thứ sẽ ít phải đau khổ hơn về sau này.

Nhưng tôi hy vọng mình nói khích được y cậu. Vì tôi không sẵn sàng đón nhận điều cậu sẽ nói tiếp sau đây.

- Vậy không thể là gì của nhau hết, - giọng cậu rành rọt.

Tôi kinh hoàng đến điếng người.

Vì cái cách nói của cậu. Vì nhận ra cậu quá thất vọng về tôi. Vì nghĩ đến chuyện sẽ không bao giờ được gặp lại cậu.

- Tôi có thể có số điện thoại của cậu không? - tôi buột miệng.

Tôi không chịu nổi cái ý nghĩ chấm dứt mọi chuyện với cậu ngay bây giờ. Tôi đang níu kéo, đang hy vọng là cậu sẽ rộng lòng với tôi.

Hy vọng cậu sẽ nói chúng tôi vẫn là bạn. Như thế sẽ chứng tỏ những gì tôi đang làm là đúng.

- Không, - cậu nói, giọng chắc như đinh đóng cột.

- Tại sao không? - tôi cố đường đột.

- Chị cần nó để làm gì?

- Để gọi cậu.

- Gọi tôi làm gì?

- Để nói chuyện với cậu, - tôi rưng rưng sắp khóc. - Tôi không muốn mất cậu.

- Claire, - cậu thở dài. - Đừng ngốc thế. Chị đã quyết định. Chị sẽ về lại London với một người đàn ông khác. Chị không thể có cả hai chúng tôi. Chẳng có lý gì phải gọi cho tôi, nói chuyện với tôi. Chúng ta sẽ không là bạn. Chuyện của mình đến đây là hết.

- Tôi đâu còn gì để nói nữa, phải không? - tôi buồn rầu hỏi, hiểu ra mình sẽ không có thứ mình muốn. Cậu ta sẽ không cầu phúc cho tôi. Mà việc gì cậu phải làm thế?

- Không, - cậu đáp.

- Tôi đã khiến cậu phải thất vọng, phải không?

- Chị làm chính bản thân mình phải thất vọng, - cậu lạnh lùng.

- Tôi đã làm cậu thất vọng, đúng thế không? - tôi không ngăn nổi mình thôi xát muối vào vết thương.

- Phải, chị đã... làm tôi thất vọng, - cậu đáp, sau một hồi lưỡng lự.

- Vậy... cậu giữ gìn sức khỏe, - tôi thấy mình như một con ngốc. Muốn nói nhiều lắm, nhưng không nói được gì ngoài những lời vô vị.

- Chị yên tâm.

- Tôi rất tiếc.

- Không bằng tôi đâu.

Rồi cậu cúp máy.

Tôi đứng bất động một lúc lâu. Lòng tan nát. Và cảm thấy một nỗi sợ hãi to lớn. Tôi đã phạm phải một sai lầm nào chăng?

Có phải tôi đang đứng trước một ngã rẽ quan trọng trong đời mình?
Có đúng là tôi rất quan trọng với Adam?

Nhưng can hệ gì nữa đâu? Vì tôi đã quyết định chọn đi lối nào.

Nhưng lối ấy có đúng không?

Làm sao tôi biết được?

Đầu tôi quay mòng mòng. Tôi thấy sợ hãi và không kiểm soát nổi tâm trạng mình.

Hai cuộc sống đang được bày ra cho tôi chọn. Một với James. Cuộc sống kia có thể là với Adam.

Phải chăng tôi đang vứt bỏ đi cái cuộc đời sai lầm? Phải chăng tôi đã hiểu nhầm số phận? Phải chăng chuyện chia tay với James đã được ấn định để tôi gặp được Adam và sống hạnh phúc hơn? Phải chăng tôi đã nhận đắng cay để trở nên mạnh mẽ hơn?

Phải chăng tôi đã đọc sai tất cả những dấu hiệu?

Phải chăng tôi đã nhìn nhận sai mọi chuyện?

Nhưng quá trễ. Tôi đã quyết định. Và tôi sẽ nghe theo quyết định đó. Nếu cứ thay đổi quyết định tôi sẽ hóa điên mất.

Tương lai của tôi là với James. Adam không còn tồn tại trong cuộc đời tôi nữa. Có thể tôi chỉ làm Adam sung sướng, ừ, tôi thích nghĩ là mình khá chuyện ấy. Có thể tất cả chỉ là chuyện nhu cầu.

Nhưng, cũng có thể không phải thế.

Vậy tôi nên làm gì đây?

Tôi phải quên cậu ấy. Tôi phải quên cậu ấy đi.

Dĩ nhiên tôi sẽ quên.

Tôi chỉ mới biết cậu được ba tuần.

Mà chỉ mới có thể... Ừm... nhưng cậu ta đã có ảnh hưởng đến tôi. Hoàn toàn bất ngờ, cậu đã khiến tôi rung động. Cậu khiến tôi muốn được chăm sóc, lo lắng cho cậu. Cậu khiến tôi thấy mình đặc biệt và tuyệt vời, mà James thì không còn có thể làm được điều ấy.

Nhưng mà này! Có thể chỉ vì tôi quá giận dữ. James đã không thể khiến tôi hài lòng, sung sướng về bản thân nữa nên tôi nắm lấy ngay cái người đang sẵn ra đây, cái người có thể cho tôi cảm giác này.

Nhưng thật lòng tôi không hề nghĩ thế. Adam là một người rất đặc biệt.

Adam và tôi rất đặc biệt.

Mặc dù không còn nữa.

Adam đã từ bỏ tôi. Vì tôi đã xuẩn ngốc nghe theo những lời rác rưởi của James. Và vì tôi đã nhanh chóng từ giường của cậu ta chạy đến với người khác. Ngay cả khi cái người khác đó là chồng tôi.

Thật đau lòng là Adam nghĩ về tôi như thế. Nhưng tôi không trách cậu được. Vì chính tôi vốn đã chẳng tôn trọng bản thân mình là mấy.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Sau cuộc điện thoại với Adam hôm thứ Ba ấy, tôi cố hết sức để quên cậu. Cứ thoáng nghĩ đến cậu là tôi lại cố gạt cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu và nghĩ đến những thứ hay ho khác, như cái nhộn nhịp, sôi động của London. Như được trở về căn hộ tiện nghi, ấm áp của mình. Rồi gặp lại lũ bạn. Rồi được đi làm lại. Và nhất là sắp được trở lại cái thành phố mà các cửa hiệu bán giày cứ thể hiện ra như nấm trong mưa. Và mọi chuyện với James sẽ tốt đẹp. Tôi nên hạnh phúc mới phải. Tôi đã có tất cả những gì mình mòn mỏi trông đợi trong suốt cái tháng đầu tiên anh ta bỏ tôi.

Cuộc đời tôi sẽ tươi đẹp hơn. Như thế cái va vấp nho nhỏ kia của James chưa từng có. Rồi tôi sẽ xóa sạch dấu vết của ba tháng rồi khỏi bộ nhớ của mình mà tiếp tục sống như đã định. Kate sẽ có cha. Tôi sẽ có chồng. Chúng tôi sẽ làm lại từ đầu. Và nếu tôi có phải chú ý nhỏ nhẹ hơn, ít lời hơn, bớt phù phiếm mà nghiêm túc hơn, quan tâm đến James nhiều hơn thì đó cũng chỉ là một cái giá khiêm tốn tôi phải trả.

Tôi biết chắc mình sẽ làm được. Sẽ không kinh khủng như thế đâu. Tôi sẽ làm quen với con người mới của mình. Như thế sẽ tốt cho tôi. Và nỗi sợ hãi trong tôi lúc này đây sẽ không còn nữa.

Và dĩ nhiên, tôi cũng buồn vì phải xa gia đình mình. Cho dù họ có xấu thói hay thế nào đi nữa thì tôi cũng đã phần nào quen được. Cái kiểu sống vô trật tự này dường như vẫn hay hơn rất nhiều cái sự bình lặng, nề nếp đang bày ra trước mắt tôi khi trở về sống với James.

Tôi sẽ nhớ mọi người. Sẽ nhớ mẹ, nhớ bố, nhớ Anna.

Trời đánh thánh vật, thậm chí chắc tôi sẽ nhớ cả Helen nữa.

Mà cũng có thể không.

Tôi vẫn thấy vật lộn với chính mình. Tôi vẫn thấy dồn ứ nổi tức giận, thấy mình bị James xử tệ. Tôi phải vô cùng kiềm chế không cầm điện thoại lên mà bảo cho anh ta biết anh ta đúng là một tên đốn mạt ích kỷ. Rằng anh ta không có quyền khiến tôi phải thấy như mọi chuyện xảy ra chính do lỗi ở tôi. Rằng tôi không phải đứn tệ. Rằng tôi thậm chí không ích kỷ, hay hời hợt.

Nhưng rồi tôi có thể thấy rõ mồn một anh ta sẽ phản ứng lại như thế nào. Anh ta sẽ đưa ra đủ các loại chứng cứ buộc tội vô cùng hợp lý. Khi đó tôi sẽ chỉ cảm thấy tồi tệ hơn. Tức giận hơn. Như thế tôi càng thất vọng về mình hơn.

Điều duy nhất giúp tôi có thể kiềm chế được nổi giận dữ này là tôi lỡ mờ nhận ra đâu đó mình đã sai. Những lời anh ta nói tối hôm ấy ở cái nhà hàng Ý cứ vang vang trong đầu tôi: "Nếu mọi chuyện tốt đẹp như thế, tại sao tôi lại phải bỏ cô đi?"

Nên tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi phải nhìn nhận mình có lỗi. Anh ta đã không bỏ tôi, không ngoại tình, không tưởng rằng mình yêu người khác, nếu đó không phải lỗi của tôi.

James không phải loại đàn ông lẳng nhăng. Không phải loại người phù phiếm. James luôn nghĩ rất lâu và kỹ - chớ chết, quá lâu và kỹ, nếu phải nói chính xác - về bất cứ chuyện gì. Anh ta không làm những chuyện đại dột, tác tệ chỉ để cho vui. Ất hẳn anh ta đã không còn lựa chọn nào khác. Ất hẳn anh ta đã bị dồn đến đường cùng.

Mọi chuyện sẽ ổn. Sau cùng mọi chuyện với James rồi cũng sẽ trở lại bình thường. Chỉ cần chút thời gian.

Tôi đang làm đúng.

Cuối cùng, tôi quyết định sẽ bay về London vào thứ Ba tuần sau.

Như vậy tôi sẽ có đủ thời gian để thu vén đồ đạc. Nhưng quan trọng hơn là để quên đi nỗi uất ức với James, để chuẩn bị một tinh thần lạc quan khi về với anh ta.

Trưa thứ Sáu, sau hai ngày điên cuồng chất tất cả quần áo vào vali để rồi sau đó thấy chúng treo trong tủ quần áo của Helen, lại lôi ra khỏi tủ, lại nhét trở vào vali để rồi vài tiếng sau lại phát hiện ra chúng nằm dưới gầm giường Helen, lại nhét trở vào vali, v.v. và v.v., tôi quyết định gọi cho James báo giờ bay. Mà rất kỳ quặc. Từ hôm thứ Ba ấy anh ta đều đặn gọi tôi mỗi ngày ít nhất một lần, tra vấn khi nào tôi mới về. Anh ta có vẻ gần như là... lo sợ. Như thế anh ta e tôi sẽ không quay về. Dĩ nhiên, cái phần ngờ vực đáng ghét trong tôi đã nhất định là anh ta không được chặn gối hay giặt giũ gì kể từ khi dọn ra ngoài với Denise, nên chẳng lạ gì chuyện anh ta trông đứng trông ngồi tôi quay về. Nhưng đồng thời, tôi không sao cảm thấy được là anh ta muốn tôi, hay cần tôi, sau khi anh ta đã ra vẻ kẻ cả bề trên, hùng hổ như thế lúc ở Dublin mà khiến tôi có cảm tưởng như anh ta đang làm ơn nhận tôi. Giờ đây, mặc dù khá giỏi che giấu, anh ta vẫn lộ vẻ lo lắng, không tự tin.

Nhưng anh ta cần gì phải lo.

Tôi về mà.

Có thể tôi không muốn thế. Nhưng tôi sẽ về.

Tôi gọi đến văn phòng anh ta. Một giọng nam trả lời máy: - Không, anh Webster không có trong văn phòng chị ạ.

Giờ thì ai lại không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Đến đoạn này bạn sẽ nghe cái giọng nói trên mây ấy tiếp tục: "Không, anh Webster đến phòng

khám phụ sản với bạn gái Denise rồi" hay "Không, anh Webster xin nghỉ chiều nay để về vui vẻ với cô bạn gái gốc nghếch Denise rồi", đại loại thế. Rồi tôi sẽ thì thầm vào trong máy điện thoại: "Cám ơn. Không, anh không cần phải nhắn lại đâu", rồi tay run lấy bấy cúp máy, hủy vé về London.

Tuy nhiên, không có chuyện gì đại loại thế xảy ra cả. Cái giọng trên mây ấy hỏi: - Ai đang gọi đấy ạ?

Tôi đắn đo suy nghĩ.

Ai đang gọi? Rồi tôi nhớ ra.

- Ồ, à, tôi là vợ anh ấy.

- Claire! - người đàn ông ồ lên, trên cả mừng rờ. Có thể chỉ để khóa lấp sự ngỡ ngàng. - Khỏe không? George đây mà. Hay quá, chị đây rồi.

George là cộng sự của James. Cũng là bạn. Và có thể nói, với cái kiểu ham bia bọt, ham vui ấy, anh này cũng là bạn của tôi nữa.

George là người dễ thương. Nếu chấp nhận không tranh cãi một vài đặc điểm ở anh, thì chắc bạn cũng sẽ rất dễ thân với anh chàng. Ví dụ như tôi sẽ không bao giờ bôi nhọ George bằng cách bảo là anh chàng có chơi bóng bầu dục, nhưng cũng không lảng tránh việc anh có xem.

Nhưng George là người dễ thương. Tôi quý George, cô vợ Aisling cũng khá tiểu lâm. Chúng tôi đã có rất nhiều dịp say bí tỉ với nhau.

- Chào George, - tôi hơi ngỡ ngàng.

Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh này kể từ khi tôi và James xảy ra chuyện. Tôi không biết nên nói gì. Tôi có nên nhắc đến chuyện ấy không?

Tôi có nên vờ như chẳng có gì xảy ra? Rằng mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

Hay chắc tôi cứ tỉnh như không đi vậy. Cứ đường hoàng mà đối mặt với nó thôi, bằng cách đùa, làm bộ thiếu não, hạ mình nói những câu như thế này: "Chào anh, Claire đây. Nhưng anh gọi em là Denise cũng được nếu tên đó dễ nhớ hơn."

Tôi hiểu ra mình sẽ thường xuyên lâm vào tình cảnh này trong vài tuần đầu trở lại London.

Trời ạ, thật bẽ mặt.

Nhưng George đã lên tiếng trước, cứu tôi khỏi cái cảnh dở khóc dở cười.

- Vậy là chị đã quay lại với cậu ấy, - George cười hềnh hếch. - Ôi, ơn trời. Vậy là giờ chắc tụi này được thấy cậu ấy làm việc cho ra hồn rồi.

- Ồ, - tôi lịch sự đáp.

- Phải đấy, - George nói tiếp, rất vui vẻ và hồ hởi, khiến tôi ngỡ là anh ta đã lê la bữa trưa và có chút men. Dù sao cũng là thứ Sáu rồi mà. - Nói thế nào nhỉ? Thôi thì cứ nói là chuyện chẳng dễ dàng gì đi. Chị biết cậu ấy mà. Dễ gì chịu nói thẳng ra là mình thấy thế nào. Ừ mà chắc ai chả thế. Và quá tự hào bản thân nữa. Nhưng đến một thẳng mù cũng thấy được cậu ta yêu chị đến cỡ nào. Cứ nhìn cậu ấy suy sụp thế nào thì quá rõ. Suy sụp! Ôi trời! Chị chẳng cần phải nói thêm tiếng nào nữa đâu! Tôi chỉ có thể nói chị chấp nhận cho cậu ấy quay lại là phước đức lắm rồi. Không thì ở ở đây cũng phải đuổi cậu ta thôi. - George cười ồ ồ, giọng cười của Bữa Trưa Với Ba Chai Bia.

George đang nói cái quái quỷ gì thế?

Anh ta không... anh ta không thế nào... chắc chắn không phải anh ta đang nhạo tôi, đúng không?

Những giọt nước mắt giận dữ và xấu hổ nóng hổi ngập đầy trong mắt tôi.

Phải chăng tôi đã trở thành đề tài cho thiên hạ cười nhạo?

Phải chăng họ đang cười trên nỗi đau của tôi?

Vâng, vâng. Thôi được rồi, tôi xin thú nhận là ở vào những cảnh ngộ khác, tôi chắc đã là kẻ đầu tiên cười sặc sụa trước một cô vợ bị ruồng rẫy hấp tấp dang hai cánh tay biết ơn đón anh chồng lang chạ trở về. Và tôi có là con ngốc mới không nghĩ thiên hạ đang cười sau lưng tôi vì, sao mà tội nghiệp, tôi đã vô tư đón James quay trở về.

Nhưng tôi không tin George lại trắng trợn chế giễu tôi như thế. Tôi thừa biết James không hề suy sụp vì thiếu tôi. Và George biết là tôi biết thế. Thì anh ta phải biết chứ. Tôi biết cả hai đều là đàn ông cả, nhưng chắc chắn thi thoảng họ cũng phải thậm thụt chuyện gì đó ngoài bóng đá với xe hơi ra chứ.

George thường vẫn rất dễ thương. Tôi không hiểu tại sao anh ta phải đem chuyện của tôi và James ra làm trò cười. Sao anh ta lại tàn nhẫn thế?

Tôi thấy bị xúc phạm. Nhưng tôi không được khóc. Tôi phải đứng thẳng lưng lên vì chính mình. Phải diệt trừ cái sự ủy mị này ngay từ trong trứng nước. Vì nếu không thiên hạ sẽ cho là họ có quyền chế giễu tôi.

- Vậy sao? - tôi đáp, giọng biểu lộ rõ sự mỉa mai.

Cố cho George hiểu, chỉ trong hai từ ấy, rằng mặc dù James đã coi tôi không ra gì, thì tôi cũng không phải đích nhắm của búa rìu dư luận. James có thể đã xử tệ với tôi - không, không hẳn thế, bạn hiểu ý tôi mà - nhưng điều đó không có nghĩa là họ được quyền đem tôi ra làm trò cười. George cả gan thật! Tôi lại còn cứ quý hãn ta.

Nhưng George không phản ứng với hai tiếng "Vậy sao?" của tôi.

Có vẻ như anh chàng không lấy làm phật lòng.

Bởi vì chàng vẫn tươi cười nói tiếp.

- Tôi chẳng phải chuyên gia tâm lý gì, nhưng tôi mừng là hai người đã giải quyết ổn thỏa cái sự việc lung tung không đáng này. Tôi chỉ có thể nói là chị đã rất cao thượng mà tha thứ cho cậu ta. Chắc phải kinh khủng lắm. Nhưng tôi nghĩ nếu trông thấy cậu ấy - dật dờ như xác chết ấy, phải không nhỉ? - thì chị sẽ hiểu cậu ấy đã vô cùng hối hận.

Đầu tôi càng lúc càng đặc cứng lại. Không hiểu nổi.

Chuyện gì thế này?

George đang đùa tôi?

Tôi không chắc lắm. Nghe có vẻ rất chân tình. Nhưng nếu không phải bỡn cợt tôi thì anh ta đang nói cái quái gì?

Anh ta nói "như xác chết" nghĩa là sao? Chúng tôi đang nói về cùng một anh James đúng không? Đúng cái anh James cao ngạo, thao thao kết tội đã đến Dublin gặp tôi?

Nhưng tôi còn chưa kịp hiểu được gì thì George đã lại tiếp.

Anh này đang ham nói. Cảnh buồn chiều thứ Sáu cộng với ba chai bia lúc trưa rõ ràng đã khiến lưỡi anh chàng mềm hơn.

- Claire này, - George làm bộ lả lướt. - Tôi hy vọng chị đáng mặt "chị em". Đừng vội tha thứ ngay cho cậu ấy. Phải cò kéo ra cho đến khi có được ít nhất là vài món trang sức ra trò với một chuyến nghỉ mát ở đảo Maldives ấy.

Anh đang đùa à? tôi bối rối nghĩ thầm. Tôi còn may là được anh ta chấp nhận tôi trở lại. Tôi suýt phải hứa cho anh ấy cả đồ trang sức với chuyến nghỉ mát ấy chứ.

- Ủm...

Nhưng George lại tiếp tục.

- Cậu ấy yêu chị lắm và nghĩ mình chẳng còn cơ may nào, chị biết không? Cậu ấy nghĩ chị sẽ chẳng còn gì mắc mứu đến cậu ấy nữa. Mà nói cho cùng, ai trách được chị?

- George! - tôi chen vào. Tôi phải hiểu cho được chuyện gì đang diễn ra ở đây. - Anh đang nói cái gì thế?

- Nói James, - George ngạc nhiên.

- Anh nói anh ấy hối hận vì anh ấy và tôi thôi nhau?

- Ủ thì, nói "hối hận" cũng được, - George cười. - Dù tôi nghĩ "suy sụp" thì đúng hơn.

- Nhưng sao anh biết? - tôi dè dặt hỏi, không biết George lấy đâu ra thông tin này. Vì rõ ràng anh này đã hiểu sai sự việc.

- James nói với tôi. Thỉnh thoảng tôi với cậu ấy cũng nói chuyện này nọ chị ạ. Không phải chỉ đàn bà con gái các chị mới có cái độc quyền được mở lòng mở ruột với nhau đâu.

- Ủ, nhưng... ý tôi là, anh chắc không?

- Dĩ nhiên chứ, - George có vẻ giận. - Cậu ấy bị giày vò vì thiếu vắng chị. Giày vò đấy chị ạ! Cậu ấy cứ lặp đi lặp lại với tôi thế này: "George! Tôi yêu cô ấy quá. Làm sao để cô ấy quay về với tôi?", rồi tôi nói: "James,

cứ nói thẳng ra sự thật. Nói với chị nhà là anh hối hận". Cậu ấy khiến tôi phát điên lên ấy chứ!

- Thật sao? - tôi lắp bắp.

Tôi chỉ cố nói được có thế. Đầu tôi như bị châm chích khắp cả. Chưa từng bao giờ đau như thế.

Vậy là chuyện gì đang xảy ra?

- Mà Claire này, - George nói giọng cảm thông. - Tôi biết chuyện này rất khó với chị. Tôi chắc với James cũng thế. Vì chị biết cậu ấy ghét bị sai mà. Thôi thì cứ nói trắng ra đi, cậu ấy gần như chẳng sai bao giờ. Nên phải thừa nhận mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng, rồi phải xin lỗi chắc chắn gần như là chuyện không thể với cậu ấy. Mặc dù tôi chắc nếu chị phải nghe tiếng "xin lỗi" lần nữa, chắc chị sẽ nôn mửa ra. Chị nghe nó chắc phải đến phát ốm rồi!

George lại cười ào ào.

Đến lúc này thì tôi đã dám chắc George không đùa nhạo tôi. Rằng đây không phải là một trò đùa tinh vi, tàn nhẫn. George nghe có vẻ rất nghiêm túc. Nhưng tôi không hiểu tại sao cái câu chuyện của anh ta lại quá khác với cái câu chuyện James đã nói với tôi.

Tôi không thấy phát ốm nếu nghe tiếng "xin lỗi". Tôi rất mong được nghe tiếng "xin lỗi". Nhưng tôi không nghĩ mình đã nghe được tiếng "xin lỗi" nào từ miệng James nếu nó thậm chí có vọt thẳng vào tai tôi.

Nhưng tôi phải tập trung nghe vì George đã lại nói tiếp.

- Lạ một cái là James luôn nghĩ chị là người sẽ lảng nhãng chứ không phải cậu ấy.

- Tại sao thế? - tôi phần nào đoán được ý George. Trong mắt mọi người tôi lúc nào cũng là đứa ồn ào, nhiều chuyện trong khi James là cậu bé lúc nào cũng ngoan ngoãn để được cô tiên ban phép cho.

- Vì chị là người của tiệc tùng. Một người sôi nổi, thu hút sự chú ý. Và James chưa bao giờ nghĩ cậu ta đủ hấp lực với chị. Chưa từng nhé! Lúc nào cũng sợ mình quá nghiêm nghị và chán ngắt. Dân kế toán chúng tôi chẳng sung sướng gì đâu chị ạ. Các chị em phụ nữ luôn quy kết cho chúng tôi là không đủ rộng rãi, chị tin không?

- Tôi chưa từng biết James nghĩ trong mắt tôi, anh ấy quá nghiêm nghị và chán ngắt, - tôi mệt mỏi nói.

- Thôi nào, - George nói, vẻ không tin. - Chị có đồng ý là trong hai người, chị vẫn luôn là kẻ giữ lửa cho mọi chuyện không?

- Phải, - tôi thận trọng thừa nhận, mong cho George nói tiếp, nói tiếp nữa.

- Còn James, - George cười hô hố. - Chị chẳng tìm được gã nào khá hơn thế đâu, nhưng có điều cậu ấy cũng chẳng thể khiến mọi người phải vây quanh, đúng không nào?

- Đúng, chắc là đúng. Nhưng nếu tôi phải bớt ồn ào đi một chút, có thể anh ấy sẽ bớt thấy mình tẻ nhạt.

- Nhưng như thế thì nghĩa lý gì? - George kêu lớn. - Thế thì chị đâu còn là chị.

Tôi biết chứ, tôi hoảng hốt nghĩ. Nhưng ấy chính là điều James muốn.

- Thì có thể James không vui khi sống với một kẻ ồn ào, sôi nổi như tôi, - tôi dẫn dụ.

- Có thể tôi đã làm anh ấy phải lo lắng. Chuyện tôi đang làm thật không tha thứ nổi. Trảng trợn moi thông tin. Tôi đang động viên George khai ra bạn mình.

- Đừng ngốc thế chứ, - George lại cười lớn. - Dĩ nhiên chị đâu có làm cậu ấy phải lo lắng. Cậu ấy đúng là có thấy việc này đôi khi khó chấp nhận. Nhưng đó là cái tôi của cậu ấy thôi, và cái sự bất an của cậu ấy bị động đậy. Sống cạnh một người được lòng thiên hạ hơn mình nhiều có dễ bao giờ.

- Ồ. Tôi hiểu rồi.

Bạn biết gì không? Tôi nghĩ là tôi biết đấy. Tôi nghĩ mình đã bắt đầu hiểu ra.

Tôi có nên nói với George?

Nhưng tôi phải ngẫm nghĩ lại về những điều mình vừa nghe. Tôi không thể nghe thêm gì nữa, đầu tôi vỡ tung mất.

Tôi bắt đầu tìm cách kết thúc cuộc nói chuyện.

- Sao bỗng dưng anh rành mấy chuyện này thế? - tôi trêu. - Anh tâm lý và đàn ông một cách lạ thường.

- Ồ, ờ, - anh ta nghe có vẻ vừa thẹn vừa sung sướng. - Aisling mua cho tôi một cuốn sách nói mấy cái chuyện tâm lý này ấy mà.

- Thảo nào, - tôi cười. - Thôi, cảm ơn anh nhiều lắm, George. Anh tốt với tôi quá.

- Tốt. Tôi cũng mừng. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, rồi chị xem.

Ồ không đâu, tôi nghĩ bụng.

- James bị sự sôi nổi của chị đe dọa (ngôn ngữ tâm lý học được George diễn lại một cách thiếu tự nhiên). Thay vì nhận thấy cái sôi nổi ấy bổ sung (lại thiếu tự nhiên) cho tính trầm lặng của cậu ấy, - George nói, nghe có vẻ như đang trích dẫn lời từ một cuốn sách dạy tâm lý.

- Nhưng biết đâu nhờ cái chuyện kinh khủng này mà hai người có thể trở nên chín chắn hơn và - ngừng một chút, ngưng ngưng - xác định lại những giới hạn trong cuộc sống hôn nhân của mình.

- Ôi George! - tôi cố làm cho George ngưng. Tôi không chắc mình có thể tiếp tục câu chuyện này đến bao giờ. - Rõ ràng anh đã thấm lắm rồi đấy.

- Ừ, - George bẽn lễn nói. - Tôi cũng đang thử thăm dò cái phần nữ tính của mình nữa đây.

Nếu đang không trong tâm trạng rối bời và hoảng sợ, chắc tôi đã thấy chuyện này cực kỳ hài hước.

- George. Được nói chuyện với một người tâm lý như anh tôi vui lắm. Anh hiểu rõ các động lực của James và tôi. Không phải anh đàn ông nào cũng sâu sắc đến thế đâu.

- Cám ơn chị, - George hãnh diện. Tôi gần như "nghe" được anh chàng đang bùng mặt rạng rỡ. - Tôi thấy mình học được nhiều lắm. Và tôi không còn sợ khóc nữa.

- Tốt, tốt, - tôi nói giọng vui vẻ, lòng nơm nớp lo George sẽ lại đưa ra dẫn chứng này nọ.

Làm cách nào cho anh ta ngưng nói mà không phải mang tiếng xem thường cái cảm xúc đang được đẩy lên cao độ của anh ta đây?

Rồi tôi buột miệng hỏi George một câu nữa.

- Mà anh có chăm chút, nuôi dưỡng cái phần con trẻ trong anh không?
- Tôi dịu dàng.

- Ờ, cái gì?

Vậy là tôi đã đi quá tầm George. Aisling đã không đưa cho George cuốn tiếp theo.

- Tôi chưa có đứa nào. Chị biết mà, Claire.

- Tôi biết, - tôi tử tế đáp. Chẳng có lý do gì đẩy anh này đi quá xa, phá hỏng toàn bộ công sức của Aisling.

- George, - tôi ngắt lời George, vẫn đang thao thao bất tuyệt chuyện James phải đánh vật với bản thân như thế nào vì đã nghe theo lời khuyên của anh chàng, và James với tôi sẽ lại hạnh phúc ra sao, và...

- George, - tôi nói to hơn, cốt cho anh chàng ngừng lại.

- George, thôi để tôi nói lại xem tôi hiểu có đúng không nhé? James yêu tôi. James lúc nào cũng yêu tôi. James lo sợ trong mắt tôi anh ấy là người tẻ nhạt. Đúng không?

- Nhưng, chị biết rõ thế mà, - George nghe có vẻ ngạc nhiên.

- Cho chắc thôi.

George vẫn cứ lải nhải. Không rõ là tôi đang tưởng tượng hay thế nào, nhưng hình như anh chàng đang nói đến thứ gì đó gọi là "kỳ kinh của đàn ông".

Nhưng tôi gần như không nghe nổi anh ta nói gì. Tôi còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải lo nghĩ.

Đó là, tại sao James nói với Geroge là anh ta yêu tôi điên dại, là sợ mất tôi và tại sao anh ta lại nói với tôi rằng tôi là kẻ không ai chịu đựng nổi, nhưng anh ta phải mở rộng tay làm từ thiện mà đón tôi về? Đến một người mù cũng thấy được có một điểm không nhất quán nho nhỏ giữa hai câu chuyện.

Anh ta hoặc nói dối George, hoặc nói dối tôi.

Và đâu đó trong tiềm thức, tôi cảm nhận rằng anh ta đã nói dối tôi.

Tôi phải nói chuyện với anh ta. Tôi phải tìm ra sự thật.

- George, - tôi lại ngắt. - Tôi cần nói chuyện với James. Anh nói anh ấy gọi lại cho tôi nhé? Rất quan trọng.

- Ừ. Chắc nửa tiếng nữa là cậu ấy về thôi.

- Cám ơn. Chào anh.

Rồi tôi cúp máy.

Tôi cố gắng để hiểu được những gì Geroge vừa vô tình cho tôi hay. Vậy là James luôn yêu tôi. Và James lo sợ trước sự hiện diện của tôi, ừm... tôi, chắc vậy, đại loại vậy.

Phải chăng vì thế mà anh ta cần đến một cuộc tình ở bên ngoài? Và tại sao anh ta lại phải nói dối hoàn toàn ở tôi? Tại sao anh ta lại nói tôi phải thay đổi hoàn toàn nếu muốn cuộc hôn nhân của chúng tôi có tương lai?

Tôi không chắc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra. Nhưng tôi biết một điều. Một điều gì đó.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Để cho chắc, tôi gọi Judy.

- Claire! - nó mừng rỡ. - Cậu về rồi hả?

- Không, Judy. Chưa, - tôi đáp, giọng thiếu não.

Nhưng nó còn chưa kịp nói gì thì tôi đã vào đề ngay.

- Judy này. Tớ có chuyện muốn nói với cậu.

- Nói đi. Cậu ổn đấy chứ? Nghe cậu có vẻ xúc động lắm.

- Thì đúng thế mà, Judy. Tớ đang rối lắm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Cậu nói thế là sao? - nó nhẹ nhàng hỏi.

- Ừm... cậu biết James và tớ đã quay lại với nhau?

- Ừ.

- Vậy cậu có biết James ngoại tình là lỗi ở tớ?

- Cậu nói chuyện điên khùng gì thế? - nó nghe chừng hoảng hốt.

- Anh ta nói lỗi hoàn toàn ở tớ. Là tớ thiếu chín chắn, ích kỷ, đòi hỏi, vô tâm, là anh ta chỉ chấp nhận tớ quay lại nếu tớ thay đổi toàn diện.

- Anh ta nói anh ta chấp nhận cậu quay lại á? - Judy nói, không tin nổi.
- Claire, Claire ơi, từ từ đã nào. Có gì đó không đúng ở đây rồi.

Thì đây, nếu Judy nói có gì không đúng nghĩa là tôi không phải đang tưởng tượng.

Nhưng tôi vẫn không chắc có nên thở phào nhẹ nhõm không.

- Claire này, nói lại nhé? James nói anh ta buộc phải lảng nhãng vì khó mà sống chung với cậu. Tôi hiểu đúng không?

- Đúng, - tôi đau khổ đáp. Phải thừa nhận rằng Judy nói nghe sao là lạ. Không hiểu sao cái kiểu nói của James khiến sự việc nghe có lý hơn rất nhiều.

- Rồi giờ hẳn nói sẽ chấp nhận cậu quay trở lại nếu cậu chịu thay đổi? Thay đổi kiểu gì?

- Cậu biết không? Anh ta muốn tớ ít tiệc tùng lại. Ít lời lại. Biết để tâm đến mọi chuyện hơn.

- A, hiểu rồi, - nó giận dữ. - Hẳn muốn cậu cũng chán chết như hẳn chứ gì? Thì hẳn chỉ muốn cậu ở chỗ nào mà hẳn có thể canh chừng bằng cái đôi mắt giết sạch mọi niềm vui ấy. Rác rưởi!

Nó ngừng, một ý khác bỗng xuất hiện trong đầu nó.

- Còn cậu thì đúng là ngốc! Ý cậu là cậu tin cái chuyện điên khùng này á? Cậu không thấy cái mảnh cũ mèm ấy viết đây trong sách truyện à?

- Mảnh gì? - tôi hỏi mà không muốn nghe câu trả lời.

- Hẳn ta ngoại tình. Hẳn nhận ra mình đã phạm sai lầm khủng khiếp. Hẳn muốn cậu quay lại vì hẳn thực sự yêu cậu - đứa ngu nào chẳng thấy được điều đó - nên hẳn làm như thế lỗi ở cậu cả để cậu phải thấy tội lỗi, rồi

cậu thấy biết ơn hẳn vì, mặc dù cậu là một đứa không ra gì, hẳn vẫn muốn có cậu.

- Với lại, - nó ngừng một chút để lấy hơi, - tớ vô tình biết được hẳn nói dối.

- Ồ? - tôi chỉ còn thốt ra được một tiếng ấy.

- Ừ. Michael nói với tớ.

Michael là bạn trai của Judy. Là bạn của James.

- Khoảng cách đây một tháng Michael đi làm vài chai với James, ừ thì chắc là hơn vài chai, mà thôi, rồi James say khướt, lái nhái suốt về cậu. Michael nói James yêu cậu đến phát cuồng. Đúng như thế. Hẳn yêu cậu hơn cả cậu yêu hẳn. Và lúc nào cũng nghĩ sẽ mất cậu. Hẳn không chịu nổi điều đó. Nên cộng thêm căng thẳng chuyện có em bé, hẳn quyết định làm liều luôn. Rồi lặn vào mụ Denise. Nay, nhìn lại mà xem, mụ ấy còn chẳng tin nổi đã vớ được một chàng như James.

- Tớ hiểu rồi, - tôi nói như một cái máy. - Nghe hay đấy vì George vừa nói với tớ những điều tương tự.

- Tớ không tin nổi cậu lại phải cần đến George hay tớ nói. Cậu không biết là James yêu cậu điên dại sao? Và vô cùng sợ mất cậu?

Judy rõ ràng đang hơn cả thất vọng về tôi.

- Mà sao hẳn giỏi điều khiến người khác thế? Lợi dụng cơ hội để linh tội. Bảo cậu rằng hẳn bỏ cậu là lỗi ở cậu, là nếu cậu không như hẳn muốn, hẳn sẽ lại bỏ cậu. Đàn ông, trăm thằng như một!

- Judy, tớ cần bình tâm lại một chút. Chuyện này rất quan trọng.

- Ồ, ờ, được rồi, - nó hơi bối rối. - Này, lúc tớ bảo hẳn là một tên chán chết, tớ không có ý nói...

- Không có gì đâu Judy. Tớ biết ý cậu là thế mà, nhưng chẳng sao đâu.

- Cậu biết mà. Tớ xúc động quá nên...

- Judy. Vì Chúa! Quên nó đi! Tớ cần được tập trung để hiểu cho ra chuyện này.

- Xin lỗi, xin lỗi. Cậu nói đi.

- James ngoại tình, nhưng anh ta nói lỗi ở tớ. Đúng không?

- Thì đấy.

- Lẽ ra anh ta phải xin lỗi tớ, nhưng nhất định không. Đúng không?

- Ờ, đúng.

- Anh ta lái nhái với mọi người là yêu tớ. Trừ mỗi tớ là anh ta không nói thế. Đúng không?

- Đúng.

- Anh ta đã làm tớ bị tổn thương, làm tớ phải nhục nhã, làm tớ hoang mang, làm tớ phải nhượng bộ, dối gạt tớ, lừa phỉnh tớ, đến nỗi tớ phải xin lỗi vì cái tính nết của mình. Đúng không?

- Đúng.

- Rồi anh ta không chịu xin lỗi hay an ủi tớ gì hết. Đúng không?

- Đúng.

- Tớ không cần một tên đàn ông như thế. Đúng không?

- Đúng! Nhưng... ờ... Claire, cậu định làm gì?

- Giết chết tên khốn ấy.

- Không, Claire. Bình tĩnh lại, - Judy lắp lắp.

- Ôi Judy, không có gì đâu, - tôi thở dài. - Tớ không giết hẳn đâu. Nhưng tớ sẽ làm cho hẳn phải thật đau khổ.

- Vậy được, - nó thở phào. - Hẳn chẳng đáng để cậu phải đi tù.

- Cám ơn lời khuyên thật thà của cậu. Cậu nói đúng. Hẳn là một tên chán chết, nhỉ?

- Không trật đi đâu được, - nó hào hứng.

- Thôi, nói chuyện sau nhé. Chúc cậu may mắn!

Giờ thì sao?

Chắc tôi sẽ đợi James gọi.

Nhưng tôi không còn hoang mang nữa.

James đã khiến tôi giận điên lên.

Và tôi nghĩ, để cho công bằng, cứ nói trắng ra cho anh ta biết.

Hai mặt một lời.

Một lát sau điện thoại reo. James có vẻ mừng vì tôi gọi.

Tôi không cách nào nhẹ nhàng được với anh ta. Nỗi giận dữ của tôi đang sôi sục.

- Claire. Tốt quá, em gọi.

- Tối nay anh có làm gì không? - tôi hỏi ngay.

- Ờ... không làm gì, - anh ta đáp. Tôi thích được kết luận là anh ta hơi sốc vì cái giọng thẳng thừng của tôi.

- Tốt. Tám giờ tối anh ở nhà. Em có haã chuyện cần nói.

- Ờ... chuyện gì? - giọng anh ta hơi lo lắng.

- Em sẽ nói sau, - tôi ôn tồn đáp.

- Không, không, nói luôn bây giờ đi, - giọng anh ta rất lo lắng.

- Không, James ạ. Đợi đến tối đã, - tôi đáp, giọng vui vẻ, nhưng rất cương quyết. Anh ta im lặng.

- Thế cứ tám giờ tối nhé, James? - tôi chốt lại.

- Ừ, - anh ta nhỏ nhẹ.

Tôi cúp máy.

Vẫn nghĩ ngợi về điều tôi vừa phát hiện ra.

Bạn ạ, tôi vẫn biết là mình không tệ như James lu loa lên. Thật sự, không phải vì tôi không muốn tin mình tệ. Mặc dù đúng là tôi không muốn tin mình tệ nhưng... mà thôi, bạn hiểu mà. Tôi đã lờ mờ có cảm giác James bịa chuyện để gạt tôi, hay ít ra là phóng đại lên rất nhiều cái sự kinh khủng, trẻ con, ích kỷ, vô tâm của tôi. Nhưng tôi không hiểu được tại sao anh ta phải gạt tôi như vậy.

Và tôi có cảm giác anh ta nói như thế để tôi phải tin mình là thứ người thấp kém, ừ thì, ít ra là đến một mức độ nào đó phù hợp với anh ta.

Anh ta không thích sự tự tin của tôi. Anh ta sợ nó. Nên, một cách nhỏ nhen, nghi ngại, anh ta đã ngấm ngầm công phá nó để tôi phải lệ thuộc vào anh ta.

Tên đồn mạt.

Lúc phát hiện ra anh ta đan dứu với Denise, chắc tôi căm ghét anh ta còn ít hơn thế này. Chuyện này tệ hơn cả phản bội.

- Mẹ! - tôi gọi với lên lầu.

- Gì? - giọng bà từ trong bếp văng ra.

- Con cần mẹ giúp một việc.

- Việc gì?

- Tối nay mẹ trông Kate hộ con. Mẹ chở con ra sân bay nữa.

- Con đang nói nhăng nói cuội gì thế?

- Con đi London. Con cần mẹ trông Kate hộ con, - tôi nói rất quả quyết.

- Thứ Ba rồi à? - bà ngạc nhiên.

- Không mẹ ạ. Hôm nay là thứ Sáu thôi. Nhưng con vẫn phải đi.

- Rồi đến thứ Ba con lại đi nữa? - bà hỏi tiếp, trông hơi ngơ ngác.

- Có thể, - tôi đáp. Tôi không thể trả lời bà. Tôi vẫn chưa biết mình có đi không nữa.

- Có chuyện gì thế con? - bà hỏi, giọng nghi ngờ.

- Con có chuyện cần giải quyết với James.

- Mẹ tưởng con đã giải quyết mọi chuyện với nó rồi? - bà hỏi. Tôi cho là cũng có lý thôi.

- Con cũng tưởng thế, - tôi buồn buồn đáp. - Nhưng, nói sao bây giờ? chúng cứ đến phút chót mới lộ ra nên con phải đi gặp anh ta.

- Chừng nào con về?

- Nhanh thôi, - tôi hứa. - Mẹ, chuyện này quan trọng lắm. Con cần mẹ hộ con một chút.

- Ồ được mà, - bà nói, giọng có vẻ vui hơn một chút. - Cứ nhẫn nha làm cho xong việc.

- Không mất hơn một ngày đâu mẹ.

- Thế thì được.

- Con cần mượn ít tiền nữa.

- Đừng có nằm mơ.

- Mẹ!

- Con cần bao nhiêu?

- Không nhiều đâu. Con sẽ mua vé bằng thẻ. Nhưng con cần ít tiền phòng thân. Vé xe điện, quả đấm sắt, mấy thứ đó.

- Mẹ cho mượn năm chục, miễn tuần sau con trả lại.

- Năm chục là dư dả rồi ạ.

Ừ thì tôi hy vọng là dư dả. Tôi còn chưa biết tối nay mình sẽ ngủ ở đâu. Nhưng đâu đó trong thâm tâm, tôi biết mình sẽ không ngủ trên cái giường trong căn hộ của mình ở London với James.

Đừng lo. Tôi có một, hai anh bạn trai cũ vẫn chưa quên nổi tôi. Nên ít nhất tôi vẫn sẽ có chỗ nương thân.

Có cả cái sự căng cứng ở sau lưng nữa. Tôi ăn vận theo kiểu nữ sát thủ.

Tôi nghĩ thế là thích hợp.

Nhưng có thể không như bạn nghĩ đâu - trang phục chiến binh, mũ cứng có lưới bao dính đầy lá cây, vài vòng băng đạn quấn ngang ngực.Ồ không, tôi mặc một cái váy ngắn màu đen rất hấp dẫn, áo khoác đen và vớ da trong suốt, đi giày cao gót. Nếu có một cái mũ nhỏ kèm theo mạng che mặt tôi cũng đã đội vào. Nhưng may quá không có cái nào.

Tôi muốn mình trông như một quái nữ sát thủ trời lên từ địa ngục. Nhưng ngẫm nghĩ, lục lọi lại trong trí nhớ, tôi cho là thêm cái mũ nữa chắc sẽ hơi quá.

Chỉ làm tôi trông như mấy bà mệnh phụ kia - đẹp rục rở bên nắm mộ nhưng bị cả làng căm ghét vì nghi ngờ chính mệnh phụ đã giết chồng để thụ hưởng cái gia tài ông này dự định để lại cho họ xây thêm bệnh viện.

Tôi bước xuống nhà. Mẹ hơi giật mình vì cái kiểu ăn vận rất kịch tính của con gái. Nhưng nhìn gương mặt giận dữ và quả quyết của tôi, bà nghĩ tốt hơn hết nên khen một tiếng.

- Được chưa mẹ?

- Rồi. Để mẹ tìm chìa khóa xe nữa thôi.

Tôi thở dài. Chắc là mất thêm vài ngày nữa đây.

Bà đang chạy ra chạy vào khắp các phòng, đổ tất cả các túi xách lên cái bàn trong nhà bếp, lần mò hết các túi áo khoác và thì thầm một mình

như cái con thỏ m trắng (là con thỏ trắng, phải không nhỉ) trong phim hoạt hình Alice lạc vào xứ thần tiên, thì cửa trước bật mở, Helen ào vào, ồn ào, oang oác như mọi lần.

- Biết gì không? - nó la lớn.

- Gì? - tôi đáp. Bình thản. Không quan tâm.

- Adam có bạn gái!

Máu ngừng chạy lên mặt tôi, tim gần như ngừng đập. Nó đang nói gì? Ai đó đã phát hiện ra chuyện tôi với Adam sao?

- Mà còn chưa hết đâu nhé! - nó hồ hởi tiếp. - Anh ấy có em bé!

Tôi trợn mắt nhìn nó. Nó đang nói nghiêm túc đấy chứ?

- Em bé kiểu gì? - tôi cố gượng hỏi.

- Em bé bé bi, bé gái, - Helen châu mò. - Chứ chị nghĩ em bé gì? Bé hươu cao cổ chắc? Trời ạ, thỉnh thoảng em cứ phải lo lắng không biết chị có bị gì không nữa! Đầu tôi quay mòng mòng. Nghĩa là sao? Tại sao kia chứ? Tại sao Adam lại không nói với tôi?

- Nhưng là em bé mới sinh hay thế nào? - tôi thậm chí không buồn che giấu vẻ thất thần, nhưng Helen, với độ nhạy cảm vốn có, dường như không để ý thấy.

- Không. Em không nghĩ vậy. Trông nó không giống Kate. Có tóc, với lại trông giống như ông già hom hem.

- Kate không giống ông già hom hem! - tôi tức tối.

- Có chứ, - Helen cười ha hả. - Nó hói, mập ú, lại chẳng có cái răng nào hết.

- Im ngay! - tôi hần học. - Con bé nghe đấy. Trẻ con hiểu hết những chuyện này, biết không? Con bé xinh đẹp thế.

- Bình tĩnh lại đi chị. - Helen ôn tồn. - Chẳng hiểu sao tự nhiên chị lại nổi xung thế.

Tôi không nói gì.

Đúng là một tin sốc.

- Buồn cười chết. Adam dẫn chị này với em bé vô trường. Hết nửa lớp em đòi tự vẫn. Anh ấy chắc quên chuyện qua trót lọt mấy bài thi của giáo sư Staunton được rồi đấy. Cứ nhìn bà ấy liếc anh Adam mà xem! Thề có Chúa, bà ấy căm lắm.

- Ờ... chứ trước đây em chưa từng gặp cô ấy sao? - tôi hỏi, cố gắng để hiểu được câu chuyện. Phải chăng Adam đã đi lại với người này mà vẫn tìm cách quyến rũ tôi? Ôi chắc là thế rồi. Bạn đâu phải cứ ra siêu thị mà mua được một em bé có tóc. Những chuyện như thế này cần có thời gian.

- Không, tụi em chưa gặp chị này bao giờ. Hóa ra hai người đã cãi nhau hàng bao đời nay, rồi anh ấy không gặp chị ấy với con bé cũng lâu lắm rồi. Nhưng giờ họ hòa.

Helen bắt đầu cất cái giọng choe chọe của nó lên nghêu ngao hát. Một bài gì đó kinh khủng nói về chuyện đoàn tụ gia đình vui vẻ. Nó vừa lả lướt nhảy trên những bậc cầu thang, vừa nghêu ngao hát.

Chờ đã! tôi muốn hét lên với nó. Chị còn chưa hỏi xong. Còn nhiều thứ lắm.

Nhưng nó đã vào phòng tắm và đóng sầm cửa lại. Tôi vẫn nghe giọng nó nghêu ngao, nhưng nhỏ hơn rồi.

Tôi đứng bất động, đau đớn, ngỡ ngàng. Ngu ngốc.

Vậy là người ta nói đúng. Chẳng cái ngu nào như cái ngu xưa.

Giờ mình không thể suy nghĩ về chuyện này được. Tôi tự nhủ. Phải quên nó đi.

Khi mọi chuyện đã khác đi, mình sẽ nghĩ đến nó. Khi mình đã hạnh phúc, giải quyết xong mọi việc. Không phải bây giờ.

Tôi cố không nghĩ đến chuyện này nữa. Tôi bước vào cái phòng trong đầu mình, nơi chất chứa mọi ý nghĩ về Adam, cắt hết dây đèn và bít kín tất cả các cửa sổ, cửa ra vào. Vậy là nội bất xuất ngoại bất nhập.

Rõ ràng thế là làm mất mỹ quan chung. Mấy cái ý nghĩ bên hàng xóm chắc chắn sẽ ca cẩm. Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi phải giải quyết rốt ráo chuyện hôn nhân của mình, bằng cách này hay cách khác, và tôi không cần đến bất kỳ sự phân tâm nào.

Cuối cùng mẹ cũng tìm ra chìa khóa xe. Kate, bà và tôi chen nhau vào xe, thẳng tiến đến sân bay. Cả ba đều im lặng. Tôi dám cá bà đang ngứa ngáy muốn biết chuyện gì đang xảy ra lắm. Nhưng đội ơn trời, bà giữ mồm giữ miệng.

Thật kỳ lạ, nhưng thật sự tôi đã ngừng nghĩ đến Adam. Tôi quá giận dữ chuyện về James đến nỗi tôi không nghĩ đầu mình còn chỗ cho những thứ khác. Cái đầu trường lo lắng của tôi đã nghẹt ứ những suy nghĩ về James. Không còn lấy một chỗ chen chân cho bất cứ cái suy nghĩ nào về Adam đang hy vọng len vào. Có lẽ thế là bất công. Nhưng ai đến trước được quyền ưu tiên.

Bỏ Kate đi thật là kinh khủng. Nhưng tôi buộc phải làm thế. Không nên đem con bé theo. Tôi tin trẻ em bị ảnh hưởng nặng nề nếu vô tình phải chứng kiến mẹ chúng giết cha.

Vào đến sảnh, tôi hôn Kate.

- Mẹ sẽ chóng gặp lại con nhé, con yêu. Tôi ôm mẹ.

- Cho mẹ hỏi một câu thôi được không? - bà lo lắng hỏi, dò xét khuôn mặt tôi xem có dấu hiệu sắp nổi giận không.

- Mẹ hỏi đi, - tôi cố nói giọng vui vẻ.

- Phải thằng James nó lại đi với cái mụ Denise đó không?

- Theo con được biết thì không, - tôi cười chua chát, trấn an bà.

- Đội ơn Chúa, - bà thở hắt ra nhẹ nhõm. Ôi trời ạ. Tội nghiệp mẹ. Phải chi bà biết. Denise không gây thêm rắc rối nào.

Nhưng đúng là có chuyện không ổn. Một chuyện gì đó to tát hơn cả chuyện Denise. Mà này, nó nói lên một điều gì đó.

Thật tình, chẳng phải bạn đang nghĩ đến lúc này có thể tôi đã bắt đầu biết tha thứ và quên lãng? Chẳng phải đã đến lúc tôi nên thôi câu chuyện của Denise?

Còn gì dễ hơn.

Tôi bắt đầu cất bước trên đôi giày cao gót quyến rũ, cố bước cho thật mạnh mẽ, quả quyết. Để bước cho quả quyết thật chẳng dễ chút nào vì tôi cứ đụng phải đủ những con người vui vẻ đang đứng tán gẫu, vali, túi xách đầy dưới chân, chống cùi chỏ trên xe đẩy hành lý, như thể đang rất dư dả thời gian. Như thế đây chẳng phải là sân bay và chẳng ai phải chạy cho kịp chuyến bay. Dĩ nhiên không phải một chuyến bay mười năm nữa mới cất cánh. Tôi cố mua vé cho thật chóng vánh.

Nhưng không được.

Cái tên nhân viên nhã nhặn, ung dung của Aer Lingus nhất định bắt tôi phải thật khoan thai, từ tốn.

Rồi đâu đó lúc đang tán chuyện nhiệm kỳ của tổng thống Nga (chẳng phải ở cái đất nước này, nốc vodka là một vấn nạn sao?) và thời tiết (mong những ngày khô ráo được lâu), tự dưng tôi cũng kiếm được một vé giá ưu đãi trên chuyến bay vắng người chuẩn bị cất cánh đi London. Chẳng chút khó khăn. Sao mà uổng phí! Vì đâu phải lúc nào tôi cũng sẵn bản tính mà hùng hù hỏ hỏ đấu tranh cho cái quyền lợi của mình, gây huyên náo, đủ các thứ. Mà ngày hôm nay rõ ràng quá lý tưởng để làm thế.

Tôi đã bị chọc giận đến độ sẵn sàng gây một trận cho ra trò.

Nhưng khốn nỗi mọi người ai cũng quá đàng hoàng, tử tế, và mọi việc cũng suôn sẻ.

Khốn kiếp!

Năm giờ mười rồi.

Chuyến bay chẳng có gì đặc biệt đáng ghi vào tim.

Phải chi cái tên doanh nhân mặt ra vẻ quan trọng ngồi cạnh tôi cố bắt chuyện, hoặc hay hơn nữa, cố tán tôi, thì tôi đã có thể lợi dụng cái tâm trạng đang cáu bẳn của mình.

Nói thật, tôi con nít quá. Tôi ngứa ngáy được xõ ra những lời độc địa. Tôi nghĩ mình có thể sẽ muốn bắt chước cái giọng trong phim của Joan Collins. Đấy, vừa bóng bẩy vừa đe dọa, từng lời từng chữ thốt ra giống như những viên đá lạnh thả đánh coong xuống ly. Tôi sẽ nói câu gì đó như: "Thật sự tôi sẽ không phiền ông cố bắt chuyện với tôi. Tôi đang rất không vui, và tôi không chắc mình có thể giữ phép lịch sự với ông được bao lâu."

Nhưng ngoài tiếng "xin lỗi" rất đại khái khi lần quanh hông tôi kiểm dây an toàn, hẳn ta hoàn toàn phớt lờ tôi. Hẳn mở cái cặp xách bằng da trông rất ấn tượng, rồi ngay sau đó chúi mũi vào cuốn tiểu thuyết của Catherine Cookson. Tôi chắc bạn biết dạng tiểu thuyết ấy. Chuyện một cô gái con ngoài giá thú có vết bớt màu rượu chát trên người, ông anh họ thích cô ta. Cô ta bị mẹ ghê dùng roi bằng dây thừng quật cho tan nát. Mười ba tuổi cô ta bị ông lớn trong vùng cưỡng bức, rồi trên đường trốn chạy cô ta đạp trúng cái bẫy thỏ để rồi phải cắt bỏ cả bàn chân. Người ta gi que sắt nung đỏ vào vết thương để cầm máu, tiếng la hét của cô ta xuyên thấu hàng hàng lớp lớp quặng xỉ dưới mỏ sắt. Có đúng là chỉ có thể thôi không nhỉ?

Mà thôi, cái tên đàn ông ấy quan tâm đến Catherine Cookson hơn tôi nhiều, khiến tôi thấy hơi bứt rứt. Tôi thèm được xả giận ghê gớm. Khởi động cho nóng người một chút nào, theo đúng trình tự, để chốc nữa còn hành động. Nhưng hẳn không thèm nhúc nhích.

Rồi sau đó tôi thấy xấu hổ với chính mình. Tôi cố tìm cách bắt chuyện với hẳn - mỉm cười trên mức cần thiết khi hẳn chuyển khay thức ăn cho tôi, dịu dàng bảo hẳn để tôi mở giúp cái hộp sữa be bé lúc hẳn loay hoay mãi mà không tự mở được, cho hẳn viên kẹo the của tôi để hẳn mang về cho con bé ở nhà cho dù hẳn đã bỏ vào miệng viên của hẳn, đại loại thế.

Hóa ra hẳn cũng dễ thương. Chúng tôi trao đổi về cuốn sách hẳn đang đọc. Tôi giới thiệu thêm cho hẳn vài tác giả khác. Rồi đến lúc hạ cánh xuống sân bay Heathrow, chúng tôi đã kịp thân mật xưng tên với nhau. Chúng tôi bắt tay, bảo rất vui đã gặp nhau và chúc nhau tiếp tục hành trình suôn sẻ. Thế là tôi lại một mình. Một mình với những suy nghĩ, nỗi sợ hãi và cơn giận dữ cũng như chín mươi tỉ hành khách kia ở sân bay Heathrow, tôi hoàn toàn một thân một mình giữa London.

Để xem. Nếu bạn đang xem phim thay vì đọc một cuốn sách, bạn sẽ thấy cảnh những chiếc xe buýt màu đỏ và taxi đen tuyền chạy bon bon qua

tòa nhà Quốc hội, và tháp Big Ben, và những chàng cảnh sát đội cái mũ rất ngộ nghĩnh đứng điều khiển giao thông bên ngoài Cung điện Buckingham, và các cô gái mặc váy siêu ngắn tươi cười giăng tấm bảng ghi "Chào mừng đến phố Carnaby".

Nhưng vì bạn đang đọc sách, nên bạn sẽ phải dùng đến trí tưởng tượng thôi. Heathrow... Ừm... Heathrow thì... ờ... rất nhộn nhịp. Là một cách nói. Vô cùng điên loạn, tôi không tin nổi sao lại có lắm người đến thế. Giống như cảnh tượng trong một bức tranh thời Phục hưng mô tả ngày Phán Quyết bước ra đời thực.

Hay như lễ khai mạc Thế vận hội Olympic ấy. Người người ngợm ngợm, đủ mọi quốc tịch, đủ loại trang phục lạ lẫm, liên tục chạy vút qua tôi, xí xa xí xố các loại ngôn ngữ trên thế giới.

Sao ai cũng hối hả thế nhỉ?

Và cái âm thanh ở đây thì inh tai nhức óc. Tiếng loa thông báo. Trẻ em bị lạc. Người lớn bị lạc. Hành lý xa xỉ thất lạc. Sự kiên nhẫn đi lạc. Óc đi lạc. Tim đi lạc. Bạn cứ kể thử bất cứ thứ gì, khả năng đi lạc là rất cao.

Tôi đã quên mất London là như thế này. Từng có lúc tôi đã rất nhanh nhẹn, thoải mái giữa cái vội vã, nháo nhào này. Nhưng giờ đã quen cái nhịp của Dublin nên tôi rất từ từ, tụt hậu và ủ ê. Tôi đứng giữa sảnh đến, mặt hoảng hốt, trông như một đứa tỉnh lẻ bị ngợp trước dòng người như thác, lí nhí xin lỗi khi bị thiên hạ đâm sầm vào mình rồi la hét chửi rủa.

Rồi tôi cố trấn tĩnh. Đây chỉ là London thôi mà.

Ý tôi là, tôi có thể đã đến một nơi nào đó đúng nghĩa từ đáng sợ kia.

Như Limerick chẳng hạn. Ôi xin lỗi, tôi đùa thôi ấy mà.

Rồi nhìn đâu tôi cũng thấy từng tốp nhỏ doanh nhân trong bộ vớ khô cứng đứng tùm tròn, hoặc đang chờ hành lý, hoặc đang chờ chuyển bay. Máy cái cặp táp dưới chân họ biết đâu chẳng đầy nhóc tạp chí khiêu dâm.

Tất cả bọn họ đều đang uống bia, bắt tay nhau rất hồ hởi, rất quyết tâm chứng tỏ ta đây dễ thương, thân thiện. Họ thi xem ai cười om sòm nhất và ai nói xấu vợ hay nhất, hay ai nói được câu nào thô bỉ nhất về một nhân vật nữ nào đó trong cuộc hội nghị họ vừa dự hoặc đang trên đường đến dự. Những câu như "Tôi sẽ không đá con mụ ấy ra khỏi giường vì cái tội xì hơi đâu", rồi "Ê này, chỉ như hai trái chanh thôi", rồi "Ai cũng xài mụ ấy cả rồi, cả mấy cái thằng trong phòng chuyển thư nữa" từ phía mấy tùm người ấy cứ dập dềnh trôi đến hai tai tôi.

Tôi bắt gặp cái liếc mắt bắn thủ từ một tên trong số chúng. Tôi vội nhìn ngay đi chỗ khác. Hắn quay lại với bốn, năm tên trong bọn và nói gì đó. Rồi một tràng cười rộ lên, cả bọn vắn vẹo cổ - cúi, vươn, kéo dài - để nhìn tôi cho rõ .

Lũ đốn mạt! Tôi chỉ muốn giết chết chúng! Và bọn chúng cực kỳ vô duyên, chán ngắt. Sao chúng dám ngạo nghễ thế với tôi? Hay bất cứ phụ nữ nào khác. Chúng nên vô cùng biết ơn nếu có người phụ nữ nào chịu đựng vào một cọng lông trên người chúng. Chó chết! Tôi giận dữ nghĩ. Đi thôi.

Tôi không có hành lý gửi. Tôi không định ở lại lâu nên chẳng cần đến chúng. Nên ít ra là tôi cũng được miễn cho cái khoản đứng chờ ở băng chuyền.

Tôi hít thật sâu, đứng thẳng lưng, mặt đanh lại rồi cứ thế rẽ dòng người tiến tới. Tôi hướng về phía ga xe điện ngầm, cứng rắn chen giữa dòng người cuồn cuộn, như một nhà thám hiểm rừng Amazon đang dò dẫm bước dưới những bụi cây thấp ken dày.

Sau cùng tôi cũng đến được nhà ga. Cái anh Nhật rõ ràng đang chiếm ưu thế về số dân ở đây. Sau một hồi, dễ đến hàng thế kỷ, chờ cho các anh trai xứ sở Phù Tang mò mẫm ra cách lấy vé từ máy - tôi tưởng họ có tiếng là trùm công nghệ chứ? - tôi cũng lấy được vé cho mình rồi chạy ra xe.

Taxi không dành cho những ai muốn tiết kiệm. Xe điện ngăm đầynghệt người, và mỗi quốc gia trên thế giới này đều có đại diện của mình trên đấy cả.

Tôi đâu cần phải đến dự một cuộc họp nào của ủy ban Khẩn cấp của Liên Hiệp Quốc. Tôi đã ở đây rồi đấy thôi.

Chuyến xe điện ngăm chậpchội, bức bí, khó chịu đến độ nhìn một cách khác nó giống như một món quà của Chúa. Nếu vẫn chưa kịp nổi cơn cuồng giết người trước khi xe dừng, rất có thể khi xe dừng rồi, tôi sẽ đủ điên để làm thế thật.

Một tên hành khách vô cùng tốt bụng cứ ấn cái vật cương cứng của hẫnvào người tôi mỗi khi xe bẻ khúc quanh, giúp tôi tạm rời cái ý nghĩ miên man về cuộc đụng độ giữa tôi với James ít nữa đây.

Khoảng tám giờ kém mười, tôi đến nơi.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, bước đến con phố nhà mình, bụng tôi như thắt lại. Mọi thứ thân thuộc đến nao lòng - tiệm bán báo, tiệm giặt ủi, tiệm bán rượu, cái nhà hàng bán đồ ăn nhanh kiểu Ấn.

Cái cảm giác như mình đã bỏ đi xa vài năm, nhưng lại cũng như chưa từng ra đi. Tôi bước về phía nhà mình, tim đập mạnh, hai gối thấy dường như là đang run.

Tôi ngạc nhiên. Hơi ngỡ ngàng.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ xúc động như thế khi trở lại con phố quen thuộc. Gần đến góc đường, trông thấy căn hộ, cái tổ ấm tôi đã sẻ chia với James, trán tôi bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Tôi bước chậm chậm, ngần ngại.

Giờ đã đến nơi rồi, tôi thật không biết phải làm gì.

Tôi ước mình đang không ở đây. Ước tôi chẳng phải quay về đây.

Mình có cần phải đâm đầu vào việc này không? Tôi hoảng loạn tự hỏi. Có thể mình đã sai. Có thể James thực sự yêu tính nết của mình. Có lẽ mình nên quay trở lại nhà ở Dublin và vờ như mọi chuyện đều tốt đẹp.

Tôi đứng trước cổng ra vào của khu nhà, áp khuôn mặt đang nóng bừng vào lớp kính.

Tôi không giận dữ. Không chút nào. Tôi thấy sợ và vô cùng, vô cùng buồn.

Một chiếc taxi đang chạy đến. Đèn trên nóc xe sáng. Một tia hy vọng thoáng qua. Tôi có thể vẫy xe lại rồi chạy khỏi đây. Tôi không cần phải ép mình làm việc này. Thưa Cha, xin cho con khỏi uống chén đắng này...

Rồi đầu tôi bỗng lan man sang chuyện khác. Tôi phải nhớ lấy cho bằng được mấy cái áo con. Tiếc quá, giờ cái vòng một của tôi đã trở lại kích cỡ ban đầu nên mớ áo con ngoại cỡ đem theo đến Ireland thành ra quá khổ.

Cái sự mất tập trung tạm thời này quả là tai hại. Tôi nhìn chiếc taxi chạy đi mất.

Có vẻ như tôi sẽ không đi đâu hết. Chưa thôi, ai biết được chuyện gì...

Tôi sẽ gặp James và tìm ra sự thật.

Mà sao mình lại phải lặn lội đến đây nhỉ? À phải rồi, tôi nhớ rồi. Vì James đã gạt tôi - lấp liếm cái cảm giác của anh ta khi sống với tôi, làm méo mó đi cái cuộc sống hạnh phúc của hai vợ chồng.

Nỗi giận dữ sôi sục ập trở lại. Tốt. Khi giận dữ, mọi chuyện không còn thấy đáng sợ đến thế nữa.

Tôi run rẩy hít vào thật sâu.

Tôi có nên ấn chuông cửa, báo động nhẹ nhàng cho James biết là tôi đến? Hay cứ thế đẩy cửa vào như thể căn hộ là của tôi? Trong khi ai cũng biết tôi chỉ sở hữu phân nửa. Nhưng rồi tôi nghĩ, chó chết, không, đây là nhà của tôi. Chẳng việc quái gì, tôi cứ thế mà bước vào thôi.

Tay tôi run rẩy lần tìm xâu chìa khóa trong túi xách. Phải mất hàng thiên niên kỷ, tôi mới tra được chìa vào lỗ khóa.

Cái mùi thân thương, quen thuộc của khu sảnh chung luôn vào đến tận xương tủy. Mùi của mái ấm. Tôi cố không để tâm đến nó. Giờ không phải lúc ủy mị.

Thang máy dừng ở lầu hai. Tôi miễn cưỡng bước theo lối hành lang đến căn hộ của mình. Đứng trước cửa, tôi nghe tiếng tivi vọng ra từ bên trong. Tim tôi trĩu nặng thêm. Vậy là James có ở nhà. Giờ thì không còn cách nào để thoái lui nữa. Tôi mở cửa. cố tỏ ra bình thản, tự nhiên, tôi bước vào.

James sốc đến suýt chết khi trông thấy tôi. Nếu phải nói hơi quá đáng một chút, tôi sẽ rất mừng nếu bắt quả tang anh ta đang làm trò vô đạo đức nào đó. Chẳng hạn như đang quần quai với mớ dây trói, roi da với một cô bé mười bốn tuổi. Hoặc hay hơn nữa, với một thằng bé mười bốn tuổi. Hay thậm chí còn tuyệt hơn thế, với một con cừu mười bốn tuổi. Hoặc đỉnh điểm là đang xem Every Second Counts (đến nước này thì đúng là quá kinh tởm, không thể tha thứ được).

Khi ấy tôi sẽ không phải cãi tay đôi với anh ta. Cứ thế mà bỏ đi thôi, vì đã rõ như ban ngày anh ta là một kẻ kinh tởm.

Chẳng còn nghi ngờ gì. Mọi chuyện đã kết thúc gọn ghẽ. Chẳng còn gì vương vãi. Nhưng cái tên đồn mạt cứng đầu ấy trông lại mượt mà và trong sáng hơn bao giờ hết, dù có thể trước đó hẳn đã phải dành cả ngày để tập dượt mới được cái vẻ ấy. Hẳn đang đọc báo, tivi đang mở phim Coronation Street. Đến cái cốc kế bên hẳn cũng là cốc Coca chứ không phải bia rượu gì. Sạch sẽ, tinh khôi như một trang giấy trắng chết tiệt.

- Cl... Claire, em làm gì ở đây? - anh ta thờ đốc, nhảy bổ đứng lên. Mặt trông như thể đang nhìn thấy ma.

Công bằng mà nói, chắc chắn anh ta phải sốc nặng thôi. Theo những gì anh ta được biết, tôi đang ở cách xa đến hàng trăm dặm.

Nhưng nếu như cứ bình thường, anh ta lẽ ra nên mừng một chút khi thấy tôi mới phải. Ngạc nhiên sung sướng, thay vì sốc đến hoảng hồn.

Nếu thật sự yêu tôi và lương tâm không có gì cắn rứt, không có gì phải sợ hay xấu hổ, chẳng phải anh ta đã nhảy cẫng lên khi thấy tôi?

Anh ta trông lo lắng. Bạn biết đấy, khó chịu, cảnh giác. Tự hỏi tôi về đây có chuyện gì. Anh ta biết có gì đó không ổn. Rồi tôi bật hiểu ra mình không hề tưởng tượng. Có điều gì đó vô cùng sai lạc. Tôi chỉ cần nhìn vào mặt James là thấy hết. Mình không được phép buồn vào lúc này, tôi tự nhủ. Một chốc nữa tôi có thể cho phép mình đau khổ tan nát, nhưng giờ phút này tôi phải mạnh mẽ.

- Mư... mừng quá, em về rồi, - giọng anh ta hoảng sợ, có vẻ hơi bị kích động.

Nhìn xoáy vào cái gương mặt trắng bệch, lo sợ của anh ta, tôi thấy nỗi giận dữ cuộn cuộn nổi lên trong lòng, đến nỗi tôi muốn lao vào cắn xé anh ta cho hả.

Phải, tôi muốn được giận dữ. Tôi muốn nỗi giận dữ đốt cháy từng thớ thịt trong cơ thể mình.

Giận dữ là tốt. Giận dữ xua đi nỗi đau. Giận dữ cho tôi sức mạnh.

Tôi nhìn quanh phòng. Tôi mỉm cười duyên dáng với anh ta, dù cả người đang run lên.

- Nhà cửa đẹp lắm, - tôi nói, vẻ vừa ý. Tôi ngạc nhiên thấy giọng mình không run. - Em thấy là anh đã đem sách, băng đĩa, các thứ về lại. Và...

Tôi đẩy anh ta sang một bên, bước vào phòng ngủ, mở tung tủ quần áo.

- Em thấy anh cũng đã đem hết quần áo về. Rất ấm cúng.

- Claire, em làm gì ở đây?

- Thấy em về anh không mừng à? - tôi nói, làm ra vẻ duyên dáng, nũng nịu.

- Có chứ! - anh ta kêu lớn. - Đương nhiên rồi, chỉ là... là anh không nghĩ em... ờ... anh tưởng em gọi thôi.

- Em biết chính xác trong đầu anh suy nghĩ những gì, James ạ, - tôi nhìn xoáy vào anh ta, như đang luận tội.

Phải nói rằng, dù có cảm giác rất rõ là chuyện không lành sắp xảy ra nhưng tôi đã bắt đầu thấy thích thú.

Cả hai im lặng trong giây lát.

- Có chuyện gì sao, Claire? - anh ta lo lắng hỏi.

Vẻ mặt anh ta rất sợ hãi. Từ cái giây phút nhìn thấy tôi bước vào nhà, anh ta đã biết tôi không đến theo tiếng gọi của con tim. Cái cách phản ứng của anh ta còn hơn cả tội lỗi và sợ sệt nữa.

Có thể anh ta đã nói chuyện với George và biết tôi đã biết cái trò hai mặt của anh ta?

Có thể anh ta đã lường trước một trận đả mặt ra trò?

Nhưng ít ra thì anh ta cũng muốn nói chuyện cho ra lẽ.

Nó nói lên một điều gì đó chứ?

Có thể mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Hay là khốn khổ quá, vốn từ của tôi đã bay biến cả?

- Claire, - anh ta lại gọi, nghe cấp bách hơn một chút nữa. - Có chuyện không ổn sao?

- Đúng vậy, James ạ, - tôi ngọt ngào. - Có chuyện gì đó không ổn.

- Chuyện gì? - anh ta nhìn tôi rất cảnh giác.

- Hôm nay em đã có một cuộc nói chuyện rất thú vị với Geroge, - tôi thông thả nói.

- Vậy à? - James cố giấu vẻ bối rối. Nhưng một thoáng gì đó - sợ hãi chăng? hay khó chịu? lướt qua mặt anh ta.

- Ừm... - tôi mân mê móng tay. - Ừ, đúng vậy.

Ngừng một chút.

James vẫn đứng nhìn tôi, như một con chuột canh cô mèo.

- Ừ, - tôi vẫn nói rất thông thả. - Và anh ấy nói cho em nghe những chuyện rất lạ lẫm, liên quan đến anh và em.

- Ồ, - James nuốt nước miếng một cách khó khăn.

- Hóa ra anh luôn yêu em. Và hóa ra vấn đề duy nhất khi chung sống với em là anh sợ em sẽ bỏ anh.

James im lặng, mặt sừng sĩa.

- Có đúng vậy không James? - tôi hỏi, giọng nhát gừng.

- Em lại đi tin cái thằng George đó sao? - anh ta phần nào đã lấy lại vẻ vênh vang.

- Em biết chứ, James, - tôi dụ dằng tiếp. - Nên em gọi cho Judy. Biết gì không? Nó nói với em y chang thế.

Lại im lặng.

- James, - tôi thờ dài. - Đã đến lúc anh phải nói cho em biết chuyện gì đang diễn ra.

- Anh nói rồi đấy thôi, - anh ta nhăm nhặng.

- Không, - tôi lớn tiếng chinh lại. - Anh dan díu với một mù đàn bà khác, anh bỏ rơi tôi đúng cái ngày tôi đẻ ra đứa con của anh, rồi anh lại muốn tôi quay lại. Nhưng thay vì phải thừa nhận việc ấy với tôi, anh lại nghĩ ra cả một trò dối trá. Anh vu khống tôi, nói tôi là đứa ích kỷ, trẻ con, vô tâm và ngu ngốc (đến đây âm lượng đã tăng thêm vài đêxiben). Rồi thay vì phải xin lỗi tôi vì đã làm chuyện đốn mạt ấy với tôi, anh lại biến nó thành lỗi của tôi (giọng tiếp tục lên cao chói vót). Rồi anh quyết đe cho tôi thành ra một kẻ nào đó hoàn toàn khác. Một thứ đàn bà è uột không bao giờ dám cãi lại anh. Không trên cơ anh. Và sẽ không làm anh phải thấp thỏm lo sợ!

- Không phải thế, - anh ta chống chế yếu ớt.

- Chính xác là như thế! - tôi hét lớn. - Tôi không tin nổi mình ngu ngốc đến độ tin vào cái câu chuyện nhảm nhí của anh!

- Claire, em phải nghe anh, - anh ta nói, giọng rất bức tức, khó chịu.

- Ồ không, không đâu, - tôi giận dữ đáp trả. - Tại sao tôi lại phải nghe anh chứ? Anh lại đang cố nghĩ thêm vài trò lừa gạt tôi nữa chứ gì?

Anh ta không trả lời, thế là tôi hét lớn: - Có đúng không?

Tôi ngồi xuống, nhìn anh ta, mong cho anh ta mở miệng, mong anh ta làm cho mọi việc trở nên ổn thỏa.

Nói cho tôi tin đi! thâm tâm tôi nài nỉ. Tôi muốn biết là mình sai. Nói với tôi là tôi sai đi. Giải thích mọi chuyện. Tôi thậm chí chỉ cần một lời xin lỗi. Một lời xin lỗi thôi cũng đủ rồi.

Anh ta từ từ ngồi xuống ghế, hai tay ôm mặt. Mặc dù đã lường trước một kiểu phản ứng nào đó, tôi vẫn hơi hoảng khi nhận ra anh ta đang khóc.

Chúa ơi! Tôi phải nói gì với anh ta đây? Tôi ghét phải thấy một tên đàn ông khóc. Thật ra là không hề vậy.

Thường không gì khiến tôi khoái trá hơn là thấy một tên đàn ông khóc.

Nhất là nếu chính tôi làm hấn khóc.

Cái cảm giác uy lực ấy! Không gì hơn. Nếu anh ta khóc tức là anh ta hối lỗi vì đã tệ bạc với tôi, vậy là mọi chuyện sẽ ổn. Anh ta sắp xin lỗi rồi.

Anh ta sẽ thừa nhận mình đã hoàn toàn sai lầm.

Trái tim tôi bắt đầu mềm ra.

Nhưng rồi anh ta ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Tôi không tin nổi cái vẻ mặt ấy. Vô cùng tức giận!

- Thế đúng là cái kiểu của cô đấy! - anh ta hét.

- Kiểu gì? - tôi ngờ ngàng hỏi lại.

- Khốn nạn, cô ích kỷ đến thế kia! - anh ta thét, mọi dấu vết của cái thẳng đàn ông vừa khóc rầm rứt khi nãy đã hoàn toàn biến mất.

- Tại sao? - tôi ngỡ ngác.

- Mọi chuyện đều đã êm thấm! Mọi chuyện đều đã được giải quyết ổn thỏa và tôi với cô sẽ làm lại từ đầu. Cô sẽ ráng mà chín chắn, biết nghĩ hơn một chút. Nhưng cô nhất định không chịu để yên thế sao?

- Nhưng vậy thì tôi phải làm gì? - tôi hỏi, giọng yếu ớt. - George nói với tôi thế này còn anh nói với tôi hoàn toàn khác.

Những gì George nói đáng tin hơn. Nhất là có Judy cũng khẳng định điều đó.

Tôi đang rất, rất cố gắng để cư xử cho ôn hòa. Tôi thấy rõ James đang giận dữ đến mức nào và trông rất sợ, nhưng đồng thời tôi cũng cố gắng để bảo vệ lý lẽ của mình. Lạy Chúa, tôi cầu nguyện, hãy cho con sức mạnh để đứng vững trước anh ta. Đừng để con lại phải nhận hết lỗi về mình. Vâng, chỉ một lần thôi, chỉ một lần không phải yếu đuối.

- Dĩ nhiên là cô chịu tin George với Judy. Dĩ nhiên cô chỉ muốn tin vào những thứ hay ho về mình. Có điều, cô không thể bóp méo sự thật được, rõ chưa?

- James, - tôi cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh.

- Tôi chỉ muốn hiểu rõ việc này. Tôi chỉ muốn biết tại sao anh nói với George là anh thật sự yêu tôi, là anh sợ mất tôi, và tại sao anh lại nói với tôi anh hầu như không chịu nổi tôi. Như thế thật là mâu thuẫn!

- Tôi đã nói với cô toàn bộ sự thật, - hấn sừng sĩa.

- Vậy anh đã nói gì với George?

- George hiểu sai, - hấn đáp cộc lốc.

- Rồi Judy cũng sai luôn?

- Tôi cho là thế, - hẳn nói rất tự nhiên, dễ dàng.

- Rồi Aisling, Brian và Matthew cũng sai nốt?

- Chắc chắn phải thế, - hẳn đáp luôn, chẳng buồn suy nghĩ.

- James này, - tôi nói, giọng tha thiết. - Anh nói sao nghe cho có lý một chút chứ. Tất cả bọn họ không thể cùng sai được, đúng không?

- Có chứ, - hẳn bộp chộp. - Họ đã sai tất.

- James, làm ơn đi, anh là một người giỏi lý lẽ kia mà, - tôi đã bắt đầu thấy tuyệt vọng. - Anh không thấy được là phải có ai đó nói không đúng sự thật sao? Và anh không nghĩ sớm muộn gì những phiên bản khác với câu chuyện anh nói với tôi cũng sẽ đến tai tôi sao? Anh không nghĩ tôi và bạn bè tôi sẽ nói chuyện với nhau sao?

Anh ta không nói gì, chỉ ngồi trên sofa, tay khoanh trước ngực, nhìn tôi rất ngang ngạnh.

Chúa ơi! Như thế người ta đang cố sức nhổ một cái răng của tôi ra.

Thôi được! Tôi sẽ cố thêm lần nữa. Dù có thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn phải thật bình tĩnh. Tôi sẽ cố không giết anh ta. Tôi sẽ cố không nổi giận. Tôi sẽ cố không xúc phạm anh ta như tôi vẫn muốn. Tôi sẽ dẹp tự trọng sang một bên thêm một lần nữa. Tôi sẽ làm cho anh ta hiểu rõ là tôi sẵn sàng tha thứ cho anh ta vì đã ngoại tình, dù, phải nói rằng, chuyện này thật không dễ dàng tí nào.

Nhất là khi tôi vẫn phải cố giữ vững lập trường, không để cho anh ta uy hiếp tôi. Tôi cố nhắc mình nhớ cái khoảng cách giữa thông cảm và bị chà đạp, giữa giữ vững lập trường và là một mục đàn bà ưa bạo lực là rất mong manh.

- James, - tôi lên tiếng, thật kỳ lạ là tôi có thể nói rất bình tĩnh. - Anh và tôi phải cố giải quyết việc này. Nếu tôi hỏi anh vài câu, anh có thể chỉ trả lời "có" hoặc "không" không?

- Ví dụ như? - anh ta ngờ vực.

- Thì, anh nói anh bỏ tôi là do lỗi ở tôi có phải là nói dối?

- Ý cô là cô muốn ngồi đây thẩm vấn tôi? - anh ta tức điên lên. - Cô đùa à! Cô nghĩ mình là cái quái gì? Cô đang định biến tôi thành một thứ tội phạm chắc?

- James, - tôi sắp trào nước mắt vì tức giận. - Không phải vậy! Thật sự không phải vậy. Tôi chỉ cố để anh phải nói chuyện cho rõ ràng với tôi, nói cho tôi biết thực sự anh cảm thấy thế nào, chuyện gì đang diễn ra. Tôi muốn anh thành thật với tôi. Nếu không chuyện của cả hai sẽ không có tương lai.

- Tôi hiểu rồi. Vậy là cô muốn tôi nói những câu như "Ôi Claire ơi, em là một người tuyệt vời. Anh không biết tại sao mình lại đi ngoại tình trong khi em tuyệt vời như vậy". Phải cô muốn nghe những thứ đó không?

Phải, tôi nói thầm trong bụng.

- Không... - tôi đáp yếu ớt. - Chỉ là...

- Cô muốn tôi phải chịu lỗi, đúng không? - anh ta cao giọng. - Cô muốn tôi là kẻ xấu xa, một tên đàn ông mà cô và cả lũ bạn chỉ ham được ghét, đúng không? Sau tất cả những gì tôi đã làm cho cô? Phải cô muốn thế không? - Anh ta kết câu bằng một giọng ầm ĩ, gí sát mặt vào mặt tôi.

- Nhưng anh đúng là kẻ xấu xa mà, - tôi ngạc nhiên. - Anh chính là kẻ ngoại tình, đâu phải tôi.

- Ôi Chúa ạ! - lần này thì anh ta hét thật. - Cô sẽ không bao giờ thối ca bài này đúng không? Cố sao cho tôi phải thấy tội lỗi. Mà này, tôi đâu có thấy tội lỗi gì, đúng không? Tôi đã quá tốt với cô. Ai cũng biết điều đó. Tôi không phải kẻ xấu xa trong chuyện này. Cô mới là đứa xấu xa!

Im lặng. Cả căn phòng chỉ còn nghe tiếng âm thanh dội lại.

Tôi ngồi bất động, sốc đến tận óc.

James thở hắt ra một nhọc, giận dữ và bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, không nhìn tôi.

Tôi nhận ra là mình đang run lên.

Mình là đứa xấu xa ư? Tôi tự hỏi.

Thật thế không?

Một giọng nói thì thầm trong đầu tôi, bảo tôi đừng vớ vẩn thế. Mọi chuyện đã đi quá đà. Tôi phải vững tin vào những gì tôi biết là thật. James là người đã ngoại tình, không phải tôi. Tôi không bắt James phải ngoại tình. Anh ta tự làm thế. James nói gần như không yêu thương nổi tôi, nhưng anh ta lại nói với tất cả mọi người là yêu tôi vô cùng.

James muốn tôi chịu trách nhiệm về chuyện ngoại tình của anh ta.

Tôi vẫn ngồi yên, run lên, đầu óc quay cuồng, có một điều gì đó đang trở nên rõ ràng với tôi. Một điều gì đó mà trước đây tôi đã không ngộ ra. James không muốn thừa nhận, không chịu thừa nhận chính anh ta mới là kẻ sai trái. Anh ta không thể thừa nhận mình đã ngoại tình. Thì rõ ràng anh ta biết mình đã ngoại tình - tôi xin nói rằng cái ký ức về Denise sẽ không dễ phai mờ đến thế - nhưng anh ta không muốn nghĩ chuyện ấy xảy ra là do lỗi ở mình, im lặng thêm một lúc nữa. Không khí căng thẳng, nặng nề.

Từ cái cách phản ứng của James, tôi hiểu ra anh ta sẽ không thừa nhận, một triệu năm sau nữa vẫn sẽ không thừa nhận, là đã nói dối tôi và nói thật với George.

Mà ngẫu nhiên tôi lại tin George. Tôi chắc chắn anh ta không bịa chuyện - ngoài những thứ khác ra thì George còn khá khờ nữa! Và tôi chắc James đã không may mắn nghĩ những gì anh ta nói với George sẽ đến tai tôi. Anh ta nghĩ sẽ an toàn tuyệt đối khi tâm sự với George là anh ta yêu tôi tha thiết, nhưng lại nói với tôi là anh ta khó mà yêu được một kẻ khó khăn, ích kỷ như tôi. Tôi biết James rất ghét phải lo sợ bất cứ điều gì. Anh ta ghét bị yếu đuối, ngay cả trong công việc, ghét bị mất kiểm soát. Và anh ta muốn được ở bên tôi, hoàn toàn tự tin.

Tôi vẫn muốn hiểu cho ra cái mâu thuẫn giữa hai phiên bản - một với Claire và một với George này, nhưng lần này tôi quyết định thử cách khác. Một mặt tôi chỉ muốn hét lên, bảo James biến ngay, rằng anh ta là một tên vô dụng vô trách nhiệm, hời hợt và ủy mị, rằng đến một đứa trẻ cũng thấy được là anh ta đã điều khiển tôi. Nhưng mặt khác, tôi thấy rõ là anh ta đang sợ. Hoặc hoang mang.

Có thể anh ta cần ai đó giúp gọi tên cái nỗi sợ ấy ra, vì anh ta quá sợ hãi không tự mình làm điều đó được. Thế nên tôi cố thử giúp anh ta trấn tĩnh lại.

Chuyện này đáng để cố thêm lần nữa.

- James, - tôi nhẹ nhàng. - Yêu tôi không có gì là xấu hổ cả. Yêu một người và đôi khi cảm thấy lo sợ, mất tự tin không phải là biểu hiện của sự kém cỏi. Con người ta vốn thế. Như thế không có gì sai hay dở cả. Và nếu anh đã nói với George là anh yêu tôi tha thiết, thì chẳng có lý do nào anh lại dối tôi. Tôi không có ý định lấy chuyện đó để ép uống anh đâu. Rồi khi đến Dublin, chẳng có lý gì anh phải giả vờ là gần như không thể yêu tôi. Vì Chúa! Sẽ chẳng có ai coi khinh anh vì anh yêu vợ anh đâu. Còn với chuyện

ngoại tình thì, anh đã phạm sai lầm (nói ra lời này thật khó vô cùng, nhưng tôi đã làm được). Không ai hoàn hảo cả. Tất cả chúng ta đều phạm sai lầm. Nhưng anh có thể thành thật với tôi, James ạ. Anh không phải dàn cảnh để tự bảo vệ mình đâu. Cả anh và tôi đều có thể ngồi lại giải quyết việc này, và mình sẽ lại hạnh phúc.

Tôi ngừng. Quá kiệt sức.

James không nói gì. Tôi gần như không dám thở. Anh ta nhìn xuống sàn, yên lặng.

- Claire, - anh ta lên tiếng.

- Tôi nghe đây, - tôi đáp, căng thẳng, lo sợ.

- Tôi không biết cô lấy đâu ra cái thứ tâm lý nhằm nhí, rác rưởi này, nhưng với tôi nó chẳng ra làm sao cả.

Vậy kết quả là như thế.

Tôi đã phí lời.

-Tôi chẳng thấy có vấn đề gì, - anh ta tiếp. - Tôi chưa bao giờ nói không yêu cô. Tôi chỉ nói là cô sẽ phải thay đổi để hai ta có thể tiếp tục sống cùng nhau. Tôi nói cô sẽ phải chín chắn lên. Tôi nói là cô quá vô tâm vô tư...

- Tôi biết anh nói gì rồi, James, - tôi ngắt. Tôi quyết định phải ngăn anh ta ca lại cái bài ấy. Anh ta cứ thế tuôn ra như thể đọc bài. Hay như thể anh ta là một con rô bốt được lập trình cái bài nói này - nhấn nút, thế là phát.

Về phần tôi, thế đã quá đủ.

Đừng nghĩ đến chuyện phỉ báng thêm nữa. Không, cảm ơn nhiều. Không có chuyện nuốt giận vào bụng nữa. Thật tình, tôi không nhét nổi vào miệng mình thêm miếng nào. Nhưng ngon lắm. Anh tự chế biến đấy à?

Tôi đã làm hết sức mình. Cũng chẳng đem lại kết quả gì thật tốt. Nhưng tôi cóc cần cố thêm nữa. Đơn giản vì nó chẳng đáng.

- Thôi được, - tôi nói.

- Được rồi à? - anh ta ngơ ngác.

- Phải, thế là được rồi.

- Tốt quá, - anh ta lên giọng kẻ cả. - Nhưng thật không đấy? Tôi không muốn cô cứ vài tháng lại đem chuyện này ra mà tấp vào mặt tôi đâu.

- Không đâu, - tôi đáp cụt lùn.

Tôi quay sang vợ cái túi với mớ báo lào rào, lạo xạo. Rồi tôi đứng dậy, mặc áo khoác vào.

- Cô làm gì đấy? - vẻ ngơ ngác hiện rõ trên khuôn mặt James.

Tôi làm bộ giật mình, vẻ mặt rất ngây ngô.

- Anh nghĩ tôi đang làm gì?

- Không chắc.

- Vậy tôi nên nói luôn cho anh hiểu chứ gì? - tôi bình thản.

- Ờ... Ừ.

Tôi rùng mình sung sướng khi nghe cái giọng lo âu của anh ta.

- Tôi đi đây.

- Đi?- anh ta huýt sáo. - Cô còn đi đến cái chỗ chết tiệt nào nữa? Tôi và cô vừa giải quyết xong mọi việc cơ mà.

Rồi như bỗng hiểu ra, anh ta bật cười.

- Ôi Chúa ạ. Xin lỗi. Tự nhiên anh cứ nghĩ... - anh ta lắc lắc đầu vì sự khờ khạo của mình. - Nhưng dĩ nhiên rồi, em còn phải quay lại nữa. Em còn phải lấy đồ đạc và đem Kate theo. Nhưng nói thật anh vẫn nghĩ em sẽ ở lại tối nay, rồi mình... ờ... lại sum họp. Thôi không sao. Mình đợi thêm vài ngày nữa cũng được. Vậy thứ Ba mấy giờ anh đón em được?

- Ôi James, - tôi cười, vờ thương cảm. - Anh còn chưa hiểu ra nữa cơ đấy.

- Hiểu gì? - anh ta thận trọng hỏi.

- Thứ Ba tôi sẽ không có ở đây. Hay bất cứ ngày nào để làm cái việc ấy, - tôi từ tốn giải thích.

- Vì Chúa, gì nữa đây? - anh ta hét lên. - Đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, giờ cô lại...

- Không, James, - tôi lạnh lùng cắt ngang.

- Chúng ta chẳng giải quyết được gì hết. Không chút gì. Anh có thể đã giải quyết được thứ gì đó - là cái hình ảnh người đàn ông mơ ước của anh vẫn còn nguyên vẹn, tinh khôi - nhưng tôi thì chẳng giải quyết được gì hết.

- Vậy chứ cả tiếng rồi tôi với cô nói chuyện gì? - anh ta hùng hổ.

- Chính xác là thế đấy.

- Cái gì? - hấn gào lên, nhìn tôi như thể tôi đang lên cơn thần kinh.

- Tôi nói "chính xác là như thế đấy". Tôi với anh nói cái chuyện chết tiệt gì này giờ thế? Bởi vì sau tất cả những gì hay ho vừa xảy ra đây, tôi hiểu ra có lẽ mình đã nói chuyện với một bức tường vô tri vô giác.

- Ô, lại y như thế nữa rồi hả? Cô chỉ biết có thế, biết có mỗi cô và cô cảm thấy như thế nào và...

Thế là đã xong!

- Câm ngay! - tôi đánh giọng, tôi thậm chí hét lớn hơn mình nghĩ.

James sốc đến độ hấn câm miệng thật.

- Tôi không định nghe thêm lời nào của cái bài này nữa đâu. Tôi không đi lang chạ với ai hết. Anh mới là kẻ làm chuyện đó. Và anh kém cỏi, ích kỷ đến nỗi không thể nhìn thẳng vào sự việc mà nhận lỗi.

- Tôi mà kém cỏi, ích kỷ á? - hấn kinh ngạc. - Tôi á? - hấn điên cuồng chỉ vào ngực mình. - Tôi!? Tôi cho là cô hơi bị nhầm lẫn rồi đấy.

- Không. Không hề đâu, - tôi hét. - Tôi biết mình không hoàn hảo. Nhưng ít ra tôi còn dám thú nhận điều ấy.

- Thế sao cô không đi mà thừa nhận mình là một cô vợ ích kỷ, vô tâm vô tư đi? - hấn hỏi, vẻ tự đắc.

- Bởi vì điều đó không đúng! Tôi biết điều đó không đúng chứ, nhưng tôi yêu anh, và muốn anh vui nên tôi cố thuyết phục mình tin là điều đó đúng. Tôi đã nghĩ nếu tôi thay đổi mình thì tôi có thể cứu vãn được cuộc hôn nhân. Nhưng tôi không có gì sai cả. Chỉ có anh đã điều khiển tôi.

- Cô dám nói thế à? - mặt hấn đỏ gay vì giận dữ. - Sau tất cả những gì tôi đã làm cho cô. Tôi là một anh chồng hoàn hảo!

- James, - tôi bình thản đến lạnh lùng. - Chẳng ai nghi ngờ gì anh đã rất tốt với tôi nhiều năm qua. Tôi nghĩ nếu anh nhìn lại khoảng thời gian ấy, anh sẽ thấy hôn nhân là chuyện từ cả hai phía. Tôi và anh yêu nhau, mình đã thề nguyện như thế. Nhưng có vẻ như anh chỉ lo chăm chăm bảo vệ cái tiếng thơm của mình. Tăng tịu với một mục đàn bà khác đối với tôi là rất tệ. Anh không bào chữa được việc đó.

Tôi ngừng lại. Và lần đầu tiên James không có sẵn một câu trả lời đầy phần nộ.

- Nhưng, - tôi tiếp, - anh không phải người đầu tiên làm chuyện xấu xa, đi quá giới hạn. Như thế không phải là tận cùng thế giới. Lẽ ra chúng ta đã có thể vượt qua chuyện ấy. Nhưng anh quá lo cho cái sự sạch sẽ, tinh khôi, thiên thần của anh. Anh đã lựa chọn như thế.

Tôi quay ra cửa.

- Tôi không hiểu được tại sao cô phải đi.

- Tôi thì biết đấy.

- Nói cho tôi biết tại sao.

- Không.

- Khốn kiếp! Tại sao không? - hấn giận dữ.

- Vì tôi đã cố. Cố, rồi lại cố. Tại sao anh lại không nghe tôi trong khi anh chẳng còn lúc nào khác tốt hơn bây giờ? Tôi sẽ không bỏ phí thêm chút thời gian nào nữa. Tôi sẽ không cố nữa làm gì.

- Anh yêu em, - hấn lí nhí.

Tên đốn mạt.

Hắn nói như thế tự đáy lòng mình.

Tôi cần môi. Không phải lúc để yếu đuối.

- Không, anh không yêu tôi, - tôi quá quyết.

- Có, anh có yêu em, - hắn lớn tiếng phản đối.

- Không, không hề. Nếu yêu tôi, anh đã không dan díu với người khác.

- Nhưng...

- Và, - tôi nói to hơn, trước khi anh ta kịp ca thêm một bài nào nữa, - nếu anh yêu tôi, anh sẽ không muốn tôi phải thay đổi mình thành ra một mục đàn bà yếu đuối luôn kính sợ anh. Nếu yêu tôi, anh đã không điều khiển tôi hay kiểm soát tôi. Và trên hết, nếu yêu tôi, anh đã không sợ phải thừa nhận mình sai lầm. Nếu yêu tôi, anh đã vượt qua cái tôi của mình mà xin lỗi tôi.

- Nhưng anh có yêu em, - hắn cố nắm lấy bàn tay tôi. - Em phải tin anh.

- Tôi không tin anh, - tôi giữ tay hắn ra, vẻ kinh tởm. - Tôi chẳng biết anh yêu ai hay thứ gì, nhưng chắc chắn không phải là tôi.

- Là em!

- Không James, không phải tôi, - tôi đáp, hơn cả bình thường. - Anh chỉ muốn lấy một đứa khờ để dễ kiểm soát. Sao anh không quay lại với Denise ấy?

- Anh không muốn Denise. Anh muốn có em.

- À, tiếc quá. Vì anh không thể có được tôi nữa.

Cú sốc quá lớn với hắn. Trông hắn như vừa bị đá vào bụng. Bạn nhớ không? Cũng như tôi vào cái hôm hắn bỏ tôi đi ấy. Không phải là tôi muốn thứ gì kinh tởm như trả thù, bạn hiểu chứ?

- Mà anh biết điều tệ hại nhất là gì không?

- Gì? - mặt hắn trắng dã.

- Là anh đã khiến tôi phải nghi ngờ chính mình. Tôi đã sẵn sàng để thay đổi mình, thay đổi con người mình, chỉ vì anh. Anh khiến tôi bỏ đi hết lòng tự trọng bản thân. Anh cố hủy hoại con người tôi. Và tôi đã để cho anh làm điều đó!

- Tốt cho em thôi mà, - hắn nói, nhưng không mấy thuyết phục.

Tôi nheo mắt nhìn.

- Lựa lời mà nói cho cẩn thận, đồ sâu bọ. Có thể đó sẽ là những lời sau cùng của anh đấy.

Mặt hắn trông càng trắng hơn. Hoàn toàn nín lặng.

- Tôi sẽ không bao giờ để mình lại bị hà hiếp như thế nữa. - tôi rần rỏi nói. Tôi thích được nghĩ mình có chút ít cái gai góc của Scarlett O'Hara khi cô này tuyên bố: "Có Chúa trời chứng giám, con sẽ không bao giờ phải đối rét nữa." - Tôi sẽ luôn sống đúng với con người của mình. Tôi sẽ là tôi, dù tốt hay xấu. Và nếu một tên đàn ông nào đó, kể cả Ashley, có cố làm thay đổi tôi, tôi cũng sẽ xua các người biển ngay tức khắc.

James hoàn toàn không liên tưởng nổi đến Cuốn theo chiều gió. Một con người không lãng mạn.

- Anh chưa từng có ý hà hiếp em, - hắn tức tối cãi.

- James, - tôi bắt đầu thấy đuối. - Chuyện đến đây là hết.

- Hay thôi quên chuyện quá khứ đi, - hẳn hấp tấp, giọng lo lắng. - Hay là, này... hay là anh hứa sau này sẽ không hà hiếp em nữa nhé?

Hắn nói như thế vừa nảy ra một sáng kiến phi thường. So với hẳn, Archimedes lúc trần như nhộng nhảy khỏi bồn tắm chắc vẫn còn kiềm chế lắm.

Tôi nhìn hẳn đầy tội nghiệp, khinh bỉ.

- Dĩ nhiên anh sẽ không hà hiếp tôi nữa đâu, bởi vì anh sẽ không có được cái cơ hội đó.

- Cô chỉ giỏi nói thế. Rồi cô sẽ phải thay đổi ý định.

- Không đâu, - tôi cười giòn giã.

- Có đấy, - hẳn ngoan cố. - Cô sẽ không sống nổi nếu thiếu tôi.

Lựa sai lời rồi.

- Cô đi đâu bây giờ? - hẳn giận điên lên khi thấy tôi cầm túi xách.

- Về nhà, - tôi thản nhiên. Nếu đi ngay bây giờ, tôi sẽ bắt kịp chuyến bay đi Dublin.

- Cô không thể đi được, - hẳn bật dậy.

- Anh cứ chống mắt lên xem, - tôi duyên dáng xoay người thêm lần nữa. Đôi giày cao gót quả là lợi hại.

- Còn cái nhà này thì sao? Còn Kate thì sao?

Ồ hay thế, vậy là tôi đã biết thứ tự ưu tiên của hẳn là gì. Căn nhà vẫn quan trọng hơn cả Kate.

- Tôi sẽ gọi anh sau, - tôi mãi nguyện lặp lại đúng câu hấn đã nói với tôi cái hôm khốn khổ ấy ở bệnh viện.

Tôi bước ra cửa.

- Rồi cô sẽ phải quay lại, - hấn nói với theo. - Thiếu tôi cô sẽ không sống nổi.

- Anh cứ việc nhai đi nhai lại câu ấy. - Nhưng chớ dại mà nín thở đấy, - tôi nói thêm trước khi mở tung cửa bước ra.

Tôi cố đi được đến ga điện ngầm thì bật khóc.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tôi chẳng nhớ lắm những cảnh tượng gì đã diễn ra từ lúc ở ga xe điện đến sân bay Heathrow.

Mọi thứ loang loáng sượt qua.

Tôi biết mình đã làm đúng. Ít ra là tôi nghĩ mình đã làm đúng. Có điều đây là cuộc sống thực nên không có những bảng biển hướng dẫn ta phải làm gì. Nó không giống như nếu quẹo đúng, bạn sẽ mãi mãi hạnh phúc, còn nếu quẹo nhầm, cuộc đời bạn thành ra tai họa. Trong cuộc đời thực thường không thể khẳng định bạn nên quyết thế nào vì những gì bạn đấu tranh mà giành được và những gì bạn đấu tranh để rồi thua thiệt đôi khi - không, thường chứ - là bên tám lạng bên nửa cân.

Làm sao tôi thật sự biết được mình đã làm đúng? Tôi muốn ai đó chạy đến với tôi, cầm theo một cái cúp vàng hoặc huy chương vàng, bắt tay tôi và vỗ vai tôi, chúc mừng tôi đã quyết định sáng suốt.

Tôi muốn cuộc đời mình như một trò chơi điện tử. Quyết định sai, mất mạng. Quyết định đúng, ăn điểm. Tôi chỉ muốn được biết. Tôi muốn được chắc.

Tôi liệt kê ra những lý do tại sao chuyện của tôi và James không có tương lai. James muốn tôi là một con người nào đó khác hoàn toàn. James không vừa ý với con người thực của tôi. Nhưng tôi sẽ không hạnh phúc nếu phải thay đổi, nên James cũng sẽ không hạnh phúc. Và tôi cũng sẽ chẳng sung sướng gì với cái phức cảm thánh thần của James. Nếu tôi đồng ý quay lại với James, anh ta sẽ vui vì nghĩ tôi sẽ bỏ qua tất cả những gì anh ta đã

làm. Như hẳn đã tự bỏ qua cho mình việc ấy. Như vậy khi chúng tôi quay về với nhau, với cái cuộc hôn nhân đã được giải quyết cho đẹp đẽ hơn, có lẽ cuộc tranh cãi đầu tiên giữa tôi và anh ta sẽ lại làm mọi chuyện rách toác lại từ đầu - James vênh vác, cao ngạo, James kết tội tôi háo thắng, sốc nổi. Tôi tin chắc cuộc hôn nhân của tôi kết thúc hoàn toàn là giải pháp tốt nhất. Chỉ có điều, bao giờ chẳng có chút hoài nghi.

Tôi tự hỏi nếu mình đã dễ thương hơn, nếu mình đã mạnh mẽ hơn, từ tốn hơn, cương quyết hơn, kiên nhẫn hơn, dịu ngọt hơn, tử tế hơn, khó chịu hơn, tàn nhẫn hơn, nếu tôi đã ra vẻ hiểu biết hơn, nếu tôi đã chịu khó giữ mồm giữ miệng lại, liệu tôi có cứu vãn được cuộc hôn nhân của mình?

Tôi cứ suy nghĩ mãi, tự dẫn vật mình.

Bởi vì, nói gì thì nói, tôi chính là kẻ đã đưa ra quyết định. Tôi là kẻ đã tuyên bố cuộc y hôn nhân của chúng tôi không còn lối thoát nữa. Tôi biết, tôi biết James chẳng cho tôi nhiều sự lựa chọn, nhưng tôi vẫn chính là kẻ đã kê tay vào cò súng, kết thúc mọi chuyện.

Tôi cảm thấy thật tội lỗi.

Rồi tôi tự bảo mình không được ngốc nghếch như thế. Những gì James bày ra trước mắt tôi chẳng đáng giá một tờ báo cũ. Đó chỉ là một cuộc sống chung giả dối, hoàn toàn theo mệnh lệnh của hẳn và sẽ không tồn tại đến một tuần. Còn nếu nó tồn tại, tôi sẽ phải trả giá bằng hạnh phúc của riêng mình. Sẽ chỉ là một chiến thắng phù phiếm.

Người tôi lắc lư theo chiếc xe điện ngầm, những suy nghĩ cứ xoay vần trong đầu tôi, tìm câu trả lời.

Trời ạ! Tôi ghét phải làm cái chuyện người lớn này. Tôi ghét phải ra quyết định khi không biết được cái sự thật ở đằng sau đấy. Tôi chỉ muốn một thế giới trong đó tất cả mọi người tốt xấu đều được dán nhãn rõ ràng.

Nơi nhạc nền đầy ám muội sẽ vang lên khi kẻ xấu bước ra sân khấu, để bạn không phải nhầm lẫn.

Nơi người ta bảo bạn chọn hoặc chơi đùa với nàng công chúa xinh đẹp trong khu vườn thơm ngát, hoặc bị con quái vật xấu xí trong hang tối ăn thịt. Không hẳn là khó quyết định, phải không? Chẳng phải chuyện để bạn phải trăn trở đến nát óc, hay thức trắng mắt một đêm suy nghĩ. Sung sướng gì khi phải trở thành nạn nhân, nhưng khốn nạn thật, như thế bạn không còn phải hoang mang. Ít ra là bạn biết được mình ở bên nguyên.

Và tôi nghĩ có lẽ tôi đã thất vọng. Vô cùng thất vọng. Tôi đã từng yêu James. Tôi chẳng biết mình có còn yêu anh ta không. Hay nếu còn, nó cũng không còn như trước nữa. Nhưng vợ chồng đoàn tụ vẫn hơn không, nếu bạn hiểu. Một kiểu đoàn tụ hạnh phúc. Không phải một sự nhượng bộ vô bổ.

Và tôi buồn lắm. Rồi tôi giận dữ. Rồi tôi thấy mình có lỗi. Rồi lại thấy buồn. Ác mộng!

Rồi có một điều khiến tôi ngừng suy nghĩ vòng vo. Tôi nhận ra chẳng có gì ngăn mình quay trở lại với James. Ngay lúc ấy, đúng cái phút ấy, tôi có thể xuống xe, băng qua nhà ga mà chạy thẳng về nhà, nói với James là tôi đã sai và hai người chúng tôi nên thử cùng nhau làm lại từ đầu.

Nhưng tôi không làm thế.

Và mặc dù đang rất quẫn trí, hoang mang, khổ sở, tâm trạng lẫn lộn, tôi vẫn nhận ra nó nói lên điều gì đó.

Nếu thật yêu anh ta, thật lòng muốn chung sống với anh ta, tôi đã quay về rồi.

Nên tôi biết mình đã làm đúng. Tôi nghĩ thế.

Nên tôi cứ thẳng đường mà đi.

Phi trường Heathrow đã bớt nhộn nháo đi một chút. Yên ắng hơn rất nhiều. Như ngày đầu tiên của đợt bán hàng giảm giá mùa tháng Giêng. Rất tuyệt vời.

Tôi bắt được một chuyến bay vắng teo về Dublin.

Tôi được một mình một hàng ghế nên nếu cần, tôi có thể lặng lẽ sụt sịt khóc cho nhẹ người đi.

Các cô cậu tiếp viên hàng không thấy lạ. Tôi cứ bắt gặp họ túm tụm lại, nhìn tôi lo âu.

Có thể họ nghĩ tôi vừa đi phá thai.

Tôi đến Dublin thì trời đang mưa. Đường băng bóng loáng trong màn đêm. Sảnh đến vắng lặng. Tôi bước qua mấy vòng băng chuyền, đôi giày cao gót quẹo rũ kêu lách cách trên sàn sân bay ộp gạch. Tôi đã không báo với ai là mình về, nên không ai ra đón tôi cả.

Mà dường như cũng chẳng có ai đi đón ai.

Tôi để ý thấy một nhân viên hành lý duy nhất. Anh ta đang liến thoắng nói với một quý ông ngờ ngác nào đó là để nhờ một chuyến bay là không may, nhưng nhờ đến hai chuyến thì đúng là bất cần.

Tôi bước lách cách qua các quầy hàng đóng kín, quầy đổi tiền trong góc tối, khu chờ dành cho xe thuê riêng vắng lặng.

Sau cùng cũng đến được cổng chính sùng ượng.

Có một chiếc taxi duy nhất nằm chờ trong màn đêm ướt át. Anh tài xế đang ngồi đọc báo.

Trông như thể anh này đã ngồi chờ ở đó vài ngày nay rồi.

Anh ta lái xe chở tôi về, im lặng đến ngạc nhiên. Chỉ nghe tiếng cần gạt nước rin rít quét trên mặt kính và tiếng mưa rầm rầm trên nóc xe.

Sau một hồi bon bon qua những khu ngoại ô đang chìm trong giấc ngủ, anh tài xế thả tôi trước cửa nhà. Tất cả chìm trong bóng đêm. Tôi lịch sự cảm ơn anh chàng. Anh chàng lịch sự cảm ơn tôi đã trả bằng ấy tiền. Chúng tôi tạm biệt nhau. Một giờ mười phút sáng.

Tôi bước vào nhà thật khẽ. Tôi không muốn làm ai phải thức dậy.

Chẳng phải vì tôi nghĩ gì cho họ, tôi e là thế. Mà vì tôi không muốn phải trả lời bất cứ câu hỏi nào tôi đã lường trước.

Tôi mong nhìn thấy Kate quá, nhưng con bé không có trong phòng.

Chắc là mẹ không nghĩ tôi sẽ về ngay nên đã đem cái cũ qua phòng hai ông bà. Nhưng tôi thèm được ôm Kate quá. Tôi nhớ con bé quá.

Tôi nhón gót bước vào phòng mẹ để đón Kate, chỉ cầu cho bà không giật mình thức giấc.

Tôi nhẹ nhàng bế con bé về phòng trong yên lặng. Rồi tôi gieo mình xuống giường, cạn kiệt sức lực. Tôi chìm vào giấc ngủ, Kate vẫn ôm trong tay.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Sáng hôm sau mở mắt dậy, tôi thấy đỡ hơn đôi chút. Chẳng phải vết thương đã lành hay thế nào, nhưng tôi đã bình tâm hơn. Bình tâm hơn để đợi cho mọi việc trở nên ổn thỏa, để không còn thấy đau nữa.

Tôi đã quyết định sẽ không trở lại với James, và vì là đứa con gái dễ vui dễ cười, tôi muốn mình ngay lập tức phải cảm thấy cuộc sống thật tuyệt vời. Tôi muốn những hoa trái đơm kết từ cái quyết định của mình phải rơi ngay vào lòng, vốn đang chờ sẵn và mất hết kiên nhẫn. Ngay bây giờ.

Tôi muốn được tổng cừu nghinh tân! Được vứt bỏ cái nợ từ kiếp trước, không mấy may động lòng vì James nữa, không chút ray rứt, không chút lần lữa. Tôi muốn bắt đầu ngay một cuộc đời mới đầy kỳ diệu. Tôi muốn cô tiên Hôn Nhân chạm cây đũa thần vào tôi, rắc đầy mình tôi những hạt lóng lánh khiến tôi quên hết, quên ngay lập tức tất cả mọi tình cảm yêu ghét tôi đã dành cho James, quên luôn là anh ta thậm chí có hiện diện trên cuộc đời này.

Tôi muốn cất cái nỗi buồn khổ của mình dưới gối để sáng mai nó sẽ biến mất. Tôi thậm chí sẽ chẳng bận tâm nếu không thấy có tờ bạc nào thay vào chỗ ấy.

Nhưng làm gì có sự kỳ diệu ấy, làm gì có cô tiên Hôn Nhân nào. Tôi ngộ ra điều này cũng lâu lắm rồi.

Tôi phải tự mình vượt qua chuyện này.

Tôi hiểu ra là mình phải kiên nhẫn. Thời gian sẽ cho tôi biết liệu tôi đã quyết định đúng hay không.

Tôi vẫn không biết từ bỏ James có phải là điều đúng đắn nên làm. Nhưng quay lại với anh ta chắc chắn là điều sai lầm.

Nếu được, bạn nghĩ giúp tôi với.

Và nếu hiểu được tường tận sự việc, bạn làm ơn giải thích cho tôi nghe nhé?

Tám giờ sáng, James gọi. Tôi từ chối không nói chuyện. Rồi tám giờ bốn mươi. Như trên. Chín giờ mười, vẫn như trên. Rồi yên ắng bất thường cho đến gần mười một giờ, ba cuộc liên tiếp. Như trên, như trên và như trên. Mười hai giờ mười lăm thêm một cuộc gọi nữa. Như trên. Một giờ kém năm, một giờ năm phút và một giờ hai mươi, gọi liên tục. Như trên, v.v. và v.v... Điện thoại cứ đều đặn reo gần hết cả buổi chiều, cách nhau đâu đó nửa tiếng. Rồi khoảng sáu giờ thêm một đợt rồi rít sau chót. Như trên.

Cả ngày mẹ lịch sự tiếp tất cả các cú điện thoại. Phải nói là đến lúc nguy hiểm, người đàn bà này chứng tỏ mình rất xứng đáng với hàng bao nhiêu thanh sô cô la Mars đã tiêu thụ.

Sáu giờ hai mươi bố đi làm về. Bảy giờ kém hai mươi ông xộc vào phòng. Tôi đang ngồi với Kate và mớ giấy tờ liên quan đến căn hộ. Ông hét ầm lên.

- Claire! Vì Chúa! Con có ra nói chuyện với nó ngay không thì bảo!

- Con đâu có gì để nói, - tôi ngọt ngào.

- Bố không cần biết, - Ông gầm lên. - Quá lắm rồi. Nó bảo sẽ gọi suốt đêm, cho đến khi nào con chịu nghe nó mới thôi.

- Để kênh máy đi bố, - tôi nói rồi quay lại tiếp tục nghiên cứu mớ giấy tờ.

- Claire, không làm thế được, - Ông giận dữ. - Helen nó cứ kê máy lại thôi.

- Phải đấy, tại sao chuyện bạn bè, giao tế của em lại phải bị ảnh hưởng chỉ vì chị lấy nhầm một tên khùng chứ, - tiếng Helen lằm bằm ngoài cửa.

- Làm ơn đi Claire, - Ông nài nỉ.

- Thôi được rồi, - tôi thở dài, bỏ cây viết chì xuống.

- James. Anh muốn gì đây?

- Claire, - anh ta gay gắt. - Em đã tỉnh lại chưa?

- Tôi không được biết là mình bị mất trí, - tôi nhã nhặn đáp. Anh ta phớt lờ.

- Anh gọi em cả ngày nay, mẹ em cứ bảo em không muốn nói chuyện với anh, - anh ta nói giọng bực bội, ầm ức.

- Đúng vậy, - tôi lịch thiệp xác nhận.

- Nhưng mình phải nói chuyện với nhau.

- Không, mình không phải nói chuyện với nhau.

- Claire, anh yêu em, - anh ta tha thiết. - Mình phải giải quyết ổn thỏa chuyện này.

- James, - tôi lạnh lùng. - Không có chuyện giải quyết gì nữa hết. Chúng ta đã làm hết sức. Và giờ chúng ta đã đi đến ngõ cụt. Anh nghĩ anh đúng. Tôi nghĩ anh sai. Và tôi sẽ không phí thêm chút thời gian, sức lực

nào nữa để thuyết phục một trong hai phải nghĩ khác đi. Thôi, tôi chúc anh mạnh giỏi. Tôi hy vọng mình sẽ xử sự có văn hóa với nhau, nhất là vì Kate, nhưng thực sự là không còn gì nữa để nói.

- Em sao thế Claire? - James nghe có vẻ sốc. - Em chưa từng như thế này. Em thay đổi nhiều quá đấy. Em ác nghiệt quá đấy.

- Ồ, tôi vẫn chưa nói với anh sao? - tôi từ tốn. - Chồng tôi ngoại tình. Chuyện đó cũng có ảnh hưởng đôi chút đến tôi đấy. Độc địa, tôi biết chứ. Nhưng tôi không kèm được.

- Buồn cười thế, Claire?

- Thật ra là không, James ạ. Chẳng có gì buồn cười ở đây hết.

- Nghe này, - James bắt đầu khó chịu. - Như thế này sẽ chẳng đi đến đâu.

- Với tôi thì không sao. Bởi vì thật sự mình chẳng đi đến đâu cả.

- Hài hước đấy, Claire. Rất khôi hài.

- Cám ơn anh, - tôi đáp, ngọt hơn cả kẹo.

- Nghe đây, - anh ta đột nhiên đổi sang giọng trịnh trọng, vênh vang thậm chí hơn cả bình thường. Tôi gần như nghe được cả tiếng giấy lật sột soạt ở đầu dây bên kia. - Anh... ờ... anh có... một đề nghị với em.

- Ồ thế?

- Phải. Claire, anh yêu em thực sự và anh không muốn mình thôi nhau, nên nếu việc này làm em vui thì anh sẵn sàng... ờ... ờ... thừa nhận với em một chuyện.

- Chuyện gì thế? - tôi gần như chẳng chút hứng thú. Hầu như chẳng còn quan tâm.

Tôi kinh ngạc nhận ra là chẳng có gì, chẳng một điều gì, từ miệng anh ta sẽ làm cho mọi chuyện tốt đẹp được nữa.

Tôi không còn yêu anh ta nữa.

Tôi không biết tại sao và từ khi nào tôi đã hết yêu anh ta.

Nhưng đúng là như vậy.

James nói tiếp. Tôi cố tập trung nghe.

- Anh sẵn sàng quên chuyện em phải thay đổi khi quay về với anh. Rõ ràng là em đã thấy mình sẽ phải cố hơn rất, rất nhiều mới chín chắn, sâu sắc và... ờ... mấy thứ mình đã nói nữa, hơn được. Nên nếu em dẹp bỏ cái ý nghĩ mình thôi nhau thì anh có thể chấp nhận cái kiểu của em như ngày trước. Anh nghĩ em cũng không tệ đến thế đâu, - anh ta miễn cưỡng nói.

Tôi giận tím người. Trong phút chốc tôi đã quên mất mình chẳng còn quan tâm nữa. Cái gan hăn sao mà lớn đến thế! Tên đốn mạt. Tôi gần như không tin vào tai mình. Và gần như không nói được gì.

- Em mừng không? - hăn thận trọng hỏi.

- Mừng! Mừng? - tôi rít. - Dĩ nhiên việc quái gì tôi phải mừng kia chứ? Anh chỉ làm mọi chuyện thậm chí tồi tệ thêm.

- Nhưng tại sao? - hăn rên rỉ. - Anh nói là anh tha thứ cho em, và mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi mà.

Tôi gần như điên lên. Tôi có quá nhiều thứ phải nói cho hăn ta biết.

- Tha thứ cho tôi? - tôi nói, không tin vào tai mình. - Anh tha thứ cho tôi. Không, không, không, không James ơi. Anh lầm rồi. Nếu có chuyện tha thứ ở đây thì phải là tôi tha thứ cho anh kia. Chỉ có điều, tôi không tha thứ.

- Này khoan đã... - hẳn nổi giận.

- Và đây xem như lý do khiến anh phải đi dan díu với con mụ bò béo ấy: là tôi hời hợt và ích kỷ. Nhưng giờ anh sẵn sàng chớp mắt một cái là cho qua. Nhưng chuyện ấy quan trọng đến độ làm anh phải phản bội tôi kia mà. Nghĩ lại đi James! Hoặc là nó quan trọng, hoặc là không.

- Quan trọng.

- À, thế thì anh bỏ qua sao được? - tôi giận dữ. - Nếu anh muốn tôi phải thế này thế nọ, và điều đó rất quan trọng, thì mình ở với nhau kiểu gì đây nếu tôi không theo cái kiểu ấy được?

- Thôi được rồi, - hẳn có phần tuyệt vọng.

- Không quan trọng.

- Ha! Nếu nó không quan trọng thì sao chính vì nó mà anh đi lang chạ? - tôi đắc thắng.

- Mình quên chuyện đó đi có được không?

Tôi nghe được sự hoảng sợ trong giọng James.

- Không, James ạ, không thể được. Anh có thể quên, chứ tôi thì không dễ gì quên được đâu.

- Claire, - hẳn nài nỉ. - Em muốn gì anh cũng sẽ làm theo mà.

- Chắc thế, - tôi buồn bã. - Chắc là thế.

Tôi không còn muốn tranh cãi qua lại, đấu khẩu với anh ta nữa. Tôi đã chẳng còn bận tâm.

- James. Tôi cúp máy đây.

- Em suy nghĩ lại điều anh vừa nói được không?

- Sẽ. Nhưng đừng nín kéo hy vọng làm gì.

- Anh biết em mà Claire. Em sẽ nghĩ lại. Mọi chuyện rồi sẽ ổn.

- Chào anh, James.

Công bằng mà nói, tôi có suy nghĩ về đề nghị của James. Tôi nợ Kate chuyện này. Cuộc tranh luận giữa một bên muốn châu về hợp phố và một bên không cứ nẩy vào rồi lại bật ra khỏi đầu tôi như một trái banh tennis.

Nhưng có một chi tiết tôi không thể bỏ qua, cái chi tiết tôi không thể chối bỏ, cái chi tiết tôi không thể thuyết phục mình tin ngược lại, đó là tôi không còn quan tâm đến James nữa.

Tôi vẫn quan tâm đến anh ta đấy chứ. Tôi đâu muốn chuyện gì khủng khiếp xảy đến với anh ta. Nhưng tôi đã không còn yêu anh ta như trước. Tôi ước mình biết được điều gì đã khiến tôi như thế. Nhưng chắc phải có nhiều yếu tố lắm. Anh ta đã ngoại tình - mà lại muốn tôi bỏ qua chuyện ấy. Sự bội bạc này ắt hẳn đã tiêu hủy toàn bộ lòng tin của tôi với anh ta. Hay cũng có thể do anh ta đã không đủ quân tử để nhìn nhận chuyện mình đã làm và xin lỗi. Việc ấy cũng đã hủy hoại nặng nề sự tôn trọng tôi đã dành cho anh ta, nếu tôi thật có chút tôn trọng nào. Thậm chí đến bây giờ anh ta vẫn không thừa nhận mình đã sai. Dù đã giảm bớt những yêu sách với tôi, anh ta vẫn làm như thể đang ban ơn cho tôi.

Anh ta đã phản bội tôi. Rồi lại xem tôi như một con ngốc, khiến cho sự việc tệ hại thêm.

Hay cũng có thể tôi đã chán những anh chàng lùn.

Tôi chỉ biết có một điều. Nếu nó chết, tức là nó đã chết. Không ai có thể cải tử hoàn sinh tình yêu một khi nó đã trút hơi thở cuối cùng.

Hai hôm sau tôi gọi James, nói với anh ta sẽ không có chuyện đoàn tụ.

- Em đang để cho lòng tự ái làm mờ lý trí rồi đấy, - anh ta nói như thể đã được quân sư bày mưu cho từ trước.

- Không, - tôi mệt mỏi đáp.

- Em muốn trừng phạt anh.

- Không đâu, - tôi dối. (Dĩ nhiên lật ngược được thế cờ là điều quá tuyệt vời.)

- Anh sẽ đợi.

- Đừng.

- Anh yêu em.

- Chào anh.

James vẫn gọi. Hai, ba lần mỗi ngày.

Thăm dò xem tôi đã thay đổi ý định hay chưa, xem tôi đã, như lời của anh ta, tỉnh lại chưa.

Tôi rất lịch sự, nhã nhặn trên điện thoại.

Mất mát gì đâu. Anh ta nói nhớ tôi. Tôi nghĩ anh ta có nhớ.

Tôi hơi bực mình vì các cuộc điện thoại của anh ta. Không thể tin được là ba tháng trước chắc nếu có phải sát sinh để được anh ta gọi thì tôi

cũng làm, nhưng giờ thì có nhiều khả năng hơn là tôi sẽ sát sinh nếu cái điện thoại không ngừng reo. Rồi tôi thôi không bực bội nữa. Tôi chỉ còn thấy buồn.

Cuộc sống là một giống loài sinh vật quá đỗi lạ lùng.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Không thể nói là tôi hạnh phúc. Nhưng tôi không đau khổ. Hay suy sụp như lúc James đã bỏ tôi đi.

Có lẽ tôi đang rất bình thản. Tôi chấp nhận rằng cuộc sống của mình sẽ không bao giờ như trước nữa, và cũng sẽ không bao giờ như tôi đã toan tính. Những gì tôi mong đợi sẽ không xảy ra. Tôi sẽ không có bốn nhóc tí với James. James và tôi sẽ không già đi bên nhau. Mặc dù tôi đã luôn hứa rằng hôn nhân của mình sẽ khác, sẽ vượt qua tất cả, sẽ không tan vỡ. Giờ tôi đã có thể chấp nhận mà không quá đau đớn, là nó đã tan vỡ.

Dĩ nhiên là tôi buồn. Buồn cho tôi đã quá lý tưởng, đã bước vào cuộc sống hôn nhân với bao nhiêu kỳ vọng. Thậm chí, tôi buồn cho James.

Tôi thực sự thấy mình già đi, và, sao lại thế được nhỉ? Khôn ngoan hơn.

Tôi cho là trải qua một chặng đường dài đầy khó khăn, tôi đã học được đôi chút tính khiêm nhường.

Thực sự, những gì trong tầm kiểm soát của tôi quá ít ỏi. Cả những chuyện xảy ra trong đời tôi lẫn những chuyện của người khác.

Và nếu nghe ai đó nói: "Chuyện gì xảy ra cũng có nguyên do của nó" hay "Cánh cửa này đóng lại, cánh cửa khác sẽ mở ra", tôi sẽ ngăn được mình đắm vào mặt họ chẳng chút khó khăn. Chẳng khó khăn gì, thật đấy.

Tôi không cảm thấy như cuộc sống của mình đã hoàn toàn kết thúc.

Có lẽ là đã được thay đổi vì không còn khả năng cứu vãn. Nhưng không hoàn toàn kết thúc.

Cuộc hôn nhân của tôi đã tan vỡ, nhưng tôi có một em bé xinh đẹp. Tôi có cả một gia đình tuyệt vời, những đứa bạn tốt và một công việc đang chờ tôi quay về. Ai biết được một ngày nào đó, tôi thậm chí sẽ gặp được một người đàn ông dễ mến, không ngại tôi đeo thêm Kate. Hoặ c nếu tôi chịu khó chờ lâu hơn, có thể Kate sẽ gặp được một người dễ mến, không ngại con bé đeo thêm mẹ nó. Nhưng hiện tại tôi đã quyết định sẽ tiếp tục cuộc sống như thế này và nếu Chàng Hoàn Hảo rồi có đến thật, tôi sẽ sắp xếp chỗ cho người ấy sau.

Tôi hoàn tất các thủ tục pháp lý khô khan mà lẽ ra tôi đã phải làm từ lâu. Mà có thể tôi cũng chẳng nên làm việc đó từ lâu. Có thể khi ấy tôi chưa sẵn sàng. Có thể bây giờ mới đúng là thời điểm.

Mà dù kiểu nào thì cũng chẳng có tí gì khác biệt - chuyện tôi đã không làm khi ấy và bây giờ mới làm.

Tôi muốn giữ quyền nuôi Kate. James nói anh ta sẽ không phản đối nếu được thoải mái thăm con. Tôi mừng lắm vì tôi muốn Kate biết cha. Và tôi biết mình rất may mắn vì James cư xử rất có tình có lý. Anh ta đã có thể khó chịu, bất hợp tác nhưng, cũng phải thôi, với cái kiểu người của anh ta, anh ta đã không làm thế.

James và tôi đồng ý sẽ bán đi căn hộ. Anh ta sẽ vẫn ở đấy cho đến khi tìm được người mua.

Chuyện này thực sự là một cơn ác mộng. Khi nhận được văn bản, giấy tờ từ luật sư của tôi, anh ta vô cùng thất vọng. Tôi nghĩ, sau cùng anh ta cũng hiểu ra là mọi chuyện đã kết thúc.

- Vậy là em không quay lại, đúng không? - anh ta buồn bã hỏi.

Và mặc dù là kẻ "chủ mưu" việc này, cho dù đó không phải điều tôi thật sự muốn, tôi cũng rất buồn.

Tôi day dứt, ân hận. Phải chi mọi chuyện không kết thúc như thế này. Phải chi đừng có những sai lầm.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Những giọt nước mắt đoàn tụ vào phút cuối chỉ có trong mấy cuốn tiểu thuyết của Mills & Boon. Ngoài đời thực hiếm khi xảy ra.

Và nếu có xảy ra, thì thường là do một trong hai, hoặc cả hai đã quản trí vì rượu. Suốt một thời gian dài vẫn chưa có ai muốn mua căn hộ. Một mặt tôi mừng, vì tôi thấy quá khó quen được với cái ý nghĩ có ai đó vào sống trong cái nơi tôi vẫn gọi là tổ ấm của mình. Nhưng mặt khác, tôi thực sự lo lắng vì tiền bạc đang rất eo hẹp. Tôi muốn James phải thật chuyên tâm với việc này. Có lẽ anh ta đã lái nhái chuyện thuế ưu đãi cho vay mua nhà và những thứ tương tự cho đến khi người xem nhà ngán đến chết. Họ chắc thậm chí sẽ ngủ gục luôn trước khi được xem đến phòng ngủ. Nhưng tôi không nên quá đáng thế. Anh ta làm vậy cũng là ý tốt mà.

Tôi gọi cho sếp, nói mình sẽ trở lại vào đầu tháng Tám. Đúng là nếu từ lúc sanh con tôi chẳng lâm vào tình cảnh khốn khổ, thì giờ chỉ cần nghe nhắc chuyện đi làm lại là tôi đã thấy chóng mặt.

Có thể tôi đã chọn nhầm việc, hoặc có thể tôi chẳng có một thiên hướng nào cụ thể, có thể tôi là đứa dài lưng làm biếng. Mà dù nguyên do có là thế nào đi nữa thì tôi vẫn chẳng được như máy người may mắn kia (mặc dù tôi thấy họ đúng là quái lạ), yêu thích, say mê công việc. Lạc quan lắm thì tôi xem đó như một thứ cứu cánh, còn lúc nào nản quá tôi lại thấy nó như địa ngục trên hạ giới vậy. Trừ phi đang giữa chừng tôi may mắn được chết.

Không đâu. Thật tình, tôi đùa thôi.

Vậy là năm tuần nữa tôi sẽ trở lại với cái thế giới công sở. Trở lại với cái bài ca bảy giờ một ngày, năm ngày một tuần, bốn mươi tám tuần một năm.

Chúa ơi!

Sao tôi lại không sinh ra là con đại gia nhỉ?

Xin lỗi, xin lỗi, tôi biết mình không nên ca cẩm. Tôi may mắn còn có được một công việc. Chỉ là tôi ước có ai đó lo cho tôi và Kate thôi. Tôi chỉ giỏi tưởng tượng. Thậm chí nếu có quay về với James, tôi vẫn sẽ phải đi làm lại. Chỉ là đi làm lại khiến tôi cứ phải nhớ đến cái cảnh cô quạnh của mình lúc này. Nhiều trách nhiệm quá. Giờ tôi không đi làm chỉ để nuôi mình mình nữa. Một em bé đang sống dựa vào tôi. Tôi biết James sẽ chu cấp cho Kate - ồ phải, tôi biết chứ. Tin tôi đi, tôi biết thế mà. Tôi có cả một ông luật sư tính giá cắt cổ để chứng tỏ điều ấy kia mà! Không phải là James kiệt sĩ hay thế nào. Cứ quẹt thẻ, v.v. và v.v... Nhưng cái thời tôi được tiêu toàn bộ lương vào son phấn, tạp chí và rượu bia đã xa rồi. Xa lắm rồi.

Được làm người lớn không như bạn vẫn tưởng tượng ra. Không giống một chút nào. Giờ đã quá muộn, nhưng tôi ước gì mình đã không bỏ qua những điều khoản cỡ tình in chữ nhỏ li ti ấy.

Tôi muốn đòi lại tiền của mình. Nhưng khốn nạn thay, tôi đã tiêu xài hết nên giờ thậm chí tôi không thể đem nó đổi lấy được gì.

Tôi tìm được một chỗ cho Kate và tôi ở London.

Thực ra là Judy tìm được.

Tìm thuê nhà ở London trong khi tôi đang ở Dublin gần như là chuyện không thể. Trừ phi tôi sẵn lòng trả cái số tiền dịch vụ khổng lồ có thể thanh toán hết cả số nợ quốc gia.

Một người bạn nào đó của một người bạn của một đứa bạn của Judy sẽ đi làm ở Na Uy vào tháng Bảy và muốn tìm người trông nom căn hộ trong chín tháng. Tiền thuê nhà chấp nhận được và chỗ ấy cũng không quá tệ. Judy đã đến xem nhà và đảm bảo với tôi là nó có mái, có sàn và đầy đủ tường. Rồi Judy căn rắng căn lười nói dối người bạn của người bạn của bạn nó là tôi rất ngăn nắp, gọn gàng, sạch sẽ, ít nói và khả năng tài chánh đảm bảo. Tôi không chắc nó có nhắc tới Kate không.

Andrew - tên người bạn - gọi cho tôi để an tâm là tôi không phải một mụ điên nào đấy có nguy cơ tưới dầu khắp căn hộ quý giá của anh ta rồi châm lửa trước khi anh ta kịp đến tới cổng sân bay.

Tôi giữ vẻ nghiêm trang, đứng đắn nhất có thể trên điện thoại. Tôi nhấn mạnh là với tôi, sự sạch sẽ sống đôi cùng mộ đạo, và tôi ủng hộ chuyện áp dụng trở lại án tử hình dành cho những kẻ đột nhập tư gia làm chuyện càn và những kẻ xả rác bừa bãi.

- Thì phạt quát roi trước bàn dân thiên hạ là thích đáng với chúng. Vậy mới mong cho chúng biết tôn trọng luật pháp, - anh ta nói thêm.

- Ủờmmmm, - tôi không tỏ ra ủng hộ, vì không chắc anh ta đang nói đùa hay thế nào.

Andrew gửi cho tôi hợp đồng thuê nhà, còn tôi gửi cho anh ta đủ các thứ giấy tờ cần thiết, bảng kê giao dịch với ngân hàng, và quan trọng hơn cả là ít tiền. (Mượn của bố - chừng nào thì tôi mới khôn lớn lên đây?) Liên tục khoảng mười ngày sau đó, chúng tôi nói chuyện điện thoại rất tỉ mỉ về việc tôi sẽ làm gì với thư từ gửi đến cho anh ta. Và cái cây nào trong nhà cần được tôi kể chuyện cười cho nghe. Tôi sẽ phải thuê băng cái phim truyền hình dài tập Brookside và gửi cho anh ta đều đặn mỗi tuần.

Anh ta cho tôi rất nhiều lời khuyên bổ ích. Anh ta cảnh báo là người đàn bà ở lâu dưới rất điên. "Không sao," tôi sơ suất đáp. "Biết đâu tôi sẽ

thích bà ấy."

- Đừng ăn ở cái nhà hàng Trung Hoa đầu tiên. Họ bị bắt quả tang ướp cả một con bẹc giê trong tủ đông đấy. Cái nhà hàng đi lên chút xíu nữa tốt hơn nhiều.

- Cám ơn anh, - tôi đáp.

- Còn gì trong tủ bẹp hay tủ nước chị cứ dùng nốt.

- Cám ơn anh, - tôi sung sướng.

- Và nếu có gì không ổn, - giọng anh ta bí hiểm, - chị cứ gọi tôi nhé? Tôi sẽ để lại số điện thoại liên lạc.

- Cám ơn anh.

- Tôi chắc ở đây chị sẽ rất vừa ý. Một căn hộ thoáng đãng, xinh xắn.

- Vâng, - tôi nuốt nước miếng. - Cám ơn. Tôi cố không nghĩ đến căn hộ xinh xắn của mình. Tôi đã trang trí, thiết kế mọi thứ và làm cho nó mỗi năm mỗi đẹp thêm lên. Một ngày nào đó tôi sẽ lại có một căn cho mình, tôi tự hứa với lòng. Khi đến lúc.

Tôi thấy lòng trĩu nặng hơn khi nhận ra "căn hộ thoáng đãng, xinh xắn" là câu cửa miệng của máy văn phòng địa ốc khi ý họ thật ra là các cửa sổ bị bẻ cả.

Ôi trời ơi.

- Tháng Mười tôi sẽ về lại London ít ngày.

Hy vọng mình sẽ gặp nhau.

- Thế thì hay quá.

Một anh chàng dễ mến, tôi nghĩ bụng, rồi cúp máy.

Dễ mến chứ, với dạng quốc xã mới bây giờ.

Tôi tự hỏi anh chàng này tương tá, mặt mũi thế nào.

DƯA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đàn ông.

À phải rồi, đàn ông. Tôi cho là cái đề tài này không chóng thì chày cũng sẽ lại ngóc cái đầu xấu xí của nó lên.

Mà này, tôi muốn làm rõ một chuyện. Tôi không thích thú gì cái anh chàng Andrew này đâu nhé. Chỉ là vì anh ta nói chuyện có vẻ dễ thương (trừ cái vụ phạt quất roi giữa chốn công cộng ra). Và giờ tôi đã danh chính ngôn thuận trở lại là phụ nữ độc thân như trước nên tôi lại không tránh khỏi những suy nghĩ rất "phụ nữ độc thân" ấy. Không cần được! Rõ ràng là gien di truyền rồi. Hay cũng có thể là do cái hóc môn của chúng ta nó thế.

Mà thôi, tôi chỉ tò mò thôi. Như thế có chết ai đâu. Tôi chẳng có ý định gì.

Mà nói thế không có nghĩa tôi sẽ nhảy bổ lên giường với bất cứ chàng nào nhìn tôi liếc mắt đưa tình.

Ý tôi là, nếu tôi "đói" đàn ông đến từng ấy, chẳng phải tôi đã quay lại với James sao? Mặc dù tôi nhận ra rằng sau chuyện tôi đã làm với Adam, chắc bạn sẽ chẳng tin tôi đâu.

Thôi được rồi, bạn không cần phải tin tôi, nhưng Adam là một ngoại lệ.

Adam rất đặc biệt.

Vậy là bạn đã nghe chuyện Adam có bạn gái và em bé. Bạn thấy chuyện ấy thế nào? Cũng khá sốc, nhỉ?

Tôi cho là cũng hợp lý thôi. Ngoài những gì được tận mắt chứng kiến, tôi luôn cảm giác có một điều gì đó ẩn chứa trong cậu ấy. Nhưng tôi có lẽ vẫn nghĩ cái Bí Mật Khủng Khiếp của cậu chắc là chuyện gì đó như hút hít, hay một án tù nho nhỏ, hay chuyện gì đó vừa tai tiếng lại vừa huy hoàng. Tôi không hề chuẩn bị tinh thần đón nhận cái tin Adam là Đàn Ông Đã Có Gia Đình.

Một cú sốc. Tôi phải nhấn thật mạnh rằng đó là một cú sốc không lấy gì làm sung sướng. Nhưng khi Helen loan báo tin này, tôi đã không thể hoàn toàn tập trung vào mà phân nộ. Tôi hơi bị phân tâm với chuyện phải bắt cho kịp chuyến bay đi London để kết thúc mọi chuyện. Không, dĩ nhiên đó không phải tin tốt lành, nhưng đầu óc tôi khi ấy quá rối, không thể nhìn thẳng vào nó và vào tâm trạng của mình. Và tôi cố không nghĩ đến điều này trong cả nhiều tuần sau đó.

Tôi có hàng tá thứ phải giải quyết và tôi không thể phí thời gian ngồi mơ mộng. Hơn nữa, chuyện giữa tôi và Adam cũng đã kết thúc ngay cả trước khi tôi nghe chuyện cậu có em bé, nên nghĩ đến cậu cũng chẳng ích gì. Adam đã là quá khứ. Mà thôi, nói thật là tôi không thích nghĩ đến Adam. Chẳng làm tôi vui sướng gì. Chỉ thấy đau khổ. Nếu cậu vô tình lang thang đi nhầm vào đầu tôi, cậu cũng chẳng thể ở lại quá năm giây. Như kiểu một anh thủy thủ bị hất văng khỏi tàu, rơi xuống làn nước lạnh ngắt của biển Nam cực. Chuông báo động sẽ réo inh ỏi và vài anh bảo vệ lực lượng sẽ được lệnh lôi anh ta lên trong tích tắc.

Và nếu cậu có thật quấy nhiễu nhiều đầu óc tôi thì cũng may quá, tôi còn có mớ giấy tờ pháp lý vô cùng phức tạp, nhức đầu phải nghiên cứu.

Rồi Helen cũng thường xuyên quanh quẩn. Nó đang học thi, không ngừng quấy rối, ca cẩm đủ thứ, hỏi các thứ và lái nhải chuyện phải lên

giường với tất cả các giảng viên nếu mong qua được trót lọt các môn. Nó khiến tôi quên bằng mất Adam. Nó khiến tôi quên bằng hết mọi thứ ngoại trừ những cảnh mưa sát rùng rợn cứ chạy chậm chậm trong đầu tôi.

Nhưng giờ đã là tháng Sáu và thời tiết tuyệt đẹp, nắng ấm. Đôi khi ngồi một mình với Kate trong vườn, nửa tỉnh nửa ngủ, ánh mặt trời chảy tràn trên mặt, tâm hồn tôi nhẹ nhàng phơi phới, là lúc lẽ ra có thể nên nghĩ đến James thì đầu tôi lại cứ hướng về Adam, tôi nhớ lại những lúc cậu dịu dàng, trìu mến, khiến tôi thật hạnh phúc.

Và vào những lúc như thế, khi cái anh lính canh trong đầu tôi tạm nghỉ, tôi cho phép mình được nhớ cậu, được thấy buồn vì không có cậu ở bên. Nhưng chỉ trong chốc lát thôi. Tôi không thích phải nhớ cậu. Thật sự tôi không thích phải nghĩ đến cậu chút nào.

Thì cứ nhìn thẳng vào sự thật đi. Tôi không thích cái tin Helen đã báo. Đó không phải loại tin làm trái tim tôi phẫn khởi. Hay làm phẫn chấn bất cứ cái cơ quan nội tạng nào trong người tôi. Không phải là tôi cảm thấy như cậu bắt cá hai tay. Là kẻ đã có gia đình, tôi lấy đâu tư cách mà buộc tội đó cho cậu. Và theo những gì tôi ráng nối kết được từ bài tường thuật chắp vá lung tung của Helen, tôi khá chắc là cậu đã thôi đi lại với cô bạn gái ấy trong thời gian say nắng với tôi.

Nếu ngay cả nó cũng đáng được gọi là say nắng.

Nếu không phải vì tôi thấy khó chịu đến vậy với từ "tình một đêm", chắc tôi đã gọi nó như thế. Vì rõ ràng đúng là như thế.

Tôi nghĩ mình cảm thấy như, ôi, tôi không biết nữa, bị lừa, chắc là vậy. Ngu ngốc làm sao, tôi đã bị cái sự quan tâm của Adam làm cho quáng mắt. Còn gì tuyệt vời hơn khi có người ngưỡng mộ, theo đuổi mình. Nhất là sau những gì đã xảy ra với James.

Giờ tôi cảm thấy rằng cậu ta muốn có tôi chỉ vì Kate. Không phải là cậu muốn Kate, hay bất cứ trò bệnh hoạn nào như thế. Nhưng cậu muốn có tôi vì tôi là một người mẹ. Có thể tôi đã khiến cậu nhớ đến bạn gái. Tôi không biết chuyện lừa lọc gì đã diễn ra giữa Adam và cô ấy, nhưng nếu cô ấy đã bỏ đi với đứa con, chắc chắn cậu đã rất đau khổ và có lẽ tôi phần nào đã trám vào cái chỗ ấy cho cậu.

Tôi cảm thấy, cảm thấy... chắc là hơi bẽ bàng. Tôi đã mừng sướng vì Adam chọn tôi. Nhưng cậu hoàn toàn không chọn tôi. Mà chọn cái hoàn cảnh của tôi.

Tôi thấy bị tổn thương.

Và tôi thấy mình ngu ngốc khi nghĩ ai đó tuyệt vời như Adam lại thực sự có cảm tình với một kẻ quá đỗi bình thường như tôi. Tôi đã suy nghĩ kiểu gì thế nhỉ?

Tôi chỉ có thể bao biện cho mình là khi ấy tôi đã không còn là tôi nữa. Tôi đã phải trải qua quá nhiều biến động nên cái sự tỉnh táo của tôi cũng hiếm khi ghé thăm. Nhưng sẵn đang nói đến đề tài Adam, tôi cũng nên thú nhận là tôi có giận cậu. Không phải rất giận. Nhưng mà hơi hơi. Tôi giận vì cậu đùa giỡn với tình cảm của tôi. Vì đã khiến tôi thấy mình đặc biệt trong khi sự thật không phải vậy. Rồi còn cao ngạo lên lớp tôi về chuyện quay lại với James. Cậu ta chẳng có tư cách gì làm như thế nếu không thật lòng với tôi. Thiên hạ sẽ phải trả giá mới có được quyền khiến tôi thấy tội lỗi. Đó là thứ tôi sẽ phải thật cố gắng để không ban phát dễ dàng như đã từng làm thế.

Nhưng rồi ngày tiếp tục trôi qua và nhờ dành nhiều thời gian hơn ngồi lơ mơ trong vườn, tâm trạng của tôi bắt đầu thay đổi. Tôi bắt đầu nhìn ra cái mặt bên kia của sự việc. Sự thật là tôi bắt đầu thấy chuyện này cực kỳ mang tính siêu hình. Không giống tôi lắm đâu bạn ạ. Tôi thường chẳng tin mấy cái thuyết này.

Có thể là do ngấm nắng nhiều quá.

Có thể số phận đưa Adam đến với tôi hoàn toàn có chủ ý. Adam khiến tôi thấy mình tốt đẹp, Adam giúp tôi lấy lại sự tự tin, nhiều đến độ tôi đã dám mạnh mẽ bảo vệ chính kiến của mình trước James. Có thể bài luận tội của Adam thậm chí đã tạo tiền đề cho cái quyết định đúng đắn của tôi về chuyện với James.

Cũng vui vui khi tôi nghĩ Kate và tôi đã giúp Adam vượt qua được nỗi buồn phải xa con và cô bạn gái. Có thể chúng tôi đã giúp cậu nhận ra hai con người ấy quan trọng đến thế nào với cậu, mức độ quan trọng tùy thuộc vào chuyện cậu bỏ họ đi hay họ bỏ cậu đi.

Thật dễ chịu khi không còn phải chua chát, ảm ức. Tôi bắt đầu thấy mình hạnh phúc vì đã gặp được Adam. Tôi cảm thấy như Adam và tôi gặp nhau chỉ trong một thời gian ngắn ngủi vì một lý do rất đặc biệt. Phải ngắn ngủi thôi. Và tôi thích nghĩ rằng cả hai đều đã thấy nó có ích.

Nói như vậy có lẽ nghe duy tâm, huyền hoặc và vớ vẩn quá. Nhưng nói chung tôi không phải đưa nhìn ra được những dấu hiệu, điềm lành điềm gở, hay nguyên do, hay ý nghĩa thế nào đấy khi có chuyện gì đó xảy ra. Hoàn toàn ngược lại. Như tôi đã nói, tôi vẫn hay cười vào những ai tuyên bố mọi chuyện xảy ra đều có căn nguyên của nó. Dĩ nhiên tôi không độc miệng như Helen, nhưng tôi cũng vô cùng kiêu lòng khoan dung, ôi, cái thuyết hiện sinh kia ời, mi chính tên Claire.

Bình thường tôi sẽ kết luận chuyện tôi và Adam đại loại như thế này: "Adam và tôi ngủ với nhau vì cả hai đều thích vui vẻ một tí. Chẳng có gì khác hơn." Nhưng giờ dù cố đến mấy tôi vẫn không tránh khỏi nghi ngờ.

Thật đáng lo ngại, dĩ nhiên, nhưng tôi biết phải làm gì?

Nhưng nhờ vậy mà giờ đây nằm thư giãn trong vườn, tôi thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Mỗi khi nghĩ đến Adam, tôi không còn thấy như có ai đó

cầm dao ngoáy trong ruột mình nữa. Một cảm giác yên bình lạ lẫm ngập tràn trong tôi. Tôi chẳng cần phải thấy rầu rĩ, hay bị gạt, hay bẽ bàng hay ngu ngốc gì nữa. Tôi thấy vui vì gặp cậu chỉ trong một thời gian ngắn ngủi. Có lẽ như thế sẽ tốt hơn.

Tôi chắc bạn hiểu mà. Đôi khi bạn gặp được một người tuyệt vời, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Có thể trong một chuyến nghỉ mát, hay trên một chuyến tàu, hay thậm chí lúc đang xếp hàng chờ xe buýt. Họ chạm đến cuộc đời bạn chỉ thoáng qua, nhưng theo một cách rất đặc biệt. Và thay vì rầu rĩ là họ không thể hiện diện trong cuộc đời bạn lâu hơn, hoặc bạn đã không nắm được cơ hội để biết họ rõ hơn, chẳng phải bạn thấy vui là đã gặp được họ đó sao?

Tôi cảm thấy rất rõ là một chương trong đời tôi đã viết xong. Tôi bắt đầu chuẩn bị tinh thần, cả quần áo nữa, sẵn sàng cho ngày trở lại London.

Tôi thu dọn quần áo. Tôi mê mãi gom chúng lại và chèn hết cỡ vào vali. Tôi kiểm tra tất cả các tủ quần áo trong nhà, nhất là tủ của Helen, kiểm định không chừa một ngăn tủ nào, một món quần áo nào treo trên mắc.

Mặc dù vẫn cự cãi với mọi người trong nhà, tôi biết xa họ sẽ buồn kinh khủng.

Nhất là phải xa mẹ. Không chỉ vì có bà sẽ tiện việc chăm nom Kate. Không đâu, tôi nói thật mà, tôi sẽ nhớ bà lắm lắm. Sẽ giống như lại bỏ nhà ra đi lần nữa. Thật ra là còn tệ hơn thế, vì lần đầu tiên tôi bỏ nhà đi đã bảy năm rồi. Tôi đã vô cùng hăm hở, ba chân bốn cẳng chạy đi theo cái sự tự do đầy hứa hẹn ấy.

Giờ thì khác. Tôi đã già thêm bảy tuổi, đã yếu mệt hơn. Tôi biết sẽ không có chuyện lạ xảy ra với cánh úi đờ, trả tiền nhà của mình.

Nhưng tôi phải trở lại London.

Gì thì gì, công việc của tôi ở đó. Và tôi vẫn chưa thấy có ai ở Dublin dám liều mạng cho tôi một công việc. Mặc dù tôi chẳng xin xỏ gì ở đây cả, công bằng mà nói. Nhưng quan trọng hơn, cha của Kate ở London. Tôi muốn con bé thường xuyên được gặp bố, được biết là nó có một người bố yêu thương nó (ừ thì tôi nghĩ anh ta sẽ yêu thương nó một khi đã quen nó hơn), và được lớn lên có một người cha hiện diện trong cuộc đời. Vì nếu con bé muốn tôi phải đóng luôn vai bố, tôi không chắc mình có đáp ứng được không. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ gặp được một người đàn ông khác, nhưng tôi cũng không hy vọng lắm.

Mà nghĩ đến đây, thêm một loạt những lo lắng khác lại dấy lên. Nếu Kate không thích người ấy thì sao? Nếu con bé ghen tị, nổi cơn tam bành và bỏ nhà đi thì sao? Ôi trời ơi!

Ừ thì thôi, tôi sẽ không vội lo lắng thế. Như thế là hơi sớm trong khi tôi đã sẵn lo đứng lo ngồi là mình sẽ không bao giờ gặp được một người đàn ông nào nữa. Thực sự ý tôi không phải vậy. Tôi đâu có khổ sở lo mình sẽ không bao giờ gặp được một người đàn ông nữa.

Chỉ hơi hơi nghĩ ngợi thôi.

Tôi quyết định sẽ về lại London vào ngày mười lăm tháng Bảy. Tôi có thể dọn vào căn hộ ấy, dành ra vài tuần để hai mẹ con ổn định và tìm người trông trẻ, trước khi tôi đi làm lại.

Rồi cũng như bao nhiêu người khác, tôi bỗng phát hiện ra những nỗi lo mới lạ.

Còn lại một mình, tôi sẽ chăm sóc Kate như thế nào đây? Tôi đã quen ý lại vào mẹ, luôn miệng hỏi bà liệu Kate không chịu nín, hay không chịu bú, hoặc không bị ọc sữa có phải vì thế này hay thế khác.

- Con cứ gọi cho mẹ, bất kể lúc nào, - bà tử tế bảo.

- Cám ơn mẹ, - tôi sụt sịt.

- Mẹ chắc con sẽ ổn thôi.

- Thật không mẹ? - tôi hỏi, trông rất tội nghiệp. Dù đã gần ba mươi nhưng ở bên bà, tôi vẫn được đối xử như một đứa trẻ.

- Ô thật chứ. Chẳng ai biết mình mạnh mẽ cho đến khi bị dồn đến chân tường.

- Con nghĩ mẹ nói đúng.

- Đúng chứ, - bà khẳng định. - Vậy còn con thì sao? Con cũng đã cố gắng vượt qua bao nhiêu chuyện ấy đâu đến nỗi kém cỏi.

- Chắc vậy, - tôi nói giọng nghi ngờ.

- Thật đấy. Phải nhớ lấy, nếu không chết được thì con chỉ có cứng cỏi lên thôi.

- Con cứng cỏi hơn rồi hả mẹ? - tôi thỏ thẻ hỏi.

- Chúa ơi! Nếu con cứ nói cái giọng đó chắc mẹ sẽ phải nghiêm túc tự vấn lại mình thôi.

- Ô, - tôi giận dữ. Tôi muốn bà phải thật tử tế với tôi, bảo tôi rằng tôi tuyệt vời, biết vượt qua hết mọi thứ.

- Claire. Chẳng lý gì lại đi hỏi mẹ là con đã cứng cỏi hơn chưa. Con là người biết điều đó kia mà.

- Ừ vậy con đã cứng lên nhiều, - tôi hùng hồn.

- Tốt, - bà mỉm cười. - Nhớ đấy nhé! Là chính miệng con nói đấy. Không phải mẹ. Thứ Tư, trước khi về lại London, Anna, Kate và tôi lại ra

vườn ngòi. Một ngày đẹp trời. Anna, ờ... nói sao nhỉ, đang trong giai đoạn chuyển giao giữa các công việc, nên hai chị em cả tuần chỉ nằm phơi nắng nhàn nhã trong vườn, mặc đại khái cái mẫu trên của bộ bikini với cái quần soóc cắt ra từ quần jean dài hông có được làn da rám nắng.

Tôi thắng.

Tôi nhanh chóng bắt nắng, còn Anna thì không. Nhưng mà đấy, Anna nhỏ con, xinh xắn và mặc bikini trông rất xinh, và ở cạnh nó tôi thấy mình như một cô bò ục ịch. Tôi đã không còn mập nữa. Nhưng nó nhỏ nhắn, mong manh quá khiến tôi thấy mình to đùng. Tôi hài lòng là mình cao.

Chỉ có điều tôi không thích giống như mấy anh vận động viên ở Thế Vận Hội Đông Đức.

Nếu tôi có thắng trong cuộc chiến được rám nắng thì nói thật cũng phải lẽ thôi.

Đến lúc phải chia sẻ gien di truyền thì nó được cái thân hình nhỏ xinh. Tôi được làn da óng ả, láng mịn.

Nó được cặp giò thon gọn. Tôi thì không. Tôi có vòng một. Nó thì không.

Công bằng.

Hai chị em chọt hướng cả về phía cửa bếp. Mẹ vừa kéo tấm màn gió lên, rồi rít chỉ trỏ, gõ gõ vào cửa.

- Mẹ muốn gì thế nhỉ? - Anna hỏi, vẫn lơ mơ ngủ.

- Chị nghĩ mẹ chào hai đứa mình thôi, - tôi ngóc đầu khỏi cái ghế phơi nắng nhìn bà.

- Chào mẹ, - cả hai uể oải lên tiếng, tay éo lá vẩy lại với bà. Bà vẫn gõ gõ. Tay chân khua khảng có vẻ điên cuồng, bậm trợn hơn rất nhiều.

- Mà ra đi, - tôi bảo Anna.

- Không được đâu. Chị đi đi.

- Chị buồn ngủ lắm rồi. Mà đi.

- Không, chị đi đi, - nó nhắm mắt lại.

Mẹ hùng hổ bước vào.

- Claire, điện thoại! - bà gầm lên. - Lần sau thấy gõ cửa thì phải chạy vào nhé? Mẹ không có tập thể dục cái kiểu này đâu.

- Xin lỗi mẹ.

- Trông chừng Kate! - tôi dặn Anna, rồi chạy vào nhà.

Nó lằm bằm.

- Bôi thêm kem cho con bé, - tôi ngoái cổ hét.

Tôi loạng choạng chạy vào bếp, gần như không nhìn thấy gì vì vừa từ ngoài nắng chói chang nhào vào cái chỗ mờ mờ tỏ tỏ.

- Alô?

- Claire, - giọng James.

- Ồ, chào anh, - tôi tự hỏi anh ta muốn cái quỷ gì. Nếu anh ta gọi không phải để báo cáo đã bán được nhà, tôi sẽ không nói chuyện.

- Em khỏe không, Claire? - anh ta lịch sự hỏi.

- Khỏe, - tôi trả lời cộc lốc, chỉ mong anh ta vào đề luôn cho chóng xong.

- Claire, - anh ta nói giọng rất trịnh trọng. - Anh có chuyện muốn cho em hay.

- Anh nói đi, - tôi lịch sự.

- Claire. Hy vọng em không bận tâm về chuyện này, nhưng anh đã gặp một người khác.

- Ồ. Anh muốn em nói gì? Chúc mừng anh nhé?

- Không. Không cần thế. Nhưng anh nghĩ nên nói với em vì anh thấy lần trước em làm nhặng xị quá.

Với một sự kiềm chế phi thường, tôi đã không đập máy.

- Cám ơn, James. Vậy là anh có nghĩ đến em. Giờ thì nếu anh không phiền, em phải cúp máy đây.

- Nhưng em không muốn biết gì về cô ta à? - anh ta vội nói.

- Không.

- Em không bận tâm à? - anh ta nói giọng lo lắng.

- Không, - tôi phá lên cười.

- Cô ta trẻ hơn em nhiều, - anh ta bực bội.

- Chỉ mới hai mươi hai thôi.

- Tốt rồi.

- Tên là Rita.

- Tên đẹp đấy.

- Cô ấy là chuyên viên thống kê, - anh ta xùi xuống.

- Hay quá, - tôi cười. - Hai người chắc là có nhiều điểm chung lắm.

- Cô đang bị cái quỷ gì thế hả? - anh ta hét.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.

- Sao cô lại cứ làm ra vẻ chẳng mấy may bận tâm? Tôi vừa cho cô hay là tôi đã có bạn gái mới!

- Tôi cho là mình phải làm ra vẻ chẳng mấy may bận tâm, bởi vì thật sự tôi chẳng hề bận tâm, - tôi chỉ có thể nghĩ ra câu này mà đáp lại.

- À mà James này, - tôi tiếp.

- Sao? - anh ta khắp khởi hy vọng.

- Kate vẫn khỏe. Tôi chắc anh sơ suất nên quên hỏi thăm con bé thôi. Thôi tôi cúp máy đây. Tin vui đấy! Tôi mừng cho anh. Lạy Chúa cho tình mới của anh trường tồn. Chào anh, - tôi dập máy đánh ầm xuống bàn.

Con người ta sao phải khổ thế? Anh ta nghĩ tôi sẽ phản ứng thế nào? Òa khóc, van xin anh ta cho tôi quay trở lại? Anh ta vẫn chưa ngộ ra điều gì sao?

Tôi trở vào vườn. Anna đang ngồi chơi với Kate. Thật xinh đẹp. Là tôi nói Kate ấy. Mặc dù Anna cũng rất xinh xắn, chẳng chối đi đâu được. Nhưng Kate vẫn xinh hơn. Con bé đã bắt đầu biết biểu lộ đôi chút. Nếu bạn nói chuyện với con bé, nó cũng bi bô đáp lại, thỉnh thoảng còn cười nữa và tròn xoe mắt nhìn bạn. Như thế thôi cũng gần như là nói chuyện với con bé rồi.

Dù rằng lúc này con bé đang không cười nhiều lắm. Khuôn mặt nhỏ xíu, phúng phính của nó ửng hồng rạng rỡ dưới cái nón rộng vành màu vàng. Trông như thể không muốn phơi nắng thêm nữa. "Con nóng lắm, với lại chán nữa," nó như bảo thế. "Và con chán nói chuyện với cái ông kẹ kia lắm rồi."

- Ai thế? - Anna hỏi.

- James, - tôi nhấm nhắng, không muốn nhắc đến tên anh ta.

- Có chuyện gì?

- Anh ta có bạn gái mới.

- Chị có buồn không? - nó lo lắng hỏi.

- Dĩ nhiên là không rồi, - tôi giận dữ.

- Vậy chứ sao chị bực bội thế?

- Vì anh ta ngắt ngang việc phơi nắng của chị, làm chị phải rời khỏi cái ghế này và bước đi, chỉ để nói với chị điều ấy. Không thể tin nổi! Thật chị không tin nổi. Sao mà tệ hại!

Bận tâm gì đến James. Tôi lo cho Kate thôi.

- Em có nghĩ con bé bị bỏng nắng không? - tôi lo lắng hỏi Anna. - Lẽ ra chị phải xài kem có độ chống nắng cao hơn.

- Chắc vậy, - Anna đồng tình nhưng giọng nghi ngờ. - Nhưng em không nghĩ người ta đã bào chế ra loại nào cao hơn thế nữa.

Đúng vậy. Tôi đã bôi kín người con bé bằng loại kem chống nắng chỉ số cao nhất mà loài người được biết đến. Phải chăng tôi bảo vệ con bé quá

mức cần thiết? Nhưng tôi không làm khác được. Tôi lo cho con bé lắm. Nói gì thì nói, nó chỉ là một đứa bé con và da nó rất mỏng manh.

Tôi chẳng muốn liều lĩnh đâu.

- Chắc chị bế bé vào trong đây. Cho chắc ăn.

- Thôi mà chị.

- Không, tốt hơn hết là bế bé vào. Nó cháy nắng mất.

- Ôi đừng đi mà, - Anna nài nỉ. - Rồi em nói chuyện với ai?

Vừa lúc đó hai chị em nghe có tiếng lao xao trong bếp. Như thể đang có một cuộc náo loạn nho nhỏ.

- Helen về rồi, - tôi báo Anna. - Em chơi với nó đi vậy.

- Ôi không, - Anna nhăn nhó. - Chị ấy lại nói chuyện tự vẫn nếu thi trượt, rồi phải ngủ với Giáo sư Macauley, rồi lại hỏi em mấy cái câu hỏi ngu xuẩn về Hy Lạp cổ đại nữa. Mà em biết gì về Hy Lạp cổ đại chứ? Chỉ vì em làm sáu tháng cho quán bar ở Santorini mà chị ấy nghĩ em phải biết rõ ông thần Dớt với cái đám người thần thoại ấy.

Nó thở dài rồi quay sang gom đồ đạc.

- Thôi chắc em vào nhà luôn với chị. Nhưng nó chưa kịp đào tẩu thì Helen đã xộc vào vườn. Con bé mặc một cái áo thun chui cổ với váy jean nhỏ nhắn, tóc vun cao lên đỉnh đầu. Trông nó xinh đẹp như mọi ngày.

Nhìn thấy chúng tôi, nó khựng lại, nhìn chăm chăm hai chị em thật lâu, thật dữ tợn.

- Nhìn hai mẹ ấy kìa, - nó đay nghiến. - Sao mà sung sướng thế!

- Chị Helen, - Anna dè dặt.

- Hai con mụ bò cái lười nhác, chỉ nằm ườn ra đấy trong khi tôi phải bò ra học, - nó hậm hực.

Tôi khum tay che nắng, ngược nhìn Helen, nhìn cái khuôn mặt be bé đang giận dữ của nó. Và đến lúc ấy tôi mới phát hiện ra Helen không về nhà một mình.

Nó có khách.

Một cậu cao to, đẹp trai.

Một cậu cao to, đẹp trai, hàm ngạnh, tóc sẫm màu, mắt xanh, đẹp như thiên thần. Cậu khách mặc quần jean bạc màu với áo thun trắng.

Cái người có làn da rám nắng, theo như lần cuối tôi nhìn thấy.

Tôi đã không nghĩ cậu thậm chí có thể đẹp hơn nữa, nhưng hóa ra tôi lầm.

Tên đồn mạt!

- Chào Adam, - tôi suýt khóc.

- Chào chị Claire, - cậu lịch sự.

Tôi nín thở, chờ cho cậu đi vào nhà. Rồi tôi kinh hoàng nhận ra cậu không đi vào nhà.

Ôi chết tiệt, tôi bấn loạn, cậu ta lại vào đây.

Helen và Adam tiến vào cái ốc đảo nhỏ bé bày đầy ghế phơi nắng, Coca ăn kiêng, kem chống nắng, tạp chí phụ nữ, và khoai tây chiên mà Anna, Kate và tôi đã dựng nên. Adam đứng ngần ngừ ít giây rồi cái bóng

khổng lồ của cậu bắt đầu di chuyển, bao phủ lấy Anna và tôi đang nằm xoài trên ghế. Cậu có vẻ không được tự nhiên lắm. Cái vẻ thân mật, vui vẻ vốn dĩ của cậu đã biến mất. Trông cậu bối rối, có phần thiếu thân thiện.

Tim tôi đập thình thịch. Tôi thấy mình sao mà đáng tội. Chúa ạ, tại sao Helen lại không cảnh báo trước với tôi là nó đưa cậu Adam đẹp trai về nhà. Để tôi còn kịp bôi tí phấn và diện một bộ bikini thật đẹp. Vì khi tôi nói mình nằm ườn trong vườn, mặc cái quần soóc cải biên với mẫu bikini đó, tôi không hề có ý nói mình giống như mấy cô nàng hấp dẫn trong phim Baywatch. Ôi Chúa ơi, không! Cái quần soóc này xưa như trái đất, may bằng thứ vải jean trầy trụa kinh tởm, lại bị xén rất đại khái. Hoàn toàn không hề tôn dáng, khiến cái đũng sau của tôi to đùng. Và chất lycra trong mẫu bikini kia cũng đã bốc hơi đi hết nên cái áo vừa giãn lại vừa chùng.

Lại là cái màn bi hài kịch giữa mớ tiểu thuyết của Mills & Boon với đời thực nữa rồi. Cứ hể vô tình gặp chàng là nàng đều ngẫu nhiên vừa mới tắm xong, người thơm nức kem dưỡng da, vài lọn tóc ướt mảnh mai hồ hững sót lại bên ngoài cái khăn tắm quấn trên đầu. Trông nàng đẹp khôn tưởng trong cái hình hài tự nhiên, ngây thơ ấy.

Vậy chắc đủ làm bạn buồn nôn rồi.

Nhưng trong đời thực bạn dám cá chàng luôn bất ngờ xuất hiện vào cái lúc mình y trông xấu xí nhất. Thì tôi lúc nào cũng thế mà. Bạn có thể may mắn hơn tôi một chút. Tôi ước cậu ta đừng cứ đứng đấy nhìn xuống người tôi.

- Adam, cậu đang che hết nắng của tôi đấy, - tôi lên tiếng, cố như đang nói đùa. - Cậu ngồi xuống đây.

Cậu ngồi xuống. Sao mà một anh đàn ông cao lớn từng ấy lại có thể ngồi xuống một cách duyên dáng đến thế nhỉ? Xin lỗi, lẽ ra tôi không nên để ý thế. Dĩ nhiên tôi không nên khen ngợi làm gì.

Cậu ngó qua Anna, mỉm cười.

- Chào em.

- Chào anh Adam, - Anna nghệt mặt cười.

- Em khỏe không? - cậu hỏi như thể quan tâm thật.

Quan trọng gì nó! Còn tôi thì sao? Tôi gần như hét lên thế.

- Em khỏe, - Anna cười bẽn lễn.

- Chúa ơi, - Helen lằm bằm, nhìn Anna vẻ tội nghiệp.

Adam và Anna tiếp tục thỏ thẻ với nhau. Rồi Helen quay sang tôi.

- Tránh ra! - nó lệnh, rồi cố đẩy tôi ra khỏi cái ghế. - Em vừa thi xong một môn. Em cần được nằm nghỉ.

- Được mà, - tôi đứng dậy. - Đẳng nào chị cũng vừa định đi.

Cho nó biết nó không cần phải ép tôi rời bỏ cái ghế phơi nắng là điều rất quan trọng. Rằng tôi tự mình muốn thế.

Cái trò tranh giành quyền lực.

Tôi thật là con nít.

- Phải đấy, - Anna hấp tấp, mặt đỏ như trái cà chua. - Em cũng đi đây.

- Gì thế? Hai người đi đâu? - Helen trịch thượng hỏi.

- Vào nhà, - tôi đáp.

- Ồ hay nhỉ? - nó cáu tiết. - Tôi vừa mới thi xong một môn khó khăn, và hết tối nay tôi phải học nguyên cả môn Nhân loại học, thế mà hai người

thậm chí không thèm ngồi lại lấy năm phút nói chuyện với tôi, giúp tôi bớt căng thẳng.

- Nhưng Kate nóng quá rồi.

- Thôi biến đi, - nó hàm hàm. - Đi!

Nó nhìn Adam.

- Mười phút nữa mình bắt đầu, được không?

- Được.

- Mình xem phần nào trước? - nó hỏi.

- Em muốn xem phần nào? - cậu hỏi ngược lại.

Phải đấy. Rõ ràng là cậu biết cách "dạy" Helen.

- Em nghĩ chắc mình xem phần Gia Đình Tan Nát trước. Vì coi bộ anh rành vụ này. Nó phá lên cười thật đáng ghét.

- Helen! - Anna ngắt, giọng rất sốc.

- Gì chứ!?! - nó hùng hổ. - Đùa thôi mà. Mà đằng nào thì cũng đúng như vậy mà. Anh hả? - nó quay sang Adam.

- Anh nghĩ là đúng, - cậu nhã nhặn đáp.

Đủ quá rồi. Tôi phải biến thôi. Tôi bế Kate lên bước qua thảm cỏ (gọi là thảm cỏ cơ đấy! Đúng là một trò đùa!). Khoảng cách hai mét dài như hàng trăm dặm. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến ánh mắt Adam đang nhìn xoáy cái đằng sau xấu tệ của tôi.

Cuối cùng cũng đến được nơi an toàn là nhà bếp.

Tôi nhớ ra mình đã để quên tờ tạp chí trong vườn. Thì cứ ở nguyên đấy! Bạn đừng nghĩ đến chuyện tôi muốn lãng vãng bất cứ chỗ nào gần Adam.

Ôi trời!

Tôi thấy bức bối. Vì mấy tuần qua tôi đã bắt đầu ngờ rằng Adam không hề hấp dẫn đến thế. Mà là trong tình cảnh bị ruồng bỏ của mình, khả năng nhận định sự việc của tôi đã bị què quặt. Có thể tôi đã quá cảm kích sự quan tâm của cậu, đến nỗi tự thuyết phục mình là cậu tuyệt vời.

Nhưng không. Sự thật đúng như thế. Tên đốn mặt đẹp như thiên thần. Tôi đã không tưởng tượng. Tôi đã không bị mờ mắt.

Và với làn da rám nắng trông cậu càng đẹp hơn. Hai cánh tay to và cơ bắp dưới làn áo thun.

Chúa ơi! Sao mà quá sức chịu đựng khi ngót năm tháng rồi tôi phải "giữ mình", không kể cái đêm ấy với Adam.

Thật ra là còn lâu hơn thế nhiều, vì James đã không hề đụng đến một cọng lông chân của tôi suốt bốn, năm tháng cuối thai kỳ.

Mà thôi? Có chuyện gì với Adam kia chứ? Tại sao cậu lại lạnh lùng đến thế với tôi? Chắc chắn thế là hơi quá mức cần thiết? Phải chăng cậu sợ tôi định nhảy bổ đến cậu? Rằng tôi sẽ không chế ngự được bản thân? Cậu nghĩ cậu phải phòng ngừa tôi làm thế sao?

Cậu chẳng cần phải lo ngại. Cậu được an toàn. Tôi sẽ không cố chen vào giữa cậu và bạn gái. Tôi đã không còn ngốc nghếch như trước. Giờ đây, khi nhìn thẳng vào bất cứ sự việc nào, tôi đã có thể nhận biết mình có cơ may chiến thắng hay không. Quái lạ quá phải không? Tôi bế Kate lên phòng, nghĩ bụng. Lần cuối gặp Adam, tôi vừa bước khỏi cái giường của

cậu ấy. Tôi và cậu đã thân mật với nhau đến không thể hơn. Và giờ thì như hai kẻ bất thiệp hoàn toàn xa lạ.

DỪA

Marian Keyes

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Vào trong nhà Kate vui hơn rất nhiều. Cười nắc nẻ, bi bô luôn miệng, bàn chân ngúc ngoắc liên tục lúc tôi đặt bé vào cũi. Tôi nắm bàn chân tí xíu còn ấm nóng của bé, quay quay cẳng chân, con bé khoái chí. Ừ thì tôi hy vọng con bé khoái chí vì tôi rất thích làm thế.

Tôi bỗng nghe có tiếng gõ cửa.

Gì thế nhỉ? Ở nhà này có ai gõ cửa phòng ai bao giờ đâu.

Cửa mở. Cái dáng cao lớn của Adam choán hết khung cửa. Mọi thứ bỗng thành ra tí hon, như một ngôi nhà búp bê vậy.

Ôi Chúa ơi, tôi hoảng hốt, bỏ bê cả hai chân bé tí của Kate. Cậu ta muốn gì đây? Chắc cậu không tin vào mắt mình là cái quần soóc của tôi trông bê bối đến vậy nên đến nhìn lại cho rõ.

- Claire, - cậu dè dặt. - Tôi có thể nói chuyện với chị một chút không?

Cậu vẫn đứng yên. To lớn, đẹp quyến rũ, và khuôn mặt điển trai của cậu đầy vẻ lo lắng, chờ đợi.

Tôi nhìn cậu. Một cái gì đó đang xáo động bên trong tôi (Không! không phải thứ ấy!). Một cái gì đó tuyệt diệu.

Trái tim tôi như được ai nâng bổng lên, niềm hân hoan chạy dọc cơ thể, mạnh đến độ tôi suýt té âm xuống sàn. Tôi bỗng thấy tràn trề hy vọng,

vui sướng và hạnh phúc. Cái cảm giác phấn chấn khi bạn nghĩ mình đã mất tất cả, rồi sau đó nhận ra mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Bạn biết cái cảm giác này mà. Nó chỉ xảy ra một, hai lần trong cả đời người thôi.

- Được. - tôi đáp. - Dĩ nhiên rồi.

Cậu bước lại gần, lắc lắc bàn chân Kate rồi ngồi xuống cạnh tôi. Tấm nệm gần chạm đất, nhưng tôi đừng quan tâm đến chuyện ấy.

- Claire, - cậu nhìn tôi, vẻ tha thiết trong đôi mắt xanh, xanh thẳm. - Tôi muốn được giải thích chuyện bạn gái và đứa bé con mình.

- Ồ thế à? - tôi cố nói giọng vui vẻ, bình thường. Như thế cậu không hề làm tôi bị xáo trộn.

Cái thân hình to lớn của cậu ở ngay cạnh khiến tôi bị ngợp. Như tôi đã nói, điều đầu tiên khiến tôi để ý đến cậu chính là nét nam tính mạnh mẽ. Và lúc này đây tôi có cảm tưởng như cậu đã làm cho cái giường của tôi đắm ướt hóc môn nam. Hay như thể cậu vừa đi quanh phòng, tay vẩy vẩy thứ nước thơm mà cha xứ vẫn làm khi ban phúc lành, ngoại trừ thay vì nước thơm, cái thứ nước mà cậu đang rải khắp phòng tràn ngập Hương Đàn Ông. Tôi không thể không nghĩ đến chuyện chăn gối với cậu. Tôi cũng là người thôi mà. Nếu bạn đâm tôi, tôi không chảy máu sao? Nếu bạn bày sẵn một chàng quyến rũ ngay trước mũi tôi, chẳng lẽ tôi không muốn xé hết quần áo của chàng ra?

Ý tôi là, tôi đâu có tạo ra những thứ phản xạ tự nhiên đó.

Tôi phải kiềm chế mình. Adam đến đây không phải để dâng tôi cái thân thể của cậu ấy. Cậu đã đến đây, ừ thì ít ra là tôi hy vọng cậu đã ở đây, nên chúng tôi có thể tháo gỡ hết những mắc mứu đã mang vào người kể từ khi gặp nhau. Thế rồi biết đâu chúng tôi sẽ lại là bạn.

Tôi nhận ra là mình rất, rất muốn được là bạn của cậu. Cậu là một người thú vị, hài hước và dịu dàng. Có cậu rất vui. Cậu rất đặc biệt. Ai được là bạn gái cậu phải là may mắn lắm.

- Claire. Cám ơn chị đã cho tôi được giải thích.

- Ôi trời. Đừng thế chứ. Cậu không cần phải nhún nhường thế đâu.

- Tôi... tôi cũng không biết nữa, - cậu áp úng. - Chắc hẳn chị... ờ... bất ngờ lắm khi chị nghe Helen nói tôi có con.

- Ủ, chuyện đó... bất ngờ, - tôi khẽ mỉm cười.

- Phải, phải, - cậu luồn tay qua kẽ tóc, những ngọn tóc mềm mượt. - Có lẽ nói bất ngờ cũng không đúng.

- Có thể, - tôi đồng tình, nhưng với một thái độ rất nhã nhặn.

- Lẽ ra tôi đã nên nói với chị.

- Để làm gì? Tôi và cậu đâu phải đã hẹn hò hay thế nào.

Cậu nhìn tôi không chớp mắt. Trông rất buồn.

- Ngay cả nếu không phải hẹn hò gì, tôi vẫn nghĩ lẽ ra mình đã nên nói với chị. Nhưng tôi sợ sẽ làm chị sợ đến không muốn gặp tôi nữa.

- Chuyện đó hầu như là không thể, xét đến hoàn cảnh của tôi khi ấy.

- Nhưng tôi nghĩ chị sẽ tự hỏi tôi là thứ đàn ông gì mà không được phép nhìn con mình. Tôi muốn nói với chị. Không biết bao nhiêu lần tôi đã gần như nói ra nhưng cứ đến phút chót, tôi lại không đủ dũng cảm.

- Thế tại sao bây giờ cậu lại nói ra?

- Vì mọi chuyện đã xong.

- Ồ, thế này chẳng phải may mắn lắm sao? Hôm nay Helen mời cậu về nhà, tôi lại vô tình còn ở đây, - tôi nói, có chút chua chát.

- Claire. Nếu hôm nay chị không có ở đây thì tôi cũng sẽ gọi chị. Tôi cứ nghĩ chị đã trở lại London từ lâu. Nếu không tôi đã liên lạc sớm hơn.

- Tôi nói thật đấy, - bắt gặp ánh mắt tôi đầy nghi ngờ, cậu trấn an.

- Thôi được rồi. Tôi tin cậu. Vậy cậu nói đi, - tôi cố nói cho thật từ tốn, nhẹ nhàng, cố không để lộ ra chút tò mò, nôn nóng nào đang hối hả trong đầu mình.

Tôi vẫn thích nghe chuyện của thiên hạ, ngay cả khi tôi vô tình có dính líu đôi chút. Có tiếng bi bô trong cui. Ôi đừng khóc, con yêu. Tôi hoảng hốt. Không phải lúc này. Má mi thực sự muốn nghe câu chuyện của cậu ấy. Nó rất quan trọng với má mi mà.

Bạn tin không? Con bé từ từ im lặng. Rõ ràng là thừa hưởng tính tốt của cha nó. Suyt, suyt! các quý vị. Adam sắp giải thích mọi chuyện đây.

- Tôi đã hẹn hò với Hannah được... - cậu bắt đầu kể.

- Hannah là ai? - tôi ngắt.

Luôn phải xác định rõ nhân vật chính trước khi câu chuyện bắt đầu.

- Mẹ của con tôi.

- Rồi. Cậu kể tiếp đi.

- Tôi đã hẹn hò, đi lại với cô ấy khá lâu, khoảng hai năm.

- Ủ, - tôi gật.

- Rồi mọi chuyện chấm dứt.

- Ô. Nghe có hơi đột ngột.

- Ô không, không phải thế. Ý tôi là tôi và cô ấy chẳng ai chạy theo một kẻ thứ ba hay thế nào. Chỉ là đến lúc phải thế thôi.

- Ủ, - tôi gật.

- Vậy là chúng tôi chia tay.

- Ủ. Đến đây thì tôi hiểu.

- Nhưng tôi vẫn còn thương cô ấy. Tôi nhớ cô ấy. Rồi lần nào gặp nhau cũng thật dằn vặt. Cô ấy khóc, hỏi vì sao hai đứa không đi đến đâu, liệu chúng tôi có thể cố làm lại từ đầu.

- Ủ, - tôi gật. Chuyện này nghe rất quen thuộc.

- Và lần nào chúng tôi cũng lại làm chuyện ấy với nhau.

Nói đến đoạn này trông cậu hơi bối rối.

Tôi không hiểu tại sao. Thì ai chẳng làm thế sau khi đã chia tay với người mình từng một thời yêu thương, và vẫn còn thương theo một cách nào đó, đúng không?

Chuyện bản năng.

Hai người chia tay, nàng nói sẽ vẫn là bạn. Một tuần sau gặp lại, đi uống với nhau như hai người bạn, nàng say xỉn, nói lạ lùng làm sao, tại sao hai người lại không thể chạm vào nhau, thậm chí thật tình cảm. Rồi hai người hôn nhau, nàng ngừng lại, nói: "Không, mình không được làm thế," rồi lại hôn, lại ngừng và nói: "Sao mà điên khùng," rồi lại hôn, lại nói: "Có thể chỉ một lần này thôi. Chỉ vì em nhớ anh quá." Nàng đón xe buýt về chỗ chàng, vừa xuống xe là chui đại vào vườn nhà ai đó mà làm chuyện ấy. Rồi nàng bước vào nhà chàng, mọi thứ sao quá quen thuộc, thế là nàng khóc vì

biết mình không còn thuộc về nơi ấy nữa. Hai người lại lên giường, lại khóc, nàng ngủ thiếp đi, mơ thấy chuyện kinh khủng hôm nay vừa quay lại với nhau, hôm sau đã lại chia tay. Để rồi sáng hôm sau thức dậy, nàng ước mình chết đi cho rồi.

Ai cũng biết thế. Đó là một trong những nguyên tắc đầu tiên khi chia tay cuộc tình. Adam hẳn là ngây thơ lắm nếu nghĩ chuyện ấy chỉ xảy đến với mỗi mình cậu.

- Mà thôi. Rồi Hannah có thai.

- Ôi trời, - tôi kêu lên đầy thương cảm.

Cậu hơi thoáng nhú mày nhìn tôi. Cậu nghĩ tôi đang mỉa mai. Không có đâu, thật đấy.

- Tôi và cô ấy nói chuyện với nhau. Chúng tôi cân nhắc mọi thứ. Cô ấy muốn cưới.

Tôi thì không, vì tôi nghĩ làm thế thật xuẩn ngốc. Tôi chẳng thấy có lý do gì lại đi cưới nhau chỉ để cho đứa trẻ một mái nhà ổn định, nếu bố mẹ nó đã chẳng còn yêu nhau nữa.

- Ủmmmm, - tôi không tỏ ra ủng hộ. Trên lý thuyết, cậu hoàn toàn đúng. Nhưng vì cùng là phụ nữ, trái tim tôi nghiêng về bên cái cô Hannah bất hạnh kia.

- Chị chắc phải đang nghĩ tôi là một kẻ đốn mạt, - cậu nói, trông khổ sở.

- Không, không hề đâu. Tôi đồng ý với cậu là trong trường hợp này hôn nhân sẽ chẳng đi đến đâu.

- Chị có nghĩ tôi là một tên đốn mạt. Tôi thấy được điều đó.

- Không, - tôi giận dữ. Cậu làm ơn kể tiếp đi.

Câu chuyện này triển khai tính cách nhân vật nhiều quá, hành động thì chẳng là bao. Tôi không thích.

- Chúng tôi nghĩ đến chuyện để cô ấy sanh con rồi đem cho làm con nuôi, nhưng Hannah không muốn thế. Rồi chúng tôi nghĩ đến việc bỏ cái thai.

Tôi liếc nhanh về phía Kate. Tôi không kèm được. Tôi thấy mình may mắn không thể tin được vì đã không phải nghĩ đến chuyện bỏ thai khi phát hiện mình có mang.

- Mà thôi. Lúc ấy bỏ cái thai đi có vẻ như là một giải pháp, - cậu nói về một mối. - Nhưng không ai trong chúng tôi muốn làm thế.

- Tôi chắc cậu không muốn thế, - tôi nói khẽ, cố sao cho cậu thấy là tôi tin cậu. Nhưng tôi tự hỏi. Liệu người này có thật không đây?

Tôi vẫn luôn ngờ rằng tất cả bọn đàn ông đều nghĩ đến chuyện phá thai như một Phép Bí Tích, một món quà mà Chúa hào phóng ban cho, để cuộc đời bọn họ được nhàn hạ, đơn giản. Để giải quyết những phiền toái nho nhỏ, như trẻ con chẳng hạn, có nguy cơ xâm phạm đến cái cuộc sống độc thân phóng đảng của bọn họ.

Dĩ nhiên sẽ có một mớ người vênh vang tuyên bố phá thai là giết người. Bạn sẽ nhận ra rằng những tên sung sướng nói ra được lời này là những tên có bạn gái chưa dính bầu. Nhưng ngay cái giây phút nàng "lâm nạn", thường câu chuyện sẽ khác đi ngay. Nhanh như chớp, cái dòng chữ Hiệp hội Bảo vệ Thai nhi sẽ biến mất khỏi kính sau xe hơi, và thay vào đó là "Thân thể tôi, tôi quyết" hay nhiều khả năng hơn, "Thân thể nàng, tôi quyết", bọn họ vẫn luôn là những kẻ đầu tiên gợi ý rằng đây chưa phải thời điểm để có em bé, và thật sự phá thai không là gì cả. Dễ hơn cả nhổ răng. Và hầu hết các trường hợp đều không phải nằm lại qua đêm. Không việc gì

phải thấy tội lỗi vì lúc này nó thậm chí chưa thành hình em bé, chỉ là vài cái tế bào thôi. Rằng họ sẽ đến đưa nàng đến đây và rước nàng về sau khi đã xong. Và có thể vài tuần sau cả hai sẽ đi nghỉ cuối tuần để nàng ngoi ngoại chuyện cũ. Rồi còn chưa kịp hoàn hồn thì nàng đã lại nằm trên bàn mổ ở một cái "nhà an dưỡng" mắc tiền, người quấn một cái váy vải giấy mở toang hoác, tay nắm cây kim, miệng đếm từ mười đến không. Xin lỗi, xin lỗi! Tôi lại lan man rồi.

Như bạn có thể cũng đã thấy đấy, tôi rất bức xúc với đề tài này, nhưng chắc giờ không phải lúc để đi sâu vào chi tiết. Chỉ cần nói rằng Adam đã thuyết phục được tôi rằng cậu không phải loại đàn ông đó. Nhưng cho tôi nói thêm một câu nữa thôi, rồi tôi hứa sẽ im miệng lại. Bạn cứ chỉ cho tôi xem một tên đàn ông mang bầu, không một xu dính túi, không một cô em thèm cặp kè, rồi mời hẳn đứng lên cái bục diễn thuyết ngoài phố ấy, bảo với tôi rằng hẳn vẫn tin phá thai là hoàn toàn sai trái. Ha!

Tôi dám cược tiền là hẳn sẽ vắt giò lên cổ mà chạy trong khi miệng vẫn lặp ba lặp bập.

Mà thôi, quay lại với chàng Adam ủng hộ nam nữ bình quyền nhé.

Cậu vẫn đang giải thích, đầy lo lắng và nhiệt thành, đôi mắt đẹp của cậu nhìn tôi tha thiết không rời một phút.

Bạn có biết là cậu có đôi lông mi đẹp nhất trên đời này không? Rất dài, và dài, và... ôi thôi thôi, tôi xin lỗi.

Nghiêm túc nhé.

- Tôi nói rằng nếu cô ấy giữ em bé, tôi sẽ làm bất cứ gì có thể để giúp cô ấy. Tôi hứa sẽ chu cấp cho cô ấy và tôi rất vui nếu em bé được ở với tôi. Hay với cô ấy. Hay thay phiên nhau. Bất cứ điều gì Hannah muốn. Tôi muốn cô ấy giữ đứa bé nhưng tôi hiểu sau cùng thì quyết định vẫn là của cô

ấy. Tôi không thể quyết thay cô ấy và không cũng không muốn gây áp lực là cô ấy phải sanh đứa bé, vì tôi biết cô ấy sợ. Cô ấy chỉ mới hai mươi hai.

- Ôi trời. Chuyện buồn quá.

- Phải. Thật kinh khủng.

- Rồi sau đó chuyện gì xảy ra?

- Bố mẹ cô ấy xuất hiện. Khi phát hiện ra chúng tôi đã nghĩ đến chuyện bỏ cái thai, họ nổi giận. Cũng phải thôi. Rồi họ đưa cô ấy về nhà mình ở Sligo, tránh xa cái sự ảnh hưởng mà họ cho là xấu xa, độc ác của tôi.

- Chúa ơi! - tôi kêu lên, tưởng tượng đến cảnh Hannah bị nhốt trong một tòa tháp cao giữa một nơi không ai biết đến, như cái nàng công chúa tóc dài ấy. - Kinh khủng. Sao mà tàn ác thế! Như thưở còn rừng rú ấy.

- Không, - cậu vội quay cái ý nghĩ của tôi về lại đúng hướng. - Không tệ đến thế đâu. Họ có ý tốt thôi. Họ chỉ muốn điều tốt đẹp nhất cho đứa bé. Nói gì đi nữa, đó cũng là cháu ngoại của họ, nên họ muốn yên tâm là Hannah không bỏ cái thai. Nhưng cứ hể tôi gọi điện là họ không cho tôi nói chuyện với cô ấy. Và họ nói khi đứa trẻ được sanh ra, tôi sẽ phải để cho hai mẹ con được yên.

- Cậu nói thật sao? - tôi bức xúc tột độ. - Tôi chưa từng nghe chuyện gì như thế bao giờ. Ừ thì chắc cũng có đấy. Nhưng đó là những người điên khùng, vô văn hóa. Rồi sao nữa? Chẳng lẽ Hannah không tự mình suy nghĩ phải trái được sao? Cô ấy không bảo bố mẹ mình biến đi sao? Ý tôi là, cô ấy cũng đã là một phụ nữ trưởng thành rồi kia mà?

- Ừm, - cậu bối rối - Chính Hannah cũng không muốn gặp tôi. Tôi đến Sligo, chúng tôi gặp và cô ấy nói không muốn mắc mứu gì đến tôi nữa và không muốn tôi dính líu gì nữa khi đứa trẻ ra đời.

- Nhưng tại sao chứ? - tôi xúc động kêu lớn.

- Tôi cũng không rõ tại sao. Tôi nghĩ cô ấy cảm thấy rất chua chát vì tôi không muốn cưới. Và giận dữ vì tôi đã làm cô ấy mang thai. Bố mẹ cô ấy đã khiến cô ấy tin tôi chắc chắn phải là con của quý sa tăng nên mới nghĩ đến chuyện bỏ đứa bé.

- Tôi hiểu rồi. Rồi sau đó chuyện thế nào?

- Tôi đến tư vấn pháp lý để xem mình có thể làm gì. Chị biết không? Tôi hầu như không có quyền gì. Thực tế là không một quyền hạn gì. Nhưng ngay cả khi tôi có tìm được cách để có một quyền gì đó với con mình, tôi cũng không muốn phải tiến hành bất cứ thứ thủ tục pháp lý nào quá mạnh tay. Tôi thật sự không hiểu nổi tại sao Hannah lại làm thế với tôi. Thật kinh khủng.

Cậu im lặng một lúc.

Kate yên lặng một cách đáng ngờ, tôi hoảng sợ nghĩ. Nhưng trông con bé rất bình thường.

- Kinh khủng nhất là lúc đứa bé được sinh ra, - Adam tiếp tục. - Tôi thậm chí không biết con mình có đúng là đã được sinh ra hay không nữa. Tôi không biết liệu nó có mạnh khỏe. Tôi không biết nó là con gái hay con trai. Rồi tôi gọi đến nhà bố mẹ cô ấy. Bố cô ấy nói cô ấy sanh con gái, mẹ tròn con vuông. Nhưng ông ấy bảo Hannah không muốn nói chuyện với tôi.

- Quá kinh khủng phải không?

- Phải. Rồi suốt một năm ròng tôi không có tin tức gì. Một cơn ác mộng. Tôi hoàn toàn bất lực.

Tôi bị ngắt khỏi câu chuyện thương tâm của Adam vì tiếng chân nện thành thịch trên cầu thang. Helen xộc vào phòng. Nó trở mắt nhìn tôi chòng

chọc, rồi chuyển qua Adam, rồi lại quay về phía tôi.

- Chuyện gì đây? - nó kinh ngạc.

Tôi chờ người. Tôi không nói được gì. Tôi chẳng biết phải nói gì với nó.

Adam, người hùng như bao lần, giải cứu tình hình.

- Helen, - cậu nhẹ nhàng. - Em không phiền cho anh vài phút với chị Claire chứ?

- Có! - nó hung hăng. - Tôi có phiền đấy. Cả hai chúng tôi im lặng trong khi nó mãi vật lộn với trí tò mò. Rồi nó hỏi xác: - Để làm gì?

- Anh sẽ giải thích sau, - cậu điềm tĩnh đáp.

Nó đứng ngoài cửa một chốc, cái khuôn mặt be bé xinh xắn hiện rõ mồn một sự nghi ngờ, ghen tị.

- Năm phút, - nó nói, nhìn tôi đầy hằn học, rồi âm âm bỏ đi ra.

- Ôi Chúa ơi. Cậu nên đi đi.

- Không. Helen cũng đã sẵn bực tôi rồi.

Có lẽ tôi nên ở lại nói cho xong câu chuyện.

- Nếu cậu đã quyết thế, - tôi lo lắng nói, kinh ngạc vì sự dũng cảm của cậu.

- Được rồi, - cậu đáp, không buồn bận tâm. - Như tôi đã nói, tôi không nghe gì về cô ấy suốt một năm. Tôi gần như đã sẵn sàng chấp nhận chuyện ấy. Rồi cách đây khoảng một tháng, cô ấy đột nhiên xuất hiện. Tôi không tin nổi! Cùng với Molly.

- Molly là ai? - tôi ngắt lời. - Con cậu?

- Phải. Một cái tên em bé quá xấu, đúng không?

- Tôi thích chứ, - tôi cúi kính. Tôi phản ứng thế là vì tên của con tôi cũng không nằm trong số những cái tên mỹ miều bạn có thể nghĩ tới.

- Có thể. Nhưng chị phải gặp con bé. Nó tuyệt vời. Lẽ ra phải tên gì đó thật đẹp.

Như Mirabelle hay...

- Chẳng phải đó là tên nhà hàng sao? - tôi ngắt ngang. Tôi không thích câu chuyện bị chuyển sang hướng này. Nhất là khi Kate đang nằm ngay đây. Tôi không muốn con bé tự ti. Có Chúa biết, cuộc đời đã đủ bất công với nó. Tôi sợ ba mươi năm nữa, khi nó thành ra một kẻ nát rượu, xì ke ma túy, ăn uống vô độ và nghiện nằng đờ ở cửa hàng, tôi sẽ bị đổ hết tội lên đầu. Nó sẽ bảo chính vì tôi đã không đặt cho nó cái tên gì xinh đẹp, nhí nhảnh.

- Thôi, đừng lo chuyện tên đứa bé nữa. Cậu kể tiếp đi.

- Vâng. Thì sau cùng chúng tôi cũng đã đền bù cho nhau, tôi nghĩ thế. Cô ấy xin lỗi đã không cho phép tôi hiện diện vào những ngày đầu tiên của Molly. Nhưng cô ấy muốn biết liệu lúc này có quá trễ để bắt tay vào sửa chữa lỗi lầm không.

- Rồi?

- Ừm, lúc đầu, nói thật, tôi đã muốn bảo cô ấy biến đi cho khuất mắt.

Chúa ơi! Tôi suýt há hốc miệng thở dốc. Tôi không tin được là Adam cũng rất đời thường.

Giữ nguyên trang nhất ấy. Tin giật gân đây - "Adam nổi cơn hận thù!"

- Nhưng rồi tôi hiểu ra mình sẽ chỉ hại thân nếu hận cô ấy.

Tiếc quá. Tôi vừa nghĩ cậu sẽ cư xử rất nông nổi, bông bột. Ừ thì thôi. Thế nào chẳng có lúc khác.

- Thế nên chúng tôi đã rất bình tĩnh, nhẹ nhàng nói chuyện với nhau và đi đến quyết định về quyền nuôi dưỡng Molly. Hannah và tôi sẽ lại là bạn. Ừm... Ít ra là sẽ cố được như thế.

- Ồ! - tôi giật mình.

- Ồ.

"Bạn" nghĩa là sao? Ý là họ sẽ lên giường với nhau bất cứ khi nào có dịp, hay thật sự chỉ là "bạn"?

Chỉ có một cách duy nhất để biết được. Tôi hít vào thật sâu.

- Ờ... vậy nghĩa là cậu và Hannah không... ờ... đi lại với nhau nữa? - tôi cố hỏi giọng xuề xòa.

- Không, - cậu cười, nhìn tôi như muốn hỏi: "Tôi nói này giờ chị không để ý một tẹo nào sao?"

(Đội ơn Chúa!) - Không. Tôi nghĩ thế là rõ ràng, cốt lõi vấn đề chỉ có thế. Chính vì vậy mà mọi chuyện thật tuyệt vời. Tôi đã có thể là bố của con mình mà không cần phải làm chuyện lãng mạn gì với mẹ con bé cả.

- Nhưng tôi vẫn có thể là bạn của Hannah vì tôi tôn trọng và quý mến cô ấy, - cậu hấp tấp nói thêm, luôn căng thẳng vì phải chứng tỏ mình tình ngay lý cũng ngay.

- Gặp được con cậu có vui lắm không? - tôi dịu dàng hỏi.

Cậu gật đầu, trông như muốn khóc.

Ôi làm ơn đừng thế, tôi hoảng. Tôi chắc mình đã ngấy đến tận óc cái trò đàn ông kiêu mới này lắm rồi. Ngưng ngay cái kiêu ủy mị ấy đi. Tránh xa cái phần nữ tính trong con người cậu ra! Tôi mà thấy cậu sắp làm thế là sẽ cho ăn đòn đấy.

Một giọng nói thì thầm trong đầu tôi: - Hỏi đi!

- Cuốn xéo! - tôi lầm bầm với nó.

- Hỏi đi, - nó lại léo nhéo. - Cứ hỏi cậu ấy. Mất mát gì?

- Không, - tôi bắt đầu thấy bức bối. - Để tôi yên.

- Cô muốn biết chết đi được ấy chứ, - nó nhắc. - Thật ra là cô xứng đáng được biết mà.

- Câm họng ngay, - tôi nghiêng răng nói. - Tôi sẽ không hỏi gì hết.

- Thì thôi, nếu cô không hỏi, tôi sẽ hỏi.

Thế là tôi kinh hoảng thấy mình mở miệng hỏi Adam: - Vậy đó chính là lý do vì sao cậu cứ muốn gặp tôi luôn? Thì... vì Kate ấy. Vì tôi có con?

Tôi thấy vô cùng hổ thẹn.

Tôi không tin được là mình dám hỏi câu ấy.

Bạn chẳng lôi cái tiềm thức của tôi đi đâu được đâu.

- Không! - Adam đáp. Ừ thì gần như là hét lên. - Không, không, không. Tôi đã rất sợ chị nghĩ thế. Là chị sẽ áp dụng mấy cái lý thuyết tâm lý đó với tôi và cho rằng tôi thích gặp chị chỉ vì tôi có thể đang tìm kiếm một thứ gì đó thay thế cho đứa con bị lấy mất và người bạn gái.

- Thì cậu cũng đâu trách tôi được, đúng không? - tôi hỏi, nhưng không hùng hổ, khó chịu.

- Nhưng tại sao phải cần đến một việc gì như thế tôi mới muốn có chị? Chị là một người tuyệt vời.

Tôi không nói gì. Chỉ ngồi yên đó, bối rối lẫn với sung sướng.

- Tôi nói thật. Chị phải tin tôi. Sự tự tin, lòng tự trọng của chị đâu cả rồi? Chị rất tuyệt vời. Đừng nói với tôi là chị không biết điều ấy chứ?

- Sao, chị không biết sao? - không thấy tôi trả lời, cậu gặng hỏi.

- Không, - tôi lí nhí.

- Nhìn tôi đây, - cậu nhẹ nhàng đặt tay lên má tôi, nâng mặt tôi lên nhìn cậu. - Chị nghe tôi đây. Chị rất đẹp. Và tốt bụng, thông minh, hài hước, dễ thương, và vui vẻ. Đó chỉ là vài trong số những lý do vì sao tôi rất thích được gặp chị. Chuyện chị có con không hề nằm trong số ấy.

- Thật sao? - mặt tôi đỏ như gấc, xấu hổ, ngượng nghịu như một đứa con gái mới lớn.

- Thật, - cậu cười. - Tôi vẫn sẽ thích chị ngay cả khi chị chưa có em bé.

Cậu mỉm cười.

Trông cậu đẹp tuyệt vời.

Ôi trời ơi! Lòng tôi đang tan chảy ra.

- Tôi nói thật đấy, - cậu bảo.

- Tôi tin cậu.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại. Không thể không.

Chúng tôi ngồi trên giường, nghếch mặt cười với nhau như hai đứa con nít.

Một chốc sau, cậu lên tiếng: - Vậy là cuối cùng chị cũng nghe theo lời khuyên của tôi.

- Khuyên gì? À, ý cậu là chuyện với James? Ừm, thì cuối cùng tôi đã không quay lại, nhưng không phải vì bất cứ điều gì cậu đã nói.

- Thôi được, thôi được, - cậu cười. - Tôi chỉ mừng là chị đã đổi ý. Ai giúp chị đổi ý không quan trọng. Chị đáng gặp được ai đó tốt hơn anh ta nhiều.

- Tôi hỏi cậu câu này được không?

- Dĩ nhiên rồi.

- Hannah trông thế nào?

Cậu nheo mắt nhìn tôi, khẽ cười rồi nói: - Cô ấy tóc vàng, dài và uốn quăn. Tạng người như Helen với Anna. Mắt nâu.

- Ô.

- Vui rồi chứ?

- Cậu nói vậy là sao?

- Là cô ấy không hề giống chị? Là tôi không hề lấy chị trám vào chỗ cô ấy?

Đến nước này thì bạn phải đầu hàng thôi. Bạn không thể nói cậu ấy là người thiếu sáng suốt. Tôi đúng là mãi nguyện khi Hannah không hề giống

tôi. Nhưng giờ tôi lại vô cùng ghen tị vì theo lời cậu, cô ấy có vẻ nhỏ nhắn, xinh đẹp.

Chúa ơi! Có bao giờ tôi chịu thỏa mãn với mọi thứ?

Tôi phá lên cười. Tôi thật vớ vẩn.

- Phải, Adam ạ. Tôi mừng là cậu đã không lấy tôi thế vào chỗ cô ấy. Nhưng giờ thì cậu nên xuống gặp Helen ngay thì hơn.

Tôi đứng dậy.

Cậu cũng đứng dậy, khiến tôi ngay lập tức thấy mình tí hon. Chúng tôi đứng yên, không biết nói gì. Tôi chỉ biết là mình không muốn nói lời tạm biệt.

- Chị là một người phụ nữ rất đặc biệt, - cậu kéo tôi về phía mình, vòng tay siết quanh người tôi.

Và ngốc nghếch làm sao, tôi để yên cho cậu làm thế.

Sai lầm to. Sai lầm lớn. Sai lầm khủng khiếp.

Tôi đã cố kiềm chế không đến nỗi tệ cho đến khi chúng tôi chạm vào nhau. Nhưng cái giây phút ở trong vòng tay cậu, mọi thứ trong tôi tan chảy cả. Đau đầu, khắc khoải và say đắm (phải! thậm chí còn hơn thế!), và mất mát, và ấm áp dễ chịu. Ở trong vòng tay cậu khiến tôi nhớ lại cậu đã cho tôi những cảm xúc gì. Tôi nghĩ mình đã quên mất có cậu mọi thứ tuyệt vời ra sao. Nhưng cái cảm giác ấy giờ lại ùa về. Tôi để đầu nằm yên trên ngực cậu. Tôi có thể cảm nhận rõ trái tim cậu đang đập dưới lớp áo thun mỏng, vẫn cái mùi xà phòng dễ chịu ấy, và mùi da của đàn ông ấm áp tôi vẫn nhớ.

Tôi muốn được ở nguyên như thế mãi mãi, thật yên ổn, được nép mình vào cái cơ thể rắn chắc, tuyệt đẹp của cậu, trong vòng tay dịu dàng của cậu.

Tôi ngược nhìn cậu.

- Còn cậu cũng không phải người tệ bạc đâu, - tôi đáp. Lần đầu tiên trong đời tôi không hiểu sao mình lại khóc.

- Chị phải thật hạnh phúc nhé.

- Cậu cũng thế.

Tôi tiếc nuối gỡ mình khỏi vòng tay cậu.

- Thôi, chào cậu, - tôi sụt sịt.

- Sao lại chào? - cậu mỉm cười.

- Vì Chủ nhật này tôi sẽ trở lại London, nên có thể sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa, - tôi thấy như mình sắp òa khóc. Và tự hỏi tại sao cậu lại mỉm cười. Ai cho phép cậu trông tự mãn, sung sướng thế? Cậu không hiểu lúc nào thì phải khóc hay cười sao? Có chuyện gì đáng cười ở đây? Ngược lại thì có.

Tôi không tin được là mình thấy khổ tâm đến thế. Thật là khổ sở.

Tôi ước cậu đi ngay cho rồi.

- Chẳng lẽ chị sẽ không bao giờ đi chơi phố nữa sao? Chị không tìm được bảo mẫu sao?

- Dĩ nhiên là có chứ, - tôi buồn buồn đáp.

- Nhưng tôi vẫn sẽ không gặp được cậu. Trừ phi thỉnh thoảng cậu lại bay đến London chơi một buổi. Mà tôi lại không nghĩ thế.

- Không, - cậu trầm ngâm. - Chị nói đúng. Chẳng lý gì lại bay đến London chớp nhoáng chỉ để chơi một buổi trong khi tôi đã sẵn ở đây.

Trong một khắc tôi đã nghĩ mình nghe nhầm. Nhưng nhìn cậu, nhìn nụ cười trên khuôn mặt cậu, tôi biết là không phải thế. Một tia hy vọng chạy len lỏi khắp người tôi. Cái cảm giác tuyệt diệu đến nỗi tôi tưởng mình sẽ vỡ tung ra vì nó.

- Cậu đang nói gì thế? - tôi gần như không thở nổi.

Tôi phải ngồi xuống.

- Ừm... tôi... ờ... chuyển đến London, - cậu nói khẽ, và ngồi xuống cạnh tôi. Cậu cố làm ra vẻ nghiêm trọng nhưng nụ cười cứ thấp thoáng chen vào.

- Thật sao? - tôi kêu lên. - Nhưng tại sao? Rồi một ý nghĩ khiến tôi choáng váng.

- Này, đừng nói cậu không có chỗ ở nên đang nghĩ, chỉ nghĩ thôi, là liệu có thể xin ngủ nhờ trên sàn nhà tôi không nhé. Chỉ vài đêm thôi, tối đa là một năm. Phải vậy không? - tôi chua chát hỏi.

Cậu phá lên cười giòn giã.

- Claire, chị hài hước thật đấy!

- Sao? - tôi khó chịu. - Cậu cười chuyện...

- Cười chị đấy! - cậu vẫn cười sặc sụa. - Tôi có chỗ để ở chứ. Tôi không ngu ngốc đến độ vờ tốt với chị để hỏi xin chị cho ở cùng đâu. Chị nghĩ tôi ước được chết sao? Tôi biết chị sẽ giết tôi ngay.

- Tốt, - tôi thấy hơi xấu hổ. Ít ra cậu cũng có chút tự trọng.

- Phải chị nghĩ tôi chạy lên đây tìm chị chỉ vì việc ấy không? - cậu hỏi, trông nghiêm nghị hơn rất nhiều. - Có thể tôi mới là kẻ ngốc, nhưng tôi nghĩ nên nói cho chị hiểu rõ tôi muốn chị đến thế nào. Chị không tin tôi sao?

- Ừm, cậu không thể trách tôi vì nghi kị được, - tôi hờn dỗi.

- Không, - cậu thờ dài. - Chúng ta chỉ cần cố gắng để chị tin mình là một người tuyệt vời, và tôi không có bất cứ một động cơ ngấm ngầm nào trong chuyện muốn được gặp chị. Tôi không muốn có chị vì con của chị. Tôi không muốn có chị vì căn hộ của chị. Tôi muốn có chị chỉ vì chị là chị thôi.

- Cậu muốn có tôi sao? - tôi thì thầm, đột nhiên thấy mình đáng sống và quyến rũ. Rất uy quyền, ý thức rõ mình là một phụ nữ và cậu là đàn ông, và cái lực hút không tránh khỏi đang tỏa xung động giữa hai chúng tôi.

Đôi mắt cậu tối lại, trông cậu rất nghiêm trang, giọng nói cũng rất nghiêm nghị: - Tôi rất muốn có chị.

Căn phòng bỗng trở nên yên lặng, không một tiếng động, không một cử động. Cả Kate cũng hoàn toàn im ắng. Sự căng thẳng khi ham muốn được đẩy lên cực điểm khiến bạn thậm chí có thể cầm dao mà cắt đứt được.

Tôi phá vỡ sự căng thẳng ấy trước khi nỗi ham muốn của cả hai bùng cháy lên.

- Để tôi nói lại xem tôi hiểu có đúng không nhé? - tôi cố nói thật tự nhiên. - Cậu sắp chuyển đến London. Nhưng để làm gì? Tại sao?

- Tôi nhận được một công việc ở đấy, - cậu nói, như đây là lý do hợp lý nhất trên đời.

- Nhưng còn chuyện học hành thì sao? - tôi ngờ ngác. - Cậu định bỏ sao?

- Không. Nhưng sẽ phải khác đi. Tôi sẽ học vào buổi tối.

- Tại sao kia chứ? - Tôi vẫn chưa tin nổi. - Sao cậu phải làm thế?

- Vì giờ tôi phải đi làm để nuôi con. Mà ở Ireland lại chẳng có việc gì, trong khi bố tôi tìm được cho tôi một công việc ở một ngân hàng ở London. Và tôi vẫn có thể tiếp tục học cho đến khi tốt nghiệp. Chỉ mất nhiều thời gian hơn thôi.

- Nhưng còn con của cậu thì sao? Vừa mới làm quen được với nó, giờ lại phải xa con bé. Thật kinh khủng.

Đến lượt cậu trông ngơ ngác.

- Nhưng Molly đi với tôi mà. Tôi đưa Molly đến London.

- Chúa ơi. Đừng nói với tôi cậu bắt cóc con bé đấy. Tôi đã nghe có những ông bố làm chuyện ấy rồi.

- Không! - cậu giận dữ. - Hannah muốn tôi nuôi con bé. Hannah muốn đi du lịch vòng quanh thế giới. Cô ấy đã phải bận bịu với con bé một thời gian. Tôi cho là không phải ngẫu nhiên mà cô ấy bỗng trở lại vì hồi lỗi đã không cho tôi nhận Molly, đúng vào lúc cô ấy nhận ra mình phải cần đến bảo mẫu trong một năm.

- Ôi trời. Nghe chẳng hay ho chút nào.

Còn cô bé Molly tội nghiệp thì sao? Mà tại sao bố mẹ Hannah không đòi giữ cháu?

- Ồ, Hannah đã cãi nhau kịch liệt với họ lúc quyết định đi chơi hết một năm. Molly sẽ ổn, tôi cũng mong thế. Tôi sẽ cho con bé đi điều trị tâm lý ngay khi nó nói được những tiếng đầu tiên.

- Tôi đùa thôi, - nhìn thấy gương mặt kinh hãi của tôi, cậu nói thêm. - Tôi biết nuôi dạy con như thế không phải là lý tưởng. Bị búng ra khỏi nhà để mẹ được đi chơi một năm, bị chuyển giao cho ông bố thậm chí còn chưa biết mặt con. Nhưng tôi sẽ làm hết sức mình.

- Rồi nếu Hannah trở về và muốn đưa Molly về lại Ireland? - tôi lo lắng hỏi.

- Ôi Claire, - cậu kêu lên dịu dàng, nắm lấy tay tôi. - Chị bình tâm lại đi. Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong vòng một năm tới? Tôi sẽ lo đến chuyện ấy khi nào nó xảy ra. Giờ thì mình có thể sống với thực tại một chút được không?

Tôi không nói gì.

Tôi đang nghĩ.

Cậu ta đúng, tôi quyết như thế. Khi hạnh phúc đến thật đột ngột, điều quan trọng là phải biết nắm lấy nó, nâng niu nó. Có thể nó sẽ không ở lại lâu. Và khi nó đã bỏ đi mất, chẳng lý gì cứ tự giày vò mình là những lúc lẽ ra phải đang tận hưởng cái hạnh phúc ấy, mình lại đi lo lắng khi nào nó sẽ bị lấy mất. Chẳng phải như thế là kinh khủng lắm sao?

- Vậy, nếu tôi đã có thể nói rõ mục đích chính của cuộc gặp gỡ hôm nay, - cậu nói tiếp, đột nhiên rất vội vã. - Tôi có thể hỏi chị câu này được không?

- Dĩ nhiên rồi, - tôi mỉm cười.

- Nếu tôi hơi đường đột, chị cứ bảo tôi dừng lại. Nhưng chị nghĩ mình có thể gặp nhau ở London không? Mình có thể nhờ cùng một cô bảo mẫu? Và dĩ nhiên bất cứ lúc nào chị cần người trông Kate, tôi sẽ rất sung sướng được nhận lãnh trọng trách.

- Cám ơn Adam, - tôi lịch sự đáp. - Tôi rất mong gặp cậu ở London. Và dĩ nhiên nếu cậu cũng cần người trông con bé thì đừng ngại hỏi tôi.

- Tôi nói nghiêm túc đấy. - Giọng cậu bỗng thấp xuống mất vài quãng.
- Chuyện này rất quan trọng với tôi. Có thật mình có thể gặp nhau ở

London không?

- Dĩ nhiên rồi, - tôi cười. - Tôi rất thích gặp cậu.

Tôi ngược nhìn lên và bắt gặp ánh mắt cậu - say đắm, như, gần như là ham muốn, thực tế có thể có cả tình yêu nữa. Nụ cười trên môi tôi khựng lại.

- Ôi Claire, - cậu cúi xuống hôn tôi, nói trong hơi thở. - Tôi nhớ chị quá.

Đúng lúc này thì Kate quyết định làm lơ thế đã đủ. Con bé bắt đầu khóc thét lên như còi xe cứu hỏa.

Cùng lúc, Helen cũng ào vào phòng. Nhìn thấy chúng tôi, nó khựng lại. Cái cảnh mà nó trông thấy là Adam đang nắm tay tôi, còn tôi ngẩng đầu đón nụ hôn của cậu. Nó thần người ra, nói từng tiếng một: - Kinh khiếp, không tin nổi chuyện này.

Tôi gồng mình chuẩn bị cho nó tấn công. Sự trừng phạt chắc sẽ nhanh gọn và kinh khủng.

Tôi cúi nhìn xuống đất. Rồi tôi kinh hãi nghe tiếng nó khóc.

Helen? Khóc? Chắc phải có nhầm lẫn gì đây! Không thể thế được!

Tôi ngẩng lên nhìn nó, lòng đầy ân hận lẫn trắc ẩn. Tôi cũng gần rơi nước mắt.

Rồi tôi nhận ra không phải nó đang khóc. Con quỷ nhỏ đang cười!

Nó cười rũ rượi.

- Chị với Adam, - nó nói, lắc lắc đầu, nước mắt tung tóe. - Xấu hổ thế.

- Tại sao? - tôi vẫn lại, bao nhiêu bức bối, trắc ẩn và ân hận vụt biến hết. - Chị có gì sai?

- Không gì hết, - nó cười. - Không gì hết. Nhưng mà chị già quá và... - nó ngừng, không nói được, nó thấy việc này rất buồn cười. - Nhìn cái mặt chị kia! Trông sợ té khói. Còn em lại cứ nghĩ anh ấy thích em cơ chứ! - nó tiếp tục ôm bụng cười, cười đến nỗi không đứng thẳng lên được. Nó dựa vào tường, gập người cười sặc sụa. Tôi ngồi yên, nhìn nó chăm chăm, lạnh tanh trong khi Kate vẫn thét như một con bò mộng.

Tôi ẵm Kate ra khỏi cũi khi con bé đã nổi cả gân máu lên. Tôi gật với Adam: - Nói chuyện với nó nhé.

Adam ra khỏi phòng với Helen.

Tôi ôm Kate trong lòng, à ời cho con bé nín. Nó là một đứa bé dễ thương nhưng thề có Chúa, đôi khi nó chẳng đúng lúc tí nào.

Tôi nghe tiếng Helen cười rú lên từ dưới nhà.

Một lát sau nó trở vào phòng tôi.

- Chị đúng là mụ quỷ cái nhé! - nó vui vẻ ngồi xuống cạnh tôi. - Biến cả nhà thành một lũ ngốc. Làm bộ đau khổ vì James trong khi lúc nào cũng điên lên vì Adam.

- Không, Helen... - tôi chống chế yếu ớt. - Không phải thế.

Nó phớt lờ. Trong đầu nó đang có những chuyện quan trọng hơn.

- Anh ấy thế nào? - nó len lén nhích lại gần tôi hơn, âm lượng giảm xuống thật thấp. - Có bự không?

- Hỏi cái kiểu gì đấy? - tôi vờ hoảng hốt.

- Em không nói cho ai nghe đâu, - nó dối trá.

- Helen! - Đầu tôi bắt đầu hơi biêng biêng. Tôi nghĩ nếu nó nổi cơn thịnh nộ với tôi có khi lại tốt hơn.

Giờ thì tôi phải chịu cảnh làm bạn thân nhất của nó để nó tìm hiểu xem Adam trên giường như thế nào rồi đi rêu rao với mọi người.

- Mà cậu ấy đâu rồi? - tôi hỏi nó.

- Trong bếp, đang tỉ tê với mẹ. Mà thôi, chị đừng lo, - nó hào hứng. - Em nghĩ anh ấy yêu chị đấy.

- Ôi Helen, biến ngay! - tôi bắt đầu thấy thấm mệt.

- Không, thật đấy. Em nghĩ thế thật mà.

- Thật không? - tôi thận trọng. Tôi vốn là đứa cả tin. Lẽ ra tôi không nên nghe nó nói gì. Ở tuổi này lẽ ra tôi đã phải khôn lên nhiều mới phải.

- Thật, - giọng nó nghiêm túc một cách bất thường.

- Tại sao?

- Vì anh ấy bị "động dục" dữ lắm lúc nhắc đến chị, - nó hét tướng lên, cười sằng sặc. - Vậy chị mới chịu tin, đúng không?

- Ôi thôi, cô biến đi cho tôi nhờ.

Một ngày chùng ấy chuyện với tôi là quá đủ.

- Xin lỗi, - Helen cười rúc rích. - Không phải đâu. Em nói thật, hứa đấy. Em nghĩ anh ấy yêu chị mà. Thật! Với lại chị nghĩ đi, nếu có ai đó rành tâm lý đàn ông thì phải là em chứ?

Nó nói có lý.

- Chị có yêu anh ấy không? - nó tra vấn.

- Chị không biết nữa, - tôi bối rối. - Chị vẫn chưa biết cậu ấy đủ lâu nên chưa thể khẳng định được. Nhưng chị rất thích cậu ấy. Vậy được chưa?

- Phải được thôi, - nó trầm ngâm. - Em hy vọng hai người yêu nhau. Em mong hai người sẽ hạnh phúc.

- Ôi trời, cảm ơn em, Helen, - tôi xúc động thật sự. Nước mắt dâng trong mắt tôi. Tôi choáng ngợp vì những lời chúc tốt lành của nó.

- Ủ, - giọng nó mông lung. - Em đã đánh cá với con bò cái Melissa Saint đó là nó sẽ không kịp câu được anh ấy trước khi xong kỳ hè này. Thực tình em cũng đã bắt đầu thấy hơi lo, nhưng được thế này thì tuyệt quá. Đúng là nhờ ơn Chúa. Nó đừng hòng còn cơ may nào vì chị sẽ không cho nó cửa mà xía vào đâu.

- Đồng một trăm em giành được dễ dàng nhất từ trước tới giờ đấy, - nó xoa xoa hai tay, cười sung sướng.

- Ủ, - nó tiếp, nghe giọng rất khoái trá. - Phải nói chuyện này diễn tiến hay thật. Quá hay đi ấy chứ.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)